THE BOOK WAS DRENCHED

MADRAS GOVERNMENT ORIENTAL SERIES

Published under the authority
of the
Government of Madras

General Editor
T. CHANDRASEKHARAN, M.A., L.T.,
Curator, Govt. Oriental Manuscripts Library, Madras

No. IV

உபதேச காண்டம்

Vol. III

UPADESAKĀṆḌAM

Vol. III

CRITICALLY EDITED

BY

Thanigai-mani V. S. CHENGALVARAYA PILLAI, M.A.,
Personal Assistant to the Inspector
General of Registration (Retired) Madras.

GOVERNMENT ORIENTAL MANUSCRIPTS LIBRARY, MADRAS.

1950

Price Rs. 5-8-0

Printed
at the
Rathnam
Press,
Madras.

உ

அத்தியாயம்—64

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி

சூதமுனிவர் சொல்லுகின்றார் :—சிவபெருமானை வழிபட்டுச் சாபம் நீங்கிப் பேறு பெற்றோர் கதைகளிற் சில கூறுகின்றேன்.

அரி அயன் அகந்தை தீர்ந்தது.

பிரமனுக்கும் மாலுக்கும் ஒருமுறை அகந்தை உண்டாகித் தாமே கடவுள் எனத் தருக்கி வாதிட்டனா. அவர்களுடைய அறியாமையைப் போக்கப் பெருமான் வயிரவ மூர்த்தியைப் படைத்து அனுப்பினர். வயிரவர் பிரமனுடைய உச்சித்தலையை நகநுனியால் வெள்ளரிப் பழத்தைக் கொய்வதுபோலக் கொய்தார் அதனல் அயனது அகந்தை தீர்ந்தது. பின்பு திருமாலின் செருக்கை அழிக்க அவரது நெற்றி நரம்பை அறுத்துவிட அதினின்றும் இரத்தம் பெருக அதை வயிரவர் பிரம கபாலத்தில் ஏற்றார். திருமால் மூர்ச்சிக்க அவரைத் தடவிக் கொடுத்து மூர்ச்சையைத் தெளிவித்தார். திருமால் வயிரவரைப் பணிந்து, 'ஐயனே! நாங்கள் அகந்தையாற் பிழை செய்தோம்; அதற்கேற்ற தண்டனையை அடைந்தோம். அப் பாவம் அகலச் சிவபூஜை செய்கினறோம்'' எனறார். அவ்வணமே திருமால திருவிடைமருதூரில இறைவனை வழிபட்டுத் தீவினை நீஙகித் தூயராய் வைகுந்தம அடைந்தார.

திருமால் அடி தேடியது.

பின்பு ஒருமுறை திருமால் அகந்தையால் பிரமனுடன் அமர்புரிந்து வாதிடும்போது இறைவன ஆதியந்தம் இலலாத இலிங்கமாய எதிர்நின்றார். அந்த லிங்கத்தின அடியைக் காணத திருமால் வராக உரு எடுத்துத் தேடிக் காணாது மீணடு வந்து, உணமை உணர்வு பெற்றுப், பாவம தீர்தற் பொருட்டுத திருவண்ணாமலையிற் சிவனை வழிபட்டுக் குற்றம் நீஙகித தமது லோகததை அடைந்தார.

பிருகு முனிவரிடம் திருமால் சாபம் பெற்றது

மற்றொரு காலததில் திருமால தேவர்களைப் புரக்க அசுரருடன் போா புரிந்தார். அசுரா அஞ்சி ஓடிப் பிருகு முனிவரின் மனைவியைத தஞ்சமாக அடைந்தனா. திருமால முனிவர் ஆசிரமததிற் சென்று வினவியபோது பிருகு பததினி 'நான அசுராகளுககு அபயம் அளிததுள்ளேன. நீஙகள் அவர்களைக் கொல்லுதல் கூடாது' என்றனள். பொல்லார்களுக்குத் தஞ்சம் அளித்தது தவறு என்று திருமால் கூறிப் பிருகு பததினியின் தலையையும் அசுரர்களையும் தமது சககரத்தால் தடிந்து சென்றார். பிருகுமுனிவர் திருமாலின் செயல் கண்டு வெகுண்டு 'அளபபருந கோடிப் பிறப்பு மனைவியை நீங்கிப் பூமியில் வருந்தக்

கடவன்', மேலும் 'இவனுடைய அடியவரெல்லாம் அறிவிலாத பாசண்டராகக் கடவர்' என்று திருமாலைச் சபித்தார். பிருகு மிருத்தியுஞ்சய மந்திரத்தால் தம் மனைவியை உயிர்ப்பித்து வாழ்ந்தார். திருமால் தமக்கு உற்ற சாபத்தைக் கேட்டு அஞ்சிக் காஞ்சியிற் சிவபிரானை வழிபட்டுத் தவஞ்செய்தார். சிவபெருமான் அவரது வழிபாட்டுக்கு உவந்து தோன்றி எமது அடியார்கள் இட்ட சாபத்தை அவர்களே நீக்குதல் வேண்டும் என வரம் தந்துள்ளோம் என்று கூறிப், பிருகு முனிவரை வரவழைத்து 'முனிவே! திருமால் எமைப் பூசித்துப் பிழை நீங்கினன்; அளப்பில் கோடிப் பிறப்பெடுத்து மனைவியைப் பிரிந்து வாடுக என இட்ட சாபத்தை மாற்றிப் பத்துப்பிறப்பு எடுக்குமாறும், ஒரு பிறப்பில் மனைவியைப் பிரிந்து வருந்துமாறும் சாபத்தைக் குறைத்திடுக' எனக் கூறினர். பிருகு முனிவரும் அங்ஙனமே ஆகுக எனக்கூறிச் சிவபிரானை வணங்கிச் சென்றார். திருமால் சிவபிரானை வணங்கி 'ஐயனே! எளியேன் எடுக்கும் பிறப்புப் பத்தினும் ஐந்து கோறலாகவும் ஐந்து அருளுதலாகவும் தேவரீர் எழுந்தருளி வந்து அருள்புரிதல் வேண்டும்' என வேண்டிக்கொண்டனர். சிவபிரானும் அங்ஙனமே அருளி மறைந்தார். திருமாலும் தமது இருப்பிடத்தை அடைந்தார்.

தசாவதாரம்

1. மச்சாவதாரம்—சாத்தனர் அடக்கியது

பின்னொரு காலத்தில் திருமால் மீனமாகிச் சென்று மறையைத் திருடிச் சென்ற சோமுகனை வதைத்து மறைகளைத் திரும்பக் கொண்டுவந்து நான்முகனுக்குக் கொடுத்தார். வெற்றியினாற் செருக்கு மிகுந்து அந்த மீன் கடலெங்கும் அலைத்து மோதிக் கடலுயிர்களையெல்லாம் விழுங்கித் திரிதலைக் கண்ட நான்முகனாதிய அமரர் கண்டு வெருண்டு பரமபொருளிடம் முறையிட்டனர். சிவபிரான் இரங்கி யருளிச் சாத்தனாரை ஏவினர்.

செண்டாயுதம் ஏந்திய திருக்கையும், பச்சை நிறமும், பாசமும், செம்பொற் குண்டலமும், மலர்முகமும், கருண்ட சடை ஆயிரமும் ஆக வந்தருளிய சாத்தனார் மச்சத்தைப் பிடித்திழுத்தார். தம் சிறு விரலின் நகத்தாற் புரட்டிக் கண்களைப் பறித்துக் கொணர்ந்து பரமன் திருமுன் வைத்தார். அப்போது வானவர்கள், 'பெருமானே! நாங்கள் மச்சத்தாற் பட்ட இடரைச் சாத்தனார் நீக்கியருளினர். தேவரீர் அம் மச்சத்தின் இருவிழி மணிகளையுஞ் சென்னிமீது தரித்தருளல் வேண்டும்' என்றனர். அவர்கள் வேண்டுகோளை யேற்றுப் பெருமானும் அணிந்தார்.

திருமால் மயக்கந் தவிர்ந்து தாம்செய்த குற்றந் தீரக் காஞ்சி நகரிற் பரமனை வழிபட்டார். சிவபெருமான் இரங்கி வெளிப்பட்டு 'வேண்டும் வரம் யாது?' என்ன, 'அடியேன் செய்த அபராதம் அனைத்தையும் பொறுத்தருள்க; அடியேன் கொண்ட மச்சவுருவை வழிபடுவோர்க்கு வேண்டும் வரங்களை நல்கும் பேறும் அருள்க' என்று வேண்டினர். சிவபரம்பொருளும் அவ்வாறே நல்கி மறைந்தருளினர். திருமால் முன்போல உலகளித்து வந்தார்.

2. கூர்மாவதாரம்—விநாயகர் அடக்கியது.

ஒரு காலத்தில் வானவரும அசுரரும் பாற்கடலில் அமுதம கடைந்த போது அமிழும் மந்தரமாகிய மதத்தைத் தாங்கத திருமால் ஆமை வடிவெடுத்தார். மந்தரமலையைத் தம் முதுகிலே ஏறறூர. அமுதமகடைந்த பிறகு செருக்கினல் ஆமை வடிவாகவே கடலைக் கலககிக் கடலில் வாழும் உயிர்களை விழுஙகித் துன்புறுத்தினா. சுரரும் அசுரரும் ஓடி உமைபங்கனிடம் முறையிட்டனா. பெருமான அவாகளுக்கு இரஙகி அந்த ஆமையை அடக்க விநாயகரை அனுப் பினர். விநாயகா சென்று துதிக்கை நுனியால் ஆமையின் அடிவயிற்றைத் தாக்கி, அதை அடக்கி, அதன் ஓட்டை எடுதது வந்து சிவபெருமான் திருமுன் வைத்தார். அப்போது சிவபிரான் அமரா வேண்டியவாறு ஆமையின் ஓட்டைச சிரமாலையின் நடுவே தரிததருளினா. திருமாலும் ஆணவம் ஒடுஙகிப் பரமனைப் பணிந்து தம்பதம் அடைந்தார்.

3. வராகாவதாரம்—முருகவேள் அடக்கியது

ஒருகாலததில இரணியாககன் என்பவனல் அலைப்புணட அமரர்கள் திருமாலிடம் முறையிட அவா அவாகளுககுத் தஞசம் அளிததுப் பிரமனுடைய நாசியிலிருந்து வராகமாக வெளிவந்தாா. வராகம இரணியாக்கனை எதிாதது அவனை மாயததது. பிலததிற்கிடந்த பூமியையும முனபோலத தனது கொம்பால் ஏந்தி வந்து நிறுததியது; பினபு அகஙகரிதது கடலும் மலையுங் கலஙக உலகை அலைககத் தொடஙகியது. அதனைக கணட பிரமன முதலான தேவாகள் சிவ பிரானிடம முறையிட்டனா. பெருமான இரஙகி முருகவேளை அனுப்பினர். முருகவேள் விரைந்து செனறு வராகம அலற அதன மருப்பைப் பற்றி விணணில் எறிந்து அதை வீழ்ததி அடககி அதன ஒரு கொம்பைப் பறித்துச செனறு சிவபிரான திருமுன வைததாா. அக கொமபைச சிறுபிறைபோலப் பெருமான் சடையில் அணிந்து கொணடார். குமரப்பெருமானைத் தாமும் அமமையுமாகத தமது இடையே வைதது மகிழ்ந்தாா. தேவர்கள் போற்றி னர். திருமாலும் மயககந தெளிந்து இறைவனை வழிபட்டுத தமது பழைய நிலையை அடைந்தாா.

(4) நரசிம்மாவதாரம்—வீரபத்திரர் அடக்கியது

இரணியன் பெருவரம் பெற்றவன். இரவிலும் பகலிலும் புவியினும் வானி னும் உலகில் உள்ள எவ்வுயிராலும் இறவா வரம் பெற்றவன. திருமால் நரமடஙகலாக வடிவம எடுதது இரணியனை எதிர்த்து வாயிற்படியில் தம்மடி மீது கிடததி நகததாற் பிளந்து கொன்றூர். அவன குடரை அணிந்து உதிரத் தைப் பருகி ஊனைததின்று ஆரவாரித்தார்; இரணியனைக் கொன்ற மமதையால் நரமடஙகல் ஈசனை மறந்து உலகை நிலைகுலையச செய்தது. பிரமன் முதலி யோர் அஞ்சிச சிவபிரானிடம் முறையிட்டனர். சிவபிரான் வீரபத்திரரை

வரும்படி நினைத்தனர். அவர் உடனே பூதகணங்கள் புடைசூழ வந்து பணிந்தார். இறைவர் அவரைநோக்கி நீ உலகை வருத்தும் நரசிம்மத்தை அடக்குதல் வேண்டும். முதலில் அதனுடைய ஆற்றலைப் பாராட்டி அடங்குமாறு கேள். அடங்கா விட்டால் அதை வதைத்துச் சிங்கமுகத்தையும் சிங்கத் தோலையும் கொண்டு வருக எனப் பணித்தனர்.

வீரபத்திரர் அங்ஙனமே புறப்பட்டுச் சென்று நரசிங்கரைப் பார்த்து 'மாயவனே! மச்சமாகவும் ஆமையாகவும் வராகமாகவும் வடிவெடுத்து உலகைக் காத்தாய்; இப்போது இரணியனையும் முக்கட் பெருமான் அருளால் வதைத்துப் புகழ் பெற்றாய்; உனக்கு இணை யார? அசுரரை வென்ற அகந்தை தீர்ந்து அவனியைக் காத்திடுக' என்று அமைதியாக விளம்பினர்.

அம்மொழி சுடுதழலென இருசெவியினும் தாக்கியதால், 'நன்று, நன்று! நன்மொழி புகல்வார்போல அடாதவை அறைந்தனை. நின்மொழி கொள்ளேன. நீ நின் இடத்திற்குச் செல்லுக; யான் ஒரு கணத்திலே உலகை யழிப்பேன்; படைத்தல், காத்தல், அழித்தலாகிய முத்தொழிலும் என்னுடையதே; பிரமனும் சங்கரனும் என் ஏவலையே புரிகின்றனர். 'நான் காலனுக்கு காலன; யாவரும் போற்றும் தேவன் நான' என்றுரைத்தார். நரசிங்கமாகிய திருமால இறைவனை இழித்துக்கூறிய மொழியைக்கேட்ட வீரபத்திரர் கனன்றெழுந்தார். ஒரிமைப்போதில் உன் ஆணவம் அழிகின்றது பார்' என்று கூறினார்; முக்கண்ணும், குலிசப்படை நகமும், பயிரவியுந் துர்க்கையுமாகிய சிறகும், வடுகனாகிய இதழும், வடவை வயிறும், பிணியாகிய கழலும், மறலியாகிய தொடையும், சண்டவாயுவாகிய வேகமும் உடைய சரபப் புள்ளாக வானிலே தோன்றினார்.

சரபத்தின் தோற்றத்தைக் கண்டு நரசிங்கம் நிலைகுலைந்தது; அதனைச் சரபம் மோதியபோது சிங்கத்தின நாப்பிறழ்ந்து பற்கள் உதிர்ந்தன. கூரிய அலகாலே சரபம நரசிங்கத்தைப் பற்றிக் கறங்கெனச் சுழற்றி யெறிந்தது. பிறகு அதனைப் பற்றிக்குதறி செற்றுத் தோலையும் முகத்தையும எடுத்துச் சென்று சிவபெருமான திருமுன வைத்தது. சிவபெருமான் நரசிங்கத்தின் தோலைப் போர்த்துத் தலையையும் வெண்டலை மாலையுடன் சேர்த்துக் கொண்டார்.

திருமால் அகந்தை நீங்கிச் சிவபிரானை பூசித்துத் தம்பதம அடைந்தார்.

(5) வாமனவதாரம்—வயிரவர் அடக்கியது

பிறிதொரு காலத்தே மாவலி என்னும அசுரனுடைய பேராசையை குறைக்க நினைத்த திருமால் காசிபன் மகவாக உபேந்திரன எனும வாமனனாக அவதரித்து, மாவலியின் வேள்வியிற் சென்று மூவடிமண தானம பெற்று திரிவிக்ரமனாகி, உலகை ஓரடியாகவும், வானத்தை ஓரடியாகவும், அளந்து

மூன்றும் அடியால் மாவலியைப் பாதளத்தில அழுத்தி இந்திரனுக்கு அரசு அளித்தார். திரிவிக்கிரமர் ஆகாரம் அடைந்து உலகுக்குத் துன்பமுண்டாக்கினர். தேவர்கள் முறையிடச் சிவபெருமான் வயிரவரை அனுப்பினா. வயிரவா தம் திருக்கையினால் திரிவிக்கிரமருடைய மார்பில் அறைந்து, தோலை உரித்து நீலக் கஞ்சுகமாகத் தரித்தார்; என்பினைக் கங்காளமாகக் கையிலே தரித்தார். அமரர் அச்சம் தவிர்ந்து தம்பதம் அடைந்தனர். உபேந்திரனும் திருமாலும் செருக்குத் தவிர்ந்து சிவபிரானை வழிபட்டு வைகுந்தம் அடைந்தார்.

இவ்வாறு கோறலாகிய அவதாரம் ஐந்தும் முடிந்தது. இனி அருளும் அவதாரம் ஐந்தும் உரைப்போம்.

அத்தியாயம் 64.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி

அயன் திருமால் அகந்தை நீங்கியது

அறுசீர் விருத்தம்

1735. சூதனமுனி வராகக்குரைப்பான் அறந்தருமறைபோ
 கிகளிக்குந் துறவீர்! முனனுள
மேதகும்புப் புரமெரித்த பரமனையா
 ராதித்து விமல ஞான
மாதவத்தோர் புங்கவர்மா முனிவரரா
 பம்மனைத்தும் மாய்த்து மைந்தா
காதலி செல வம்படைத்தோர் காதைகளில
 ஓசிறிது கட்டுரைக்கேன. (1)

1736. முள்ளரைத்தாட் பொற்றகட்டு முறுக்கவிழ்வா
 ரிசப்பொகுட்டு முதலவ னுக்கும
புள்ளரசுக் கொடியுயர்த்த பைந்துழாயப்
 படலைவனப் புயலவண் ணறகும
உள்ளமதித் தெழுந்தொருவாக் கொருவாநான
 கடவுள்நீ உரைக்கி லலல
வள்ளலா கியகடவுள் நானேநீ
 யலவெனறு மறுத்துச் சொல்வார். (2)

1737. அககாலே தனிறசகல தேவருக்கும்
ஈசுரனும அண்ணல அஙகண
மிக்கோராம் இருவருக்கும ஆஙகாரத்
தெழுந்தவலி மீட்பான எணணி
எக்காலுமே நிறையிருட்சீத் தெழுமிரவி
மணடலததில இருக்குஞ் சீாததித
தககோரெண வயிரவனை ஒலலையிலுண
டாக்கியவன தடக்கை மீதில, (3)

1738. மருவுவிரல உகிரினுனி யாறறலையைந்
தினிலூர்தத மாஙக மாய்மேல
பெருமையுடன இருககுமுடி தனையதிபக
குவமாக்கிப பிளககும வேலே
மருவுமென வெள்ளரிக்கோ மளக்கனிபோல்
விளையாட்டால வரைநது கிள்ளி
ஒருமையுடன கபாலமாய் அவன்தரிககச
செயதுவிதி ஊககந தீர்த்தான. (4)

1739, விணடுவினமா வலிதொலைப்பான இரததபலி
தனைககபடான மிகுவி நோதங
கொணடுபலி பொருட்டநத வயிரவனை
ஏவினனக குறிபபை நேர்நது
கணடுநெடு மாலநெறறி நுனிநரமபை
யறுததுவிடக் கரையில செநநீர
மணடுவிருப் பாறகொடுதது இரககததான
மூாசசிததோன வடிவை நீவி, (5)

1740. பிரமகபா லந்தரிததோன வயிரவனு
அறிநதுமால பினனா போறறிப
புரநகையால எரியூட்டும புனிதவயி
ரவப்பெருமான! புனமை யோஙகள
பரமறியா திழைத்தகுறறந தனககேறற
தணடமநீ பாலித தாயுத்
தரமெனவெம பாவமக லுமபொருட்டுச
சிவபூசை தனைசசெய கினறோம. (6)

1738. ஊர்த்த மாஙகம்—ஊர்தது வம—மேல். ஊக்கம—உயர்சசி, கர்வம்.

1740. உத்தார்—பின்னா.

1741. ஏனறுதிகி ரிப்படையேந் தியகடவுள்
இடைமருதில் எய்திப் போற்றித
தனறுணையாஞ் சகத்குருவைப் பீடலிங்கத்
தருசசிதது்ச் சகலே சனதாள்
ஓனறுபடும அருச்சனையால ஆனமாவைப்
பவித்திரமாய் உணர்ந்தான முன்போல
மன்றிலநடித தவனருளாற கருடனமேல
தனனுலகின வதிந்தான மாதோ. (7)

ஈசன் திருவடியை மால் தேடியது

1742. பினனுமொரு காலததில் அசசுதனஆங்
காரமதம் பெருத்து வேதன்
தனனுடனே அமாபுரிந்து வேதவச னத்
தையுமவே தாந்த வாய்மை
சொனனமிகு தாரஇனி மைசசொலுங்கே
ளாதுடனறு துளப மாயோன
உனனரிய ஈசுரனநான எனறுருதது
மதவலியால ஒனறு செயவான. (8)

1743. ஆதியந்தம ஒருவிவளா மாலிலிஙக
வுருமூலம அறிவான பூமி
மோதியிரு பிறைககோட்டுக கேழலுரு
வாயிடநது முநதி யூருப
பாதியள வுந்தொடர்நது பதஙகாணு
தேதிரும்பிப் படாந்து மீணடோன
சோதியையெண் ணுததனுல மலகியவப
பாவமெலாந் தொலைபபான ஓாந்தே, (9)

1744. கதமெரிசசெஞ் சுடாபபிழமபாய அண்டமுக
டணவியொளி கானறு வீசற
புதவடிவா கியஅருணு சலஞ்சோந்தந
நனசிவனைப் பூசித தேயச்
சுதனவிபுவா கியஅணணல அருளாலே
அபராதந தொலைததே யீசன
பதமதனிற கீழாயவே தனபததின
மேலாநதன பதஞ்சோந தானுல. (10)

1742, தாரம்— பிரணவம,

திருமால் பிருகுமுனிவரது சாபம் பெற்றது.

1745. பின்னுமொரு காலத்தில் அறுகுணஞ்சேர்
பகவானும் பிரமன் தாதை
பொனனுருவாங் கருடனுகைத் தெறிதிகிரி
கொண்டுசுரர் புயல்வண் ணத்தோர்
தன்னிலுறு செருவில்விண்ணோ ரபசெயபபட்
டிடுமேல்வை சமரிற் போகி
அனனியராம் அசுரர்கணந் தொலைப்பானபே
ரிகலபுரிந்தான அசுர ரோடி, (11)

1746. பிருகுமுனி யாசசிரமந் தனிலடைந்து
தவக்கிழமை பெரிய சீததிக்
குருகுமுத லியகலனகள் மருவுமுநி
மனைவியயல குறுகி அனனுய!
அருகுனது கருணையினுற் சரணமென
அடைந்தனமநீ அஞ்ச லெனறே
திருகுசினக் குறுமபொடெமைத தொலைககவரு
மாலசெருவைத தீர்ததி யெனமுா. (12)

1747. எறிதிகிரிப் படைசுமந்த அச்சுதன்தா
னேசிறிதும எண்ணு தனனோர்
நெறிதொடாந்து விறலசுரா படைதொலைக்கு
மேலவைபனனி நெடியோ னைபபாாத(து)
அறிவொடெடுத துரைக்கினமுள அசசுத! எம
ஆசசிரமத தணுகல இஙஙன
பிறிவறமா விரதமுநி புஙகவனதான
இருககினமுன பெயாதி எனமுள். (13)

1748. அனறியும்நான அசுரரனை வருக்குமஞ்சல்
எனறபயம அளிததேன் உனனுற்
கனறியிவ ரடப்படார் அடப்படாா
தைதநியர்சக் கரத்தோய்! நீதான
வெனறிபெறத தடிவதெனகொல! வேண்டாவேண்
டாவெனவே வெகுண்டு பொலலாக்(கு)
ஒனறியப யஙகொடுததல உலகததிற
கிதமலவென் றுருத்தெ ழுந்தான். (14)

1745. புயலவண்ணததோர்—கரியர்—அரக்கா,

1747. அணுகல்—அணுகாதே,

749. இடருறுதொல லசுராதமக் கஞ்சலென்னும
பிருகுபன்னி யிரங்கச சென்னி
சுடர்விசிறு சக்கரத்தால் தடிந்தனன்பின்
ஆச்சிரமச் சூழல் நீங்கிப்
படர்பொழுது பிருகுமுனி தயித்தியரோ
டேதனது பனனி மாய்ந்த
விடர்முடிகண் டுணர்ஞான விழியினால்
அரியென்று விரைந்த றிந்தான். (15)

750. உருத்தபரு மிதகோப முளததினினறு
புழுங்கியெழ உளறு மாயோன
பெருததவடி வினைநோக்கிச் சினந்துதயித
தியராலும் பிரியாப் பனனி
வருததமத னாலுமளப் பருங்கோடி
சனனமெலாம் மனைவி நீங்கித்
திருத்தகுபார் மிசைபுலம்பித் திரிகெனமா
யனைசசபித்துத தேர்ந்து பினனும. (16)

751. படவரவ முடிக்கிடநத புவனமிசை
இவனுடைய பதத ரெல்லாம
மடமைபெறு பாசண்ட மதமாகக்
கடவரெனறு மறிததுஞ் சாபம
மிடலகொடுரைத் தனன,அமல னலடைந்த
மிருததஞ்சி விளியாற பன்னி
உடல்பொருத்தி முனம்போன வுயிரழைத்தக்
கணமெழுபபி உவந்தி ருந்தான. (17)

752. அரவணையில துயிலகடவுள் அருஞ்சாபச்
சூளுரைகேட் டயர்நது தேர்நது
விரவிவரு மசசாபந் தணநதிடுவான
அடியார்கள் விழைந்த தேயா
தரவினருள **காஞ்சிநகர்** தனிலடைந்தீ
சனையாரா தனைகள செய்து
பரவிடைமேல் விமலனவெளிப் படக்கண்டு
அயலவீழநது பணிநது சொல்வான. (18)

பனனி—பத்தினி, மனைவி. விடர்—முனிவர் இருப்பிடம். பாசண்ட மதம்—புறசசமயம் ; மிருத்தஞ்சி விளி—மிருத்தியுஞ்செய மந்திரம் (மரணத்தை விலக்க வல்ல மந்திரம்).

1753. அருந்தவஞ்செய் பிருகுமுனி வரன்சபித்த
சாபமொலலை யகற்று கென்றே
யிரந்திரந்து வழுத்துபுவேண் டிடக்கருணை
யங்கடவுள் இசைப்பான மாலே!
நிரந்தரமும எமதடியார் நிகழ்த்திடுசா
பம்அவரே நீக்கல வேண்டும்
வரந்தரும்நாம் அவைதவிர்ப்ப திலையென்று
சபதமாய் மகிழ்ந்து சொன்னோம். (19)

1754. என்றுமலர்ப் பொகுட்டயற்கும் எறிதிகிரிப்
படையோறகும ஈச னாக
நின்றருள்முக் கட்பெருமான நெடுமாலை
நோக்கியிவை நிகழ்த்தி உள்ளத்(து)
ஒனறுபடப் பிருகுமுனி வரனைவர
நினைத்தனனவ் வொலலை வந்து
மன்றனமலர் தூய்ப்பரவு மாமுனிமா
முகநோக்கி வள்ளல் சொலவான. (20)

1755. அருமுனியே! அரியையளப் பருங்கோடி
சனனமெடுத த்லைவாய் எனறே
ஒருமையுடன நீசபித்த சாபமகற
றுதி, எமைமால உவந்து போறறி
இருமைபெறும அருசசனையால் அபராதம்
அறறபததன ஈரைந் தாக
வருசனனம் எடுதெதொன றில மனைபிரிந்து
வருந்தவெனறு வசனிப் பாயால. (21)

1756. இக்கணம்நீ எமதுதண்டந் தலைமேறகொண்
டேயுரைததி யெமது பத்தர்
தொக்ககுழு வினினமுதலைத் தப்படுவோய்
நீயனறோ துறவோய்! எனனத்
தக்கமுனி வனுமவணங்கி அப்படியே
எனறுபுவி தாழ்ந்தி றைஞ்சி
மிக்கபர மேசனவை தணநதுதன
தாசசிரமம் மேவி னானால். (22)

1756. எமது தண்டம்—யாம் சொல்லும் தண்டனை.

1757. பங்கயச்செந் திருமாது காந்தனுமை
காந்தன்மலராப் பதமுன வீழ்ந்து
செஙகைகுவித் திறைஞ்சிநின்று தேவதே
வப்பெருமான ! சிறியேன சாபம்
தஙகுசன னங்களொரு பதிலேந்து
கோறலேந்து தயவிற காத்தல்
இஙகெனதஞ் ஞானமற நீவந்து
புரிதியெனறே இறைஞ்சி நினறுன. (23)

1758. போறறுபததர் தமைமைந்த ரெனறணைத்தாட்
கொணடருளுமபுனிதன மாயோன
சாறறுமொழிக கபபடிசசெய கினறேமென
றேமறைநதான சலதி நாபபண
தோறறுறுபஙி றலேசசேடன காலடைத்த
மெலலணைமேல துயில்வோன முனனுாம
ஏறறுவடி வந்தருநா ராயணனதன
ஆசசிரமதத தெயதி னுலை. (24)

தசாவதாரம்

1 மச்சாவதாரம்—சாத்தனுர் சேற்றது

1759. பினனுமொரு காலததில அசசுதனவே
தஙகளெலாம பெருநீர் வேலே
தனனிலுநின றெடுததுவர எண்ணிவரி
யுடலமச்ச சனன மாகி
உனனரிய மறையனைததும களவுகொண்ட
சோமகனை உடனறு மாய்ததுப்
பனனருவே தஙகள்முனபோற கொடுவந்து
நானமுகறகுப் பாலித் தானுல. (25)

1760. அந்தவிறல ஆங்காரம மீதூரச
சலதிமுறறும அலேதது மோதிச
சிநதுவினமல கியவுயிாகள் அனைததுமடுத
தஙகாந்து சேர்தத யினறு

1758. கால்—காற்று. காலடைத்த மெல்லணை—பாம்பணை.

விந்தைகொடு வரும்பொழுது திசைமுகனு
திய அமரர் வெருண்டு போகி
அந்தமில்சங் கரக்கடவுள் கயிலைசரண
என்றோடி அடைந்து போற்றி. (26)

1761. அனறுகடல எழுவிடமுண் டடியோங்கட்
கஞ்சலெனும அண்ண லே!செங
குனறிவிழிப் பொறியுடறசேல சாகரததில
உயிரனைத்தும கோறல செய்யும
வென்றிவிரித துரைக்கரிது காத்தருள்காத
தருளெனனும வேலை பெமமான
வனறிறலமாச் சாத்தனையே வினனஅமலன
திருவருளால வணங்கிச் செலவான். (27)

1762. மண்டலமும எண்டிசையும சுழனறிடமைக
கடல்குமுற மகர மேஙகச
செண்டலஞ்சுற றிடுகரமும பசைநிற
முமபாசத திரளுஞ் செமபொற
குண்டலமும மலர்முகமுஞ் சுருண்டசடை
யாயிரமுங கொண்ட சாததன்
விண்டலமும நடுஙகிடததீ வானபோறசென
றிடுமச்சம விரைநதி ழுத்தான. (28)

1763. பொருவருசெல லுறழதடககைச சிறுவிரலின
உகிர்கொடுமீன புரளப் பறறித
திருகியொளிா குருவிந்த மணிவிழிகள்
தமைப்பிடுங்கித் திருமபி வந்தே
நிருமலனசங் நிதியிலிரு விழிகளையும்
வைத்திறைஞ்சி நினறு னப்போ(து)
அருமறையோன புததேளிர் அனைவருமபோற
றிபபெருமாற் கறைய லுறறார். (29)

1761. குன்றி—குண்டுமணி.

1762. செண்டு—சாத்தனார் ஆயுதம்.

1763. 'செறுநர்த் தேய்த்த செல்லுறழ் தடக்கை'—திருமுரு.

1764. திங்களணி செஞ்சடையோய்! இககொடிய
மச்சமிடர் செயய நாஙகள்
பொஙகுளமெய் நடுநடுங்கிப் படரவந்தோம
மாசாத்தன பொருகவென றேதான
செஙகணிரு மணிபறிதது்க் கொடுவநதே
நலகினன நீ செனனி மீது
சஙகையறப் புவிபுரப்பான ஆபரண
மாயெனறுந் தரிததி யெனறுா. (30)

1765. குறையிரந்து விரிஞ்சனு தியவமரர்
துதிககமுனனுட் குரவன மாயோன
முறையிறநத வெணடலையாம முணடமா
லிகையினமிசை முகம லாநதே
மறைபுகழும பிகைபாகன இருவிழியாம
மணிகளையும வனைந்தான மாயோன
நிறையுமிகு மோகமொரு விதநதெளிநது
பிஞ்ஞகனை நினைநது போறறி, (31)

1766. முனனாசிவ பூசைபுரி மானமியததாற
சோமுகனை முருககி மாயததேம
பினனருநதிண ணியஇருள்மோ கததினுல
எவ்வுலகும பீடை செயதே
மனனுயிரெ லாமவதைத்தேம உலகினுககுக
காரணமாம வளளல சாத்தன
தனனைவிடுத தததறகேறற தணடமிழைத
திடநொந்தேம சரணெனன றுய்நதேம. (32)

1767. இநதஅப ராதமெலாந் தொலைததிடுவான
சிவபூசை யிழைப்பே மெனறு
புந்திமகிழ் காஞ்சிபுரி யடைநதுவிந்து
நாதலிஙகம பூசை செய்தான
அந்தஅம யததினவட மேருவரை
குனித்தருளும அண்ணல் தோறறி
வந்துமச்ச வுருவாகும மாலேநீ
வேண்டியநல வரமே தெனறுன். (33)

1768. பங்கயச்செங் திருமகிழ்நன் அண்ணல்பால்
இறைஞ்சியெங்கள் பகவான்! நீவந்(து)
இஙகெனையும ஓர்பொருளாய் அழிப்பதுவுங்
காப்பதுவும் எளியே னுக்குச
சஙகையற வேணடுவர மசசவுரு
வாமென்னைச சகல லோகம
கொஙகலராற் பூசிததுக் கேட்டதெலாம
அவர்க்குநான கொடுகக வேண்டும். (34)

1769. மாயிருஞா லப்பரபபா கியசகத்துக்
கீசனே! வானே! சோதி
மேயவடி வா! தேவ தேவேச
னே! மடமை மேவி நாயேன
தீயவப ராதஙகள் செயதவெலாம
பொறுததியெனறே செஙகை கூப்பத்
தூயவனும உலகளித்தற கப்படியென
றுடனமறைநதான தொனமை போல. (35)

2. கூர்மாவதாரம்—விநாயகர் அடக்கியது

1770. விணடுவயி ணவரூப மடைந்துலகம
முனபோல விழைநது காததுக
கொணடிருநதான பினனர்அமு தததிலிறை
மதியகட்டுக் கூாம மாகிப
பணடுவளா குடுமிவரை மநதரததை
மத்தாக்கிப் பகுவாய்க் கூனல
துண்டமதி எயிற்றுவா சுகிதாமபா
அசுரரொடு சுரரைக் கூட்டி, (36)

1771. முரிதிரைப்பாற கடல்கடைவித் தெழுமமுதம
முறைமையான முகந்தெ டுத்துப்
பருகிவிண்டு விறலபடைத்து மோகிதனுயச்
சுருக்களுயிர் பௌவத் தோடு

1770. மதியகட்டுக் கூர்மம்—சந்திரன் போன்ற வெண்ணிறமுடைய வயிற்றையுடைய ஆமை—'காராமை அகடு வான் மதியம் ஏய்க்க'—சம். தேவா—III—119—1

பிரிவறத்தின் றிடமும்வல முஞ்சூழக்
கலக்கியதப் பெற்றி வானோர்
விரிதலையவ் வசுரரனை வருமோடிக்
கண்ணுதற்கே விளம்பி னூரால். (37)

1772. கறைமிடற்றோன் அனைவருக்கும் அஞ்சலென
வேயபய கரங்கொ டுத்தோர்
பிறைமருப்புக் கரடதடக் கலுழிமதஞ்
சொரிகவுட்சீர் பிறங்கு நாலவாய்
நிறைகருணை பெருகுமுக்கண் தழைசெவித்துத்
திலகளப நெடுமு கத்தோன்
மறைபரவ வினைகடிந்த ஐங்கரனை
நோக்கிவிண்ணோ வருததந் தீர. (38)

1773. திரைசுருட்டும மணிகொழிக்கும் பாற்கடலில
இக்கணம்நீ செனறு தண்டாக்
கரைபுரட்டும எறும்படைத்த கமடமடு
கெனறேவக் கடிது போகி
வரைபுரட்டுந் துதிக்கைநுனி கொண்டுகம
டத்தினடி வயிற்றைத் தாககித
தரைபுரட்டிக கொடுவந்தீ சனதிருமுன
சுரர்களதி சயிகக வைததான. (39)

1774. அங்கணுமை கேள்வனமகிழந் தரவிநதன
முதலான அமராப் பாாததுப்
பைங்கமட எனபினைநாம் எனசெயதும்
எனனஅவா பணிந்து போறறி
எஙகள்பெரு மான ! இதனை யசசுதனகண்
டறியப்பூண் எனதத ரிக்கச
சஙகையற எனமுணட மாலையினில
நாயகமாயத தரித்தான மாதோ. (40)

1775. மாயவறகும ஈதுகணடாங காரமத
னதுமீள வானோ ரெலலாம
நேயமுடன தொழுதியமப இப்படிவிச
சுவநாதன நீஙகா தெனறுஞ்

1772. செவித்து—செவியையுடையது.

1774. அரவிந்தன்—பிரமன். அரவிந்தம்—தாமரை.

1775. மதன்—மதம்—ஆங்காரம், மீள—நீங்க,

சேயமுடி யிற்றரிந்தான விசசுவே
சன்பூசை செயுமப லத்தால
ஏயஅரி மோகமஅப ரர்தமகன
றிந்திரனு ஏதத வாழந்தான. (41)

3. வராகாவதாரம்—முருகவேள் அடக்கியது.

கலி விருத்தம்.

1776. செருவுறவெரு பகலமுறபொறி திகழபொறகணன [இமையோர்
வருமிபபடை யனிகததிடை வலியிறசமா புரியத
திருகிசசினம எழுமசசுரா திரளபறபடை கடவ
வெருவததுயா சிறிதுறறனன விருதொட்டிமு [னலைவான. (42)

1777. பார்ததான்முடி யசைததான்பிலம் பறிததானபரு [வரைததாள்
போததானகுடு மிபபூதரம பிதிர்த்தான்திசை [தொறும்வான்
தூர்த்தானிமை யவர்போரவலி தொலைத்தானநெடுங [கயிறருல்
சோததானபினுமம அசைததானசல தியிலாபபரித [தெறிந்தான. (43)

1778. சிரமிறறன விழியிறறன செவியிறறன சிலைசோ
கரமிறறன புயமிற்றன களமிறறன மணிமாா
புரமிறறன அகடிறறன வுடலிறறன மரியா
வரமிறறன சுழலபொறகணன மலையசசுரா படையே. ()

1779. வரிமுததலை அயிலவசசிரம எறிசககர மழுவாள
சுரிகைபபடை பயிலகைசசிலை தொடுமததிரம முசலம
பரிகததிரள சுராவிட்டெறி படைபொறகணன முடிநேர்
சொரியககதை கொடுதடடிமொய துகளுறறெழ
வெறிவான. (45)

1776. பொற்கணன—பொன்கண்ணன—இரணியாக்ஷன் எனனும் அசுரன.
விருது ஒட்டி—வெற்றிச சபதம செயது.

1779. பரிகம்—ஓர் இருமபாயுதம்,

1780 பவமுற்றிடு சுரரைப்பர பதமெய்ப்பொரு ளெனவே
அவமுற்றிடும் உயிர்முத்தியை அடையக்குறுகுதல்போல்
எவமுற்றிடு களிறைச்சரண மெனமொய்த்தவிண்
[ணவரைச்
சிவமுற்றிடு வதனப்பொறி திகழ்பொற்கணன் வதைத்
[தான. (46)

1781. ஒருபோதுவிண் ணவர்யாவரும் உள்ளந்திகை நடுங்கிப்
பொருமாடக விழியானடப் புரண்டோடியச் சுதன்முன
கருணாகர! சரணநீயெனக் கலகாசுர ரரியாய
அருளவ்வானவா பரியாமரி அபயங்கொடுத் தனனால். (47)

1782. பிறைவாளெயி றிணையுங்குன்றி பிறழ்செங்கணுஞ்
[செவியும்
அறைகூறுசெம் புலனுடிமு னடலசோகவிழ் தலையுங்
குறையாமிகு வலியுங்கொடு குளிர்வாரிசப் பொகுட்டு
மறையோனநெடு நாசிக்கணம் வாராகமென
றுதித்தான. (48)

1783. குருதிப்புயல் பெயமைக்கடல் குமுறத்திசை பெயரப்
பொருதிக்கயம் வெருவக்கிரி பொரவெய்தத்துடு வுதிரப்
பருதிக்கதி ரறையப்பணி பதிநெட்டுடல் நெளியக்
கருதிப்பொரு கனகத்தறு கணனைச்சுற வெதிர. (49)

1784. திரிந்தோடின விரிந்தோடின தெரிந்தோடின தழலே
சொரிந்தோடின வெரிந்தோடின தொடரந்தோடின
[வெதிரே
பிரிந்தோடின முரிந்தோடின பெயர்ந்தோடின படைநோ
அரிந்தோடின பொரநின்றனா அடர்ந்தேவிடு சரமே. ()

1780. பவம்—பிறப்பு. எவம்—எவ்வம்—துன்பம். களிறு—ஐராவதம்.

1781. ஆடக விழியான்—இரணியாக்ஷன்; ஆடகம்—பொன்.
அட—அட்டதினால். அரி—பகைவன்.

1782 கணம் உதித்தான்—க்ஷணத்தில் உதித்தான்.

1783. பணிபதி—ஆதிசேடன்; பணி—பாம்பு, கனகத் தறுகணன்—இரணியாக்ஷன். கிரி—பன்றி.

1785 கிரியெட்டையும் இடறிப்பிற கிடஎறறின மதமார்
கரியெட்டையும ஒருகைக்கொடு ககனத்தினில எறிய
எரிமுததழல் வடவைக்கன விருகட்கடை சிதற
விரிபொறகணன் உயிரட்டது விறலச்சுத கிரியே. (51)

1786. அடியைப்பட வரவுசசிக ளதிரப்புட வியினும்
கடியைப்பெரு வெளிமிக்குயா ககனததல மிசையும்
முடியைச்சுர ருலகததினும முறையெறறுபு உகிரால்
இடியைப்பொரு மருபொறபிர ணியவக்கனை யடுமே. ()

1787. பிலமுற்றிடு புவியைக்கிளர் பிறையொத்திடும எயிறுல்
வலமுறறிடு மதனைக்கொடு வனையக்கடல் உடையாய்
நலமுற்றிமுன நிலைபெறறிட நடுவைததிடு மதனுற
சலதிததிர ளெழுவெறபொடு சகமுறறையு மடுமே. ()

1788. கருதித்திசை முகனமொட்டலா சொரிகறபக மகவான
பருதிகுல னெடுமச்சுரா பதறிக்கயி லையிலே
கருதிப்பரன அவையுற்றிரு கழல்முன்தொழு
[திறையோய்!
ஒருதிக்கிலை எறுழிசசமா உவமிக்கரி தரிதே. (54)

1789. பரவைக்கடு விடமுறபகல பருகிக்கடி தெமையா
தரவிற்சுர ரெனவைத்தனை சகலறகுரி னருளே
உரமிக்குய ரரண்மறறல தொருதிக்கிலை யிருளிச
சிரமிறறுடன மடியச்சமா செயெனத்தொழு தனரால்.()

1790. படருறறிடு சுரரைப்பசு பதிமெய்ப்பொருள் கருதி
மிடலுற்றிடு களிறக்கணம விளிவுறறிட நினையா
அடாபொறபரி புரதட்டைகள அதிரசிறறடி எமையாள்
கடவுட்கும ரனைமுப்புர கரனவிட்டருள் புரிவான. (56)

1791. அடுபொறகனை கழலகட்டிவிண் ணரசுக்கதி பதியாய்த
தொடுசத்திகு லிசகுக்குட துவசப்பல படைகள
கொடுவெறறியின அணிவெட்சிகொள் குலவுப்புய
[முருகன்
முடுகிப்பரன அருளிறகவிழ் முகமைக கிடிதனையே, (57)

1788. எறுழி—பன்றி

1789. இருளி—பன்றி.

1790. களிறு—(ஆண்) பன்றி; தட்டை—தண்டை.

1791. கிடி—பன்றி ; மைக்கிடி—கரியபன்றி.

1792. கடல்சுற்றிய புவிதொட்டுயர் ககனத்தள வெழுபேர்
உடலைத்தர குடுமிக்கிரி உருவொத்தெதிர் மதியா(து)
அடல்முற்செய வருமக்கிரி அலறககர மதனுல
மிடலிற்பொரு பணையைகொடு விசைசுறறிவி
[ணெறிவான. (58)

1793. பிறையைதொடு பணைகைக்கொடு பினுமச்சுற
[நெடுவான
முறையிறறிசை தொறுமெறறுபு முடுகிப்புவி சுழலக
குறைவறறமெய சுழலததிசை குலவெறபெதிர் சுழல
அறைகைககிரி உயிரவிட்டபின அவிரமறறொரு
[பணையே, (59)

1794. திருகிகொடு வரலைச்சுரா தெரிசிததிட இறையோன
அருகிற்கது மெனவைத்தனன அதனைப்பரன விரிநீர்
பெருகிப்பொழி சடையிற்சிறு பிறையொததிட அணிய
உருகிகட ருளாசுறறினில உலவிபபர வினரே. (60)

1795. ஒருமைபபட விரைவிறபல உயிர்கட்கதி சுகமாம
இருமைபபலன அருளசிறபரன இதயத்தினும ஒளிகூர்
பெருமைக்கனல விழியிறகதி பெறுசற்கும ரனையே
அருமைபபரன நடுவைததுமை யவள்பெட்புற
[மகிழவான. (61)

1796. கருணைபபசு பதிபொறகழல கமலததயன முதலாய்
வருபறபல சுரரககணம வழிபட்டனு மதியால்
நிருமிக்கரு மிறைபொற்பதம் நினைவிறசிர மிசையே
பரவிகொடு தமதறபுத பதியிறகுறு கினரால, (62)

1797. வரமுற்பெரு முளரிக்கணன மயலவிட்டபின இறைவன்
சரணததுணை வழிபட்டிடா தவறககணம ஒருவி
உரமொததனன உலகிறபினும ஒளிசககரன ஒருபோ(து)
இரகத்திர ணியனைசசம ரினிலட்டிட நினைவான. (63)

1792. பணை—மருப்பு.

1794. வரல்—வருதல்.

1796. நிருமிக்க அருமையான இறை.

1797. முளரிக்கணன——தாமரைக்கண்ணன். திருமால் உரம் ஒத்தனன்—உரம் (வலிமை) கூடினன். இரகம்—சூரியகாந்தம்.

வேறு

4. நரசிம்மாவதாரம்—வீரபத்திரர் அடக்கியது

அறுசீர் விருத்தம்

1798. திங்கள் அணிந்தருள் அங்கணன் பங்கய
செஞ்சர ணங்களிலநீா
கொங்கலா தொங்கல வணேந்து பணிந்திரு
கொங்கை நெருங்குமையாள
டங்கன மகிழ்ந்தருள் மைநதுகொ டணடர்
பதந்தொட நின்றுயர் தூண்
எஙகு நடுங்கிட மைநதா மடங்கல
எழுந்துமுன வநததுவே. (64)

1799. பரவை சுழன்றிட மறுகிட எணடிசை
பஃறலை வெமபிலவாய
உரகன நெளிநதிட அசலம உருணடிட
உகமுடி வினகிளாகால
விரவு நெடுமபுயல குமுறிட அநதரம
வெடிபட வெநதிறலகூா
நரகரி வெமபொறி விழிசிதஃறுமபடி
நகைசெய தெதிாந்ததுவே. (65)

எழுசீர் விருத்தம்

1800. மாயனிறை முனபுதவு தாமத குணஙகொடுயா
மானிட மடஙகல வடிவாயச
சீயமென வந்துசம ராடிரணி யனகளரி
சேர்திறல அகனறி டமுனே
காயவொளி யிந்திரவி பாய்சுட ரொதுஙகவிழி
காலசிறு புலிஙக வடிவைச
சேயகல வந்திடையில ஊழியென நினறிடிகள்
சிறிமுன முழஙகி யதுவே. (66)

1800. இறை—சிவன்.

அறுசீர் விருத்தம்

1801. அமரர் பெருந்தவர் இருடியா புங்கவர்
அசுராகள் கந்தருவா
சமர நெடும்படை நிருதர்கள் அந்தணா
தமையுண ருமபுலஞல
இமகர மணடலம அமுத முணுமபகல
இரணியன எனறுணாவாா
திமிர மகனறிட அவனிசை யுமபுகழ
தினமு மறைந்தனரால. (67)

1802. சுரநதி யினறின முழுகுவ ஙிஙகித
துணைவியு டனபிலமீ(து)
அரவ மடந்தையா மகிழ விருநதுசெய
தமுத நுகாந்திடுவான
பரவு பொனினகிரி அரசுசெயவனகிளர்
பகலர மஙகையாபால
இரவில அயனபதம மரகத விஞைசயில
இரணியன ஙஙகணுமே. (68)

1803. கேழுகதிா விரிபக லினுமிர வினுமஅறை
கீழினும மேலினுமுள
அழுவம தனுமுறு புறமதி ஙிலுமுயி
ராலுமெய யாருயிாபோ
முழுதினு முலகினில நிலைபெறும உயிாபுவி
முடிபிற வாவரமெப்
பொழுதினு முனுமிர ணியனர கரியொடு
பூசலசெ யாவெழுவான. (69)

1804. தந்திகள் கொணடெதிா வந்து மலைநதிடு
தந்தி யறைநதிடுநீள
கநதுக பநதி தொடர்நதெதிா வநதிடு
கநதுக நொந்துடலே

1803. அழுவம்—பரப்பு. முடிபு இறவா வரம் எனப்பிரிக்க.

1804. தந்தி—யானை. கந்துகம்—குதிரை.

சிந்த எறிந்திடு யந்திர மொன்றொடு
சென்று மடிந்திடநேர்
குந்தமுன வந்திடு சிந்திய தந்தர
குந்தமெ றிந்திடுமே. (70)

1805. துங்கவி லங்க லெனுங்கள பங்கள்
தொடுங்கலி னங்கடைவாய்
தங்கு நெருங்கு துரங்கமு மங்குலத
யங்கிர தங்களொ(டு)
எங்கு நெருங்கனி கங்கள ணிந்த
இறந்தன அங்கமெலாங்
கங்கம் இருந்தசை நுங்க எழுந்து
கவந்த நடஞ்செயுமால. (71)

1806. தெண்டிரை மண்டலம எண்டிசை யண்டின
செணடெறி தண்டயிலவாள்
கொணடு வெகுணடெதிா விண்டு மருண்டெழு
கொணடலி லொணடினாபோா
அணடாகள் கண்டு வெருண்டு புரண்டிட
அணடினா தெண்டனொ
கணடனா வணபொனமெய கொணடவன வணடிறல
கணடிறல கணடிலமே, (72)

1807. அந்தி யொழிந்திடு சநதியி லினபடி
யநத மிருந்துமடி
விநதை நனந்தலை முந்தசு ரனதலை
வெநதிற லின்கொடுமார்
பநதனி லைந்துகிா மைந்து பிளந்து
பரிந்துதி ரநதனைவாய
சிநது நுகாநததை யைநதுகி ரைந்திர
சிந்தைசெய் துயநதிடுமே. (73)

1805. விலஙகல்—மலை. களபம்—யானை கலினம்—கடிவாளம். துரஙகம்—குதிரை. மஙகுல்—மேகம். அனிகம்—சேனை. கங்கம்—பருந்து. இருந்தசை—இரும் + தசை—பெரியதசை. நுஙக—உண்ண.

1806. கொண்டல்—மேகம்.

1807. மார்பம் தன்னில். பரிந்து உதிரம் தன்னை.

1808. போனகெழு கின்றமெய் துன்றசு ரன்றரை
பொன்றின பின்றனியே
வென்றி நரன்தனு வொன்றரி புன்தசை
மென்று வரன்றுபுணீ
அன்றியும் வன்தடி தின்றமை வின்றி
யகன்ற வியன்தலமே
சென்றுயி ரன்றவை கொன்றனன் நின்றஞர்
தென்றிசை மன்தொழவே. (74)

வேறு

1809. முளரிமங்கை மருவு மார்பன
முருகு விண்டு நறவுலாந
துளவ லங்கல செறிதி ரண்ட
தோள ளுழி புங்கவன்
அளவி றந்த புவிய டங்கல
ஆரு யிர்க்கும் உயிரெனக்
கிளர்வ ரங்கொள் நரம டங்கல்
கேடி லாதெ ழுந்ததே. (75)

1810. பகலும யாம முஞ்சி றந்து
பரவு ளும்ப ரம்புநோ
அகில மான கீழு மேலும்
ஆரு யிாக ளாலுமநீள்
இகலக டங்க ளாலுமே
இறநதி டாத இரணியன
புகலி டம்பெ றாது கொன்ற
போர்வி யந்து கொண்டனன். (76)

1811. படைத்த லும்ப டைத்தபார்
பரித்த லும்ப ரித்தபின்
துடைத்த லுந்த னக்க டுத்த
தொழிலக ளாகுமென்றுசீர்

1808. தடி—மாமிசம்; தின்று அமைவு இன்றி. தென்திசை மன்—யமன்

1809. முளரி மங்கை—இலக்குமி. ஆழி—சக்கரம்,

1810, பரம்பு—பரவிய நிலம்,

கிடைத்த வெள்ளி வெற்பு மேவு
கிரீச னுண்டெ னக்கொளான
புடைத்த னனபி டிததனன
புரண்டி டப்பல உயிருமே. (77)

1812. பங்க யன்தெ ரிங்தொரு
பதமபி னுமப டைததிடில்
இங்கண் அஞ்சி யேபுகுந
தடஙகி நினறொ ளிக்காலம்
இஙக தனறி வேறுமற
றிடஙக ளிலலை யெம்பிரான
தஙகு வெள்ளி யஙகிரிச
சரணகள் எனறு சாறறுவார. (78)

1813. அணடா யாருமோ ஒண்டிநின்
றடஙகி யணணல கைலைசோங(து)
எண்டி சாமு கஙகளகூ
விறைஞ்சி யேததி முறையிடக்
கணடு நநதி கேச னமபி
காபதிக ழியமபி நஞ்
சுணட தேவ ருட்கொடே
உவநத ழைதது ஞயததனன. (79)

1814. உமபா யாவ ருமபணிந
துவநதெ ழுநது கைகுவித(து)
எமபி ரானமுன நஞசமுண
டெமககி ரஙகி அருளிலைத
தமப மீது செஙகணமால
சனிதது நார சிஙகமாய
இமப ரூழி காலம வநத
தெனன வேதொ லைததனன. (80)

1815. நஞ்சமுன பதஙகள் எனறு
சாற்றும உமப ரைககுறித(து)
அஞசல எனறு குனற விலலி
அண்ணல தககன மாமகம

1814, தம்பம்—தூண்,

துஞ்சநின் றழித்து வெறறி
தொலைவி லாது கொணடபோர்
விஞ்ச வலல வீரனை
விரைந்து ளத்தி லுனனினுன. (81)

1816. அஙகண விஞ்சு தக்கன வேள்வி
யவனெடே அழிததிடும
துங்க வீர பததிரன்
துணைகக ரங்கு ளித்துமேல்
தங்கு கினற தனபதங்
தணங்தெ ழுந்து வருமுனம
எஙக ணுஙகு ழீஇயபா
ரிடஙகள சுறறு மெயதியே. (82)

1817. பகரு மோடி யொன்றெ டொனறு
பாரிடஙக ளுதிபோய
மகர வேலை யேழுமவாய்
மடுத்துடன குடிககினும்
சிகர மேரு உலகெலாம
செருககி யுண்கி னுஙகெடாப்
புகரி லூழி வடவை யோகொல
பொஙக கடடெ ழும பசி. (83)

1818 சங்கு கனனா செஙகண மால்
தலைம யிாபப றிததை
அஙகை கொணடு பினனியே
அரைக்க சைத்த சிலகணம்
பஙக முறற அரிபடப்
பரிநது பாஞ்ச சனனியம்
எஙக ணுஞெச விடுபட்
டிரஙக வாாதத சிலகணம, (84)

1819. முனறலவா ரிசபபொ குட்டு
வள்ளல பொன்ற முளரிமுள்
துனறு நாளம நவிரியாயத
தொனித்தி டுஞ்சி லகணம

1818. சங்குகன்னர்—சிவகணங்களில் ஒருவர். "சிலதேவரைத் தலைமாமயிர் முழுதும் பறிக்கின்றனர்"—கந்த புரா. யாகசங்காரம்—76.
1819. நவிரி—நவிராக—பணஞேசை வா. இரட்டி—ஒலிசெய்து.

அன்றி யுங்க மண்டலத
தளவ ணைந்து குடமுழா
என்று பல்க ணங்குழீஇ
இரட்டி யாடும் எங்கணும். (85)

1820. தக்கன்மா மகத்து வந்த
சந்தி ரனற ணைப்பிடித்(து)
உக்க வேய டித்தலத்
துகைத்து ருட்டு துணடம்நீள்
பக்கமா ரலமபு கொணடு
படலை யாயதத ரித்துமெண்
டிக்கும் நோக்கி வெடிபடச
சிரிதது நினற சிலகணம். (86)

1821. அந்த வேள்வி வந்திருந்த
ஆதவனபல உடையவே
எந்தை வீர பத்திரன
இடிதது குத்த தெனறுசோ
பந்தி யான வசசிரப்
பதக்க மாய்வ குததுயா
மந்த ராச லபபுயம்
வணைந்தி டுஞ்சி லகணம. (87)

1822. சிந்த ளுகும எந்தை தார
காசு ராதி சூராபோா
சிந்த வேதொ லைததநாட்
செருகக ளததி றைசசிதின(று)
அந்த ரஞ்செல் குருதியுண்
டரும்ப சீத ணிநதபின
இந்த நாள ளவுமவீணி
லேயி ருந்த மெனுஞ்சில. (88)

1820. மார்அலம்பு கொணடு—மார்பில் அலம்புதல்கொண்டு; அலம்புதல்—அசைதல்.

1822. "சூரொடும்பொர வஞ்சிகுடிய பிள்ளையார்படை தொட்டநாள் ஈருடம்பு மிசைந்திரணடு திரப்புரப்பு மிறைத்தனம்" தக்கயாக, 231.

1823. ஊழிநாள் அடுத்த தோவவ்
　　வூழி அனறி இடையிலே
ஆழி யானி றககுநாள்
　　அடுதத தோகொல அறிகிலேம
பாழி யந்த டக்கைவீர
　　பததி ரனப டைததிறம
வாழி யெனறு பாரிடங்கள்
　　வந்த வோ அனந்தமால. (89)

1824. அமபு ராசி கரைபுரண்
　　டடங்க லுஙக லஙகின
உம்பர் நேமி யஙகிரி
　　உலைந்த னவ்வு லகுசேர்
தமப மான பஙறலைச
　　சாபப மெய் நெரிநதிடப்
பமபுசெந தழறக ளோஙகிப்
　　பாழி வெமமை தோனறின. (90)

1825, கணட வாயு வுங்கதி
　　தவிாநது நினறொ டுஙகின
அண்ட மீது தணசுடா
　　அகனற னபப னிககதிா
கொணட லேழொ ளிததன
　　கொழுஞ்சு டர்ததி வாகரன
எணடி சாமு கததுமவான்
　　இறந்தி ருளமு யஙகின. (91)

எழுசீர் விருத்தம்

1826. சாறறரும அனநத கோடியிப் படியே
　　சமர்குறித தெழுநதுசூழ கணஙகளா
ஆறறனமிக குயாவெம பூதவே தாளா
　　அனிகங்கள் அநதநாள் வெளளம
காறறுவெவ் வடவைக் கனல்நிகர்க் கரிதாயக
　　கதித்தவை யெனப்பரந் தெஙகும்
போறறிடப் புவனம பொடிபடக் கயிலை
　　போநதனன வீரபத் திரனே. (92)

1825. திவாகரன் இறந்து இருள் முயங்கின.

1827. கனைகழற ருளும கச்சுவீக் கிடையும்
கணிப்பிலா வெண்டலை மாலை
வனையுமாா பகமும துடியொரு கரமும
மணியொரு கரமுமுத் தலைவேல
முனையிடைக கடவெம பொறிசித றிடபபன
முறைசுழற றியவிரு கரமுங்
தனைநிக ருருவிற சிறுபிறை எயிறுங்
தழலவிழி மூனறுமாயப் பணிநதான. (93)

1828. மறைமுடி அனநத கற்பநாள தொடாநதும
மனததினுங குறிககரும பொருளைக
குறைவறு மகிழசசி பெருகுமுத தழறகண
குளிரவே திருவழ கமுதம
முறைமுறை பருகித தறபர ! விமல !
முனனருங கருணையங கடலே !
இறைவனே ! தமியேன தனைநினைத ததுவென
இயமபுதி பணிகளுண டெனனில. (94)

1829. எனறுரைத திறைஞ்சும வீரனை நோக்கி
எமபிரான புகனறிடும வீர !
பொனறிட வருமூ ழிககன லெனவே
பொருகவென வடுநர சிஙகன
வெனறிக ளனைததும அவறகிதம பெறவே
விளமபிமீள் தருகிவை யரிதேல
ஒனறெனும எமது பேருழி கோடி
உலகெலாம பயஙகர முறவே. (95)

1830. நீடுநிட் களசத தியைநமை நினைநது
நிட்கள சததியாற கொணாதி
சாடுமெயத தூல சத்தியைத் தூல
சததியாற கொணாதிமாற றரிய
பீடுறு நரசிங கததையே வதைததுப
பிறஙகுமா னனததையுங குரமபு
மூடுவெண் சருமந தனையுநல குதிவான
முறைமுறை பரவவென் றுரைததான. (96)

1829. மீள்தருக—மீளுக. கோடி—கொள்ளுதி.
1830. குரம்பு—குரம்பை—உடல்.

1831. சிறுபிறைச சடில நாயகன மொழிதல
சென்னிமேற கொணடவை தணநது
முறுகுவெங கதநீத தருளவடி வெடுதது
முகமலாந தடுநர சிஙகம
உறுதலம இமைபபில அடைநதுபா ரிடஙக
ளோடுகண புடைசசெலச சிறநதான
வெறிபடு துளவ மாயவன தனனை
விளமபவே மேவிவீற றிருநதான. (97)

1832. ஓஙகுபே ரணட முகடடினமா முடிசென
றுருபத மிலலையெண டிசையுந
தாஙகுமற புயபூ தரஙகளசென றிடபபொற
றுளிணை பாதலந தரிககப
பூஙகன கபபொற குவடுவெண குவடாயப
பொருககென வெடுததமெய கடுககும
பாஙகாவந துலவுந தலிநர மடஙகல
பாாததிட வீரனின றுரைபபான. (98)

1833. செஙகணமா யவனே! மசசமெய கொணாநது
தெணடிரைப புவியெலாம புரநதாய!
துஙகமாங கமட வடிவெடுத திரஙகித
தொலலுல கனைததையும பரிததாய!
அஙகணீாக கடலவீ ழுலகினை ஆதி
வராகமாயக கோடடினில எடுததுப
பொஙகுபாந தளினமேன முனனாபோல இருததிப
பொதுவறக கருணைசெய தளிததாய! (99)

1834. கணணுதற சாமி அருளினுல அசுரா
கடறபடை சூழுர ணியனை
விணணுளோா முதலாம உயிாததொகை அனைததும
வெருககொள வதைததிசை படைததாய!
தணணறுந துளவப படலையோய! உணமை
சாறறிடில உனககிணை யாாகொல
அணணலபே ரருளால அசுரரைச செறற
அகநதைநீத தவனிகாத தருளே. (100)

1831. அவை—சபை.

1835. ஏனறுரைத் திடுசொல் செவித்துளை மடுப்ப
எரிதழற செப்புநா ராசம
ஒனறுபட் டிடமுன செருகிய தெனக்கொண்
டுடனறுமால வீரனை நோக்கி
நனறுநன றுலகில சூழிதக குரராய
நனமொழி புகலபவா போல
இனறுநீ யெனககிங கடாதவை புகனறாய்
[இஙகுநின மொழியது கொள்ளேன]. (101)

1836. இககணம் உனது பததநிலே குதியான
இனிபபுவி அடஙகலும நடுஙகத
தொககபல லுயிரா கியசரா சரஙகள்
தொலைப்பனோ இமைப்பொழு ததனில
மைக்கடற புவியா கியவுல கனைததும
வகுபபதும புரப்பதும் அனைததும
ஒககா றறினிலநின றழிப்பதும எனக்கிங
குரியமுத தொழிலுமென றுணாதி, (102)

1837. பஙகயப பொருட்டு நடுவண்வீற றிருககும
பண்ணவன கணணுதற் கடவுள்
இஙகெழுந் தருள்கூர் சததிபே ததததால
எண்ணிலா வுயிாதசெதாகை படைததுரு
சஙகைய தறவே அழிப்பது மானறா ;
தருககுகா லனுககுமநான காலன
புஙகவா அயனு தியரனை வருக்கும
போறறுதே வெனவெனை மதிததி. (103)

1838. ஏனறுடன எதிாநது புகலநர சிஙகம
ஈசனை இகழநதுரைத ததுகேட்(டு)
உனறனுங காரம கெடுவது திணணம
ஓரிமைப பொழுதுபா ரெனறு
கனறுவெவ வடவை உருக்கொடு கிளாந்து
கவனவான் முகடிடி படமுன
நினறிதழ துடிப்ப விழிபொறி சிதற
நீபபருங கோபமுற றனனுல. (104)

1835. இதக்கு—இதத்துக்கு; உரர்—உரத்தவர்;

எண்சீர் விருத்தம்.

1839. உடுபதிசெங் கதிர்த்தபனன சுடர்விடுமூ விழியும்
ஒளிர்குலிசப் படைநகமும் முருகுதசை நாவும
முடுகுபயி ரவிகுமரி இருசிறகும் வடுகன
முளரியித மூமவடவை உதரமுமவெம் பிணிநோய்
தொடுகழற்கால் மறலியிரண் டுருவுமெண் திகையுந்
தொல்லைநிலை குலையமோ தியசண்ட வாயு
அடுதிறலவே கமுமாகச் சரபவுருக் கொணர்ந்தே
அந்தரத்தி னிடைவெளிப்பட் டார்ப்பரிததோங்
கினனே. (105)

1840. அண்டமுக டிடிபடச்சென் றலம்வருகால் சுழல
அட்டதிசை சுவடுபட அசனிவெடித் துதிரக்
கொண்டலிறு தியின்முழக்கஞ் சிறுபறைபோற கறஙகக்
கோரவெயி றுறவதுக்கிக குமுறிடவே சிறிது
கண்டுநர மடங்கலுடல கதுமெனக்கம பிககக்
கணகள்புதைதத திடநெடியக் கரஙகள்நிலந துழுவப
பண்டைநிலை வொடுஙகிவிழப பாய்ந்திறகால
[இறையைப்
பழித்தநெடு நாக்கடைவாயப் பறகளுதிரத்
[ததுவே. (106)

1841. பிறங்குபடி வச்சரப நாயகனகூ ரலகால
பேரண்ட வுருகவொணர மடங்கலவிழி பிதுஙகக்
கறஙகெனவெண திசையுமவலம சுழற்றியெறிந்
[திடவால
கதுமெனக்கொண் டதனையிடஞ் சுறறுபுவா
[னெறியப்
புறங்கிளர்வன னச்சிறகா ஒருநானகும அறைநது
பொருக்கெனபா தலததெறியப பொருந்தடர்கீழச்
[சரணம
குறங்குரமற் புயமெனபு குலைநதிடமூ தணட
கோளகை மேல எறியவுடல கொத்துபுநின
[றுடறறும். (107)

1839. ஊகு—தொடை.

1842. **கொ**ற்றமுறு சலந்தரனைச் செற்றசுடராழி
கொடுத்தவிறை யெனப்பரவா தெடுத்தவகந்
[தையினூற்
சொற்றவசைத் தனையுளத்திற் சற்றுநினைந் துயிர்ப்புந்
தொலைந்திறக்க மணிமார்பும் பிளந்துதிரஞ் சொரிய
மற்றமணிக் குடரெலும்பூன் அற்றுதிரத் துவக்கு
வளருகிரால் நரமடங்கல் வடிவனைத்தும் உரித்த
சுற்றதனுந் திருமுகமும் முற்றுமெடுத் தமலன்
துலங்கவைமுன் சயவீரன் இலங்கிடவைத்
[தனனே. (108)

1843. **வீ**ரனமுன்பாய வைத்ததிறை பராபரன்கொண் டதனை
விரித்துடுத்துத் திகம்பரனென் றதுபோலப்
[பின்னும்
நாரசிங்காம் பரனென்றே பெயர்தரித்து முகத்தை
நளினஅயன் வெண்டலைமேல் நாயகமாய்த்
[தரித்தான்
ஆரணநான் முகன்குலிசன் அமராபணிந் தெம்மான்
அனுமதியால் தமதுபதம் அடைந்தனராமா லோரா
நாரணனப் பூசித்துபரா தந்தணைந்து பெம்மான்
நலகுமனு மதியாற்போய் நண்ணினன்றன்
[பதமே. (109)

5. வாமனாவதாரம்—வயிரவர் அடக்கியது

1844. **பி**ன்னுமொரு காலத்து மதுசூதன் வலிதன்
பேரரசு குறைக்கநினைந் ததிதிவழுத் தியபோ
அன்னவளதன் வயிற்றிலங்குக **காசிபன்**பே ரருளால்
அவதரித்திந் திரனபின்னோனா ஆகியுதித் தீசன்
தன்னருளால் **உபேந்திர**னு கியபிரம சரியம்
தண்டாவாச் சிரமமுற்றுத் தறகாலங் குறித்துப்
பன்னருமா **வலி**மகத்தில் **வாமனனாய்ச்** சென்று
பாரினிலமூ வடியிரந்து பதியருளென்
[றனனே. (110)

1844, வலி—மாவலி—முதற்குறை. அதிதி—காசிபர் மனைவி.

1845. கருதரிய விறலசுரன மூவடியீந் தனனக்
காலைபுவி யோரடியுங ககனமதோ ரடியும்
ஒருதிலமாத் திரமளவும பிசகாமல் அளந்தே
ஓரடிக்கு நிலந்தாவென றுருத்தெழுந்து நோக்கி
விருதுபுனை கனைகழற்கால மாவலியைப் பிலத்தில
விடுததரிய சிறைபுகுததி வேலையுல கனைததும
பொருதசுரற குடைந்திடுதே வேந்திரற்கு நலகிப்
பொருவிலதிரி விக்கிரம வடிவெடுத்துப்
[பொலிவான. (111)

1846. அண்டமுடைத் துடனமீளப படைத்தபாா வெருக
[கொண்
டலமவரவே சுழறறுபுநின ருங்கார மிகுத்தே
எணடிசையும் இமைபபளவில அடலபுரியும ஏலவை
இமையோாகள கைலையிறசென றிறைஞ்சி முறை
[யோவென(று)
ஒண்டியொண்டிச சாரலடைந் துள்ளுறவே போற்ற
ஓஙகுநந்தி கேசனுணாந துமைபாகற குரைக்கத
துண்டமதிச சடிலமுககண நாயகனஅண் டரையிச
சூழலகொணா கெனவிளிததுச சோதிமுனம
[விடுத்தான. (112)

1847. உமபரனை வருமிறைஞசி ஓலமிட்டுப் பெம்மான !
உபேநதிரனும வாமனனமால உறுதிரிவிக் கிரமன
அமபரமா கியஅணடம அனைததுமிடித தெமையும
அடலபுரிந்தான ஆகந்தையகற றுதியெனவே
[யிரஙகப்
பைமபொனித ழிசசடிலக கடவுளனைத துலகும
பயஙகரமா கததோனறும வயிரவனை யேவத
தமபுருவா புகழ்விருதத வடிவாமச சுதனைச
சோனைமழை யெனக்குருதி சொரிந்திடமாா
[பறைந்தான. (113)

1845. தில மாத்திரம்—என்னளவு, திலம்—என்,

1848. அங்கமனைத் துங்குலவுந் தசையுதறித் துவக்கை
ஆங்காரத துடனகீறி யனைத்துமஉரித தெடுத்துக்
கங்குமணி புரைநீலக் கஞ்சுகமாயத தரித்துக
கழியுடறகூ ரெனபினைக்கங காளமெனக் கரத்திற்
சங்கையறத தரிததனனவிண ணோர்பயந்தீரந [திறைஞ்சித்
தமபதமுற றனருபேந் திரனுமருச சிதத
கஙகைமுடிப் பானருளால வைகுந்த மடைநதான
ஐந்தவதா ரஙகோறல அருள்வதைநதும [உரைப்பாம, (114)

அத்தியாயம் 65.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்சசி

(1) பரசுராமர் பூசித்தது.

சூத முனிவர் சொல்கிறார் :

ஜமதக்கினி முனிவருககும் இரேணுகைககும் பிறந்த பரசுராமர் தந்தையின் சொற்படித் தாயை வதைத்தார. தந்தை மகிழ்ந்து வேணடும் வரத்தைக் கேள் என்றார். பரசுராமா பணிந்து, 'என அன்னையை எழுப்பித் தருதல் வேண்டும். தேவரீா சினந் தவிாதல் வேணடும். சிவபெருமானை விதிப்படி எப்போதும் வழிபடும் பேறு வேணடும' எனறு மூன்று வரங்களை வேணடினார். தந்தையும் அவ்வரஙகளை அளிததாா.

பரசுராமர் சிவபெருமானை எப்போதும் உளததில் இருத்தித தவம புரிந்து கொண்டிருக்கும்போது, காமதேனுவைத தனககு கொடுககாத காரணததால் கார்த்தவீரியார்ச்சுனன சமதக்கினியை வாளால வெட்டிப் போயினன். இரேணுகை கணவனுடன எரியில் உடன்கட்டை யேறினள்; ஆனல, இடையே மழைபெய்ததனல் ஆடை மட்டும் வெந்து, ஆடையில்லாததால் காணமுற்று வேப்பந்தழையை உடுததிககொணடு, புலைசசேரி ஒன்றை அடைந்தாள். அஙகே ஒரு மாதஙகி மாலைககொண்டு இரேணுகையின மெய்யெலாம் அப்பிச் சுகப்படுததிப் போற்றினள்.

1848. துவக்கு—தோல். கஞ்சுகம்—சட்டை. அருசசித்து—அகம்—கை, அகம்—அகம்பாவம், அகந்தை. கை—இடம,

தவம் புரிந்துகொண்டிருந்த பரசுராமர் தந்தையின் மரணங்கேட்டு ஓடி வந்து, கார்த்த வீரியார்ச்சுனனை வெட்டி வீழ்த்தி, பிற அரசர்களையும் மாய்த்து அந்தக் குருதி நீரால் தந்தைக்குத் தருப்பணம் முதலியன செய்தார். இவ்வாறு மூவேழு தலைமுறைவரை கருவறுப்பேன் என்று சபதமும் புரிந்தார். அந் நிலையிலே வந்த தாயை வணங்கி இந்து மடுவில் மூழ்குவித்தார். பிறகு, ஊருக்கும் வெளியே அன்னையை வழிபட்டு மகிழ்வித்தார். பின்னர், 'வீரகத்தி' நீங்க வீரபத்திரரை வழிபட்டுப் புனிதரானார். கார்த்த வீரியார்ச்சுனன் ஆண்ட நிலமனைத்தையும் காசிபருக்குக் கொடுத்து விட்டுக் கேரளம் அடைந்தார்.

(2) தசரத ராமர் பூசித்தது

அயோத்தியரசன் தசரதன் மகனாகத் திருமால் அவதரித்து, இராமனென்றே பெயர் தாங்கிச் சீதையை மணந்தார்; தந்தை மொழிப்படிக் காட்டுக்குத் தம்பியுடனும் சீதையுடனும் சென்றார். அங்கே இராவணன் சீதையைக் கவர்ந்து சென்றான். அகத்தியரின் உபதேசப்படிச் சிவபெருமானை வழிபட்டு, இராவணனை வெல்லும் சரமும் வரமும் பெற்றார். பிறகு, வானரருடன் சென்று சேதுவைக் கட்டி, இராவணனைக் கொன்று சீதையை மீட்டுக் கொண்டு அயோத்தி வந்து, வசிட்டர் பட்டாபிடேகம் செய்ய அரசாண்டார்.

அங்ஙனம் அரசாளும்போது உலவிய பழிச் சொற்குப் பயந்து சீதையைக் கானிலே விடுத்தார். சீதையும் புவியைப் பிளந்து மறைந்தாள். இராமர் சீதையின் பிரிவால் வருந்தி, பிறகு, அசுவமேத யாகஞ் செய்து, சிவபெருமானை வழிபட்டுச் சரயுவை யடைந்து, உலகில் நீங்கித் திருப்பாற்கடலிற் சேர்ந்தார்.

(3) பலராமர் பூசித்தது.

வசுதேவனுக்கும் உரோகிணிக்கும் திருமால் பலராமராக அவதரித்தார். கலப்பையைப் படையாகக் கொண்டு, அரக்கரை வென்று, உமையொரு பங்கரை வழிபட்டு, யோகமூலமாக வைகுந்தம் சென்றார்.

(4) கிருஷ்ணன் பூசித்தது.

மற்றும், வசுதேவனுக்கும் தேவகிக்கும் மகவாகத் திருமால் அவதரித்துக் கிருஷ்ணனென்னும் பெயருடன் சிவபெருமானைப் பூசித்துப் பூபாரந் தீர்த்தார். மேலும், உபமன்னிய முனிவரிடம் சிவதீக்கை பெற்றுச் சைவோத்தமராகிக் குன்றவில்லியைப் போற்றி வைகுந்தம் புகுந்தார்.

(5) ஹயக்கிரீவர் பூசித்தது

கலியுகத்தில் திருமால் ஹயக்கிரீவன் என்று தோன்றித் தீயோரைக் கொன்று, பரமபொருளைச் சிவலிங்கத்தில் வழிபட்டு வைகுந்தம் அடைந்தார்.

இவ்வாறு பிருகு முனிவர் சாபத்தைத திருமால் அனுபவித்துக் கழித்தார். அருள்பெற்ற பரசிராமாவதாரம் முதலிய ஐந்தினும அரக்கா முதலானோரை அழித்த பாவந்தீர அமலனை வழிபட்டு நலம பெற்று வைகுந்தம் அடைந்தார். மசசம் முதலான அவதாரஙகளிற் கொண்ட செருக்குச சாத்தன் முதலானோரா லழிக்கப் பெற்றுச சிவனருள் கிடைக்கப் பெற்றார்.

திருமாலுக்குக் கண்ணுவர் சாபம்.

ஒருமுறை திருமாலும் உபேந்திரனும் வைகுந்தத்திலே உரையாடிக் கொண்டிருந்தனா. இலக்குமியும் அவாகளுடன் இருந்தாள். அப்போது கண்ணுவ முனிவா திருமாலைக் காண வந்தாா. அவரைத திருமால் முதலானோர் வரவேற்று உபசரிககாமல் மௌனமாயிருந்தனர். அதனால் கண்ணுவர் வெகுணடு 'திருமாலே! சிவனடிமையாம என்னைப் புறககணித்த நீ பல பிறப்புக்கள் ஊமையாய் உலகிலெடுத துழல்வாயாக; இந்தத திருமகள் மிருகம் போல நினறதால் மானாக அலைவாளாக! இந்த உபேந்திரன் வேடனாக. உன் அடியா சிவநிந்தை செய்யும புத்தி கலக்கத்தை உறுவாராக' எனச சபிததுத் தமதிருப்பிடம் அடைந்தார். இந்த சாபத்துககு அஞ்சித் திருமால் சிவபிரானை வழிபட்டு வேணடினார். அப்பெருமான் இரங்கிக் கணணுவரை அழைததுத திருமால் முதலானோர் பிறபபை ஒருதடவையிலே முடித்துக கொள்ளுமாறு மாற்றும்படிப் பணிததார். கண்ணுவரும் இணங்கி மாற்றி விட்டு வணங்கிச சென்றார்.

கணணுவா சாபததின்படி திருமால சிவமுனி எனனும் பெயருடன் தோன்றிக காட்டில் தவம புரிந்தாா. உபேந்திரன வேடராஜனானான். மானாகப் பிறந்த திருமகள் சிவமுனிவரின் பார்வையாற் கருவுறறு ஒரு குழவியை வள்ளிக் குழியில் ஈன்றாள். அக் குழவிக்கு 'வள்ளி' எனப்போ வைத்து வேடராஜன் வளாததான். வள்ளியபமைககு மஙகைப் பருவம் வர புனஙகாக்க விடப்பட்டாள். பின்னர், வேடாகள் வெறியாட்டு முதலியன ஆடித திருத்தணிகை நாயகருககு வள்ளியைத திருமணஞ்செயது சீதனஙகள் கொடுத்து வந்திததனா. சிவமுனியும, நம்பிவேடனும், மானும் தம் சாபம் நீஙகப் பெற்றனர்.

சுவன் கதை.

ததீசியுடன் திருமால் போருதது

சுவன் என்னும் அரசன் பிரமாவின் புததிரன். இந்திரனிடமிருந்து குலிசாயுதம் பெற்றவன். ததீசி முனிவருககு நணபன். ஒருமுறை சுவனுககும் ததீசி முனிவருககும் வாதம் எழுந்தது. 'முனிவரே உயர்ந்தோர்' என்றார் ததீசி; 'அரசரே உயர்ந்தோர்' என்றான் சுவன். ததீசி கோபித்துச சுவனை உதைத்தாா. அரசன கோபித்து அவர்மேல் குலிசாயுதம் முதலிய படைகளை ஏவி

ன்ன். முனிவர் அவைகளைத் தடுத்து வென்றார். இந்திரன திருமால் முதலியோரிடம் சுவன் அபய மென்று ஓலமிட்த திருமால் ததீசியின பன்னசாலைககுச சென்று "முனிவரே! அரசரே முனிவரினும் மேம்பட்டவா என்றாவது அல்லது அரசரும முனிவரும் ஒபபாவார் என்றாவது சொல்வாயாக" எனக் கேட்டுக்கொணடார். ததீசி நான் பொய் கூற மாட்டேன் என மறுக்கத், தேவாகள் சூழத திருமால் ததீசியுடன் போர் செயத் தொடஙகிப் படைகளை எவினர். ததீசி சூலமொன்றை நாட்ட அது திருமாலின் படைகளை விழுஙகிற்று. திருமால விசுவரூபம எடுககத ததீசியும் தனது மெய்யில விசுவரூபததைக காட்டினா. திருமால் சககரததை எவ அது ததீசி மேற்பட்டு முனைமழுஙகி மீண்டது. அப்போது பிரமதேவர் அஙகுத தோன்றிப் போரை விலககினர் ததீசி திருமாலையும் தேவாகளையும் பார்ததது 'நீஙகள் வீரபததிரரால் செல்வம் இழந்து சிதைவு பெறக கடவீாகளாக. இந்தத திருமாலின் பததர்கள் பாசணடராய்ச சிவனைப் பழிதது நரகஙகளில இடாப் படுவார்களாக'—எனச சபிததாா.

அத்தியாயம் 65.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடாசசி

1. பரசுராமர் அருள் பெற்றது.

எண்சீா விருத்தம்.

1849. ஓஙகுபர மானநத வெள்ளத தூள துளைநதே
உமைபாகன சரணமநினைந துணாகூத முனிவன
பாஙகாமரு வியசவுன காதியறை நோககிப
பகாநதருளவான அசசுதனும பகவானமுன பிருகு
தாஙகருஞ்சா பததாறசம தககினியென றொருபோ
தரிததிடவே தவஞ்செயசம தக்கினியாம முனிவன
கோஙகுமுகை அனையகுவி முலையீரே ணுகைபாற
கொறறமிகுத தடலபுரியி ராமனைப்பெற
[றனனுல. (1)

1850. ஏறறபரு வஙகுறிதத காலததின மகிழநதே
இராமனுக்கு மறைபபடிதோங் துபநயனம
[புரிநதான
போறறுமவ னுமபிதா மலர்ப்பதநன மலாதூயப்
பூசைபுரிந் தவனசாயைப போலிருநது விருபபால்

வேறறுமனம புரியாமற பணிகுவனோ போது
மிககவொரு காரணததால் அருமுநிவன ஏவிச்
சாறறுமொழிப படிபுரியி ராமனிரே ணுகையாந்
தாயமுடியை யோராது தடிநதயலின றனனே.(2)

1851. அககணநற றநதைசம தககினிமா முநிவன
அறைகுவான அருளமதலாய! அனனேயென [நோககா(து)
இககணமென மொழிபபடிபோய வதைததனேயன [றியுநீ
இவவளவென றெடுதது ரைககப படாதபததி [புரிநதாய்
மிகநவிருப பெமககுளதென றறிகவினி உனக்கு
வேணடுமவரம அனேததினேயும விளமபுதி நான [தருகேன
பககுவாநீ தெனபபரவி யிராமனினறு போறறிப்
பரவசபபட டொடுஙகியெதிா பகாநதனனமுன [பணிநதே (3)

1852. எநதையடி யேறகுவரம நலக இசை குவையேல்
எளியேனுல அனனேயுயிா இறநததுமுன போல
வநதருளக கருணே செயதி ஆதிவரம ஈது
மறறுமடி களவெகுளி மாறறுதியீ தனறி
இநதுமுடிச சடிலனமலாப பதமறையா கமததில
எடுததவிதிப படிபூசை யெநநாளும புரியச
சிநதைமகிழந திமமூனறு வரமருளதி எனனத
தேர்நதுமுநி வனகொடுககச சிறபபொடுபெற [றனனே. (4)

1853. சிநதைமிசைச சந்ததமும எநதைசிவ பூசை
செயதருளி யிராமனதயா னஞ்செயதே வனததிற
பநதவினே தொநதமற ஐநதழலின நாப்பண
பரிநதுகருதத தருநதவஙகள புரிந்தருளும ஏலவை
அந்தமுநிக கிநதவம யநதனிலவந ததுவென
றருளகாம தேனுநலகா அபராதங குறிதது
வெநதிறலின முநதிவரு தநதிரஙகொள் கார்த்த
வீரியார்ச் சுனன்சமதக் கினிமுடிவீழத தினனுல.(5)

1854. பொருக்கெனமாய்த திட்டுமதிற புரமடைநதான இருடி
புங்கவனு கியசமதக் கினிமனைவி யுயிர்கொண்(டு)
இருக்குமது கறபலவென றழலிடைமூழ கினளவ்
வேலவைபெரு மழைபொழிநத தெரிந்தணையத்
[துகிலின
சுருக்குடைவெந் தகலலகு லூருவெளிப் படமாத்
துயரமிக அடைநதுவெளகித துணைப்புருவ
[நிகர்கரும்
மருக்குலவு தழைதழைக்கும் நிமபவுல வையினுல
மறைததுடுததுப புலைசசேரி மறுகுசினனு
[ளிருநதாள். (6)

1855. அங்கண்மரு வியபோது தனிநலலாள் மதங்கி
அழலினவெநது நொந்தவிரே னுகையுரு
[மாகவெகாண்டே
யிஙகிதமாய்த திமிர்ந்துதரிப பிததுடலமுன போறசெய்
தேததினள; இராமனவனத திருந்தபினமா முநிவர்
புஙகவனும தநதைநறறுய செயலகேளா ஈசற
பூசைசெயது வேணட எமமான புரநத[மழுப]
[படைகொண்(டு)
எஙகுளனெங குளனகாாதத வீரியாாச சுனனென
றிமைபபிலடைந தவனமுடியை யெறறினனபார்
[விழவே. (7)

1856. மறறநிரு பாகளமுடி தடிநதவாகள் செங்கீா
ரொரிகொடு தருபபணமுமம அருககியாகு சலியுமம
கொறறமுற வேகொடுததான இபபடியின மூவேழ
குலததளவும இருநதவர்கள குருதிகள்தென
[புலததோாக(கு)
உறறவருக கியஙகொடுபபன எனசசபதம புரிநதான
உடனமீணடும அஙகணததில உவநதருளநற றுயை
நறறவததின வலியாலேத துபுமலாத்தாள் இறைஞசி
நயஙகொடுதத விநதுமடு நனனீாமூழ
[குவிததான். (8)

1855 மதங்கி—பாணமகள்,

1857. போற்றவள மலகியலூர்ப் புரத்திலன்னை மலர்த்தாள்
பூசைபுரிந் தேசிலநாள் புகழ்ந்துவதிந தனனை
தேற்றமனம மகிழவித்தான வீரகத்தி யனைத்தும்
தீர்ந்துபவித் திரனுகச சிந்தைசெய்து தக்கன
ஆற்றுமகம அழிததருளுஞ் சயவீரன மலர்ததாள
ஆராதித தேபுனிதன ஆகினனகா சிபற்கு
மாறறருஞ்சீ காாததவீரி யாாசசுனனபா ருதவி
வைகுந்தத திருந்தபினனா மருவினனகேரளமே. ()

2. தசரதராமா அருள் பெற்றது

1858. கனகநவ மணிவிசிறு கவிரொளிபாய சிகரம
கடவுளர்கள் வரவணி காட்டியகோ புரங்கள்
தினகரனவந் திளைபபொழிய வளநதருசூ ளிகைகள்
செயயமுகில கண்படுக்குந் திகழஞாயில மதிலசேர்
பனகதலம அளவிடஆழ்ந் திடஙகொளதெணணீ ரகழி
பலவுயிரும அஞ்சலவமமின பரிபபோமென
[றழைக்கும
அனகமணிக கொடிமாட மறுகனந்த கோடி,
அமரருல கெனவளஙகொள அயோத்தியர்கா
[வலனே; (10)

1859. இரவிகுல திலகனெனுந் தசரதபூ பதிமுன
இருமைதரு புதநிராககாய ஈசனமலர்ச் சரணம
பரவியிறை கருணையினுல வசிட்டாதி யெனுநதா
பதாகளுடன புதநிரகா மேட்டிபுரிநதருள்போ(து)
அரவிதழி கமழசடில அஙகணன்ஆ ணையினுல்
அசசுதனவை குந்தமொரீஇ அயோததியிலவந
[துறமேல்
விரவிநிறை களபமுலை மனைவிகவு சலைபால
மிக்குதச ரதராம வேந்தனென உதிததான. (11)

1857. வீரகத்தி—வீரரைக் கொனற பாவம.

1858. கவிர்ஒளி—முருககின (சிவந்த) ஒளி. சூளிகை—மேல்தளம். ஞாயில்—மதிலுறுப்பு. பனக தலம்—(பன்னகம்—நாகம்) நாகலோகம்.

1860. பருதியென மிதுலைநகர் வருசனக நிருபன
பரவுதவத் தாறபூமி பயந்தருள்சீ தையைநேர்
கருதிமணம் புரிந்து பினனர்த் தந்தைமொழிப் படியே
கனிமொழிபின னவனெடுகான கடந்தனனவ்
[வேல்வைக்
குருதிவடி வாட்படையி ராவணனவேற் றுருவம்
கொணடுவந்தி ராமவிலக் குமணரைவஞ் சித்துத்
திருவாஞ்சீ தையைக்கொணர்ந்த கன்றனனபின விரக
வருததததால் இளவலுடன் மாயனிடர்
[உழந்தான (12)

1861. தெனறலிளங கன்றுதவழ் குனறமுநி வன்பால
சென்று கலுழந் தனன்முநி அஞ் சேலஞ்சே
[லெனவோர்ந்
தனறுவலி துனறரக்கா பொன்றிடவே சிவனை
ஆராதித் துபதேசம் அளித்தருள இராமன
மனறலகமழ கினறமிளிர கொனறைவனை குழகன
மலர்ச்சரணம நறுமலர்தூய் வழிபாடு புரிந்து
பொனறிகழம மனறினடம நினறுபுரி யமலன
புரந்தருளுஞ் சரநதனையும வரநதனையும்
[அடைந்தான். (13)

1862. கருவிரற்செம முகநெடுவாற கவியனிகத துடனே
கடலினெடுஞ் சேதிமைப்பிற் கட்டுவிததுப் படர்ந்து
பொருசமர விஞ்சைகவிக குலசேனை யுடனபோய்ப்
பொருககெனவல லரக்கர்படைப் புணரியுடன
[தொலையாத
திருகுசினம புழுங்கியிரா வணனமுடிகள் தடிந்து
செநதழறசோ தனைகொடுதத சீதையைக்கொண
[டயோததி
வருகுரிசில் நவமணிசிங் காசனத்தில உடனே
வதிந்தருள்பட் டாபிடேகம பெற்றுமகிழந்
[திருந்தான். (14)

1863. பரிமளமல கியமலாகற் பகமூல நிழலிற
பருமணிசிங காதனததிற பரதன்முதததின் கவிகை
விரிவினயல பிடிககமுனசத் துருக்கனன்சா மரங்கள்
வீச இலக் குவனங்கை விரைந்துவழி படநீள்

வரிவிழிவெண் ணகைக்கனிவாய்ச் சீதையிடப்
[புறத்தின்
வதிந்திடப்பட் டபிடேகம் வசிட்டன்மன மகிழ்ந்து
புரியவிரிந் தெறிதிகிரிப் படைதிசைக ளனைத்தும்
பொதுவறவே செலவுருட்டிப் புரிந்தருளி
யிருந்தான். (15)

1864. திரைகடல மணிகொழிததுச சிதறுகடற் புவியில
தீராத வசைக்குடைந்து சீதையைக்கான் விடுத்தான்
விரைக்கமல மலர்ச்சரணத தேவியுமபா லீண்டி
மீளவுமுன் போலடைந்தாள் விரகததால இராமன்
உரைக்கருமெயத துயருழந்து பரிமேத யாகம
உவந்திழைத்துப் பரமேசன உபயமலர்த் தாளில்
இரைக்குமறு காறசுரும்புண் ணுமலர்தூய் வழிபட்
டிளையருடன சரயுவின்மேய இகந்துகடற
படர்ந்தான். (16)

1865. சுசரதரா மனும்சுவர்ண மானனமா அறிவைத
தகைவதனுற பிரதிபந்தங காம்மிகம்பின் பற்றி
விசையினமுத்தி தனிலறபபோ கததிலிசசை செலவே
விருமபுவிதத லனுபவநதன மாயேயம விபுவாய்
இசைவதையா வரிதத்தேக செகசிததான மாவை
இருத்துதலசம பந்தமிவை சையோக பாசம
அசைவறவே பந்திக்கத தனையறியா தில்லாள்
அகனறதுயர் மேற்கொண்ட அவதாரம
[இதுவாம். (17)

1864. கடற் படர்ந்தான்—கடல்—பாற்கடல்.

1865. சுவர்ணமான்—பொன்மான்—மாரீசன்; பிரதிபந்தம்—தடை; கான்மிகம்—கன்ம மலம்; அநுபவம்—நுகர்ச்சி; மாயேயம்—மாயை சம்பந்தமானது—பஞ்ச மலங்களுள் ஒன்று. விபு—எங்கும் வியாபகம் உள்ளது. ஆவரித்து—மறைத்து. ஏக—செல்ல, சையோகம்—சேர்க்கை,

3. பலராமர் அருள்பெற்றது.

1866. அனனியமா யெதுவா பரயுகத்திற பினனா
அசசுதன்தான வசுதேவன் அழலமுனஙகை பிடிதத
பனனியரோ கிணிவயிற்றில இராமனென வுதிததுப்
படைககலப்பை கொணடரக்க பதாதிகளைத
[தொலைத்துத
தனனிகரில லாததீத தொழிலபுரி பாவஙகள்
தணநதொருவ வுமையுடனே சஙகரனதா ளிணையின
மனனிய ஆராதனைசெய தியோகினவழி பலதே
வன்படர்நது தனதிடமாம வைகுந்தம
[அடைந்தான. (18)

4. கிருஷ்ணன் அருள்பெற்றது.

1867. சருகுநுகா பிருகுமுனி வனசாப மதனால
தணடுழாயப் படலையணால வசுதேவன் மனைவி
குருகுசெறி காநதளஙகை தேவகிதன வயிற்றிற
குமாரனென வியநதுகிருட் டினனாக உதிதது
முருகுகம ழிதழிநறுந தோளவனைகோ டீர
முதலவனிரு சரணமலா முளரியருச சிததுத
திருகுசினம புழுஙகியெழு மருவலாயா வரையுஞ்
செமபுலததிற பூபாரந தீரவதைதத தனனால. (19)

1868. இரவுபகல அறறவிடத திருநதுணர் மகததன
ஈடுதவ மதலையுப மன்னியமா முனிதாள்
பரவினின்று திருநோக்கால பரிசததால வாககாற
பாவனையால ஆகமததாற பணணுமியோ கததால
விரவுமௌளத திரிகிரியா விஞ்ஞான விதியால
வீக்குபநத பாசமறச சமயவிசே டமுமக
குரவனரு ளாறசைவோத தமனாகப பெறறுக
குனறவிலலி பதமபோறறிக் குறுகினனற
[பதமே. (20)

1868. எழுவகைத் தீக்ஷைகள்:—திருநோக்கம், பரிசம், வாக்கு, பாவனை, நூல், யோகம், ஔத்திரி, ஔத்திரி—ஓமத்தோடு கூடிச் செய்யும் தீக்ஷை; இது இருவகைத்து—ஞானவதி, கிரியாவதி—சிவ. சித்தி 8—3.

5. ஹயக்ரீவர் அருள் பெற்றது

1869. மீளவுமபின கலியுகாந் தததிறகா யாமபூ
ம்மேனியனவங் துதிததவயக் கிரீவதொக்க சனபார்
ஆளவிறல கொடுகலியில் அவதரிதததுத தீயோர்
அனைவரையும அடராங்கின றண்ணலசதா சிவனை
நாளமலர்ப் பீடலிங்கத தருசசித்தீ சனதான
நலகுகரு ணையையளிதகிட் டடியரான கொடியோா
மாளவதைதத தசசுதனதன வடிவெடுதது முனபோல்
வைநதே யபபரியின வைகுந்தம அடைந்தான,(21)

1870. தண்டுளவ மாலபிருகு சாபததான் முறையே
சாறறுமவ தாரமீ ரைநதினுங்கண ணுதலால
கொண்டவிறல அகறறியிடப படுவதுதான ஐநதாங
கூரருள்பெற் றுடனினபங் கொளபபடுவ
[தைந்தாம
பணடைவினைப் பிருகுசா பந்தீாந்தான பினுமிப்
படிகறபங் தோறுமநே கமமவதா ரஙகள
கொணடனனமால புராணததி னிடைபபட்ட தைநதுங
கூறவிலை மறறனைவநதுங கூறினது புகலவாம. (22)

1871. அசசுதனதான பரசிரா மனமுதலாம ஓரைந
தவதார மெடுததசுரர் இராககதர்மா னிடாகள
மெசசுவிறற படைதொலைததது வருமபழிபா வஙகள
மீட்பானெண ணிசசுருதி விதிபபடிசெஞ் சூடடு
நசசரவக கசசைபுனை அண்ணலமலாப பாதம
நாணமலாதூய அருசசித்து நளளிரவில நடிககும
விசசுவநா தனனருளால மெயதணநது தனது
வியனபதமே வினனைநதும விமலனருட்
[செயலே. (23)

1872. மறைசெலுவிற கொடுவந்து திசைமுகனுக கீநத
மசச இணை விழிபிடுஙக மாசாததன தனையும
அறையடித்தாங காமைமெயனபுக கொருகொமபன
[தனையும
ஆதிவரா ககோட்டுக கறுமுகசசேய் தனையும

1871. மெய்—உடல்.
1872. அறை—உடல்.

முறைசெருசசெய இரணியனை அடுநரசிங கததின
முடியதளுக கடலவீரன தனையுமூ வடிககாயக
குறையுமுரு வாமனன தோல கஙகாளங தனககாயக
கோரவயி ரவனையுமே கொடுவருகென
[றணிநதான. (24)

திருமாலுக்குக் கண்ணுவர் சாபம்

(வள்ளி திருமணம்)

எழுசீர் விருத்தம்

1873. செஞ்சிறைக கலுழப் பரியுகைத தருளுந்
தேஅரும பததுமுன, ஞோாநாள்
மஞ்செனக கிளாபொற ்புருவுபேந்தி ரன்போய
மரீஇயவோ ரைமபடைக கடவுள
இனசொலின தமது மூாததிபே தததால
இருநதருள உபேநதிர னுடனற
குஞசரப பீடா வேளமுத லியாபோல
கூடிநன மொழியுரைத திருநதான. (25)

1874. அந்தஏல வையினில காசிப இருடி
அருநதவப பேறறினல உதிதத
மைநதனிந தியமைந தொருவுகண் ணுவனும்
டாமுநி அசசுத னுடனே
புநதியுள மகிழநன மொழிபல விருமபிப
புகனறிட வேண்டியோங கியவை
குந்தமே வினனமால உபேநதிரன சிவனதாள
குறித்தகண ணுவனைநோக கிலரால. (26)

1875. அனறியும இருகக ஆசனம பொருககென
றளிககிலா அவனதனை வருக
எனறுநன மொழிகள் ஆயினும சிறிதொன
றியமபிலர் மவுனமுத திரையாய

1873. தே—கடவுள் (திருமால்). பொற்பு உரு—உபேந்திரன். பீடர்—பெருமை உடையவர்.

ஒன்றுபட் டிருந்தார் கண்ணுவ முநிவன்
உடனறுமா யவனதனை நோக்கிக்
கொன்றையஞ் சடையான அடியனென் றறிந்துங்
குறித்தெமை வழுத்துகின் றிலையால்; (27)

1876. தண்டுழாய வனைந்த விண்டுவே! அனேகஞ்
சனனநீ ஏகனும உருவம்
கொண்டுபா ரனைத்தும எனது சாபததாற்
குறுகுதி யெனச்சொலி அயலசேர்
புண்டரீ கச்செந் திருவுமே மிருகம
போலநிற் கின்றதால் இவளும
மண்டுகா னகத்தின மானவடி வெடுத்து
மறுகுக எனச்சொலிப் பின்னும, (28)

1877. மருங்குசே ரிந்த வுபேந்திரன தானும
வனத்திடை யிபாடி மருள்சோ
இருங்கொலை புரியுஞ் சவராபா லுதிக்க
எனச்சபித தனறியும உலகிற
சுருங்குமா முகச்சங் காழியம படையோய!
துணையென உனதுபத தாகளமுப
புரங்கடந் தவனிற ககலநிந் தித்துப
புந்திமோ கிக்கவென் றுரைத்தான். (29)

1878. அங்கணன மலாத்தாள போற்றுகண ணுவனாதன
ஆசிர மத்தினமே யின்னபின
பங்கய மலாச்செங் கணணனுஞ் சாபப
பயத்திலா குலமபுரிந் திறையைச
செங்கையால வழிபட் டேத்தியிச் சாபஞ்
செப்புமுன இலிங்கபீ டத்திற
சங்கரன வெளிப்பட் டொல்லைகண் ணுவனைத
தனதயல அழைத்திவை உரைப்பான. (30)

1879. அருந்தவ முநியே! ஓர்சன னத்தில
அச்சுதன் தானனு பவிக்கப
புரிந்தருள் மிகுதி யானசெந் திருவைப்
பார்த்திவள் தானுமப் படியே

1877. சவரர்—வேடர்.
1878. ஆகுலம்—துயர்.

பொருந்தவோர் சனனம மான்வடி வெடுக்கப்
புகலுதி உபேந்திரன தானும
திருந்தவோர் சனனங் கிராதனுய் உதிக்கச
செப்புதி எனவுரைத் தனனுல். (31)

1880. ஊற்றிருந் துமிழ்செங் தேறலகொப் புளிக்கும்
ஒள்ளிதழ்க் கடுக்கையஞ் சடையோன
சாற்றிய வசனம் உடலபுள கிக்கத்
தன்றலே மேறகொளா வணங்கிப்
போற்றிநின றெந்தாய்! அப்படி யெனறே
புகன்றுகண் ணுவமுநி பணிந்தான்
ஆறறருந தவத்தோன மொழிபபடி நெடுமால
அருஞ்சிவ முநிவனு யுதிததான. (32)

1881. தொழுதகு முநிசா பததினுல முறுக்குத
தோடவிழ்த் தாறுகால வணடு
முழுதுபாண் மிழறறும் பெடைதழீஇ மதுவுண்
டுறஙகுகொத தலாநறுந் துழாயமன
பழுதகல் அலங்கல திருவுமான தோனறிப்
பாவுகான் அடைந்தனள் அயல சோ
முழுதுணர் புலனுமை உபேந்திரன முதலோர்
மூரிவில வேடாபால உதித்தான. (33)

1882. செமபொானின சலத்தாழ வரையிறை யகிலிற
சிந்திய புனனேயம போது
உமபல தனேய உருககருந் தடஙகட்
டுபநெடுஞ் செவிமடற குறுவாற
சமபுவின கனியொத துறழ குளப படிமான்
தனேச்சிவ முநிவரன் நோக்கித
தும்புரு வாகள்சேர் மணமெனக கருதச்
சூலமுதிர்ந் தசலமே வியதே. (34)

1881. துழாய் மன்(னும்) அலஙகல். முதல்—முதலில், முன்பாக.

1882. செம்பொனின் — சிந்திய—புன்னைப்போது — 'புன்னைகன்மாமலர் பொன்னுதிர்க்கும்—சம். தேவா—III—11—1; பொன்னிணர் நறுமலர்ப் புன்னை-அகநா—126 . உம்பல்—எழுச்சி; கட்டு—கண்ணையுடையது. தும்புருவர்கள்—கந்தருவர்,

1883. குன்றுவர் முனம்வள் ளிக்கிழங கெடுத்த
குழியினமான வயிறுநொந் துளைந்து
நின்றுகந் தீனற குழவியைக் கிராத
நிருபனு தரவுடன வியந்து
தனறுணைக் கரததால எடுதது மோந் துவந்து
தனையாய்க் கொண்டுசீ றூரிற்
சென்றுசிற் றிலிற்போய் வள்ளியென் றொருபேர்
செப்பிமா மனைவிகைக் கொடுததான. (35)

1884. திங்களாங குழவி மகள்முலை கொடுத்துச
செயயகாப பணிந்துவக் காவும்
சஙகநன மணியுங குனறியுந் தரிததுத்
தளாநடை பூந்தழை யுடுத்துக
கொஙகைசற றருமபச சேடிய ராய
குழுவொடம மனைகழுங் கூசல
மஙகையம பருவத் தாடவிட் டினிதில
வளாபுனங காக்கவைத தனரால. (36)

1885. தணடழை மலாப்பந தரிறகணம வேண்டத
தடமலா குளவியந் தொடையல
எண்டிசைப் புறமும் நாறறிநெய தீபம்
ஏறறுபு நறும்புகை யெடுததுத்
தொணடகந துவைககக கொழுவிடைக் குருதித்
தூயவெள் ளரிசி சில பலிசசெய(து)
அணடரும வியப்பப பொருமலா சிதறி
ஐயவி நெயயொடப பினரால. (37)

1886. நிறைபெரு மரககால அகனறு வணஙய
நெனமுதற் பரப்பிகுத தூபகால
குறைவறச செந்நூல சுறறிநாப் பணசெங
குருதியஞ் செந்தினை பரப்பி

1884. வக்கா—சிப்பிவகை: 'வககாவின் மணிபூணடு''—நற்று. குற.—7?.

1885. குளவி—மலைமல்லிகை.

1886. குத்துபு—குத்தி.

1885—86. ''நறும்புகை எடுத்து''முதலிய—திருமுருகாற்றுப்படையைத் தழுவி நிற்கின்றன.

நறைகமழ பசுமஞ் சட்புனல தெளிதது
நதிபுரை யருவிமுன அகனற
பிறைநுதற கனிவாய் வளளியை யிறுத்தி
பிணிமுகம புகாமுகம வழுத்தி. (38)

1887. வளளுகிர்த தகடடுச் சூட்டுநீள் சிறகர்
வாரணக கொடிதிசை உயாததி
முளளரை நெடுநதாட சததளப பொகுட்டு
முளரியஞ் சிறறடிச சதஙகை
வெளளலெஙு குலததே வாகிய திருத்த
ணியிலவருஞ சரவணன தனககு
விளளரு மகிழசசி பெறகக்கொடுத திறைஞசி
வீணையாழ குறிஞசிபா டினரால. (39)

1888. செநதினைப புனமும உமிழநறு வொழுகு
சேடிருல அருவியாய மலையச
சநதன வனததண சாரலும வளஙகள்
சகலமும மரீஇயமா மலையும
செநதுரக களிறும நாவியும மணியுஞ
செமபொனுஞ சீதனங கொடுததது
மெநதையை புரிநதே வினாத தம திடமபின
மலைசா பநதணந தடைநதார. (40)

சுவன் கதை.

(ததீசியுடன் திருமால் பொருதது)

1889. சோமபொனின கறறை தெரிததசெஞ சூட்டுச
சிறநரோ திமபாரி உகைககும
அமபுயான ஒருகாற றிருகர மருததுள
அடாதசெழும மமமரிற பிறநதோன
உமபரும வியபப வருசுவன், மகவான
உதவுவச சிரபபடை தரிததோன
அமபரம புடைசூழ அவாதலை உலகம
அனைததையும பொதுவறப புரந்தான. (41)

1886. அருவிமுன—அருவியின முனபு.

1889. மருதது—வாயு; கிருகர மருதது—தசவாயுக்களுள் ஒன்று; கோபததை உண்டாக்குவது—(சிலப்—3—26—உரை) "கோபம கிருகரனும்"—இசை நுணுக்கம். மம்மல்—என்று ஓலையில் உள்ளது.

1890. அன்னகா லையிலாற் றருந்தவக் கிழமை
அந்தணன் ததீசிமா முனிவன்
மன்னவ னுடனட் பானகா லையிலோர்
வைகலமா தவன்முகம் நோக்கி
இந்நிலத் துயர்ந்தோ ரியாரெனத் ததீசி
யியம்புமா தவர்களே யெனனப்
பன்னரு முனிசொல் மறுத்துயர் ந்தோனே
பார்த்திபன் என்றுகோ வுரைக்கும். (42)

1891. அருந்தவக் கிழமை பூண்டருள் ததீசி
அரசனை முனிந்திடக் காலால்
வருந்திட வுதைத்தான் அரசனும் எழுந்து
வன்படைக் குலிசமா தியமெய்
பொருந்திட விடுத்தான் முனிவனும் படைகள்
பொருகென விலக்கினன் சுவன்போயக்
குருந்தினிற் கலைகள் கவர்ந்துசென் றிருந்த
குழகனைச் சரணென அடைந்தான். (43)

1892. விரிகதிர்க் குலிசப் படைவலன் ஏந்தும்
விண்ணவர் கோனமணி வண்ணன்
பரிவுடன் அபயம் அஞ்சலென் றமைத்துப்
பன்னக வயிரிமேற் படர்ந்து
வரியளி முரலும் பன்னசா லையிற்போய்
வாமபரி தணந்துவஞ் சகத்தால்
எரிதழன் மகவே தியனெனச் சென்றே
இருந்தவத் ததீசியோ டுரைக்கும். (44)

1893. அந்தணர் அரசே! மறையவர் தமிலும்
அதிகராம் அரசரென் றெருகாற்
புந்தியுள் மகிழ உரைத்திமற் றலது
பூசுரர்க் கொப்பாமன் னவரென(று)
இந்தியஞ் சயித்தோய! இயம்புதி மகிழ்ச்சி
எமக்குமாம் என்னலுந் ததீசி
ஐந்திகற் படையோன் மொழிதனைக் கேளா
அருந்தவத் தோன்பினும் உரைக்கும். (45)

1891. குழகன்—திருமால்.

1892. பன்னக வயிரி—கருடன்.

1894 பைந்துழாய் அலங்கற் பண்ணவன் எனறே
பகுததறிந தனனுனே யுளத்தில
ஐந்துபா வததி னுங்கொடி துரைக்கி
லமபுலே அழகையா தலினல்
இந்தவா சகஙகட் டுரைப்பதோ இலேயான
எறும்புவலிக் குருசிலுக கஞ்சேன
சிந்தனே யிலேநீ செலகென மலாககட்
டேவுனற கருமபடை விடுததான. (46)

1895. முநிவனுந தண்டந் தனேநினேந் தெடுத்து
மூவிலே வேலென நாட்டித
துனிவற இருந்தான வருபடை யனேத்தும்
சூலமே விழுங்கிய ததனல
பனியிரு விசுமபின மாயனவிச சுவமாம
படிவமே எடுததனன அதனேத
தனிவல முநியும விசசுவ தேயம
தனனிடங காட்டினன அதனல, (47)

1896. மாயவன மிகவும முனிநதுபண ணவனமேல
வலியினல தொலேததிடக கருதி
ஆயிரங கதிரவிட் டவிரொளி பரபபும
ஆழியம் படைதனே விடுததான
போயது இருடி புஙகவ[ன தனுமேல]
பொருகவெனப் பட்டதின கூரமை
காயகதிர மழுஙகிச் சுவரெறி பநதுக
கடுககமீண டோடிய தமமா. (48)

1897 அரவணே துயிலபண் ணவனதனக காக
அமராகள் வரவர மிகுதத
வரமொடு மிகுதத திப்பியப படைகள்
மழுங்கிமீண் டனவவ்வேல் வையினில

1894. பாவத்தினும்—பாவங்களுள்ளும்; புலே—பொய், மலர்க்கட்டே—மலர்க்கண தே—மலர்போலுங கண்ணேயுடைய தேவு—திருமால்.

1896. பண்ணவன்—முநிவன்.

1897. குரவனும் மலர்த் தே—பிரமன்.

குரவனும் மலாதத்தே அச்சுதன் தனையுங்
கொடும்படை கொண்டு போர் புரியும்
சுரரையும் விலக்கி விடுத்தனன் ததீசி
துளவமால் அமரரைக் குறித்தே. (49)

1898. உருத்திர அமலன் சினத்தினிற் பொருங்கென
றுதித்திடும் வீரனால் நீவிர்
திருத்தகு வானுஞ் செல்வமும் உயிருஞ்
சிதைந்திடக் கடவிர்கள் என்றே
கருத்தினிற் புழுங்கி மாயனை நோக்கிக்
கடிதுநின் பத்தர் மெய்த் துறவோர்
பெருத்தபா சண்ட ரையச்சிவற் பழித்துப்
பின்னர கங்களாள் கென்றான். (50)

அத்தியாயம் 66.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி

திருமால் பூசித்தது

ததீசியின் சாபம் பெற்ற திருமால் தாம் சுவனுக்குப் பரிந்து சென்றது பிழையென உணர்ந்து வருந்தித் தில்லையை அடைந்து பெருமான் திருவருளால் பாதகம் தீர்ந்து, திருக்கூத்தைத் தரிசித்து அங்கேயே இருந்தார்.

திருமால் அம்பும் விடையுமானது

மற்றொரு முறை கந்தமாதன பருவதத்தில் திருமால் கண்ணுதலை வழிபட்டு அம்பும் விடையுமாம் வரம்பெற்றுச் சிவபிரான் திரிபுரம் எரித்த நாளில் அங்ஙனமே அம்பும் விடையுமாகி மகிழ்ந்தார்.

நரகாசுரன் வதை

பிறிதொரு காலத்தில் புவிமடந்தைக்குப் பிறந்த நரகாசுரன் தேவர்களை அழிக்கவும், சகல உலகங்களுக்கும் தலைவனாக விளங்கவும், திருமாலுடன் பொருது இறக்கவும் சிவபிரானிடம் வரம் பெற்றான். திருமால் சிவபிரானை வணங்கி ‘ அண்ணலே ! நரகாசுரருடன் நான் (கிருஷ்ணமூர்த்தியாய்) இருபத்தொரு முறை போர்புரிந்து தோல்வியடைந்து வடமதுரையை விட்டுத் துவாரகையில் உள்ளேன். நான் அவனுடன் போர்புரியும் போது நீ என்னிடம் பொருந்தி அவனைத் தொலைக்குமாறு அருள்புரிவாயாக ’ என வேண்டினார். அங்ஙனமே சிவபிரான் அருள்புரியக் கிருஷ்ணபிரான் நரகாசுரனுடன் போர் செய்து சக்கரத்தால் அவனை அழித்தார். திருமால் உடலிற் சிவபெருமான்

கலந்து போர்புரிந்து வதைத்ததனால் நரகாசுரன் தன் இதய கமலத்தில் ஈசனைக்கண்டு வழிபட்டுச் சிவகணத் தலைவனானான். விண்ணவர் கலக்கம் ஒழிந்தார். கிருஷ்ணபிரான் துவாரகையை அடைந்தார்.

திருமால் மோகினியாக வரம் பெற்றது

ஒருமுறை, திருமால் திருவாலங்காட்டிலே சிவபெருமானை வழிபட்டுத் தாம் மோகினி வடிவமாகச் சிவனைக் கலக்கும் வரத்தைப் பெற்றார். தேவர்களும் அசுரர்களும் பாற்கடல் கடைந்தபோது திருமால் ஆமை வடிவாயிருந்து மந்தர மலையாம் மத்தைத் தாங்கியும், மோகினி வடிவால் அசுரரை வஞ்சித்தும், தேவர்களுக்கு அமுதத்தை அளித்துத் தாமும் உண்டார்; மோகினி வடிவுடனே சிவபிரானைக் கூடி மகிழ்ந்து சாத்தனாரை மகவாகப் பெற்றார்.

மற்றொருமுறை பிரமன் தன் ஆயுள் முடிந்து இறந்தபின், திருமால் பெண்வடிவுடன் சிவனைக்கூடி நான்முகனைப் பெற்றார். சிவபூஜை நாற்பொருளையும் தரும்.

திருமால் துருவாசர் சாபம் பெற்றது

மற்றொரு முறை, துருவாசர் கேதார வெற்பில் சிவனை வழிபடும்போது, திருமாலும் அங்கு வழிபட்டுத் தமமுலகு சென்றார். துருவாசர் தம் வழிபாடு முற்றிய பின்னர் வைகுந்தம் சென்று 'திருமாலே! நீ கேதாரவெற்பில் எம்மையும் யாமவழிபடும் இலிங்கத்தையும் மதியாமல் வந்ததனால் நின் கருடன் இறக்கவும், உன் மனையாள் கடலை யடையவும், நீயும் வயிரவன் படையால் நெற்றியிலிருந்து இரத்தம் சிந்தவும், உன் அடியவர் சிவநிந்தையராகி நரகடையவும் போக' எனச் சபித்துச் சென்றார்.

இச்சாபத்தைப் பெற்ற திருமால் திருக்காளத்தியிற் சிவபூசைபுரிந்து வேண்டினார். சிவபெருமான் வெளிப்பட்டு, 'மாலே! வடுகன் உன் இரத்தத்தை எடுத்திடினும் மீள உனக்கு உயிர் கொடுப்பான். திருமகள் கடலை அடைந்திடினும் பாற்கடல் கடையும்போது மீண்டும் பிறந்து உன்னிடம் வருவாள். கருடன் உன்னுடன் போர்புரிந்து கட்புக்கொண்டு மீளவும் உனக்கு பரியா வான்' என்றருளினார். அவ்வாறே யாவும் நிகழ்ந்தன.

ஆகையால் சிவபூஜையாற் கைவராதது யாதுமில்லை. அதற்கிணையாக வேறு பூசனையும் இன்று.

சலந்தரன் சக்கரத்தைத் திருமால் பெற்றது

பின்னர் ஒருமுறை வானவர்கள் அசுரருக்குத் தோற்றுத் திருமாலிடம் சரணடைந்தனர். திருமால் 'அமரர்களே! நான் ததீசியுடன் செய்த போரிற் சக்கரம் அவர் மெய்யிற் பட்டுக் கூர்மழுங்கிவிட்டது. அசுரருடன் போர் புரிய

வேறு படையில்லையே! என் செய்வேன்' என வருந்தினர். தேவர்கள் முன்னர்ச் சலந்தரனை அழிக்கச் சிவபெருமான் நிலத்திலே கீறிய சக்கரம் சிவபெருமானிடமே உள்ளது என நினைவு கூட்டினர்.

திருமால் மகிழ்ந்து காஞ்சியிற் சென்று அரனடியிலே ஆயிரந் தாமரை மலர் கொண்டு அருச்சித்தார். ஒரு பகல் ஒரு மலர் குறையத் தம் கண்ணையே பறித்து வழிபட்டார். சிவபிரான் மகிழ்ந்து திருமால் விரும்பியபடியே சக்கரத்தையும், இழந்த கண்ணையும், செந்தாமரைக் கண்ணனெனும் பெயரையும், செந்தாமரைக் கண்ணனென்று வழிபடுவோர்க்கு நலம்பல கிடைக்கும் என்னும் வரத்தையும் அருளினர். திருமால் அவற்றைப் பெற்று, ஆழிப்படையால் அசுரரை வதைத்து அமரரைக் காத்தார்.

திருமால் மகப்பேறு

ஒருமுறை மகப்பேறு விரும்பிய திருமால் திருவாஞ்சியம் என்னும் திருப்பதியிற் சிவனை மட்டும் வழிபட்டார். உமையம்மையார் வெகுண்டு நின் புதல்வன் சிவபிரானாலேயே எரிந்துபோகக்கடவன் எனச் சபித்தார். திருமால் அஞ்சிச் சிவபிரானை உமையம்மை, முருகவேள் சமேதராய் (சோமாஸ்கந்த மூர்த்தியாக) மறுமுறை வழிபட்டார். உமையம்மையார் மகிழ்ந்து எரிபட்ட மகன் மீளவும் சிவபிரான் திருவருளால் அழகிய வடிவுடன் எழுவான் என வரம் தந்து மறைந்தார். அவ்வாறே மன்மதனைத் திருமால் மகனாகப் பெற்றார். மன்மதனும் சிவனது நெற்றிக்கண் நெருப்பால் எரிபட்டுப் பின்னர் அப்பெருமானால் வடிவுபெற்று எழுந்தான். எனவே, சிவபூஜை மக்களையும் எண்ணிலாப் போகங்களையும் திண்ணமாகத் தரும்.

அத்தியாயம் 66.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி

திருமால் பூசித்தது

எழுசீர் விருத்தம்

1899. பின்னரச சுதனதான தனனிலை பயந்து
பேதைமை யிழைத்தனம கலக
மன்னவன வசனம மறுததிடா தந்தோ
வஞ்சனை மறையவ னாகிப
பன்னருந தவஞ்செய் ததீசியை வேண்டிப
பழிபடு வாசகம புகன்றேம
என்னபெற றனமிச் சாபமே அகல
ஈசனைப் பூசைசெய் குதுமால. (1)

1900. என்றுளத் துணர்ந்து தில்லைமா நகரில்
எய்தியே யிணையிலி மலர்த்தாள்
ஒன்றுபட் டருச்சித் தொருவர்மூ வர்கள்பா
ஓங்குசிற் றம்பல மெனுமபொன
மனறினிற குனித்த வள்ளலபே ரருளான்
மலகுபா தகதமொடர் பொழித்து
நினறுகட் புலத்தால் திருநடங கண்டு
நித்திய னுகியங் கிருந்தான். (2)

திருமால் அம்பும் விடையுமானது.

1901. பினனொரு பருவம கந்தமா தனமாம்
பிறஙகலில அச்சுதக் கடவுள்
பொனனவிா இதழிச் சடிலநா யகனைப்
பூசைசெய் தெந்தைநீ கேண்மோ
எனனையத திரமும விடையுமாய்க் கொணர்தி
யெனறிரு வரஙகளகேட் டனனசீா
பன்னரும அமலன அப்படி யெனறே
பண்பினு லுவந்துசம் மதித்தான. (3)

1902. செழுந்திறல் அவுணர் குழீஇயமுப் புரமா
தெரிசன னனந்தலைப் பறனை
உழுந்துமுத துருள்வை முனனகைத தெரிக்க
வுனனுமேல வையிற்பரம பொருளாய
எழுந்தனி முதலச சுதனசர மெனவும்
எறுழசின மழவிடை யெனவும
அழுநதுரம பெறமுன கொணாந்தனன திருமால
அனறுதொட் டபபடி யிருந்தான. (4)

நரகாசுரன் வதை.

1903 பைமபொனம புயததோட் டலர்பொகுட் டமலைப
பைநதுழாயப் படலைமார் பணணல
இமபர்பின னொருகால அளக்காநாப பண்ணில
இருக்குமை நாகபூ தரததில

1900. ஒருவர்—மூவர்கள்—பா—திருவாசகம், தேவாரம்.

1902. பறனை—தட்டு.

1903, அமலை—இலக்குமி, நல்கித் தம்பமான பரன்,

உம்பரும் வியப்ப ஆயிர கோடி
உறுவரம் நல்கியே கருணைத்
தம்பமாம் பரனை யிறைஞ்சியா தரித்துத்
தடக்கைகூப் பிப்புகழ்ந் துரைத்தான். (5)

1904 ஐந்தொழில் புரக்கும் அண்ணலே! பரனே!
அனைத்துல கேசனே! சுருதி
வந்தனை புரிபொற் பதசரோ ருகனே!
வாக்குணா வினுக்குமெட் டாத
இந்துசே கரனே! முன்னமுன்னை வழிபட்
டிருநில மடந்தைபா லுதித்து
விந்தைகூர் நரகா சுரனெனப் பரிய
விண்ணவர் குழுத்தொலைந் திடவும், (6)

1905. சூரிமுகப் பணில முரிதிரை கொழித்துச்
சுழித்தெறி மகரவா ரிதிசூழ்
விரிநில வுலக முதலிய புவன
மொன்றென இருக்கவும் முடிவில்
வரியளி முரலும் இதழலர்த் துளவ
மாலுடன் பொருதிறந் திடவும்
அரியமெய் வரங்கள் அண்ணலின் பாற்பெற்
றமரர்யா ரையுந்தொலைத் தனனால். (7)

1906 அன்றியும் அவன்மூ வுலகிலோம் பரிதாய
அளப்பரும் போகமே துய்த்து
வென்றியோ டிருக்கின் றனனவ னுடனான்
வெஞ்சமா இழைத்திரு பதத்தோ(டு)
ஒன்றெனும் அளவும் அடுபகல் தொறும்போகக்
குடைந்துதோற் றுத்தரிப் பறப்போய்ச்
சென்றிடு புதல்வ ரோடுமித் திரரா
தியருடன் மதுரைவிட் டகன்றேன். (8)

1904. நரகாசுரன்—வராக உருக்கொண்ட திருமாலுக்குப் பூமிதேவியிடம் பிறந்த அசுரன்.

1906 மதுரை—வடமதுரை.

1907. பரவையின நடுவண் மருவிய துவரைப்
பட்டின மீதிருக் கினறேன்
அரனென வருநால வகையிடத் தினும்வந்
தவனெனைத தேடுவிக கினறுன்
புரகர! தமியேன இடததில நீ யொனருய்ப்
பொருநதினை றவனதனைத் தொலைதத
வரமிது எனப்பாா முறைபணிந் திருகைம்
மலாகள்கூப் புபு இரந் தனனுல. (9)

1908. விழுதுவிட் டொளிர்செம பவளநீள் குடில
வேணியன மாலமுகம் நோக்கிப்
பழுதற வுனது வலப்புறம இருநது
பணணவாக குபகரித தருள்வான
முழுதுமா மதுகை அளிகுதும எனன
முதிர்வரம் பெறறுமா யவன்முன
தொழுதுகோ பால ஞுகிமண் பயந்த
தொலலசு ரனைசசமாக் கழைததான். (10)

1909. இருவர்தம படையும் வெகுண்டறை கூறி
இகறபடை புரிந்திடும வேலை
விருதசு ராகளியா வரையுமே தொலைக்கும்
விசசுவேச சுரனதுமாய் அரிபால
பொருவருங கருணை யாறபுகுந் தெழுமற்
புயவலப் புறததிருந் தனனழால
செருவினில எதிர்ததுச சக்கரப் படையால்
தீயன்மா முடிதடிந தனனுல. (11)

1910. மணிவண னிடத்தில இருந்தரு ளீசன
வதைககவே யிறந்திடும் அதனுல
அணிபெறு நரகா சுரன்தன திதய
அம்புயத் தினிற்சதா சிவனைப்
பணிமன முவந்து கண்டுகா ஞுதி
பத்தியம் பெற்றனன் அங்கண்
தணிவில்வெஞ் சமர்கா ணியஅடைந் தோர்கள்
தமதுளங் களிக்கவாழ்ந் திருந்தார். (12)

1911. பிறையறு கிதழி பகீரதி வனையும்
பிஞ்ஞகன மாயனைத் தணந்து
மறைமுறை பரவுங கயிலைமால வரையின
வதிந்தினன வாசுதே வனுந்தன்
குறையிரந் திறைவன மலர்ப்பதம் இறைஞ்சிக்
கோபுரத துவாரகா புரியில
இறையருள் விருப்பால எய்தினன வியப்பால
இமையவர் தமபதம அடைந்தார. (13)

திருமால் மோகினி வேடம் (பாற்கடல் கடைந்தது)

சாத்தனுர் அவதாரம்.

1912. பினனரா லங்காட் டினிலதிரு மகிணன
பிணஙகுசெஞ் சடாடவி இறையை
உனனரு மகிழசசி யாலருச சித்தே
ஒணணுதற பார்ப்பதி கொழுநன
தனனருள் வரம்பெற றணணலே! அடியேன
தடவரை நகிலமோ கினியாய
உனனுடன கலவி புரியவே விருபபம
உளதது வேவரம எனககே. (14)

1913. எனறுரைத திறைஞ்சும மாயனை நோக்கி
ஈாஞசடைக் கடவுளப் படியென
றெனறுநல வரமீந தொளிததனன பினனா
ஓஙகுமக காரணம அதனுல
கனறெடுத தெறிநது கனியுதிாத திடுமால
கட்டழ கனைததுமோர் வடிவாய
நினறவி ரொளிவிட் டனஙகவேள் பெருநாண
நிறையழிந் திடவுரு எடுததான. (15)

1914. சூரிகுழைப் பிறையுந் திலதவா ணுதலுந்
தோடெழுப பாய்ந்தயல பிறழசெவ்
வரிபரந் தழகு மதாததசேல விழியும
வடவரை யெனப்புடைத திறுகிக

1912. நகிலம்—நகில்—தனம்,

கரியெனச சுணஙகு விரிந்தெழு முலையுங
கலாபநுண் மருஙகுமென சதஙகை
பரிபுர மிழற்றுஞ் சிற்றடி மலருமப
படைததுமோ கினியெனச சிறந்தான. (16)

1915. சநதிரன பிணிக்குந தறியெனத தானகீழ
தாஙகிய கச்சப மெனன
மநதிர சயில மதனெனப் பூட்டும
வாசுகி கயிறெனத திருப்பாற்
சிநதுவே பதலை யெனஇரு புறமபுத
தேளிருமு அசுரருங கடைய
வந்தெழும அமுதை அசுரரை மயககி
வானவ ரோடுதான துய்த்தான். (17)

1916. பைஙகழை குனிததுச சுருமபுநா ணேறறிப்
படுகுறி அமலமே னியிலே
ஐஙகணை தொடுதத மதனனை யெரிததிட்
டயலபடர் இநதியஞ் செயிததுத
துஙகமேற படரும் இரேதசை யுடைய
சுததனைத தமீஇக்கல வியினவான
புஙகவா பரவச சாத்தனைத் தனககும
புததிர னாகவே அடைநதான. (18)

திருமால் பிரமனை ஈன்றது.

1917. பினனருமு ஒருகற பததுவா ரிசததிற
பிறநதிடும விதியிறந் திடுநாள்
மினனவிர திகிரிப் பணணவன பரனை
விருமபியாச சிததுமெல லியலாயத
தனனிக ரமல னுடுதமீஇ விரிஞ்சன
தனைப்பயந தனனவிரி நிலததில
உனனருஞ் சிவபூ சைப்பலன் பொருளநான(கு)
உதவுமீ தெவைககுமே அதிகம, (19)

1915. பதலை—தாழி—(பானை)

1917. விதி—பிரமன்.

திருமால் துருவாசரால் சாபம் பெற்றது.

1918. முனிவர்புங் கவனு கியதுரு வாசன்
முன்னரே கேதார வெற் படைந்து
பனிமதிச் சடிலக் குழகனைப் பூசை
பரிந்துசெய போதுவை குந்தத்
தனிநகர் தணந்து மாலகரு டனிறகே
தாரமே விசசிவ பூசை
இனிதிழைத்த துடனசுத தாசம னஞ்செய
திறைஞ்சியே தனனுல கடைந்தான. (20)

1919. பொருவில சீர்த் துருவா சன்விதிப் படியே
பூசையை முடித்துமால பதமபோய
விரிநில மளந்த மாயனே! விணணோர்
விரும்புகே தாரவெற பினில நான
இருமையும பெறவே வழிபடும அமல
இலிஙகபீ டத்தையும எனையும
பரவியேத தாத கனறனை யதனால
பரியிறந் திடககட வதுவே. (21)

1920. பரிமள வனசத திருவுமிக கணமே
பரவையை யடைந்திடக கடவள ;
சொரிதழற கடைககண் வயிரவக கடவுள
சூலவெம படையினு லுனது
விரிநுதல அதிரக குததியே யிரததம
விரைந்துடன வாஙகிடக கடவன;
பரிபவப் படுமுன் னடியருஞ சிவனைப
பழிததள றடையவே கடவா. (22)

1921. என்றுமா தவனை முனிதுரு வாசன
இப்படிச சபிததுவந் தனன; பின
சென்றுமால திருக்கா ளத்தியை அடைநது
சிவனையா ராதனை புரிந்தான
குனறவார் சிலையா னுடன்வெளிப் பட்டுக
கூறுவன் கண்ணனே! வடுகன
வனறிறற படையால வதைத்துனை மீள
மனமகிழ்ந் தெழுப்பவே கடவன. (23)

1922. சுணங்குபூத் திளங்கேழ் கனிநதழ கொழுகுந்
துணைமுலைக கமலமண் டபஞ்சேர்
அணங்குபாற கடல்விண ணவாகடைந் திடுநாள
அதனிடை யுதித்திடக் கடவள்
பணங்கொள்மா சுணததே வயிரிநின னுடனவெம
பறநதலை யமாபுரிந் துடன மீண்(டு)
இணங்குவாம பரியா கக்கட வதுவென்
றிடரொழிக குஞசிவன உரைத்தான, (24)

1923. அங்கணன உரைதத படிமறைப் பொகுட்டில
அணஙகுபாற் கடலக டுதிததுப்
பஙகய மலர்ச்செங் கணணனை அடைநதாள ;
பனனக வயிர்கா சிபன்பால்
பொஙகுள மகிழத தோறறிமா லுடனே
பொருதுவா கனமதா யினது ;
செஙகணமால சாப மொனறினுந தவாமல
சிவனருச சனையினுல அகனறுன. (25)

சிவ பூஜை விசேடம்.

1924. விரிகடற் புவியில ஆகையாற கரததின
மேவுநெல லிககனி யெனவே
தெரிதரக் கலிகா லததினும எவாக்குந
தெரிநதுகை கண்டதே தெனனில
அரியயற கரிய பரமநா யகனதன
அருசசனை அதறகிணை யாகப
பிரிவறத தணவாப போகமும உயாமெய்ப
பேறுநல் குவதுமற றிலையால. (26)

சலந்தரனது சக்கரத்தை பெற்றது.

1925. பினனரும ஒருகா லத்துவிண் ணவர்கள
பிரிவறப பொருமசு ராகளபால
உனனருந் திறலும ஊக்கமும வரனும்
உடைநதுநொந தச்சுதக் கடவுள்

1922. மாசுணத்தே வயிரி—பாம்பின் பகையாம் கருடன்.

சன்னிதி சரண மாயடைந் துள்ளந்
தளர்ந்துமெய நடுநடு நடுங்கிப்
பனனரு மறைதேர் பகவனே! அசுரா
பணணவா பதங்கள்கைக கொணடாா. (27)

1926. பொருவில்மா தேவன அருளினுல முனபு
புனிதரைக காததருள் செயவும
இருமையுங கருதாக கயவரை வதைததே
இசைபடைத திட்வரம பெறறுய
செருவிலவல லசுரா தமைவதைதத திரஙகுந்
தேவரைக காததரு ளெனனும
பருவர லுறுபுத தேளிரை நோக்கிப
பைநதுழாயப் பணணவன உரைக்கும. (28)

1927. விருநதுரைத தமாசெய அசுரரை வதைக்க
வேணடிடுஞ சககரப படைமுன
பொருதிரு டியாகள் புஙகவ ஞன
புணணியத ததீசிமெய யனைததுங
கருதுவச சிரமாம எனபினிற பட்டுக
கதிரமுனை மழுஙகிய தநதோ
நிருதரை வதைகக அரிதெனும அரியை
நோக்குறித திமையவா உரைப்பாா. (29)

1928. சலந்தர அசுரன் மணிமுடி விரைநது
தடிநதிடு நிமிததமாய இறையோன
நிலந்தனிற பொறிதத திகிரிவெம படையை
நினைகையில வரததவம புரிநது
பொலநதுகி லுடையோய! எனனலும முராரி
பொருநதியே காஞ்சியை அடைநது
பலநதருங கருணை யீசனபொற பதததிற
பதுமமா யிரமருச சிததான. (30)

1929. ஒருபக லொருநற பதுமமே குறைய
ஓர்ந்ததற கிணையென விழியைப
பருவர லறவே பிடுஙகியங கணனபொற்
பதததினமீ தருசசனை புரிந்தான

பொருவரு கடவுள் ஆயிரம் பருதி
போனறிடு திகிரியோர் பஙகு
கருதியக் கணமீந் தளவிலா வரங்கள்
கட்டுரை வேண்டுவ தெனருன (31)

1930. அப்பகல் மதுசூ தனனும்வீழ்ந் திறைஞ்சி
அடியனேன தனக்குநீள் கமலம்
ஒப்பெனும விழிவேண் டுதுமெனப புகனறே
உலகினில யாவனே ஞெருவன்
எப்பொழு தினுஞ்சேந் தாமரைக் கண்ணன்
எனறெனைப் போற்றிசெய் கினருன
துப்புறு சடையோய! அவறகு வேண் டுவன
தோற்றிநீ யருடியென் றனனுல். (32)

1931. கடுவிடம நுகருமு மணிமிட றுடையோன்
கதுமென அளித்தனவ் வரஙகள்
கொடுவிறல் அசுரர் தமைவதைத தசுரர்
குழுக்களுக குடைநததே வரையும
நெடுவினமூ வுலகம அனைததையும புரிந்தான
மாதவர் அனறுதொட் டேயன
பொடுமலாக் காலக் கணணனென றுரைப்பர்
உவணவூர் தியுமகிழந துறைநதான. (33)

திருமால் மகப்பேறு விரும்பியது.

1932. திருமறு மார்பன பினனுமோா காலஞ்
சிறுவனை வேணடிவாஞ் சையினுல
மருமலாத திருவாஞ் சியஙக ரடைந்து
மழுவிடைப பாகனமா மலர்ததாள்
ஒருமையோ டருசசித திறைஞசினன அபபோ
துமைதனை அருச்சியா ததனுல
வெருவரத துளவோய்! பரனதரு மகவும
விமலனுல வேவவென றுரைத்தாள். (34)

1933. சமையமா யகியிப் படிவெகுண் டுரைத்த
சாபமேற் கொண்டுமால வெருவி
உமையுடன எமது குமரவேள் தனையும
ஒற்றைவா ணுதற்கணு தனையும

இயையுடன இமைகள் மருவிடா வகைநின்
றிறைஞ்சியா ராதனை புரிந்து
சிமையமார் கயிலை நாயகன மகிழச
செய்துளங களித்து வாழத தினனே. (35)

1934. கூதழெரி நுதற்கட் சாமிபே ரருளாற்
கவுரிமுன தோறறிமா தவனே!
மதமலை உரியைப் போாததபிஞ் ஞகனதன
வரததினுல வந்தருள புதலவன
கதுமெனப் பரனுல் எரிந்தபின மீளக்
கண்ணுதல அருளினுல வடிவற
புதமென எடுக்கக கடவனென றுமையாள்
புகனறுகண ணுதலொடு மறைநதாள. (36)

1935. எரியுமிழ திகிரி யண்ணலப் படியே
இரதியும மகிழெழில மதனைப்
பரிவினிற பயந்தான நுதற்கணு ரழலாற
பாலனும எரிந்தபின முராரி
பிரிவரு மிமையோா மகிழுமன் மதனைப்
பினனரும மதலையாய்ப் பெறருன
புரிசிவ பூசை மைந்தனே டனந்த
போகமும் நலகுநிச சயமே. (37)

அத்தியாயம் 67.

சிவபூஜை மான்மியம் —தொடர்ச்சி

திருமால் மாயனுனது

ஒரு முறை திருமால் காலநேமி முதலான அசுரர்க்குத் தோற்று மாயா புரியில் பரமனை வழிபட்டு, ' அண்ணலே ! காலநேமி முதலானோர் மா மாயை வடிவினர். அவாகளுடன் பொர மாயை வேண்டும். அருள்புரிக ' என வேண் டினுர். சிவபிரான அவ்வாறே மாயை வடிவம் அருள, திருமால் கால நேமி முதலானோரை வதைத்து வென்றுர்.

சிவபிரான் எலும்பாபரணரானது

ஒருமுறை திருமால் காசியிற் கண்ணுதலை வழிபட்டுப் 'பெருமானே ! தேவரீர் எங்கள் அகந்தை நீங்க எங்கள் எலும்புகளைத் தரித்தீர்கள்; எனினும், அடிக்கடி அகந்தை அடைகிறேும்; எனவே, தங்களைத் தரிசிக்கும்போதெல்லாம்

அடக்க வுணர்ச்சி உண்டாகுமாறு அக்த என்புகளை எப்போதும் அணிந்து எலும்பாபரணன் என்னும் திருநாமத்தைப் பூணடருளுக. மேலும விணடு கர்தரம் ஈர்த்தவன், மசசவிழியணிந்தவன், கமட என்பணிந்தவன், வராகக் கோடு பூண்டவன், நரசிங்க முண்டமுந் தோலும் புனைந்தவன, வாம னன் முதுகென்பும் தோலும் பூண்டவன்—என்பன போன்ற திருப்பெயர்களும் தரித்தருள்க! இத்திருப் பெயர்களை இயம்பி வழிபடுவோர்க்கும் இன்பம் அளித் தருள்க !' என வேணடினர். இறைவன் அஙஙனமே வரம் தந்தனர். எலும்பா பரணர் முதலாய திருநாமங்களைச சொல்பவர் இருமையும் பெறுவர்.

திருமால் மத்தள மாயனது

மற்றும் ஒருமுறை திருமால் சிவபெருமானை அரிசசரத்தில் வழிபட்டுப் பரமனுடைத் திருக்கூததுக்குப் பொருந்தப் படகம், மத்தளம முழக்கும பேறு பெற்று மகிழ்ந்தார்.

திருமால் பிறப்பிறப்பு அற வேண்டியது

ஒருமுறை திருமால் பரமசிவனைத் திருவெணகாட்டில் வழிபட்டு 'ஐயனே! பிறப்பிறபபினுல் அலுததேன், இனி மூததியை விழைகிறேன்' என்றார். கங்கா தரன், 'நனறு ! சர்வபூத சங்கார காலதது, உன்னை மாய்த்து, உன என்பு முத லியவற்றைப் புனைந்து, உன் அடியவா பிழைகளைப் பொறுத்து, உமாதேவி வாழ்தத நடம புரிவோம; பின்பு ஒரு படைப்பில் உனக்கு எம் சாரூபமும் அளித்துப் பின்னர் முததி யளிப்போம் என்று வரமளித் தருளினர்.

இவ்வாறு, திருமால் சிவபூசையினுல் எல்லாப் பேறுகளும் பெற்றார். இனி, பிரமன் செயத சிவபூசை மானமியத்தைச் செப்புகினறேன் (எனறு சூதர் சொல்கிறார்.)

அத்தியாயம் 67.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்சசி

திருமால் பூசித்தது (தொடர்ச்சி)

எழுசீர் விருத்தம்

1936. பினனொரு பருவந் தனனிலமா மாயன
பீடுறு காலநே மிப்போ
எனனும்வல் லசுர ராதியர்க் குடைந்தே
யேத்துமா யாபுரி யடைந்து

பொன்னவிர் இதழிக் கடுக்கையோன் சரணம்
பூசைசெய் திடப்பரன் வெளிப்பட்(டு)
உன்னருங் கருணை புரியமால் முகமன்
உரைத்துவந் தித்தறை குவனால். (1)

1937 நிருமலக் கடவுள்! கேண்மதி கால
நேமியா தியவிற லசுரர்
பொருவின்மா மாய வடிவின ரவரைப்
பொருதட அடியனேன தனக்குப்
பெருவலி சிறிதும் இல்லைநின மாயைப்
பேற்றினால் அபசயப் படுத்த
ஒருவரம் அருள்தி ஆயிரம் வரங்கள்
உதவுவோய்! உனககரி திலையே. (2)

1938. என றுரைத் துழுவை அதளுரித துடுககும
ஈசனல கியவரம அடைந்து
வென றிபெற றிடுமா மாயையாம வடிவம்
மேவியே அசசுதக கடவுள
குனறென வருமவல் அசுராதம வலியும
கோரமும அகற்றுமா வலியாய
மன றலந துளவோன அசுரரியா வரையும
வதைததுவை குநதமே வினனே. (3)

சிவபிரான் எலும்பா பரணரானது

1939. பினனொரு பருவம கயல்விழிக் கனிவாய்ப்
பிறைநுதல திருமணி மாபன
கன்னலங கழனிக் காசிமா நகரிற்
கண்ணுதற் சாமியை அருச்சித(து)
உனனரும வரஙகேட் கினறனன அடியேன
உறற ஆங் காரநீத திடுவான
எனனுடை எலுமபும அம்புயக் கடவுள்
எனபுமங கந்தரித் தனையே, (4)

1940. எந்தைகேண் மதியப் படியிருக் கையிலும்
எமததி காரகேண் மையினால்
முந்தையில அடுத்த அகந்தைமீ தூர
முளைத்தங்ஙன் நீயெவர்க் கேனும்

சிந்தையுள் மகிழ வெளிப்படும் போது
தெரியென னெலும்புகள் அனைத்தும்
நிந்தைய றஆ பரணமாய்த் தரித்து
நேர்வெளிப் படுகநின் மலனே! (5)

1941. சகமனைத் தினுக்குங் குரவனே! அடியேன்
தனக்குமம் போருகன் தனக்கும்
மகபதி தனக்கும் விண்ணுளோர் தமக்கும்
மற்றுள பேர்களியா வருக்கும்
புகலென இருக்கும் உனதுமெய் யனைத்தும்
பூணுமென் பதனையே நோக்கி
இகலவலி அடங்க என்றுமே வனைதி
இந்தநா மங்களும் புனைதி. (6)

1942. விண்டுகந் தரமீந்த தவன், திறல் மச்ச
விழிமணி யணிந்தவன், கமடம்
கொண்டஎன் பணிந்தோன், கவிழ்தலை வராகக்
கோடுபூண் டவன்,நர சிங்க
முண்டமோ டதளவேய்ந் தவன், பின்வா மனனதன்
முதுகெலும் பதளபுனைந் தவனென(று)
எண்டரும் இந்நா மந்துதிப் போராகட்
கெளியையாய் வேண்டுவ அருள்தி ! (7)

1943. என்றிரந் திறைஞ்சி நின்றமா யவனுக்
கினியநல் வரங்கொடுத் துமையோ(டு)
ஒன்றுபட் டிருக்குங் கருணையங் கடவுள்
உம்பரில் திருவுரு மறைந்தான்
அன்றுதொட் டென்றும் இந்தநா மங்கள்
அறைபவர் இருமையும் பெறுவர்
மன்றலந் துளவ மணிப்புயன் தனக்கும்
வானவர் தமக்குநே யர்களே. (8)

1944. கனைகடல் அகடு சுழலமத் தெறியும்
கண்ணன்வெண் திங்களங் கண்ணி
புனைசடைக் குழகன் அடியர்பா லகந்தை
புரிந்திடா திருந்துநே யமதாய்

நினைவுரை தொழிலொத தொனறினன் சிவனதாள்
நெஞ்சமீ திருத்திய பததன
தனையுணாந் தகணடா காரவா னநதச்
சலதிவெள் ளததமிழந் தனனுல. (9)

மத்தள மாயன் (மாயவன் மத்தளம் வாசித்தல்)

1945. கனறுகொண் டெதிாநது கனியுதிர்த திடுசெங
கணணனமீ ளவுமொரு காலம
பொனறயங கிதழி புனைசடா டவிசோ
புணணியன தனையரிச் சரத்தில்
மனறலந தளிரால அருசசனை புரிநது
வரமடைந தவனபுரி நடததுக(கு)
ஒனறவே படகம மததளம சதியோ
டொததிட முழககியுண மகிழநதான. (10)

திருமால் பிறப்பு இறப்பு அற வேண்டியது

1946. வரியளி முரலபா சடைததுழா யலஙகல
வனைந்தமால பினனொரு பருவம
கரிபலந துறவோற குதவிய திருவேண்
காட்டினின முக்கணு யகனைப்
பரிவுடன வழிபட் டெதிாவரு பரனைப்
பணிநதுகேட் கினறனன எந்தாய!
விரிநிலம படைககின றனையளப பருநாள
மெலிநதனன பிறப்பிறப பலுததே. (11)

1947. அடியனேன தனக்கு வேணடுவ தினியுன
அடியிணை நீழலசோ முததி
கடிதருள் புரிதி யெனறமா தவனைக்
கண்ணுதல நோககிமா யவனே!
படிமுத லியபல் பூதசங கார
பராநதகா லததுலீ லையினுல
முடிவுற உனைமாயத் துனனெலும பதளமெயம
முழுதுநாம அணிந்தெழில படைததே. (12)

1946. கரி—வெள்ளையானை (ஐராவதம்). இது திருவெண்காட்டில் வழிபட்டுப் பேறுபெற்றது. "வெள்ளானை வேண்டும் வரங்கொடுப்பார் வெண்காடு மேவிய விகிர்தனரே" அப். தேவா.—vi. 35—9.

1948. போற்றுஙின அனபர் பாதகஙு களையும்
பொறுத்துமை கண்டுபல துதிகள்
சாறறுமா னந்த நிருததமே புரிந்து
தககபின ஒருபடைப் பினிலநாம
ஏறறமாம எமது திருவுரு உனககிஙு
கீநதுபின மீணடிடா முததிப்
பேறறையீ குதுமென ஞெருவரங கொடுததுப
பிஞ்ஞகன திருவுரு மறைநதான. (13)

1949. படவர வசைதத கணணுதற சாமி
பரிநதருள வரப்படித துளவக
கடவுளை வதைததெனை பாதியால
உருவம கனிநதழ கொழுகவே தரிததுப
புடவிமற ஞெருகா லமபடைத திடுநாள்
புயலவணற கனந்தமாம பிறபபில
இடரகற றிடுசா ரூபபியம அளித்தே
இனபவீ டுஙகொடுத தனனுல, (14)

1950. ஆகையால நெடுமால் பரசிவன மலாததாள
அருசசனை புரியுமான மியததால
ஓகையால உலகம அளிததிடச சததி
உடையனுய் வலிகள்சோ பவனுய்
வாகைமா மாயா வடிவனுயச சகல
வானவாக கதிகளு யெவையும
ஈகைசேர் புதலவ ருடையனுயச சாபம
இலோனுமாய்ச சுகியுமா யிருநதான. (15)

1951. இப்படிச சிவனை யசசுதக் கடவுள
இழைததபூ சைகளிலோா சிறிதிங(கு)
ஒப்பறு பூசை உரைததனன பூசை
உளள எல லானுசொல யாவா
துப்புர வுடைய சிததா? அந் தணிாகாள!
சொலலினமற ஞெருவரும இலலைத
தபபிலபூ சைகளகேட் கினறவ ரவாககுச
சகலசா மியமுமுண டாமால. (16)

1951. சாமியம்—சொத்துரிமை.

1952. ஒன்றுவெண் பொடியுங் கண்டியும் புனைந்த
இருடிபுங் கவனெனுஞ் சூதன
மன்றலங் கமல வள்ளலபூ சனைசெய
மான்மியங் களிறசிறி துரைககேன
கொன்றையஞ் சடிலக் குழகனை உளததுள
கொண்டுகா மாதிஉள பகைகள்
வென்றிடு முநிபுங் கவாகளெல வீரும
விரைந்துளம ஒருபபடக கேண்மின. (17)

அத்தியாயம் 68.

பிரமன் சீகாழியிற் பூசித்தது

படைப்புச் சத்தி பெற்றது

பிரமன சீகாழியில சிவபிரானை வழிபட்டு, 'அண்ணலே ! எளியேன் கொணட அகஙகாரததை அடக்க வயிரவக் கடவுள் என தலையில் ஒன்றைக கிள்ளினா. அதனால என் உள்ளம் கலஙகிப் படைப்புத திறனை இழந்தது. அருள் கூாந்து முனபோற் படைக்குந் திறனை அருள்க !' என வேணடினன. உமைபங்கர் அவ்வரத்தை அருளி மறைந்தாா.

திலோத்தமையைக் காமுற்றது

படைப்புத திறம் பெற்ற பிரமன முன்போல உயிர்களைப் படைதது வரும்போது திலோததமை யெனனும் அரம்பையைப் படைத்தான. அவள் அழகு யாவரையும் மயககக கூடியதாக இருந்ததனால் நான்முகன் கருத்தழிந்து அவளைக் காமுற்று வேணடினான். அவள் திடுக்கிட்டு 'அணணலே ! தேவரீர் என்னைப் படைததனாலே தந்தையானீர்; சுருதியாவும் உணாந்த தாஙகள் என்னை மோகிப்பது தவறாகுமே' என்று கூறியும் அவன் செவி யேற்கவில்லை. ஆகவே அவள் அச்சுற்றுக் கணகளில் இரத்தம் பாய ஓடினாள்; நான்முகனும் அவளைப் பின் தொடர்ந்து ஓடினான்.

சிவகணஙகள் இசசெயலைக் கண்டு பிரமனைத் தடுத்து வெருட்டினர்; அவன் அச்சுற்று அசுவமலையில் ஓடியொளித்தான். பழிக்கு இடமான செயலைச செய்தோமே எனப பிரமன உள்ளம் வெட்கி அரனைப் பூசித்து வணஙகி 'இறைவ ! தேவரீரின் மாயையினால் அடியேன் மோகத்தால் கருததழிந்தேன் ; சிவகணங்கள் என்பிடர் பிடிததுத் தள்ளி என்னை ஓட்டினா. என் பாவந் தீரவும், என் மனைவியாகளான சாவிததிரி, காயத்திரி, சரஸ்வதி ஆகிய

அணங்குகளைத் தவிர மற்றைய அரம்பையர் முதலாம் எவரிடத்தும் என்மனம் செல்லாதிருக்குமாறும் அருள் புரிக' என வேண்டினான், இறைவனும் அவ்வாறே அருளி மறைந்தார். பிரமனும் மனைவியர் தவிரப் பிற மாதர்களைக் குறியாது சம்புவின் மலர்த்தாளைப் போற்றி மகிழ்ந்திருந்தான்.

பிரமனுக்கு அசுரர் பிறந்தது

ஒரு முறை நான்முகன் கலைமகளிடம் கூடிக் களித்தபோது பாற்கடலில் விடமெனக் கலைமகள் வயிற்றில் அசுரர்கள் பிறந்தனர்; அவர்கள் கொடும்பாவம் செய்தனர்; அதைக் கண்ட பிரமன் கடுஞ்சினத்துடன் அவர்களைத் வதைத்துக் கொன்றான். அப் பாவம் நீங்கத் திருக்காளத்தியில் பரமனைப் பூசித்துத் தூயனாய்க் கலைமகளுடன் தன்னிடத்தை அடைந்தான்.

முருகவேளிடம் குட்டுப்பட்டது

ஒரு முறை கயிலையிற் பரமனை வழிபடத் திசைமுகன் சென்றான். அங்கே, முருகக் கடவுள் சிறு குழவியாகத் தமது கிண்கிணியும் சதங்கையும் சரிகமபத நியில் ஐயாயிரத்து நாற்பான் சுரங்களுக்கு ஒத்து ஒலிக்கத் திருவிளையாடல்கள் செய்வதைக் கண்டும் காணாதவன் போற் சென்றான. அவன் செருக்கைக் குலைக்கச் செவ்வேள் அவனைக் கூப்பிட்டுப் பிரணவப் பொருளை வினவினார். அயன் உளறினான். ஆகவே, அவனைக் குட்டி வீரவாகுவிடம் சொல்லிச் சிறைப் படுத்திவிட்டுப் பிரமன் தொழிலைத் தாமே செய்தார. இதனை அறிந்த சிவ பிரான் ஆங்கெழுந்தருளி முருகப் பெருமானைப் புனமுறுவலுடன் கொஞ்சித் துதித்து நான்முகனை விடுவித்தார. முருகவேள் அம்மையையும் அப்பரையும் பூசித்து வழியனுப்பினார். குமரக் கடவுளுக் கிழைத்த அபசாரம் நீங்கவேண்டிப் பிரமன் காஞ்சியிலே தன் பெயராலே இலிங்கம் ஒன்றை அமைத்துப் பூசித்துத் தூயனானான்.

பிரமன் தாளம் பெற்றது

மற்றொரு முறை பிரமன் நீலவெற்பிலே நீலகண்டரைப் பூசித்தான். அண்ணல் வெளிப்பட்டவுடன் வணங்கி 'ஐயனே! தேவரீர் செய்யுந் திரு நடனத்தைக் காணக் கூட்டத்தில் நினைால பிரம்படி விழுந்து பொறி கலங்கு கின்றது. ஆதலால் திருமாலுக்கு மத்தளப் பணியருளியது போலவே எளியே னுக்குத் தாளம் போடும் பணியை அருள வேண்டும்' என்று வேண்டினான். பெருமானும் அங்ஙனமே அருளித் தாளமுங் கொடுத்தார். அன்று முதல் பிரமன் இறைவன் கூத்துக்கு ஒத்த தாள வாத்தியப் பணியைச் செய்தான.

பிரமன் சாரதியானது

பின்னர் ஒருமுறை பிரமன் இறைவனை வழிபட்டு 'அண்ணலே! தமியேன் தேவரீருக்குப் பணிபுரிய மிகவும் விரும்புகின்றேன்; எனினும், நந்தியாதிய

சிவகணங்கள் அடிக்கும் பிரம்படியால் உள்ளம் நடுங்குகின்றது. ஆகவே, திருவுளமிரங்கித் தங்கள் மணிததேரின் சாரதியாய் வேதக் குதிரைகளை ஓட்டும் பேற்றை அருளுக!' என வேண்டினன். இறைவன அவ்வாறே அளித்தனர்.

பிரமன் மற்றும் சத்தி பெற்றது

பரமனை மற்றொரு முறை கமலத்தோன் பூசித்துத் திருமால் முதலான யாவரையும் விழுங்கி வெளிப்படுத்துந் திறனைப் பெற்றான்.

பிரமன் அண்ணாமலையிற் பூசித்தது

திருமாலும் பிரமனும் அண்ணலின் அடிமுடி தேடியபோது பிரமன் அண்ணலின் முடியைக் கண்டதாக மொழிந்த பொய்யுரையின் பாவம் நீங்க அண்ணாமலையிலே விச்சவேசசுரனைப் பூசித்துப் புனிதனாகித் தன் படைப்புத் தொழிலைப் புரிந்து வந்தான்.

பிரமன் அன்னமும் தாமரைப்பீடமும் பெற்றது

முன்னொரு காலத்தில், அயன் ஸ்ரீசயிலததில் அரனைப் பூசிதது, 'விமலரே! தக்கன் வேள்வியின் போது தமியேனுடைய தாமரைப் பீடமும அன்ன வாகனமும் அழிந்து போயின. ஆகையால், அருள் கூர்ந்து தாமரை ஆசனத்தையும் அன்னப பறவையையும் அளிததருள்க!' என்று வேணடிப் பெற்றான்.

பிரமன் வேதநகரிற் பூசித்தது

மீளவும் ஒருமுறை பிரமன் வேதநகரில் விமலரைப் பூசிதது அவரருளால் மறை விதிப்படி சராசரங்களைப் படைதது வந்தான்.

பிரமன் ஏமகூடத்திற் பூசித்தது

பிரமன் ஒருமுறை ஏமகூடத்தில் இறைவனையும் இறைவியையும் பூசித்துப், 'பரம்பொருளே! அடியேன் பிறப்பிறப்பினால் வருந்தி விட்டேன். திருமாலுக்கிரங்கி அவரது கால முடிவில அவரது எலும்பையும் கபாலததையும் பூண்டு நடனம் செய்தது போல, என முடிவின்போதும என எனபையும் கபாலததையும் ஆபரணமாகத தரித்து நடனம் புரிந்தாற் பிறப்பறுவேன்' என்று வேணடினன. அண்ணலும் அஙஙனமே அருளினார் அயன முதலானோர் செய்த புண்ணியம எவாக்கும உரைததலரிது—என்றார் சூதமுனிவர்..

அத்தியாயம் 68.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி

பிரமன் சீகாழியிற் பூசித்தது படைப்புச் சத்தி பெற்றது

எழுசீர் விருத்தம்

1953. வள்ளவாய்க் கமல மண்டபக் கடவுள்
மழைதவழ் சோலைமா மலர்த்தேன்
வெள்ளவாய்க் கழனி கருங்கயல் குடக்காய்
மிளிரிளந் தெங்கினிற கமுகில
துள்ளவார்ந் துடைந்த தண்ணிருல அருவி
சொரிந்ததோ டெழுந்துமின னனையார்
கள்ளவாள் விழியெள் ளியவளந் திகழ்சீ
காழிமா நகரினமே வினனே. (1)

1954, அங்கணு தரவான் மழுவலன ஏந்தும்
அண்ணலை அருசசனை புரிந்து
துங்கமாந் தவத்தால் மகிழ்ச்சிசெய் விததான
சோதிமுன வந்துநான் முகனே!
இங்குவேண் டுவதே தியமபுதி தருகோம்
எனனலும வேதனப் படியே
செஙகைகூப் புபுநின றமலனை நோக்கிச்
சிறபரா! கேட்டியென றுரைபபான். (2)

1955. எடுததுரைக கரிதாய மலகுமாங் காரம
எளியனேன் சிததமீ தூர
அடுததிடும அதனுல் வயிரவக் கடவுள்
ஐந்துமா முடியிலோர் முடியை
மடுத்தகூ ருகிரால கொய்தனன் அதனுல
வந்திடும் அசசமப் போது
தொடுததிநநாள் அளவும் சித்தமே கலக்கித்
தொழில்செயா வகைமருட் டியதே. (3)

1953. வள்ளம்—கிண்ணம்,

1956. கடவுளே ! அதனுன் அடியனேன முனபோற்
கணிப்பிலா வுயிர்படைப பதறகு
மடமையா யினனப் படைப்புறு சத்தி
வந்திட வரமபுரிந தருளென(று)
இடரினே டுரைக்கத திசைமுகன மொழியை
ஈர்ஞ்சடைக் கடவுள்கேட் டுமையா
ளுடனமனே கரமாய் யிருவரங் கொடுத்தே
உமையுடன உமபரின மறைநதான. (4)

பிரமன் திலோத்தமையைக் காதலித்தது

1957, அந்தவே லையிலவா ரிசபபொகுட் டுறையும
அணணலமாாக கணடனுக காக
வந்தகூற றுவனமாா புதைததுடன வதைதத
மாதுமை பாகனல வரததால
முந்தைசோ பமுந்தீரந் துளந்திறல் படைதது
முக்கணு யகனமலர்ச் சரணம
சிந்தியா வுலகம படைததர மகளிா
சேரவே விதிமுறை படைததான. (5)

1958. கருஙகயல எனப்போயச செவ்வரி பரந்து
கடைமதாத திருகுழை யிடறிப்
பொருஙகணமா மேருக குனறென வளாந்த
பொமமலவெம முலையிழை பாதி
மருஙகுலவா ரிசததில அலததருந குழமப
மலகலுட் டியவடி யழகு
தருஙகலா பசசா யல திலோத் தமையைச
சகலருமம மயஙகவே வகுததான. (6)

1959. ஓஙகுதெள் ளமுதங கனிநதமு கொழுகும்
உருவமத தனையுமே கணடுள
ஏஙகிடை வருந்தப பெருத்தெழு கொஙகை
யிணைதழீஇக் களிககமோ கிததுப
பூஙகுயில அனையாய ! அணைநதித மமுதம
புரநதருள எனஅவள நடுஙகித
தீஙகடுத தனெனக கனனலுட் பழுதத
தேனமொழிக் குதலையாள் உரைப்பாள. (7)

1957, சோபம்—ஆயாசம; சிந்தியா—சிந்தித்து.

1960. சுருதிநா யகனே! பிரமனே! எனனைத
தோறறரு ளிய பிதா நீயே
கருதிமோ கததால எனனுடன கூடிக்
கலவியின மகிழதலதீ தாகும
மிருதியா தியநூ லறிந்திலாய கொலலோ!
மீளுதி யெனபபயந தோடிக
குருதிநீா விழிபாயந திடப்படாந தனளக்
குரவனுங கூடவே துரந்தான. (8)

1961. திரிபுரம எரியூட் டியாநகைப் புனிதன
சேவடி வணங்கிய கணங்கள
வரிவிழித துவாவாயத திலோததமை தனையே
மலரயன தொடாநதனன எனககண(டு)
அரிவையுள நடுஙகும பயநதணந திடசசென
றமபுய னவளைவிட் டங்கண்
பிரியவே துரததி விட்டனா, அசுவப்
பிறங்கல்சோந தயனெளித திருந்தான. (9)

1962. கடவுள ரெவரும நிநதையே புரியக்
கருததழிந தேதுசெய தனமென(று)
இடருழந துளளம நடுஙகியே வெளகி
ஈசனை அருசசனை புரிநதான
வடதரு வடிசோ சனகரா தியாகரு
மகிழநதருள வளளலமுன தோறறப
படவர வசைதத அணணலமுன வீழநது
பணிநதுகை கூபபிநின றனனால. (10)

1963. அடியருக கெளிய கணணுதற பரமன
அறைநதிடும அயனதனை நோக்கி
கடிமலா மருவு பிரமனே! வேணடுங
காமியம ஏதுசொல எனறன
துடியிடை உமைபா கனையயன பணிந்து
சுததனே! நினதுமா யையினுன
முடிவிலாக காதல வெளளமீ தூர
மோகமா யெனதறி வழிந்தேன. (11)

1960. மிருதி—ஸ்மிருதி.

1961. அசுவப் பிறங்கல்—குதிரைமலை.

1964. அன்றியுந் தொடர்ந்து பைங்கழை குனித்த
ஐங்கணைக் கிழவன்வெம் படையாற்
கன்றிவெவ் வழலின் மெழுகென வுருகிக்
கரைந்துநா யேன்திலோத் தமையைச்
சென்றிரந் தடங்கா வாஞ்சையால் அவள்தன
செப்பிள முலைதழீஇ முயங்கப்
பின்றிரிந் தனனந்ன கணங்கள்கண டுருத்துப
பிடர்பிடித் தெனனையோட் டினரால், (12)

1965. போருகவென அடியேன ஓடிவந் திந்தப்
பொருப்பில நீள் முழைதனில் அடைந்தேன
வெருகவொளக கணங்கள துரததிய பயங்கள்
மீண்டினம நீங்கவோ இல்லை
இருகவெனும மறையா திகளபுகழ்ந திறைஞசும
எந்தையே! பகவனே! உளளம்
திருக்கென உனககே பததனும எனக்குச
சிததியாய் எதிர்வெளிப படிலே, (13)

1966. குங்குமம பொறிததுச சுணஙகரும பியபொற
கொமமைவெம முலேககயல் விழியாா
இஙகிதக கலவி மாயைவிட டகலும
இலகுவிச சுவாதிய ரெனறும
பொஙகிமேல நோக்கும இரேதசு வுடைய
புனிதரென றுமபுகழ படைததோய!
அஙகையால உனேததோந தருசசனே புரிநத
அறிஞரை மதனனே வருததான. (14)

1967. சமபுவே! பரனே! தந்தையே! யிடர்சேர்
தமியனேற் காகையான மாயை
யிமபர்விட் டகலக் கடவது பினனா
இலகுகா யத்திரி திரண்ட
கும்பமா முலேச்சா விததிரி கயற்கட்
குமுதவாய்த தவளவே டலரும
அமபுயா சனத்தி யிவர்கண்மேல விருப்பம
அனநதமாய் முயங்கவேண டுதுமால. (15)

1965. இனம்—இன்னம.

1968. அன்னவர் விருப்பம அன்றியே மற்ற
அரம்பையா முலைதழீஇ மருவக்
கன்னலவின மதனைங் கணைவருத தாமற
காத்தருள் புரிதியன் றியுமே
மின்னிடை வருந்தத திலோத்தமை தனைநான
விரைநதுபின தொடாந்தபா வந்தீர்
என்னலும பரனப் படியென வரமீந்
திமையவ ருடனமறைந் தனனால. (16)

1969. அமபுயக கடவுள் அப்படி சிவனீந
தருளவரஞ் சேர்ந்துதன பததிற
செமபொனமெய் பிறழ்கா யததிரி சாவித
திரிமகிழ் வாணிமூ வாகள்தங
குமபமா முலைசேர்ந் தனனியா கலவி
குறிததிடா தகிலமே படைததுச
சமபுவின மலாததாள நினைந்திமை யோாகள
தாழ்ந்துபோற றிடமகிழந திருநதான. (17)

பிரமனுக்கு அசுரர்கள் பிறந்தது

1970. முணடகப் பொகுட்டு வள்ளலபின னொருகால
மொயகுழற கயலவிழிக தனிவாயக
கணடமூ தெனுஞ்சொற பாரதி களபக
கலசமா முலைதழீஇ முயஙகத
துணடவெண பிறைவாள் எயிறறுவல லசுரா
சொலலிருங கிழததிதன வயிறறிற
பணடைவல வினையாற பாறகட லுளைந்து
பயந்தவெவ விடமென வுதிததார். (18)

1971. சிலலரிக குரலநந துயிாததுவெண டரளத
திரைகொழித் தெறறுவா ரிதிசூழ
தொலலுல கனைத்தும இடருழந் திரஙகச
சொலறகருந் தண்டமே புரிந்திங(கு)
எல்லையில கொடுமபா வஞ்செயமைந் தர்களபால
எட்டுணை யேனுமன பிலாமல
ஒலலைவெஞ் சினத்தால வதைத்தனன் நினைத்தான
உறுபழி பாவநீங் குதற்கே. (19)

1972. அளவிலா திழைதத கொடியபா வங்கள்
அகறறுகா ளத்திலை அடைடநது
துளவமா லெனக்கண ணிடந்துபே ரனபாற
சூடடுகண் ணப்பனுக் கருளி
உளமவா வுடைய ஈசனைப பூசை
யுடனசெயது பாவமே நீததுத
தளவவாள நகைபபா ரதியுடன கூடச
சரோருகன தனபதம இருந்தான. (20)

முருகவேள் பிரமனைக் குட்டியது

1973. பாசடைச சிறுமுட் டாடசரோ ருகததே
பனிமதிச சிறுபிறை புனிறறுத
தேசுடைத தவளக கோடுபட டுரிஞ்சுஞ்
செமபொனமெல லிதழமுறுக குடைநதே
விசகட் டுமிழதேன அருவிதூற றிதழி
வேணியிற பகீரதி மிலேசசும
ஈசனை யொருகாற கயிலேசென றருசசித
திருகை கூப புபுசெலும ஏலவை, (21)

1974, பததுநூற றடுககும இதழமுறுக கவிழபொற
பஙகயத தொடைபுயம மிழறறுஞ
சததமேழ கிளைததை யாயிர நாறபான
சரிகம பதநியிற சுரஙகள
ஓதசெழு மணிககிண கிணிசசிறு சதஙகை
உபயசிற றடியருட் கநதன
விததகன எனையாள குமரனமுன லீலே
விளைததிடு கினறதை அறிநதான. (22)

1975. அறிமட முடைததாயச சென றனன குகவேள
அதுதனை நோககுறு வுமிழதேன
வெறிகமழ பொகுட்டுப பதுமனை விளிதது
விவிதமாந் தனதுலீ லேயினுல

1974. இசைவகை 5040—செய்யுள் 895, 927 பார்க்க. சரிகமபதநியிற் சுரங்கள் ஒதசெழுமணிக கிணகிணிச சிறு சதஙகை உபய சிற்றடியருட் கந்தன்—"காதகீத கிணகிணி", சதஙகை தருகீதம்" திருப்புகழ்.

1975. விவிதம—பலவிதம.

அறிவதற கரிய தாரகப் பொருளே
தறைகுதி யெனனவவ் வேலவை
பிறிதொரு பொருளசொற றனனவிரல் முடக்கிப்
பிடித்தயன சென்னிகுட் டினனுல. (23)

1976. மருஙகுஙின ஞெதுஙகித துகிலுமுள் ளடக்கி
வணஙகிவீழந தெழுநதுபத தியினுல
நெருஙகுகைம மலர்கூப் புபுசெவ்வேள மலாததாள்
நினைந்திடும வீரவா குவைப்பாத்(து)
இரஙகுகட் கருணை யாலயன தனைநீ
யிருஞசிறை புகுததியென றிடுவித(து)
அருஙகடி கமழவா ரிசததிறை உலகம
அனைததையுந தானபடைத தனனே. (24)

வேறு

அறுசீர் விருத்தம்

1977. வெடிககுந தரளங கொழிததெறியும
வேழ அரசாம புலலகணடம
பிடிக்குஞ் சிலையாக குனிததுமலர்
பெயயும மதவேள தனையெரிததோன
படிககுஞ சுருதிப் பொருளறியாப
பதுமன செயலகேட் டககருமம
முடிககும படிகநா தரவாறமுன
மூரல விளைததே றுமாநதடைநதான. (25)

1978. கநதன இருககும இடஙகுறுகிக
கனியே! கனியின நறுஞ் சுவையே!
எநதம உயிரே! உயிர்ககுயிரே!
இருககா தியநான மறைவழுததும
முநதைப பொருளே! கணமணியே!
முதலே! குமரன எனவடிவாய
வந்த பரனே! எனததுதிதது
மலரோன சிறையை விடுவித்தான. (26)

1977. புல்லகண்டம்—ஒருவகைக் கரும்பு.

1979. விரிசெஞ் சுடரா யிரக்கரஞ்சேர்
வெய்யோன் அனந்த கோடி குழீஇச்
சொரிகின் றனபோற பிறைநுதற்கண்
தோனறுங் குமரன மலர்கள் கொடு
வரிசிந் தியகட் கருணையுமை
மழுவெள் விடையோன் இருவரையும்
பரியுங் குமரன் னவர்சரணம்
பரவி வழிபட் டனுப்பினனுல். (27)

எழுசீர் விருத்தம்

1980. ஏரிமணிச் சுடிகைப் பஃறலைப் பாந்தள்
எடுத்தபார் மிசையளப் பரிதாயப்
பிரிவறு வியப்பின மலகுசீா வளஙகள்
பெருதெழு காஞ்சிமா நகரிற்
கரியத னுரிதது்ப் போர்தத ஏ கமபன்
கழலருச சனைபுரிங் தஙகண்
பரிவினில தனது பெயரிலோ ரிலிங்கம
பரிந்துதா பிததருச சிததான. (28)

1981. தென்றிசைக் கடவுள் வெருவவே வடிவைத்
தீயுமிழ கொலைபழுத தொழுகும
வெனறியங கதிரவேற படைவலன ஏந்தும
வேள்பதங குறித்திடாப் பாவம
ஒனறறத தணந்து தனபதத தினிற்போய
உடைதிரைப் புவிமுத லியவாய்
நின்றநற புவனம் அனைததையும் படைத்து
நேயமோ டிருந்தனன மாதோ. (29)

பிரமன் தாளம் பெற்றது :—பிரமதாளம்

1982. கஞ்சமென் பொருட்டு வள்ளலமீ ளவுமே
கதிரமணி நீலவேற் பதனில
தஞ்சமென றடைந்து பததிமீ தூரச
சங்கரன் தனையருச் சிக்க
அஞ்சலென் றமலன தோறறிவே தனைப்பார்த்
தறைநதனன விரிஞ்ச! கேண் மதிநீ
நெஞ்சினில விழைந்த துரைத்தியென் றிடவங்
நேரமஞ் சலிசெய்தே உரைப்பான். (30)

1979. நுதற்கணணினில் தோன்றிய குமரன்,

1983. எந்தைநீ குனித்த திருநடம் உளங்தேர்ந்
திருவிழி களித்திடக் காண்பான்
கொந்தலர் மலர்த்தண் துளவமால் உனது
குரைகழல அருச்சனை புரியச்
சிந்தையே மகிழ்ந்து படகமீந் திலயஞ்
சேவைசெய் யெனறருள் புரிந்தாய்
நந்தியம் பகவான! எனக்குமே தாளம்
நல்குதி நிருத்த நோக் குதற்கே. (31)

1984. சிறியனேன் தனையும் அடிமையாக் கொண்டே
திரிமலம அறுத்தருள் புரிதி
பிறிதுதேர்ந் திடிலீ தனறிமற றதனுற
பெட்பினேக் கப்படா திலயம
மறிதிரைக கடல்நேர் கணங்குழீஇத தொடர்ந்து
மணிப்பிரம் பறைநதிடிற புலன்கள்
பொறிவழி கலங்கி அறிவழிந் துயிரும்
போமெனக் கருதியஞ் சுவனே. (32)

1985. என்றுமுட் பொதிந்த தாளதா மரைத்தே
இறைஞ்சி நின றியமபு சொற கேளா
மன்றிலநின றிடததாள் எடுததுமுன நடிதத
வளளலொப பறறமா தாளம
தனறுணைக் கரததாற கொடுததுடன் மறைந்தான
சதுமுகன இறைஞ்சிவாங குபுநின்(று)
அன்றுதொட் டரிய தாளவா ததியமொக்
கடிததனன் சதிதனக் கேற ; (33)

1986. கருததிலை தொடாந்தும அளப்பருங் காலம்
கருதவும வெளிப்படா விமலன
நிருததமா த்ரவால விழிமலர் களிபப
நெஞ்சநெக் குருகவே கணடு
திருததகு மனததில உவகையைாய்ப் புவிமேற
சேருமுப பஃதொனபான் கோடி
எருத்தமீ திருக்கும் பிரமலோ கத்தில்
இணையிலி பதங்குறித் திருந்தான. (34)

1983. படகம்—ஒருவகை முழவு; இலயம்—கூத்து விகற்பம்

1985. எற—பொருந்த.

பிரமன் சாரதியாக வரும் வரத்தைப் பெற்றது.

1987. பின்னரும மலரோன பிரமலோ கததிற
பிஞ்ஞகன பதம் அருச் சிக்க
உன்னரும பகவான முனம வெளிப் பட்டே
உவந்துபுன மூரலோ டுரைப்பான
நனனர்நெஞ் சுடைய விரிஞச! நின னுளததில்
நயந்ததே தெனக்கறை மிடற்றோய்!
பன்னரும இரதா ரூடனும உனனைப்
பணிநதுபோற் றிடவிருப் புளதால். (35)

1988. அஙகண! நினது சேவை செய் தேத்த
அடியனேற கரிதுபல வாதை
இங்குள நந்தி யாதிய கணஙகள்
எறறு கைப பிரமபடி குறிததுப்
பொங்குளம நடுஙகிப பயநதனன நோக்கிப்
போறறிவந் தனைசெயும பொருட்டுத
தங்கநன் மணிததேர் மறைபபரி கடவச
சாரதி யாகவே யருள்தி (36)

1989. என றுரைத திறைஞ்சு திசைமுகன மொழிகேட்
டிராவணன கயிலைவெற பொருபால
நினறகழுந் தெடுதத விறறபுயந் தகர்நது
நெரிநதிட ஒருவிரல ஊனறிக
குனறிடப் பிலமவீழ்த தருளிறை வரஙகள
கொடுததருன மறைநதனன, மலரோன
அனறுதொட் டிரத சாரதி யாகி
அருமறைப பரிகடா வினனுல. (37)

பிரமன் சத்தி பெற்றது

1990. வனசமென பொருட்டு வளளலமுன கயிலை
வளர்மணிச் சிகரமீ துதயத்
தினகரன் அனந்த கோடிமுன குழீஇய
திருவுரு முக்கணு யகனதாள
இனவரி யளிகள் முரலமது மலர்கொண்
டேததியா ராதனை புரியச
சினமழ விடையோன வெளிப்பட விரிஞ்சன்
செஙகைகூப புபுமொழிந தனனுல. (38)

1991. அடியவாக் கெளிய கண்ணுதற கடவுள்
அணணலஙின அருளினுற கருடக்
கொடியவன தனையும அளப்பரு முலகக்
குழுதகொகு தியையுமென வயிறறிற
படியவே பரிககச சததியும பரிதத
படியவை அபானமாாக கததால
முடியவே தணடபச சததியும அளிததி
முககணு ! என அவை அளிததான. (39)

1992, செஞ்சொலின கிழததி கோமுனமா யவனைச
செருவிலவென றவனெடவ வுலகும
விஞசவே மறைதது வாயமடுத தெடுதது
விழுஙகவவ வுயிரெலாம நீயே
தஞசமென றிரஙகி யேததிட அபானச
சரியினுல விடுததுமுன போல
அஞசலென றுவநது கணணுதல அருளால்
அனைததையும படைததனன மாதோ. (40)

பிரமன் அண்ணுமலையிற் பூசித்தது

1993. ஓதிமம உகைதத பணணவன பெரிய
உன்னத இலிஙகமா முடிபண
போறிலெண் மொழியாற கணடனன எனறோ
பொயயுரை புயலவணற கஞசா(து)
ஓதினன தொலையா அபபெரும பாவம
ஒழிநதிட அருணமால வரையில
ஆதியாம விசவேச சுரனிணை மலாததாள
அருசசனை புரிநதுபோற றினனுல. (41)

1994. எடுததுரைக கரிய பூசையின பலததால
எணணிலாப் பாவமத தனையும
விடுததுடன அமல வடிவமா யளககர்
மீதக டுளைந்திட எழுநத
கடுததனை நுகருங கண்டன மெய் வரததாற
கணிப்பிலா வுலகமத தனையும
எடுததுடன படைததான தூஙகலோா சிறிதும
இனறியே தனனுல இருநதே. (42)

1992. செஞ்சொலின கிழததி—நாமகள்.

பிரமன் அன்ன ஊர்தி, தாமரை வாசம் பெற்றது

1995. முன்னொரு பகற்சீ பருப்பதத் தரன்தாள்
முளரியா சனன அருச சித்தே
உன்னரு மிலிங்கத் தெதிர்வரு பரனை
உவந்துபூ முடியுற வணங்கிப்
பன்னரும் பொருளே! அன்னவா கனமும்
பதும ஆசனமுமே தககன
தன்னரு மகததில நினதுமா கணஙகள
தழலநிறக கருடனே டெதிர்ததே, (43)

1996. ஆதரம பெருக அனைதனதயும நுகர்நதுள்
அகட்டெரிக் களிததன கொணர்நதிப
போதுள மகிழ்ந்திங கடியனேன தனககுப
புணடரீ காசனந் தனையும
ஓதிமப் பரியாம ஊர்திதன னையுமநீ
ஓலலைதந் தருளதியென றிறைஞ்ச
நாதனப் படியென றவ்வரம மகிழ்ந்து
நலகிவிண் மறைந்தனன மாதோ. (44)

1997. புடவிமுன படைத்த பணணவன மகிழ்நது
பொருககெனப பிரமலோ கததிற
கடவுள ரனந்த கோடிபேர் குழிஇயக
கதிர்மணி மகுடகோ டிகளமுன
சுடாவிட நெருஙகி ஒனறினே டொனறு
துன்னெனா உரிஞச நோ சூழ
இடரகன் றுமைமயோ டீசனை வழுததி
இனபமுற றிருந்தனன மாதோ, (45)

பிரமன் வேதநகரில் பூசித்தது

1998. மீளவும மலரோன் வேதமா நகரில்
விமலனும அததியா கேசன
தாளிணை மலரில் அருசசனை புரிநது
சமபுவின பாலமுனம் பெற்ற

1998. **வேதமாநகர் — வேதாரணியம். திருவேதிகுடி, திருவேற்காடு, திருஅழுந்தூர், என்னும் தலங்களில் சுவாமிபெயர் வேதபுரீசுரர். திருக்கழுக்குன்றம்—வேதகிரி.**

நீளுமா மறையின் விதிப்படிப் பயந்த
நிகழ்சரா சரவுயி ரெலாநதோந(து)
ஆளுமா கருணை இருத்துபு படைததே
அண்ணலபே ரருளினுல வதிநதான. (46)

பிரமன் ஏமகூடத்திற் பூசித்தது

1999. பனுவலாட் டியையநா இருததிய வனசப்
பணணவன ஏமகூடத்திற
பினுமொரு பருவம மறைவிதிப் படியே
பீடலிங கததிலங கயிறகட்
குனிசிலைப் புருவ உமையுடன சிவனைக
குறிததருச சிககமுன தோறறும
புனிதனைப பரம பதியையத தனைநோ
போறறிவந தனைசெயதே உரைபபான. (47)

2000. பனிமதிச சடையோய! பிறபபிறப பினிலயான
பயநதனன பராநதகா லததிற
கனிகுழக கனறல உதிரததமா லுடனே
கணிபபிலாச சராசரம அனைததும
முனிவற வதைத்து மாயனமேற கருணை
முனனம வைதது கநதுநீ யவனமெயப
புனிதநீ றுரோமம எனபொடு கபாலம
பூணடுதாண டவமநடித தனையே. (48)

2001. அணணலே! அதுபோற பராநதகா லததில
அடியனேன சரமமாங காலம
நண்ணுபோ துடலந தனைவிளை யாட்டால
நாடிநீ வதைததெ தன துடலிற
கண்ணுறு வுரோமம எனபுவெண் ணீறு
கபாலமா பரணமாய்த தரிததே
எண்ணிலா நடனம் புரிநதரு ளதனுல
எளியனேற கினிப்பிறப் பிலையே, (49)

1999. பனுவலாட்டி—கலைமகள்.

2001. சரமம்—முடிவு.

2002. அத்தனே! நுதற்கண் அழலிலுண் டான
அருமயா னததுநீ றணிய
முததரா மவர்க்குப் பினுமபிறப் புணடோ
மூரிநின சடிலமாா கஙகை
சுததநீ ரவரென புரோமமே விடாது
தொலலையம பிறபபவர்க் கிலைநீ
நிததமே அணியென புரோமநீ றுளேறகு
நிகழ்தநிட வேண்டுமோ கதியே. (50)

2003. என றுரைத திடுவே தனுககுநல வரமீந
தீசனமெய மறைந்தனன மலரோன
அனறுதொட் டுளததிற பராநதகா லமபாாத
தறிவிஞே டிருநதனன மலரோன
பொனறிட வருகா லததரி யுடனே
போதனை வதைததனன எனபு
மனறலமா விகையாய அனைததுதன னுடமா
மதிததுவேண் டியநடம புரிநதான, (51)

2004. கணணுதற சாமி இப்படி மலரோன
கருதரு தததுவம விடுவித(து)
எணணிலபே ரினப அமுதவா ரிதியை
ஈந்திட அயனவெளிப பட்டே
அணணலமெய வரமபெற றமுதவா னந்த
அளககருட் படிநதனன அவர்கள
புணணியம எவர்ககும உரைககரி தெனறே
புகனறனன சூதமா முநியே. (52)

அத்தியாயம் 69.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடாசசி.

இந்திரன் முதலானோர் பூசித்தது

சூதமுநிவர் சொல்கின்றார்:—

இந்திரன் பூசித்தது

இந்திரன் இறைவனைத் திருக்காளத்தியிற் பூசித்து வலாசுரனை வென்று தேவாகளுககுத் தலைவனுனன். விருத்தாசலத்திற் பூசித்து துருவாசர் சாபத்தால் இழந்த சிந்தாமணி, உசசைசிரவம், வெள்ளை யானை, காம

தேனு, கற்பகதரு முதலியவற்றை மீள அடைந்தான். காஞ்சியிற் பூசித்து கவுதமமுனிவர் சாபத்தால் பெற்ற ஆயிரம் யோனியும் ஆயிரம் கண்களாகும் படிப் பெற்றான். வேதாரணியத்திற் பூசித்து முனிவர்களால் தான அடைந்த ஆண் உரு வேற்றுருவம் நீங்கப் பெற்றான். காஞ்சியிற் பூசித்து சயந்தனை மகனைப் பெற்றான். திருவாரூரிற் பூசித்து மேக வாகனமும் உச்சைச் சிரவமும் பெற்றான். புண்டரீக புரத்தில (சிதம்பரத்தில) பூசித்து சுவர்க்க ஆதிபத்தியம் அடைந்து கயிலை மேவினான் திருவண்ணாமலையிற் பூசித்து அரம்பையரையும் சசியையும் அடைந்தான்.

சூரியன் பூசித்தது

சூரியன் பல தலங்களில் இறைவனைப் பூசித்துப் பேரொளியைப் பெற்றான்; ஒரு சூரியன் தக்கன் யாகத்தில் வீரபத்திரரால் தான இழந்த கண்களை ஈசனை வழிபட்டுப் பெற்றான்; ஒரு சூரியன் அந்த யாகத்தில தான இழந்த பற்களை ஈசனைப் பூசித்து முனபோலப பெற்றான. இங்ஙனம பல சூரியர்களும் இறைவனை வழிபட்டுப் பாவங்கள் நீங்கப்பெற்று நல்லுருவம பெற்றார்கள்.

சந்திரன் முதலானோர் பூசித்தது

சந்திரன் இறைவனை வழிபட்டுத தக்கனிட்ட சாபமும், தக்கன் யாகத்தில் வீரபத்திரரால் தேய்க்கப்பட்ட உடல் மெலிவும் நீங்கப்பெற்றான். மகப்பேறும பெற்றான். அசுவினி தேவர்கள் இறைவனைப் பூசித்து நோயகற்றும் நால்வகை மருந்துகளையும் பெற்றார்கள். எண்திசைக் கடவுளரும், அட்ட வசுக்களும், பதினொரு ருத்திரர்களும். எழுமுனிவர்களும் அண்ணலை வழிபட்டுப் பாவங்களும் குறைகளும நீங்கி வேண்டிய வரங்களைப் பெற்றுப் பலவகைப் போகங்களையும் துய்த்தனர்.

அத்தியாயம் 69.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி

இந்திரன் முதலானோர் பூசித்தது.

எழுசீர் விருத்தம்

இந்திரன் பூசித்தது

2005, குன்றிருஞ் சிறகர் ஈர்த்து வென்றிபுனை
குலிசன் வேண்டுபொருள் கருதியே
மன்றில நின்றுமுன நடித்த கண்ணுதல்
மலரப்ப தங்கருதி யிந்தியம

வென்ற ருச்சனை தெரிந்தி ழைத்தவையில
வேண்டி யோர்சிறிது சொல்லுகேன்
கொன்றை யஞ்சடில எந்தை தாள்மலர்
குறித்த அந்தணிர்கள் ! கேண்மினே. (1)

(காளத்தியிற் பூசித்தது)

2006. சுயந்தி ரண்ட எழில இந்தி ராணிபதி
கோர வெந்திறல் வலன்பட
நயந்து வந்துகா ளத்தி யீசர் பதம்
நாடி யர்ச்சனைசெய தேவரம்
வியந்து பெற்றிகல வலாசு ரனமுடி
விழத்த டிந்துகா ளத்தியிற
பயந்து குற்றமற அணணல் பூசைசெயது
பண்ண வர்கக திபன ஆயினன. (2)

(விருத்தாசலத்திற் பூசித்தது.)

2007. வச்சி ரக்குரிசில ஈற தற்ற கரு
வாச சாபமுன மரீஇமணி
உசசையிச சிரவம வெள்ளை யானைபசு
உமபா தாருவிவை நாசமாய்
அசசம உறறுததி மூழ்கி நலகுர
வடைந்த பினனர்முது குன்றர்தாள்
இசசை யிற்பரவி முனனி றந்தவைகள்
எயதி விண்ணுல கிருநதனன. (3)

(காஞ்சியிற் பூசித்தது.)

2008. இந்திரன கவுத மன்சொல சாபமுனம
எயதி ஆயிர மியோனிமெய்
நிந்தை பெறறிட அடைந்து வெள்கியருள்
நீடு கச்சிநகா மீதினில
அந்தி வணணனிறை விசசு வேசுரனை
ஆத ரித்துவிழி ஆயிரம்
சிந்தை யுண்மகிழ வேய டைந்துசசி
தேவி யோடினி திருந்தனன். (4)

(கேதாரத்திற் பூசித்தது)

2009. பின்னும ஓர்பருவம் இந்தி ரனகொடிய
பெற்றி யாற்சிறிது முனிவர்மேல்
தன்னி லேபதம உறசசி னந்தவர்
சபித்த தீற்றிலுரு வேறெடுத்(து)
இன்ன லோடுழல்க எனன அப்படி மெய்
இந்தி ரனகொடள வறறநாள்
மனனி ஆதிகே தார நாதனை
வழுத்தி முனனுருவில வாழ்ந்தனன. (5)

(காஞ்சியிற் பூசித்தது)

2010. இந்தி ராணிபதி பின்னர் காஞ்சிநகர்
எய்தி நீதிபொறை வாய்மைசேர்
மைந்தன வேண்டியம லனப தாம்புயம்
வழுத்தி அண்ணல்முனம் வந்துசீர்
விந்தை மேவிய சயந்த னைத்தவம்
விருமபி யேயருள வாசவன்
சிந்தை ஆதரவி னேடு பெற்றமரா
தேவெ னபபொனுல கெயதினை. (6)

(திருவாரூரிற் பூசித்தது)

2011. வாச வனசனன முத்தி *நலகியருள
வண்மை மேவுகம லாலயத்(து)
ஈசர் பாதமவழி படடம கிழந்தமலன
ஈநத நனகதிகள் †ஐந்துமே
வீசு வேகமுள வுச்ச யிசசிரவ
மேக வாகனமு நல்கவே
நேச மோடவைகள் பெறறு விண்ணுலகில
நிதத ஞகிமு னிருந்தனன. (7)

2011. *'தில்லையைக் காணக், காசியில் இறக்க,......ஆரூர் தனிற் பிறக்க... அருணையை நினைக்க எய்தலாம் முத்தி. அருண—புரா. † கதிகள் 5. மெல்லிய நடை, விரைவு நடை, இருகால் தூக்கி யாடிவ்ரும் நடை, சுற்றியோடல், முழு ஓட்டம்.

(தில்லையிற் பூசித்தது)

2012 புரந்த ரனசிகர கோபு ரங்களதிகழ்
புண்ட ரீகபுரம் மேவியே
வரந்த ருங்கருணை யீசர் தாளிணை
மலர்கள் தூயவழி பட்டபெமான
நிரந்த ரம்புரி கணுதி பத்தியம
நினைந்த ளித்ததனை மேவியே
அரந்தை அற்றிட இருந்து விண்ணினிறை
அண்ணல வெள்ளிமலை நண்ணினான. (8)

(அண்ணாமலையிற் பூசித்தது)

2013, மருத்து வானருண வெற்பில ஈசனை
வணங்கி ஆதரவின வழிபட
நிருத்த நாயகன அரம்பை ஆதிய
நெருங்கு தேவமட வாருடன
இருந்து கோமளப் பயோத ரசசியை
ஈந்தி டககடிது பெற்றனன
பொருந்த மானசிவ பூசை யிப்படி
புரிந்த னந்தபலம மேவினான, (9)

சூரியன் பூசித்தது

2014. அருக்கன் முக்கணனை ஆல யங்களில
அருச்ச னைகள் புரிந்துதன
உருக்கொள வக்கிர மகிழ்சசி சாகரை
யுடைத்து இன்றவைகள ஒருவியே
பொருக்கெ னப்பரம மான பேரொளி
பொருந்து திப்பிய உருக்கொணர்ந(து)
இருக்கு வேதமுத லியவை முத்தமணி
இலகு மானம திருந்தனன. (10)

2012. புண்டரீக புரம—தில்லை (சிதம்பரம்); புண்டரீகம்—புலி (வியாக்ர பாதர்); "ஆனந்த தாண்டவம நின்றாடல் இம மண்டலத்துள் எத்தலத் தும் அதிக மிகஅதிகமென வயங்கா நிற்கும் புண்டரீகபுரம்"— சிதமபர புராணம். பெமான்—பெம்மான.

2013. மருத்துவான்- இந்திரன்.

2014. இரண்டாவது அடி விளங்கவில்லை.

2015. தக்கன வேள்விவரு பானு மான் விழிகள்
தனை அங்கைகொ டறைந்தபின
திககெலாம வெருள வீர பத்திரர்
செருப்பு ரிநதவை பிடுஙகவே
இககு வேளைமுன எரித்த அணணலடி
யிணைய ருசசனைசெய திருவிழி
அககமா யிரவி பெறறு யிாதகொகை
அருடக ணுறகடிது நோககினை. (11)

2016. அநத வேளவிசவி தா அடைநதவி
அருநதல கணடவை பொருமலே
விநதை கூாவிசய வீர பததிரன
விறறகை யாறகவுள புடைககமுன
தநத மேயுதிர ஈசா பாதமலா
தனில ருசசனை புரிநதுபல
முநதை போறநடிது பெறறு கநதுநறை
முளரி நாயகன இருநதனன. (12)

2017. அனநத ஆதபாகள பூசை யிபபடி
அறிநது செயதவ ரவாககெலாம
முனநத வாதுதொடா பாத கபபுணரி
முறறு நீஙகியுள மதனிலே
நினைநத காரியம அனைததும நல லுருவம
நிமல மெயபபடிவ முருகூடா
நினநத மேனிவிடு கறறை யுஙகடிது
சோநது மானமிசை வாழநதனா. (13)

சந்திரன் பூசித்தது.

2018. சந்தி ரக்கடவுள தககன முனனரிடு
சாப முமபெரிய வேளவியின
அநத ரததினிடை வீர பததிரன
அடிதத லஙகொடுடல தேயததிடச

2015. கணணிழந்த சூரியன "பகன" : "உணணைப்புகுந்த பகனொளித் தோடாமே கணணைப் பறிததவா றுந்தீபற"—(திருவாசகம்); "பகன் தாமரைக் கணகெடக கடந்தோன"—திருக்கோவையார்.

2016. சவிதா—சூரியன். தந்தம்—பல். சூரியன பல்லை உதிர்த்தது—"சூரிய னா தொணடை வாயினிற் பற்களை, வாரி நெரித்தவா றுந்தீபற"—திருவாசகம்.

சுந்த ரப்படிவம வேறு வேறவை
துணிந்த துஞ்சிவன மலர்ப்பதம
மநதி ரததுணாகள் தூவி நீததபினா
மகவ டைநதுளம் மகிழுந்தனன. (14)

திசைக் கடவுளர் பூசித்தது.

2019. எண்டி சைக்கடவு ளோர்க ளியாவரும
இறைஞ்சி எந்தைசிவ பூசையால
அணட ருககதிபர் ஆன மைந்தரும
அளப்பில செலவமும அவாவிலுட்
கொண்ட சிததியொடு காம முஞசுடா
கொழிக்கு மேனியும அடைநதுசூழ
வணட ரறறிதழி அணணல பேரருளின
மாசு தீர்நதினிது வாழுநதனர். (15)

அட்ட வசுக்கள் பூசித்தது.

2020, கரநதை சநதிரன விரிந்த நீரிதழி
கமழ்ச டாடவி மகேசாதாள
அரநதை பறறிட வருந்தி யட்டவசு
அறிவ றிநதுபழி பட்டுமுன
பொருநதி நிந்தையொ டிருந்த பாவவினை
போககி யெந்தைபதம நோககியே
நிரநத ரமபுடை திருந்த ருஞசெலவம
நிலாவ விணணிடை யுலாவினர். (16)

அசுவினி தேவர்கள் பூசித்தது

2021. தரஙகம எஙகணும மிரஙகு பைங்கடல
தருஙக டோரவிட முண்டுமுப்
புரஙக டந்தருள் பரன்ப தங்களொரு
பூசை செய்துதொடர் பாசமோ(டு)

2021. மருந்து நால்வகை—சல்லியகரணி—ஆயுதங்களால் உண்டான (இரணம் மாற்றும் மருந்து); சந்தானகரணி—அற்ற உறுப்புக்களைப் பொருத்தும் மருந்து; சமனிய கரணி—விரணத்தையும் தழும்பையும் போக்கும் மருந்து. மிருத சஞ்சீவினி—இறந்தஉயிரை எழுப்பும் மருந்து.

உரஙகொள் வெம்பவ மடங்க லுஙகடிதின
ஒருவி அச்சுவினிகள் விரைவினுல்
வரஙகள் சுநதரமெய் நோய கறறுநன
மருந்து நாலவகையும் மேவினுர். (17)

பதினொரு ருத்திரர் பூசித்தது

2022. முககண மேவிய பவனசி வனஅரன
முதறகொள் சஙகரன மனீலமாா
செககா மேனியன ஈ சானன பெறறிபல
சோந்திடும் விசயன வீமனமெய்
மிக்க தேவதே வனப வோறபவன
விளஙகுகைக கபாலி வீசுரன
தகக பனனொரு ருதநி ராசிவாாச
சனைசெயதே கருதல பெறறனா. (18)

எழுமுனிவர் பூசித்தது

2023. ஆறற ருநதவ வசிட்டா காசிபரோ
டஙகி ராககவு சிகாமறை
சாறறு கினறகௌ தமர்வி வேகசம
தக்கி னாபரத்து வாசரோ(டு)
ஏறறு கினறவெழு முனிவ ரீசனடி
யிணைய ருசசனைசெய தேத்தியே
தோறறு வெமபவம அகறறி வேணடுவன
துய்தது முததரென மேவினா. (19)

2022. பதினொரு ருத்திரர்—ஏகாதச ருத்திரர்—மாதேவன், சிவன், உருத்திரன், சங்கரன், நீலலோகிதன், ஈசானன், விசயன், வீமதேவன், பவோற்பவன், கபாலி, சௌமியன்(திவா.) சிவன என்னுமிடத்து— அரனு(பிங்), மன் + நீலம.

அத்தியாயம்—70

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி

துருவன் முதலானோர் பூசித்தது

சூதர் சொல்கிறார்:—

உத்தானபாதன் மகன் துருவன், சூரியன் முதலான நவக்கிரகங்கள், அசுவினி முதலான இருபத்தேழு நட்சத்திரங்கள், மேடம் முதலான பன்னிரண்டு இராசிகள், விட்கம்பம் முதலான யோகங்கள், கரணங்கள், வித்தியாதரர், கந்தருவர், கருடர், இராக்ககர், இயக்கர், சித்தர், குய்யகர், கிம்புருடர், கின்னரர், பிரகலாதன் முதலான அசுரர், பிசாசர், மனிதர், பசுக்கள், மயில் முதலிய பறவைகள், மரம் முதலான தாவரங்கள், மற்றுமுள்ள ஜீவராசிகள், கங்கை முதலான நதிகள், வசிட்டர் முதலான பிரமரிஷிகள், நாரதர் முதலான தேவரிஷிகள், மற்றுமுள்ளார் யாவரும் சிவபெருமானை மலர் தூவிப் பணிந்து, நினைத்ததைக் கைகூடி வாழ்ந்து, வீடு பெற்றனர்.

திரிபுரத்தினர் பூசித்தது

முன்னொரு காலத்தில் தாரகன் மைந்தர்களாம் வித்தியுன்மாலி, தாரகாட்சன், கமலாட்சன் என்னும் மூவரும், இவரைச் சார்ந்த அறுபத்தாறு கோடி அசுரரும் தேவ மடவாரை வருத்தி, எப்போதும் அழிவின்றி நித்தியராக இருக்க விரும்பிச், சீரிய தவம் இயற்றினர். பிரமன் வெளிப்பட்டு வேண்டுவது யாது என்றான்; அசுரர்கள் வணங்கி, 'நித்தியத்துவம் வேண்டும்' என்று வேண்டினர். பிரமன் அவர்களை நோக்கி, 'எனக்கு நித்தியத்துவம் இருந்தாலன்றோ உங்களுக்குக் கொடுக்க என்னால் இயலும்? சிவபிரான் தவிர, திருமால் முதலான எவருக்குமே நித்தியத்துவம் இல்லையே; ஆகையால், வேறு வரம் கேளுங்கள்' என்றான். அதற்கு அவர்கள் ஒன்றுகூடிச் சிந்தித்து, 'ஓராயிரம் வருடத்தில் ஒருகணப்பொழுது முப்புரங்களும் கூடவும், அக்கணப்பொழுதில் சிவபிரானே எங்களுக்கு இறுதி விளைவிப்பராகவும் வேண்டும்; அளவற்ற செல்வம் வேண்டும்; முப்புரமும் அசுரர்களுக்கெல்லாம் பாடிவீடாக அமைதல் வேண்டும்' என்று வேண்டினர். பிரமன் அவ்வாறே வரம் கொடுத்து மறைந்தான். தாரகன் மைந்தர்கள் பெற்ற வரத்தைக் கேட்ட பிற அசுரர்கள் யாவரும் ஒன்றுகூடி அம்மூவரை அடைந்து வணங்கிக் கூடிக் கொண்டனர். மயன் என்னும் சிற்பி பொன், வெள்ளி, இரும்பு ஆகியவற்றால் ஆய மனைகள், நீண்ட கொடிஞ்சியுடைய தேர், கடைகள், பலவகைய வீதிகள், மதில்கள், மண்டபங்கள், கோபுரங்கள், சோலைகள், வாவிகள் முதலியன அமைத்துக் கொடுத்தான். அவன் படைப்பின் திறம் நோக்கி வியந்த மூவரும் 'ஐயனே! எங்களுக்கு அறிவுரை கூறுக' எனக் கேட்டுக் கொண்டார்கள். மயன் 'அசுரர்களே! நீங்கள் பிரமனிடத்தில் பெற்ற வரம் எல்லா அசுரர்களுக்கும் மகிழ்ச்சியைத் தந்தது;

புரங்கள் மூன்றும் ஆயிரம் வருஷத்துக்கு ஒருமுறை கூடி ஒரு க்ஷணநேரம் ஒன்றியிருந்து பிரிவதன்முன் சிவபிரானது அம்பால் நாசம் வருக' என வரம் பெற்றோம் எனகின்றீர். சிவனை வழிபடுவோரை நோய, ஜ்ரம், பகை அணுகா. சிவபூஜை செய்பவரை வதைகக முயலுவோர் மடிந்துபோவார்; ஆகையால் நீங்களும் உங்களைச சார்ந்தவர்களும் லிங்கமூர்த்தியை அமைதது வழிபடுவீர்க ளாக; சகல செல்வமும் பெருகும்" எனறான. அசுரரும் அம்மொழிக்கு மகிழ்ந்து மயனிடம் லிஙகமூர்த்திகளைப் பெற்று, அவன சொன்னபடியே வழி பட்டு வந்தார். தலைவராம் மூவரும மயன கொடுதத லிஙகததை விபூதி, ருத்ராக்ஷ மணிந்து பத்தியுடன் மனத்தை ஒருவழிப படுத்திப் பூசிதது வந்தனா. சகல போகஙகளும் அவர்களுககுக் கூடின.

முப்புரத்துடன் மூவரும் எல்லாவுலகங்களிலும் உலாவித் திரிந்தனர். அதனால் கீழே அகப்பட்ட உயிர்கள் அழிந்தன. வானவாகள் திருமாலிடம் சென்று முறையிட்டனா. அவர் 'அசுரர்கள் சிவபூஜை செய்கின்றார்கள்; அவாகளுடைய மனைவியர்கள் தூய கற்பினா. ஆதலால, அவாகளை வதைப்பது முடியாது' என்றனா. அதற்குத் தேவர்கள் 'அசுரர்கள் சிவபூஜை உள்ளளபு உடையதல்ல; வேள்விசெய்து பூதஙகளை வரவழைதது அனுப்புவோம்' என்றாகள்; அப்படியே வேள்வி ஒனறு செய்தனர்; பூதஙகள் எழுந்தன. அசு ரர்களை அழிகக அவைகளை ஏவினா. விபூதி ருதராக்ஷத்துடன சிவபூஜை செய்யும அசுராகளைக கணடு பூதஙகள் அஞ்சி நடுஙகின; பின்னா அப் பூதஙகள குரங்குகளின் வடிவங்கொண்டு அசுரர்களின சோலைகளிற் புகுந்து கனிகளைப் பறித்துத் தினறு சோலைகளைப் பாழ்படுததின. அதைக்கணட அசுரா அப் பூதஙகளை மாய்த்து இது தேவர்கள் சூழ்சசி என அறிந்து, தேவருலகுக்குச் சென்று தேவர்களைப் பிணித்து அடிததனர். அவாகள் அஞ்சி ஓடி மேருமலை யில் ஒளித்துக கொண்டாாகள்.

பின்பு, திருமால் அமரர்களுடன் சிவபிரானிடம் முறையிடச சென்றனர்; வாயில் காககும் சிவகணங்கள் இது சமயம் அல்ல என்று தேவர்களை வெருட்டி விடத தேவா யாவரும 'சங்கரசம்போ! மகேசா! பரமேசா! சந்த்ரசேகரா! விபோ! அரகர! பூதேச! உமைபஙகா!" என உரகக ஓலமிட்டனா. காவற் பூதஙகள் கோபிதது அரி அயன ஆதிய தேவர்களை முடிசிதற அடிககத் தேவர் கள் உளம பதைதது 'நாம கூசசலிட்டதால் அடிபட்டோம்! இனி எனசெய் வது' என்று யோசிததுத் திருமாலை நோககி 'அசுரர்கள் சிவபூஜையைக கைவிடச செயதாலன்றி அவர்களை வெல்லமுடியாது' எனறனர். திருமாலும் உடன்பட்டு அசுராகள சிவபூஜையைக கைவிடவும் அவர்கள் மனைவியர்களின் கற்பு நிலை குலையவும செய்யவேணடித் தாம புத்த ஆசாரியராகவும் நாரதர் தமது மாணாககராகவும் உருககொணடு திரிபுரததை அடைந்தார். தமது மாயையாலும், கனிமொழியாலும, விசிததிர வடிவாலும் அசுரர்களை மயக் கினா. பலவித அற்புதஙகளையும ஆபரணஙகளையும் காட்டி அசுராதம மனைவி யரின கற்பைக குறைததனர்.

அத்தியாயம் 70.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி

துருவன் முதலியோர் பூசித்தது

எண்சீர் விருத்தம்.

2024. உன்னத உத் தானபா தன் குமரன் துருவன்
ஓங்குசூ ரியனுதி ஒனபானுங் கிரகம்
மினனிரலே யாதியிரு பத்தேழாம் உடுக்கள்
மேடாதி முந்நான் கிராசிவிட்கம் பாதி
தன்னிலியோ கங்கள்ஏழு வொன்பா னேழ்கரண
ஈருனுதி நாறகரணம் வித்தியா தரர்கள்
இனனிசைய காதருவா கருடரிராக் கதர்கள்
இயக்கா சிததர் குயயகாகிம புருடர்கள்கின
[னரரே. (1)

2025. பிரகலா தனமுதலா கியஅசுரர் குழீஇக்கட்
பிசாசர்மா னவர்பசுக்கள் பிணிமுகமா தியபுள்
மரமுதலாந் தாவரஙகள் சஙகமங்கள் வேறு
வருசீவ செந்துக்கள் மலேகள் குரை கடலகள
சுரநதியா தியநதிகள் வசிட்டாதி பிரமந்
தோறறிருடி யர்கள்நார தாதிசுர இருடி
வரர்சகல மானபிர மாண்டங்கள் சகலா
வரணஙக ளோடுபரு மலர்தூவிப் பணிநதே. (2)

2026. தேவதே வேசனுமாய நித்தியனு மர்கித
நிகழிலிங்க மூர்த்தியாஞ் சிவனேயெலா உயிரும்
பாவனேயால அருசசிதததுத தஙகளதங்கள் துரிதம
பறறறவே தணந்துதததம பதங்களிலா தரவாய்

2024. இலே—அசுவினி நக்ஷத்திரம். குய்யகர்—குபேரன் நிதியைக் காவல் புரியும் தேவகணத்தார்.

2025. குழிக்கண் பிசாசர்; பிணிமுகம்—மயில்.

2026. துரிதம்—பாவம்.

மேவியுளத் தினில்விழைந்த காமியங்கள் அருந்தி
வீடுபினனர் அடைந்தனர்சீர் விரும்பியவ ரவர்மா
தேவனையா ராதித்து விரும்பியவை அனைத்துஞ்
சேர்ந்தனரெம மாலவையுஞ் செப்பிடப்பட்
[டனவே. (3)

திரிபுரம் எரித்த வரலாறு ; திரிபுரத்தவர் பூசித்தது

2027. **தொ**ழுதகுமா முனிவீர்காள்! முன்னுட்சங் கரன்தாள்
துணர்பலதூய் அருச்சித்துத் துரிதமெலாம்
[அகற்றிப்
பழுதறுகா மியமனைத்தும் பெற்றோர்கள் அவரைப்
பகர்கின்றும் ஒருமையுடன் எலலீரும் கேண்மின
முழுதுமஅயத் தாலும்வெள்ளி யாலும்பொன னாலும்
முப்புரம்பூ மியினுமவிண் ணினுஞ்சுவர்க்கத்
[தினுமெப்
பொழுதுமிருக் கினறதிலதா ரகனசேய்வித் மாலி
புகழ்தார காக்கன்விறற் கமலாக்கன் மகிழ்ந்தே, ()

2028. **வீ**ரியவா னுகவரும இவரொருமூ வரும்போர்
வெறறியறு பததாறு கோடியசு ரர்கள்செய்
காரியங்கள் புரியவிருந் தொழிலிலவிளை யாட்டாற்
கடவுளர்யா ரையும்பொருதக் கணஞ்செயிதடுதெவ்
[வுலகோ(டு)
ஆரியராம் அமராமட வாரையிடர்க் கடலுள்
அமிழததுவிதது நிததியராய் அளப்பருகா
[லங்கள்
சீரியராய் இருக்கநினைந் தயனமலர்த்தாள் கருதிச
செயுநியமத தொடுகோரத் தவமுறசசெய்
[தனரே. (5)

2029. **ஐ**ங்கரனை மூலாதா ரத்தில்நினைந தெழுந்த
அனிலமிடை பிஙகலைசெல லாதடக்கிச் சுழுனை
தங்கியவுட் டுளையுள்விடுத் தெரிமூட்டிக் கபாலத்
தனிவெளியில விடவுலகிற் சராசரங்கள்
[தொடர்ந்தே

2027. அயம்—இரும்பு. தாரகனது சேய் (மக்கள்).

எங்குமெரித தோஙகிழு வுலகனைத்தும் பற்றி
எரித்திடஇங் திரண்முதலாம இமயவர்கள் போற்ற
துங்கநெடுங் தூவியனன வாகனததோன கடிது
தோறறஅவன் தாளினமலர் தூய்வழிபட்
[டனரே. (6)

2030. வரிச்சுரும்பின முறுக்கவிழ்பொன தகட்டகட்டு முளரி
மலர்பபொ குட்டில இருந்துலகம மதிததுமுதற
[படைதது
விரிசசிறைச்சூட் டுருவெணதூ விககுருகு நடத்தி
விண்ணவருக கதிபதியாம் வேதனே! அடியோம்
மரிச்சிறவா தெனறுநிததி யத்துவமா யிருக்க
வரஙகடிது தந்தருள்நின மலர்ப்பதமே
[சரணென(று)
உரிச்சொலினுல துதித்துரைததோர தமைப்பார்ததே
[வேதன
ஓங்குமஅசு ரோததமரே! உரைப்பேனகேட்
[டிடுமே. (7)

2031. நடுக்கருதா திருக்குமஅசு ரேந்திரரே! கேண்மின்
நமக்குநிததி யததுவமுண டாகிலனரேு தாநதாம்
கொடுப்பதறகுச சததியுணடு கொடுககினரேுன தானும்
குவலயததில லாதபொருள் கொடுககவுமாட்
[டானே
எடுக்குமுரு நாமுமனித தியரேயன னியனும்
எறிதிகிரிப படையோனுமம அநித்தியனே
[செமபொற்
கடுக்கையணி அமலனொரு வனேயனறி யெல்லாக்
கடவுளருமம அநிததியரே கண்டதுரைத தனமே.()

2032. ஓகையினமா மறைகளெலலாம கடறபுவியில மிருத்தி
யுஞ்சயராம் ஒருவரையே நித்தியரென றுரைக்கும்
ஆகையினுல நமமிடததில் நீவிர்மகிழ்ந் திப்போ
தனனியமா கியவரததைக் கேண்மினகள் எனறே

2030. மரிச்சு—மரித்து—இறந்து. உரிசசொல்—உரியசொற்கள்.

2032. மிருத்தியுஞ்சயர்—இறப்பை வென்றவர்—இறப்பிலார்—சிவன்,

கைவடி வானதிசை முகனுரைதத மொழிகேட்
டிசைநதொருவாக கொருவாசெயகை
[யிதுவெனசசம மதித்து
வாகையருள் மலர்க்கடவுள் பதமபோறறி யிறைஞ்சி
மரியாநித தியததுவநோ் வரங்கேட்கின்
[றனரால். (9)

2033. அருமறையோய்! துணைவர்களாம அடியோஙகள்
[புரங்கள்
அவனிவிசும பமரருல கடைவிலிருந் தவர்கள்
வருடமொரா யிரததுககோா கணபபொழுது கூடி
வதிந்துவிரிந திடவேணடும மருவியவக கணத்திற்
கருதருவே தஙகளதொறும இரண்டாமபே ரிலலாக்
கணணுதலோா சரததாறசங காரமதுண் டாகில
ஓருமையுடன எஙகட்கு நாசமவர வேணடும
உளளததில எழுநததிது உறறவரம எமக்கே. (10)

2034. அடியோஙகட் கதிகமாஞ் செலவமுமொப் பறவே
அளபபருவீ ரியமுமுள தவரவாகள வேண்டும
படியேநின றெடுககுமவே டமுமபுரங்கள விரிவாயப்
பாழிவிற லசுரருககெல லாமபடைவீ டாகக
கடியேறு மணிமாடம எணணிலவுண டாகக
கடவவென அப்படியே கடிதுகொடுத தனனக்
கொடியேறு கொடுஞ்சிநவ மணியொளிமா னததிற
கோகனதன பிரமலோ கததையடைந தனனே, ()

2035. பொனனுலகத தமரருககுப பயநதஙகங கொளித்துப்
போயிருநத அசுரரெலாம பொருக்கெனமூ வருமாய்
இனனவரம பெறறனரென னுமவரலா றனைததும்
இறுபபூதிற சொலலககேட் டெறுழுவலிபெற்
[றிசைகள்
பனனுகனை கழலகட்டி அரும்படைகள் அனைத்தும்
பரிந்துவரிந தவரவர்கள் பயந்தழகு கனிநத
கனனியரும் நவமணிபபூ ணும்பொனுந்திப் பியமாம
கலைகளுமற் றபபொருளும காணிக்கை
[கொணடே. (12)

2034. கோகனதன்—பிரமன்.

2036. தாரகனமைந் தரைக்கண்டு சகலமுமுன் சொரிந்து
தாழ்ந்துதிறை யெனக்கொடுத்துத் தாங்கள்பட்ட
[துயரம்
சேரவுரைத் திடரனைத்தும ஒருவியரும போகச்
செல்வமடைந் தசுரரளப் பருஞ்சுகமபெற்
[றனர்பின்
வீரமத லையர்மாயை வலலமயன தன்னை
விரைநதுதரு தககணத்தின மேவியிவ ருடனே
வாரமுறச் செயுமவகையெல லாங்கேட்டு மயனதான
மகிழ்ந்திருமபு வெளளிபொனனுல மனையவர்க்குச
[சமைத்தான. (13)

2037. அண்டமுக டளக்குநெடுங கொடுஞ்சிமணித தேரோ
டாவணம்நா னுவீதி ஆடகபபொற புரிசை
மணடபஙகோ புரஞ்சிகரம சூளிகைகொத தளங்கள்
மகரதோ ரணஙகள்நவ மணியிழைதத சாலை
புணடரிக மடநதைநட மிடுமாட மேடை
புயலவளரும் அரமியமெப் புறததுமலர் வாவி
தணடலைகள அனைததுமவிசித திரமாக எடுககத
தனையாகளமுப் புரமசுரா தமமுடனபாரத்
[தனரே. (14)

2038. அதிசயப்பட் டுளமகிழ்ந்து மயன்முகமபார்த
[துரைப்பார
அறிவினுந்தக கோனுமாய் அண்டமெலாம்
[சமைக்கும்
மதியுடைய புத்திவித்தா ரனுமநீயே எமக்கு
மாறுமல இதமகிதம வருவதெலாந தேர்ந்து
விதியிலுரைத தருள்தியென மயனுளததிற குறிதது
விதியுளமால முதலாமவ் விறலபுடைகொள் ளசுரர்
புதியமலா முகமனையின ஒக்கினருல் நீவிர
புண்டரிக னிடததிலவரம் பொருக்கெனப்பெற
[றதுவே. (15)

2039. புரங்களா யிரம்வருடம தமக்கொருகாற கூடிப்
பொருக்கெனவோா கணமவதிநது போமுனஙகண்
[ணுதலோன
சரங்கடிதே வப்படிலப் போதெமக்கு நாசம்
தப்பாதுண் டாகவெனறு சதுமுகனபால வியந்து
வரஙகள்பெறறேம எனறுபெட்பின மகிழ்ந்தெமக்கு
[நீவிா
வாயமையிற் தரமபெருகி மலகவுரைத தனிரால
உரஙகொடுமுக காலமஉளகிப பாணிததுத தெளிந்தே
உமக்குரைககேன எனமொழியும உவப்பொடுகேட்
[டிடுமே. (16)

2040. மறைகளனைத் துஞ்சிவனே எலலாத்தே வர்களும
வழிபடவேண் டுவவரஙகள வழஙகுபவன எனறும
குறையிரந்து பரவுபததர் குறறமெலாம போகத்துங
குழகனெனறுஞ் சகநதனையாட் கொண்டபதி
[யெனறும
உறைகழித்த அயிற்படைகள் பரித்தருளவோன
[எனறும
ஒழிவறவிப் படிவழுததி உரைக்கினற வதனால
கறைமிடறறண் ணலையருசசிப போர்களைநோய கிரகம
கருதலர்கள குறுகுவது கனவிலுநதா னிலையே. (17)

2041. நீவிருமவல லெறுழசுரா கிளைகளுடன கூடி
நினமலமா கியபீட இலிஙகமூர்த் ததநில
ஓவிலருட் புணரிகடை கொழிக்குமுக்கட் டேவாய
உலகமனைத தினுககுமவிழை வுறுசுகமநல
[குவனுயத
தாவிலவிறல மதுகையளிப் பவனுயெவ் வுயிாககுந
தண்டாத பத்திமுத்தி தருபவனும் மரீஇய
தேவிருபொற பதம்பூசை செயுமவரை வதைககச
சிந்திப்போ ரவாகளொல்லை சீவனமடி குவரே. ()

2039. முக்காலம்—இறந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம். பாணித்து—
நிதானித்து.

2041. மரீஇய தே—மருவிய தேவன் (சிவன்)

2042. அனுதினமும் எவரும் இலிங்கமூர்த் தியினில்
அனுதியாய்ச் சகத்தினுக்கோர் அண்ணலெனும் [பரனைப்
புனிதநறு மலர்கொண்டு பத்தியினால் இசைத்துப்
பூசைசெயில் அப்பூசைப் புண்ணியத்தால் [என்றும்
நனி மகிழ்ச்சி மல்கியசெல் வமும் விழைந்த நாளும்
நாணமலர்க்கை வந்தெனநாடியறி மினகள்
எனவிவனை இவர்நோக்கி யிகபரங்கள் நலகும்
இலிஙகமூர்த் தியைக் கடிதிங் கெமக்கருளென [றைநதார். (19)

2403. அககணத்தின் மயனசிறப அருநூலகள அனைததும்
ஆராயந்து சூததிரஙகள அனைதது வகை வகுத்துத்
தக்கவவ ரவர்க்கேற்ற இலிஙகமவெகு விதமாய்ச்
சமைததுநீ ரெலவீருந தததமனை களிலநீ(று)
அககமணி தரிததிரைந் தாகியவிந தியமும
அநதமுறு கரணமுஞ்செல லதரொருவிச [சினமவிட்(டு)
இக்குவேள் தனையெரிதத ஈசனையா ராதித்(து)
இறைஞ்சுமினகள் எனவவன சொற [கிசைந்தொருமித திருந்தே, (20)

2044. விததியுனமா வியுநதார காககனுமபின னவனுய
மேவுகம லாககனுமாய விருமபுமயன கொடுக்கப்
பத்தியினால அவரவாகள் வேணடுமிலிங கஙகள்
பரிந்துவிரைந துடனவாஙகிப் பனமறைகள் ஓதி
நித்தியநீ றக்கமணிந் திந்தியங்கள் சயிதது
நிறைதவததாற பாவமொரீஇ நிமலனையோ ரைந்து
சுத்தியினால அருசசிததி ரெட்டுபசா ரமுநோ
துதிததநிக செல்வமுடன துகள்தீர இருநதார். ()

2043. அதர்—வழி.

2044. ஐந்து சுத்தி—பஞ்சசுத்தி—பூசைக்கு இன்றியமையாத ஆத்ம சுத்தி, பூதசுத்தி, மந்திர சுத்தி, திரவியசுத்தி, லிங்க சுத்தி என்ற ஐவகைச் சுத்திக்கிரியை. "பஞ்சசுத்தி செய்து நின்னைப் பாவித்துப் பூசைசெய் தால் விஞ்சிய ஞானம்விளங்கும் பராபரமே" தாயுமா—பராபர—154. ஈரெட்டு உபசாரம்—செய்யுள் 1083 பார்க்க.

2045 அன்னவர்கள் தழைகுழைக்கும் தண்டலைகள் எலலாம்
அளிமுரனறு தேறல்நுகர் அலர்விரிகற் பகஙகள்
கன்னல்வில்வே ளனையர்தொழு வங்கெழுபெற் றங்கள்
காமதே னுககளவர் கவின்மனையங் கணத்தின்
மன்னுசிலை யனைத்துமவி ரொளிவிசிறு சிந்தா
மணிகள்வலம புரியாதி வரந்தருஙன னிதிகள்
பன்னுசங்கீ தம்புகல்வோர் கின்னரர்கிம புருடர்
பரதவிதம் நடிபபோர்கள் பரவுமரம பையரே. (22)

2046. அனுதினமபண் ணவர்மகிழ இழைத்தருளும் விழவும
அளப்பருமங கலஙகளுமே அபரிமித மாகப்
பொனுமணியுங குயிறறிரதங கரடதடக் கவுட்செம்
புகர்முககிம புரிமருப்புப் புழைககை நெடுங
[களிறு
மினுமொளிர்வச சிரக்கலினக் கொய்யுளைக்கந் துகமும
விரைந்துகைதநெங் கனுஙகடவி விளையாடல
[புரிந்து
பினுமலர்க்கா வாவிபொயகை நதிதேஙகள் தொறும
[போய்ப்
பெட்பினவிளை தமபுரிந்து போறறியுண்டாட்
[டயர்ந்தார். (23)

2047. மாயிரும்பைங கடறபெருக்கா றெடுததவெள்ளங்
[கடுக்கும்
மல்லலசு ரக்கிளைஞர் மருங்குழீஇக் குலவ
ஆயிரஞ்செங் கதிர்கள்திகை தொறுங் கெழுமு கற்றை
அவிரொளியோ ராழியங்தேர் ஆதபனமண்
[டலமுஞ்
சேயிரவெங் கனும்பொதிந்து மலகுமிருட் பிழமபு
சீத்தொளிர்தண கதிாதிகழ்சந் திரனிறைமண்
[டலமும்
மீயுறுவில் லுமிழ்தார காகண மண் டலமும
மேதினியும் அந்தரமும விண்ணவர்சே ருலகும். ()

2045. தொழுவம்—பசுவின் கொட்டகை; பெற்றம்—எருது.

2046. தேங்கள்—தேசங்கள். தேம்—தேயம்.

2047. திகை—திசை.

2048. பரிமளப்பொற் றகட்டரவிந் தக்கடவுள் உலகும்
பைந்துளவப் படலைவனை பண்ணவன்வா ழுலகும்
பிரிவறமற் றிடங்களுந்தத் தமபுரங்க ளுடனே
பிஞ்ஞகனறன் பேரருளாற் பெட்பினுடன [திரிந்தார்
புரிகளலம் வருமதனுற கீழிருந்த சனஙகள்
பொனறினரவ் வேலைவிண்ணோர் புயல்வணனபாற் [குறுகி
அரிகரிகோ விந்த! மது சூதன! முப் புரத்தோர்
அலமவர ஆருயிரிறந்த அபரிமித மாமால். (25)

2049. என்றமரா வருந்திமுறை யிடச்சிறிது நோக்கி
எறிதிகிரிப படைசுமந்த இறைசொலும்புத் தேளிர்
வனறிறலசேர் அசுரர்சிவ பூசைபுரி கினரோர்
மறறுமவா மனைவியர்கள் மாருக்கற புடையோர்
கொனறைகமழ் செஞ்சடையோன் அடியர்களெஞ் [ஞான்றுங்
கோறல்செய அரிதென்று கூற, விண்ணோர் [உரைப்பார்
வெனறிவிறல அசுரர்சிவ பததியிலா மையினுல
மிகுபூசை புரிகினரா விமலனருள் இலரே. (26)

2050. வரங்கருணை யாலருள்கண் ணுதலமலர்ப்பொற் பாதம்
வழிபாடு புரிநதிறைஞ்சி வழுததியடி யோமும்
இரங்குபரன திருவருளபெற றருமகததில உதித்த
இருபிறைவாள் எயிற்றசல அகட்டுபய குறுந்தாள்
உரஙகொள்பில வாய்பபூதப் படையொடுசென றமரில
உருததெழுந்தெங கணுஞ்சூழ ஓடிவனைந் [திகலமுப்
புரஙகளையும் அடுபடையால வதைக்கினரோம் எனனப்
புத்தேளிர் முகநோக்கிப் புயலவண்ணன் [உரைக்கும் (27)

2048. அலம் வருதல்—சுழலுதல்.

2049. அடியார்கள்; அவர்களைக் கொல்லுதல் அரிது.

2051. பண்ணவர்கள் எலலீரும இனிவருந்தல வருந்தல்
பாணமொனருல முப்புரமும பாழ்படவே மாய்தல்
திணணமிகும பாரிடஙக ளொடுநீவிர் விரைந்து
சென்றுசயம புரிவதெனறு செப்பியது வீணும
எண்ணமவிடு குதிரெனன இமையவர்கள் உரைப்பார்
எயின்மூன்றும பூதருடன் யாங்கள்படர்ந் தெஙகும்
நண்ணியவ ரிடர்ப்படச்செய் வோமதனால் எவரும்
நடலையற மகிழ்வரெனறு நாரணனுக்
[குரைத்தார். (28)

2052. பொருசிறகர் உளர்ததியினத தொடுககனம பறவாப்
பூவைவணணன அமரருடன் போங்தெழுதாக்
[கேள்வி
அருமறைகள் தலைககூவி உபநிடதப் பொருளால்
ஆதிநடு அந்தமிலா அணணலபதம் போற்றிக்
கருணையருட் கடலமலன அருளாற்ருேற் றியவெங
கதமெறும்பூ தஙகளையக் கணம்விடுத்து நீவிர்
திருகுசினக் குறும்பொடுமுப் புரஙகளையும் அவுணச்
சேனையையுங் கறிததருந்தித் திரும்புமினென்
[றுரைத்தான. (29)

2053. இடிகள்நடுக குறக்குமுறி ஆர்ப்பரித்துப் படர்ந்தே
இனறெமக்கு வடவையென எரிக்குமகட் டனலகூர்
கொடியபசி தணிக்கவிதி கிடைத்ததெனக் களிததுக்
குப்புறவந தாஙகுதி[ரண டேசெலல] உரத்திற
படிகவரை யெனப்பொடியுத் தூளனஞ்செய் தக்கப்
பருமணிவேயந தொளிர்குடிலப் பவளசடை
[புனைந்து
நெடியகட்செவ் வரிபரந்த உமையிடஙகொள் பாகம
நினைந்துவழி படுமசுரர் நிறைந்திடக்கண்
[டனவே. (30)

2054. அடுத்திகலிற் கறிக்கவெமக் கரிதரிதென் றொடுஙகி
அவரவர்பட் டாஙகுரைத்திட் டாராய்ந்து வலிகள்
விடுததினிநாந் திரும்புவது நனறலவே தேனும்
விறல்புரிக வேண்டுமென விசாரித்து மீளக்

2052. பறவாப பூவை—காயாம்பூ.
2054. ஆமிரச செங்கனி—மாம்பழம்.

கடுத்துமலர்ச் சோலைகளிற் கவிக்குலங்கள் வடிவாய்க்
கடிதுபடாந் தாமிரசசெங் கனிபலவின கனிகள்
மடுததலையிற பரிமளிக்கும விளஙகனிபல் கனிகள்
மரங்குலுங்கப் புடைத்தொடித்து வாரிவிழுங்
[கினவே. (31)

2055. மதுகைவிறல் அசுரரவை நோக்கிமுன்னர் காந்தி
மலகியசிற ரேடுகுணில வாரியெடுத தெறியக்
கதுமெனவெம பொறிவிழிப்பா ரிடஙகள்கொலை அசுரர்
கனனறுடனறு சமாவிளைக்கக் கண்ணுதலோன்
[அருளால
விதுவிழுங்கு படவரவம் எனக்கறுவி அசுரர்
விறறபூதா உயிர்குறைததே விணணவர்தஞ்
[செயலாம்
இதுவெனவே உளததறிநது புததேளிர் உலகத
தெய்திநிலை யமபுரிசை இடித்துருத்தார்ப்
[பரித்தார். (32)

2056. ஏறுழுவலிமல வியவமரா தலைவாகளைப் பிணித்தே
இழுத்தடிககப பதைததுவெருண டிடருழனறே
[ஓடிக
குறுகிவட வரைமுழைஞ்சில வதிநதொளிக்க அசுரா
கொககரிததுக் கதுமெனததங குலவுபதம
[அடைந்தார்
முறுகுமிதழ்க் கமலனளி முரனறநறுந் துளவ
மொயமபனிமை யவாகளகுழீஇ மூவசுரர் செயல்
[கேட்(டு)
அறுகுபிறை செருகுசடை அணணலகயி லையிறபோய
அஙகைகுவித தியமபுதுமென் றடைந்தொடுஙகிப்
[பணிநதார். (33)

2057. படவரவக் குடர்பிடுஙகிச சிறைவிரிததுப் புடைததுப்
பணிறலைகொத தியகலுழப் பரியுகைககுங கடவுள்
விடநுகாபண் ணவனபுதவு மலகுமணி வாசல
வீற்றிருக்கும் பாலகாதாள் மீதுவிழுந் திறைஞ்சிக்

2057. புதவு—கதவு; பாலகர்—(வாயில்)காப்போர்.

கடவுளாக ளொடுதுதித்துப் பகீரதிசெஞ் சடையோன
கருணைசுரந் தருள்புரியுங காலமெப்போ தெனன
உடனவாகள இபபொழுது வேளையல நீஙகள்
ஓடுமினகள் என எமககார் உறுதியெனறங
[குறைந்தார். (34)

2058. அஙகணருட் கருணைவள்ளல தனக்கெப்போ தினிய
அருளசுரக்கும அமயமவரும அவ்வளவுங கூடிச
செஙகைகுவித திறைஞசிவழுத துபுஇருபபோம எனறு
செறிநதொருவாக கொருவாசொலிச் சோந்துரகக
[விளிதநே

சஙகர! சம போ!மகே சான பர மேச!
சந்திரசே கரவிபோ! அரகர!பூ தேச!
மஙகையுமை பஙக!எனச செஙகைவிசும பெடுதது
வலிதளாந்து கூப்பிடவே மலகுமொலி கேட்டாா. ()

2059. பைமபொனவை மணிகளிடை யிடைகுயிறறு பெருமபூண
பதிததுரததட பாமபுகொடு படாசுரிகை வீக்கிச
செமபொனமணி வாசனிறகும பாரிடபுங கவாகள
செயிாததுவிரைந தோடிவநது செஙகணெடு மாலை
அமபுயனை இமையவரை மணிமுடிகள் சிதற
அடிககடிககக கரமோநதி அபயமென னொநது
வெமபுமுளம பதைபதைதது மெலலவடி வைதது
விரிதிரைமா நதிமடுவின மெலிநதுவிழுந துழனறுா.

2060. சுராகுழுமி நறுநதுளவோய! யாமெலலாஞ சேரச
சொலறகரிய கருமஙகள் தொடாநதேது புரிநதோம
அரவசைதத இறைதிருமுன நிறபதுமெப படியோ
அனறியுமவா சறபாலா் அணுகிநிறக ஒட்டார்
பரமெமககாா எனனமணி வணணனவை கேட்டுப்
பதுமனமுத லியாவதனம பாாததுரைப்பான
[நாமபோய
அரகரவென றுரககவெடுத துரைததுதனுல் அடிததாா
அசைவறவே நாமிருநதால அடிப்பாகளோ
[எமையே. (37)

2061. சகலஇமை யோர்களுக்குந தலைவனென இருந்த
தாணுமணி வாசல்சென்று தரிபபதற்குப் பிடிப்பார்
இகலியடித திடுகுவரல லாதுவறி தேததான
இருப்பாகளோ என்றுரைகக இமையவர்கேட்
[டெநதாய!
புகலிதுண்மை யாகுமினிச செயுமவகையீ தென்று
புததியுரைத திடுதியெனப புயலவண்ணனபாரத
[துரைககும
அகலுளந்தேர்ந தெமக்குரைகக அரிதெரிதெல லோரும
ஆராய்ந்து நெடுநாட்டோ்ந தறைகுதிாநிச சயிததே.

2062. என்றுரைதத களங்கனிவண ணனவதனம நோக்கி
இமையவர்கட் டுரைக்கின்றா எறிதிகிரிப
[படையோய!
துன்றசுரர் சிவபூசை புரிபவர்வெண ணீறு
தூளனஞ்செய பவர்கணடி சூடுபவா வேதம
ஒன்றுபட வோதுபவா இலிஙகஅருச சனையே
உவந்துசெயவோா முததழலவேட் டுவபபவாக
[ளாமால
அன்றியுமற் றவாமனைவி யனைவருஙகற் புடையோா
ஆகையினல எவாககுமினி அவரைவெலவ தரிதே.

2063. எடுததுரைகக அரிதுஙினமா யையினலவ் வசுரா
இலிஙகஅருச சனைகளவிட்டா ரெனிறசிவனதான
[வதைககும
அடுததவைசெய யாவிடிலெல லோாககுமுறை விடஙகள
அணுததுணையும இலலையென அச்சுதனதான
[உரைப்பான
வடுத்தவிர நீவிர்மிழுற றியதுஙனறிப் பொழுதே
வலலைபுரி குதும்நீரெம மானைவழி படுமின
கடுததனையுண் டிருண்டகணடன மூவெயிலோ டசுரர்
கணங்களைமாய்த திடுவனுணமை காண்மினென
[வுரைததான. (40)

2064. பினனதிக மாயைகொடு தணடுளவோன படிகப்
பிறஙகலெனை வருமகதி வீணைகொளநா ரதனைத
தனனருகு விளிததவனே டெயிலடைந்து மாயன
தககபுததா சாரியனுயச சகலருமேத திசைகக
மனனியுழை மருவியநா ரதமுநிவன தனையே
மாணவக னுயகொணாநது மாயைசொல்நூ
[லாலும
கனனலமொழி யாலுமவிசித திரவடிவி னுலும
கருதுணாவா லுமமசுரா கணததைமயக கினரால.

2065. சூரவனுமா ணுககனுமாய மாயைவலலோா அசுரா
குலமனைவி யானவாகள கொணடகறபு நீஙக
இரவியொரு கோடியுதித தனநிகாமா மணியும
இலகுதிபபி யாபரணம இருநிதியுங காட்டிப்
பரவியவ ரவாகொணட பதிவணககங் குறைந்து
பலபணட மனைததினுமுட் பறறுவைககப ( )டுததி
விரவியொரு வர்கொருவா மெயயுரைசொல லாமல
வேட்கையினுற கறபொருவி விடமாயை புரிநதார்.

அத்தியாயம் 71.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடாசசி.

திரிபுரத்தவர் பூசை—தோடர்ச்சி.

இஙஙனம் மயஙகினவர்கள் மாணுக்கரை (நாரதரை) அணுகி, "உஙகள் ஆசிரியர் யாா ? அவா ஊர் எது ?" என வினவினர். நாரதா, 'உலகம் யாவும் அவருடைய ஊரே. உலகைப் புரககும் வள்ளலாகிய அவர் உலகெஙகும் கணடு மகிழ்ந்திரிகின்றூர். ஆகையாலுகு வந்து அடுதோரை மாணவாகளென ஏற்று, அவர்களுக்கு அறுபத்துநான்கு கலைகளையும் விளககி, உபதேசிதது முததி நெறியுங் காட்டிக் கரையேற்றுவாா" என்று மொழிந்தார். அசுராகள் நாரதா பேசசில் மயஙகி அவரைச சூழ்ந்து வணஙகி நின்றனர். நாரதர் தம் மாயையி னுல், பொன், மணி, அரம்பையர்கள், பட்டாடை, நெல் முதலான பல்வகைப் பொருள்களையும் அழைததளித்தார். இவற்றைப் பெற்றுச சென்ற அசுரர் பெறுமல் இருப்போரை அனுப்பினர். அவர்களும் வியந்து வந்து பெற்றுச சென்று மகிழ்ந்தார்.

2064. படிகப் பிறஙகல் எனவரு . நாரதன்—படிகப்பிறஙகல்—ஸ்படிகமலை. நாரதா ஸ்படிக (பளிஙகு) நிறத்தினா—செய்யுள் 2076 ம் பார்க்க.

சில அசுரர் நாரதரை வணங்கி, "உங்கள் அடியார்களுக்கும் இத்தகைய விஞ்சை வருமோ ?" என வினவினர். நாரதர் "அவருடைய மாணவர்களில் 'அறிவில் 'கடைப்பட்டவன்' என்று ஒதுக்கப்பட்ட எனக்கே எவ்வளவோ சித்திகள் வருமே!" என்றார். பிறகு, தமது கமண்டலத்திற் சிறிது நேரம் கையைவைத்து அசையாமல் இருந்து நீரை யெடுத்து வீசினார். பிரமனும், திருமாலும் பிற வானவரும் எதிரே தோன்றினர். அசுரர் கண்டு வியப்படைந்து நாரதரை வணங்கினர். திருமால் முதலானோர் மறைந்த பிறகு நாரதர் அசுரர்களுக்கு அமுதவுணவும் பிறவும் தம் வல்லமையால் அழைத்துக் கொடுத்தார். அசுரர் வணங்கி, "ஐயனே! தங்கள் ஆசிரியருக்கு எம்மை ஆட்படுத்துக!" என வேண்டினர். நாரதர் அவர்களை அழைத்துச் சென்று ஆசிரியராம் புத்தர் பெருமான் முன்பு விடுத்தார். புத்தர் அசுரரை நோக்கி, "நீங்கள் இனி அற வாழி அந்தணனையே பரவுதல் வேண்டும். சிவபூஜையை விட்டு விட்டு எம்மைப் பூசித்து எமது பெயரை ஜெபம் செய்யுங்கள். உமக்கு வேண்டுவன யாவும் கிடைக்கும். இவ்வுலகிலே நாம் கண்ணாற் காண்பதுவே மெய்; மறுமையில் இறைவன் கொடுப்பான் என்பது பொய்; ஆகையால் நீங்கள் சிவ வழிபாடு செய்வது வீண். திரு நீற்றையும் கண்டிகையையும் நீக்குங்கள்" என்று கூறினர். அவ்வாறே அசுரர்கள் சிவபூஜையைக் கைவிட்டனர். அசுரர் மனைவியர் ஆடை ஆபரணங்களை இகழ்ந்தவராய்க் கற்பினின்றும் வழுவினர்.

அப்பொழுது புத்த உருவாக அமர்ந்திருக்கும் திருமால் நாரதரை நோக்கி, "அசுரர் குலமெல்லாம் நம் மாயையாற் சிவநெறியை விடுத்துப் புத்தநெறிக்கு வந்தனரோ?" என வினவினர். நாரதர், "மூன்று மதிலுக்கும் ஒவ்வோரசுரர் தவிர மற்றையோர் மயக்க முடையவராய் நம் வசப்பட்டனர். அம் மூவரும் மாயை தவிர்ந்த புனிதர்கள்; சிவயோக முடைய சீலர்கள்; மாசற்ற தவத்தினர்; நீறும் உருத்திராக்கமும் அணிந்து சிவ பெருமான் திருவடி மலர்களை உள்ளன்புடன் போற்றும் உத்தமர்கள். உப மன்னியு, ததீசி, பிருகு, அகத்தியர் ஆகியவர்களினும் தவநிலையில் மேம்பட்டவர்கள்! அவர்கட் கிணையாவார் இலர்! தாமரை நூலாற் களிற்றைக் கட்டமுடியாதது போல நம் மாயையால் அவர்களைப் பிணிக்க இயலாது" என்று கூறினர். அவ்வுரை கேட்ட திருமால் சமாதியில் அமர்ந்து திரிபுரத்தலைவர் மூவரையும் வந்தனை செய்து, பரவசமாகி, சிவனடியாரின் பெருமை செப்புந் தரத்ததோ என்று பரவினர். பிறகு, மற்ற அசுரர்களை நோக்கி, "நீங்கள் யாம் கூறிய வழியே நிலலுங்கள். அம்மூவருடன் வாதிடவோ, பேசவோ, இணங்கவோ வேண்டாம்" என்று கூறி நாரதருடன் அங்கிருந்து நீங்கிக் கயிலையின் அடிவாரத்தை அடைந்தார்.

ஆனால், திருமாலுக்குக் கயிலை மலைமீதேற முடியவில்லை. முப்புரத்தவரைச் சிவபூசையிலிருந்து வழுவச் செய்த பாவத்தாலேதான் இவ்வாறு நேர்ந்ததென்று அறிந்து அந்தப் பாவம் அகலப் பரமனை வந்தித்துத் தவமியற்றினர்.

பரமன் வானிடையிருந்து இடிபோல அதிர்ந்து "சேசே! சாரங்கபாணியே! முப்புரத்தவரை நனெறியில் நின்றும வழுவச செய்தாய்! ஆகையால், உன்னால் கயிலை வரை மீதேற முடியாது. நீயும பிறரும் மானத வாவிக் கரையிலே எம்மை நினைந்து தவம் புரியுங்கள்' என்று கூறி மறைந்தார். அவ்வாறே திருமாலாதியா தவம புரிந்தார். திருமால் தேவர்களை நோக்கி 'மயனும் சுக்கிரனும் இல்லாத சமயததில அசுராகளை நமது மாயையில் சிக்க வைத்தோம். இதனால வந்த பாவந் தீரத தவம்செய்வோம' என்று கூறி இறைவன் கூறியவாறே யாவரும நீரில் நினறு தவம்புரிந்தார்கள். இறைவனும தேவியுடன் கணேசா ஆகிய கணஙகளுடனும வெளிப்பட்டுக் காட்சியருளினா. திருமாலும் வானவரும் கண்குளிரக் கணடு போற்றினா. சிவபெருமான், "நீவிர் யாவரும் பாசுபதவிரதம நோற்றால் யாவும் சித்திக்கும்;" என்றார்.

அப்போது குழந்தை முருகன் காரணம ஒன்றுமின்றிக் கொட்டித் திருக்கூத்து ஆடினா. முருகன ஆடல்புரிய திருமாலாதிய சராசரஙகள் ஆடின. பரனும் உமையும் முருகவேளுடன மறைந்தனா. பிறகு, வானவர் தமது காரியம் முடியவில்லையே என வருந்தி, பாசுபத விரததைத நோற்றனர். சிவபிரான் மகிழ்ந்து நந்தியை விளிதது "வானவரிடஞ் சென்று திரிபுரத்தை அழிக்கத தோ, வில, அம்பு ஆதிய எவற்றையும கொண்டு வரக கூறுக" எனறனுப்பினர். அவ்வாறே நந்தி சென்று வானவரிடம சொல்ல, அவாகள் தோ முதலியவற்றைச சமைக்கத் தொடஙகினா.

தேவர்களே தேர்; சூரிய சந்திரர்கள் தோசசக்கரங்கள்; மறைகள் குதிரைகள்; பிரமன சாரதி; மேரு வில்; சேடன் நாண; மால் அம்பு; காற்று அம்பின இறகு; அக்கினி அம்பின கூர்முனை; பிரணவம் சவுக்கு; யோகம்—கரணம்—அயனம் முதலியன தேரின உறுப்புக்கள்; இவ்வாறு தேரைச சமைத்தனர். திககுப பாலகர் சேனைத் தலைவராயினர். வசிட்டர் முதலானோர் ஆசி கூறுவோராயினர். கின்னரா முதலியோர் வந்திகராயினா. கந்தருவா முதலோர் கவி, கமகன, வாதி, வாக்கி—என்னும் நாலவகைப் புலவராயினா. சனகன் முதலானோர் சாமகானம இசைப்போராயினர். இஙஙனம் எல்லாம ஏற்பட்டவுடன் சிவபிரான உமையுடன் விடைமீதேறி தேரின அருகில வந்தார்; தமது மலரடியைத் தேரின மீது சிறிதே வைததார்; உடனே தேர் நெரிந்து புவியில் அழுந்தியது. அமரர்கள் அஞ்சிப் போற்றினா. திருமால் விடையாகி அமிழ்ந் தேரைத் தன் முதுகில் தூகக முயன்றார். அப்போது அவா பாரம் தாஙக முடியாது உடலம் பதைத்து வீழ்ந்து மூர்ச்சித்தார். மூர்சசை தெளிந்தவுடன அவரும் பிரமனுதியரும் போற்ற இறைவன் திருமாலுககு நிறைந்த வலிமையை வழங்கினா; அதன் பிறகு திருமால் இறைவன திருவருளால் தேரை முன்போல நிறுத்தினர். சிவபிரானும் உமையுடன் தேரின் மீது அமர்ந்தருளினர்.

அப்போது இறைவன் திருமாலை உனக்கு என்னவரம் வேண்டுமென வினவினர். திருமால் 'ஐயனே! சத்திகளில் ஒன்றாகிய நான் உன்னை எக்காளும் சுமக்க வாயுவினும் மிக்க வலிமையுடைய மழவிடையாகவும், மாறாத பத்தியாளனாகவும் அருள்புரிக' எனவேண்டி அவ்வாறே ஆகும் பேற்றைப் பெற்றனர்.

பிரமன் இறைவன் ஆணைப்படி சாரதியாகித் தேரை நடத்தினன். இடையூறு என்றும் வாராதிருக்க ஐங்கரமூர்த்தியை அருச்சித்துக் கனி, மோதகம் முதலியன நிவேதித்துத் தேவர்கள் வழிபட்டனர்; பரனும் சிந்தை மகிழ அருச்சித்தார். பல வாத்தியங்களும் முழங்கின. ஐங்கரன் பெருச்சாளி மீதும், முருகவேள் மயில் மீதும் ஏறி இறைவனுக்கு இரண்டு பக்கங்களிலும் வந்தனர். திருமால் கருடன் மீதும், அயன் அன்னத்தின் மீதும், இந்திரன் வெள்ளை யானையின் மீதும், அக்கினி ஆட்டின் மீதும், யமன் எருமையின் மீதும், நிருதி குணபத்தின் (பிசாசம்) மீதும், வருணன் மகரமீனின் மீதும், வாயு கலைமான் மீதும், குபேரன் புட்பக விமானத்தின் மீதும், ஈசானன் விடை மீதும் பரவித் தொடர்ந்தார்கள். நந்தி தேவர் கையிற் பிரம்புடன் அணிவகுத்து வந்தனர். தேவர்கள், நாரதாதி முனிவர்கள், இயக்கர், சித்தர் முதலியோர் தவமிழைத்தோம் என்று மகிழ்ந்து பரவி மங்கலம் உரைத்து வந்தனர்.

அத்தியாயம் 71.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி

: திரிபுரத்தவர் பூசித்தது—தொடர்ச்சி

அறுசீர் விருத்தம்

2066. முளைக்கும் பெருமான் மாயையினால்
மோகித் தசுரர் அடங்கலுமால்
விளைக்குந் தவவே டங்கொடுப்பார்
வியப்பக் கதிசேர் சமயமிதென(று)

2066. இந்நூல் ஆசிரியர் சமணருக்கும் சாக்கியருக்கும் (புத்தருக்கும்) வேற்றுமை காட்டாது ஆங்காங்கு உரைப்பர். செய்யுள் 8, 11, கீழ்க் குறிப்பைப் பார்க்க. பிண்டி—அசோகு. பொன்எயில்நாதன்—அருகக் கடவுள். முக்குடை—அருகக் கடவுளுக்கு உரியது; சந்திராதித்தம், நித்யவிநோதம், சகலபாசனம் என மூவடுக்குள்ள குடை. "பொன் இஞ்சி எயிலோய்நீ குளிர் முக்குடையின் நிழலோய்நீ" சிந்தா—1244. 'பிண்டி...முக்குடைக்கீழ்த் தேவர் பெருமானை—சிந்தா—1467.

உளைக்குங் களிவண் டூதுபிண்டி
ஒளிர்முக் குடைக்கீழ்ச் சாக்கியர்நூல்
கிளைக்கும் படிபொன் எயிலநாதன்
கிருபை குறித்தே இவர்தமையே, (1)

2067. கண்டு விழிகள் களிகூர்ந்து
கண்ணீர் ததும்பி உடல்புளகம்
கொண்டுள் உருகி இவரிடத்திற்
குறுகும் மனத்தாற் பத்திவைத்துத்
தொண்டு புரிந்து தனித்தயலில்
தொழுமா ணுக்கன் தனைவிளித்துப்
பண்டு வதிந்து மகிழுமிவர்
பதியே துரைத்தி எனப்பகர்ந்தார். (2)

2068. தூரங்க மணியெற் றுபுகடலசூழ்
தரையில் தமியேம் அளப்பருநாள்
உரங்கொள் வலியிற் றியமடக்க
ஓவில் தவஞ்செய் ததனுன்முப்
புரங்கள் தமையும் எமமையுமே
புரக்க வெளிப்பட் டதுவோகொல்
வரங்கள் கொடுக்க வருமிவரார்
வாயமை உரைத்தி மகிழ்ந்தெமக்கே. (3)

2069. என்று தொழுத அசுராதமக்
கிறைமா ணுக்கன் எடுத்துரைக்கும்
மன்றல் கமழும் புயப்பொகுட்டு
வள்ளல் இவராம் உலகனைத்தும்
ஒன்று படவந் தருளுமிவற்
குறையுள் இடமா கையிலெங்கும்
சென்று மகிழ்ந்து நோக்கிடவா
சிகேசாதி திரிகின்றார். (4)

2070. இறைந்து களிவண் டுறங்குமசோ
கிருக்கும் இவர்க்கெவ் விடமினிது
வரைந்து பொருந்திற் றவ்விடத்தே
மரீஇய வரைமா ணுக்கரென

2069. இறை—விடை. உலகனைத்தும் உறையுள் (இருப்பிடம்).
2070. மரீஇயவரை—மருவினவரை.

விரைந்து மகிழ்ந்தெண் ணெண்கலையும்
விளங்க வுபதே சித்துமனம
கரைந்து புவிமீ ளாதமுத்திக
கரையேற் றுவரெக காலமுமே. (5)

2071. என்று பகர்ந்த மொழிசிலர்கேட்
டிறைஞ்சி யவர்தம புடைசூழ
நின்று வழுததிப் புவிதாழ்ந்து
நிறைய மருஙகு வீற்றிருந்தார்
வென்று புடைசேர் அசுரருக்கு
வியனமா யைகளாற புவனஙகள்
சென்று பெறமோ கமபுரிந்து
செம்பொன முதல்யா வையுங்கொடுததார். (6)

2072. விருமபி அசுரர் இரவியொளி
விசிறும் மணியும மணிப்பூணும்
அருமபி இடஙகொள குவிமுலைசேர்
அரமபை யரும்பட் டாடைகளும்
கருமபின விலைசெந் நெறகுவையும
கனகா திகளும பெறறுடனோர்
திருமபி வருவோர் தமைககணடு
சிலாசா ரணர்பாற சென்றிருந்தா. (7)

2073. விழைநது வணஙகு மவாககுமுனம
வேண்டும பொருள்பின வெறுப்ப நலகிக
குழைநது கருணை கூர்ததனர்மால
கொண்டு சிலாதாங கொடுகம்பி
தழைநத மகிழ் நாரதனைத
தனியே கூவி யிவரடியாக்(கு)
இழைநத திதிகள் சிததிசெல்வம
இவைபோல வருமோ இயமபுகென்றார். (8)

2074. ஆற்று தவஙகூர் நாரதன்பின
அசுரா முகநோக் கிபபுகல்வான
போறறும இவர்தம அடியாதமிற
போதம இலாஞய எவருமநிநதை

2072. சாரணர்—சமணரிலும் புத்தரிலும் சித்திபெற்றோர்.
2073. இழைந்த—விரும்பிய. திதி—சம்பத்து, கவுரவம்,

சாற்ற அறிவற் றவனுகித
தள்ளப் படும்வான ஆமெனக்கும
ஏறறம உளசித திகள்தமையே
ஏலலீ ருமபாாத திடும்பினெனருன. (9)

2075. கருந்தா திலஙகு கமணடலததிற
கரமவைத தபிமங திரிததசையா(து)
இருநதா தரவிற புனல வாஙகி
எதிராய இறைதது நினைகக அஙகண
வருநதா தோதி மககடவுள
வனமா லிகையோன சகலருமாயப்
பொருநதா தபனு தியஇமையோா
பொருகவென றெதிரே தோறறினரால. (10)

2076. களிககும அசுரா அவைநோககிக
கருதி வியபபாற கணகள்தெணணீா
துளிககும படிமெய கமபலையாயச
சுகநாண மலாததாள தொழுதனாசிா
அளிககும பிரமா தியஇமையோா
அணடத துருவம மறைநதனாபின
பளிககுப படிவ மாணுககன
பரவும அவுணாக கமுதளிததான. (11)

2077. பினனும அவாவேண டுவஅனைததும
பெட்பின உடனீந துடுபதிபால
துனனும அமுது பெணடுமணிச
சூடு வனவுந தருதுமென
மனனும அவுணா தமைததனது
மாயை யதனுல மயலசெயதான
பனனும அவுணா எநதாயதா
பதருக கெமையாட் படுததுகெனருா. (12)

2075. கருந்தா து—இரும்பு. ஓதிமக்கடவுள்—பிரமன். வனமாலிகையோன்—துளசி மாலையன—திருமால.

2076. பளிககுப படிவ மாணுக்கன்—நாரதர்—செய்யுள் 2064 பார்க்க.

2078. பரவும் அவுணா மொழிகேட்டுப்
பத்தி புரிநா ரதமுநிதன்
குரவன் இணைததாள் தொழுதசுர
குலததோா தமையெம பெருமானு
தரவின அடிமை கொண்டுபதே
சஞ்செய தருளதி எனப்பவுததா
விரவும அவுணாக் குபதேசம
விரைநது புரிநதே விளம்புகினரூா. (13)

2079. ஆளும கருணை அறவாழி
அந்த ணுளன அடியிணையெந்
நாளும பரவு மின்மலாபபா
ணஙகள் தொடுததே பொருதமத
வேளும படசசென ரூனபூசை
விடுமின எமைப்பூ சைகள்புரிமின
நீளும எமது பெயாசசெபஙகள
நிததம செயுமின நினைத்திடுமின. (14)

2080. புததா சரியர் ஆமெமையெப்
போதும வழுததிப புதியநறுங
கொததா மலர்கள் தூயப்பரவிக
குறையா வழிபா டியறறிடிலநீா
மெயததா பதரா குவிாநுமககு
வேணடும பொருளகள அனைததுமவரும
இததா ரணிகண டதுவேமெய
இறையம மையிலாங் திடுமெனல்பொய. (15)

2081. ஈசன சரணம வழிபாடிங
கியறறு வதுகா ரியமலநீர்
பூசுந் திருவெண் ணீறறுடன்மெய
புனையுங் கணடி தணநதிடுமின
வீசும புகழ்சேர் மறைமுழுதும்
விளம்பு வதுபொய் ஆகையினல்
நேசம் பெருக இவையனைத்தும்
நீத்து விடுமின எமைநினைந்தே. (16)

2082. என்று கரக மயிற்பீலி
எடுத்து மணிப்பாய உடுத்துமற்றோர்
கொன்று கொடுத்த ஊனருந்திக்
குஞ்சி பறித்துத் துவாக்கடுக்காய்
தின்று வடிவம் மாசுறுமா
சீவ கேசர் சொலுமொழிகேட்(டு)
அன்று சிவசா தனம்வெண்ணீ
றக்கஞ் சிவபூ சைகள்தணந்தார். (17)

2083. அரிய தவங்கூர் கற்புடைய
அசுரர் மனைவி அனைவர்களும்
உரிய மகதி நாரதன்சொல்
உவந்து விரைந்து கேட்டெவாக்குந்
தெரிய அரிய கலைமணிப்பூண்
சிறக்க அணிந்து மாயையின்ற
கரிய குழலார் மனைவியர்கள்
களவிற் பரரைத் தழீஇயினரால். (18)

2084. கோடுமுள் எயிற்றுப் பலிற்றலைகா
கோத ரேசக் கச்சசைத்துக்
கடுவுண் டிருண்ட களத்தோனஆ
கமஞ்சொல் சமயா சாரமொரீஇ
வடுவுண் டெனநோக் காவிளக்கு
மாறு சுவாபூ சித்துள்மெய்
தொடுமங் கியர்தோள் இரவுபகல்
தோய்ந்து களவிற் களித்தனரால். (19)

2085. அந்த அமயம் புத்தவுரு
ஆகும் மணிவண் ணக்கடவுள்
கந்த வகைநாற் பானமூன்றும்
கருவி யுடனே மாவலத்து
சிந்தை செயல்வா னுயர்காலம்
திக்கென் றேவே றிலையெனவே
வந்த சமய விதிகள்தழீஇ
வருநா ரதனைப் பார்த்துரைக்கும். (20)

2082. ஆசீவக ஈசர்—சமண தவத்தலைவர்.

2084. காகோதரம்—பாம்பு.

2086. ஆற்றுந் தவநா ரதமுநியே !
அசுரர் குலங்கள் அடங்கலுமநாம்
சாற்றும பெருமா மாயையினுல
சமண வுருவம கொணாநதெமையே
போற்றும படிக்கு நமதுவசம்
பொருந்தி னர்களோ அவர்மனையாா
தோற்றுந் தகைமை கற்பொருவிச
சோர விடர்பாற சேர்நதனரோ. (21)

2087. அஙகங கசுரா இருக்குமிடம
ஆராய்ந் துரைததி யெனப்புகலும
செஙகண் முகுந்தன தனைவணக்கம
செய்து முநிநா ரதனசொலும்வெண்
சஙகந் தரிததோய் ! மூவெயிறகும
தனித்தொவ் வொருவர் ஒழியமறறத
துஙக அசுரா மோகிதராய்த
தொழுது நமது வசமானா. (22)

திரிபுரத்தாருள் மூவர் பெருமை

2088. புரததுக கொருவர் மாயைதவிர்
புனிதா பரம யோகமொன்றும
வரததிற சீல பரரெனறு
மாசில தவங்கூர் விரததரெனறும
உரத்தில திருநீ றககமணி
ஒருவா தெமமான மலர்பபதமஆ
தரத்திற பரவு பாசுபதோத
தமராம் அவாமூ வருமம்மா. (23)

2089. தூக்க உபமன் னியனபிருகு
ததீசி மலையா சலமுநிவன
மிக்க இவர்க ளினுந்தவத்தான்
மேலாம அதிகர் மூவருமே
நக்கன இணைத்தாள் உளத்திருததி
நமபன கருணை பெறுமவர்கள
தொக்க அவர்க்கு நிகராகச்
சொலுதற் கொருவா இலைமாதோ. (24)

2090. அடவி அதிரக் கடுநடையால்
அடங்கா வலியால் அசலமெற்றிக்
கடவி கடமால் அருவிசொரி
களிறு மரைநூற் கட்டுறுமோ
புடவி மிசைமற் றதுபோலப்
பொருக்கென றவரை நமமாயை
தடவிப பிணிக்க அறியாது
தண்டு மூரய்த்தாப் பண்ணவனே! (25)

2091. என்று சொலுமநா ரதனுரைகேட்
டெறிசக் கரத்தே ஐம்புலனும
வென்று சமாதி தனிலிருந்து
விரும்பி உளத்தால் அவாதமையே
ஒன்று படவந் தனைபலவும
உவந்து புரிந்து பரவசமாய்
நின்று சிவபத் தர்கள்பெருமை
நிகழ்த்தற பாற்ரே எனநினைந்தான. (26)

2092. ஓங்கு தவங்கூர்ந் திடுமவரை
ஒழிய மற்றோர் தமைநோக்கி
ஈங்கு விபவம மிகவிருமபி
எமதா சிகளும் உடையோராம
நீஙகள சிவபூ சைகளபுரிநது
நிறகும மூவ ரொடுகலகம
பாஙகு புரியா தவருடனசொற
பகாந்தி டாமல இருநதிடுமே. (27)

2093. என்று கருடப் பரியுகைத்தோன்
எலலோ ரையுந்தன மாயையினல்
வென்று தணவா மிகுமோகம
விளைப்பித் துடனே தனதுபங்காய்
ஒனறு படவே நின்றுபுத்தி
உடற்றி மயக்கும் புததவுரு
நின்று புறஞ்சேர்ந் திடஇருத்தி
நேய னெடுமுப் புரந்தணந்தான். (28)

2091. சக்கரத் தே—சக்கரத்தேவு—திருமால்.

2094. விரிக்குஞ் சிறைப்புள் ளரசுயர்த்தோன்
மிருநா ரதனை விளித்தயலஆ
தரிக்கும அமரர் முனிவருடன
சார்ந்து படர்ந்தெட் டுணையும் எங்கோன
தெரிக்குந் தருமம சிறிதுமிலார்
சித்தம அணுகப் படாதுயர்ந்து
கிரிககும பெரிதாம திருககயிலை
கிட்டி யேறப் படாதிருநதான. (29)

2095. அண்டா நிமித்தம ஆகஇப்போ
தசுரர் வெருவ மாயையினல
தணடம இழைத்து நீறுகண்டி
தணப்பித தீசன சரணமனபு
கொண்ட வழிபாட் டினையுமவிடக
குறித்து மோகம புரிநதவாகள்
துண்ட மதிவா ணுதன்மனையாா
சோரர் பதிசேர்ந் திடசசெய்தோம, (30)

2096. கேட்டேன் அதனல் வருபாவம்
கிளைத்துப பருதத தத்றகுளகப்
பட்டேன இதனுக் கையமிலை
பாவம அதனல் திருககயிலை
தொட்டே றவுமல லாதுளததில
தொடாநது நினைததற குமரிதாய்
விட்டேன இனியப் பாவம அற
விமலன மலாத்தாள் வணஙகுவெனே. (31)

2097. வணஙகி வருநா ரதனுடனே
வாக்கு மனததுக கெட்டரிதாய
உணஙகும அரிய தவமிழைததிட்
டுள்ளத தினிலா சனைநினைக்கப்
பிணஙகு சடையோன வெளிபபட்ட
பினநா ரதனே டச்சுதனைக
குணஙகள் தவிர நோக்கிவிணணிற்
குழுறும் உருமே றெனப்பகரும். (32)

2098. வியப்பா குஞ்சா ரங்கி! சிசசி
விண்ணோர் பொருட்டாய் உளம்சிறிதும்
பயப்பா டினறி நீபுரதஙெதம
பதத ரியாரும சஙகையற
நயப்பா கியநன மாாககம்விட
நாடிப் புரிந்தாய் ஆகையினால்
உயப்பாா விளங்குந் திருக்கயிலை
ஓஙகல இவரப் படாதுனக்கே. (33)

2099. இம்பா ஒருவி நீசுரரோ
டிமய வரையின் மணிகொழிக்கும
பமபு திரைமா னதமடுவில
....
கிட்டியமரர் குழுககளுடன......... (34)

2100. ....
மண்டு வியபபாற் காயாமபூ
வண்ணன எதிர்நோக குபு அறையும. (35)

2101. பருவம் ஒருமுப் பானதணவாப்
படிவம் ஒளிர்பண் ணவிர்காள்! யாம
வெருவ வருமுப் புரவசுரர்
விரைநதெம மாயைப் பெருவலியால்
உருவம குறிபபு வேதனையி
னொடுபா வனையின் ஞானமெனை
மருவு மைந்து கநதமுறை
மரீஇய புத்த வடிவெடுததார். (36)

2102. பின்னும இதழி நறுஞ்சடிலப
பெமமான சமயா சாரமொரீஇப்
பனனும பிடக நூலுணாங்தே
பதிதர் ஆனா அவர்மனையாா

2098. சாரங்கி—சாரங்கம் என்னும் வில்லை ஏந்திய பெருமான்.

2099. பிற்பாகம் ஏடுகளில் இல்லை.

2100. முதல் மூன்று அடிகள் ஏடுகளில் இல்லை.

16

துன்னும் களவிற் சோரர்புயம்
தோய்ந்து நிறைகற் பொருவினரால்
முன்னும் நமக்கிங் கிதமாக
முளரி அண்ணல ஏவலபெற்றே. (37)

2103. மயன்பார்க் கவனும் இருவருமமும்
மதிலசேர் அசுர ருடன்பொரலால்
கயமா வுரிமுக் கட்குழகன
கனன்று சபித்த சாபமுறீஇ
நயமா கியசாந் தியின்பொருட்டு
நாடி இமய வரையடைந்தார்
சயமாம அசுரர் நமமாயை
தளைப்பட் டாரிப் பொழுதமமா. (38)

2104. இனிநாம் ஒருமை யுடனபொருக்கென
றெலலோ ருமபன னெடுநாட்சேர்
துனிநீத் திடுவான் இக்கணமே
துணைமா முலைசசேல விழிக்கொவ்வைக்
கனிவாய் உமைகேள் வனமகிழ்ந்து
கடிது தோறறத் தவம்புரிவோம
பனிமா மடுவில் என றுகணணன
பதுமத தோனு தியர்ககுரைத்தான. (39)

2105. திரைமுத் தெறிமா னதமடுவில
திகிரிப் படையோன மூழ்கியிருந்(து)
உரையற றுணர்வற் றெளிபரம
உருத்தி ரப்பேர் மந்திரங்கள்
கரையற றிடவே செபித்தனனகோ
கனதன ஆதி அமரர்மழை
நிரைமுற் பரிததோன புடைசூழ்ந்து
நீரின நடுவண் நெடிதுநினறே. (40)

2106. விண்ணிற் கரஙகள் நிமிர்தெடுத்து
விமலா! அமலா! எம்பெருமான்
பண்ணிற் கனிந்த பெருகொலியே!
பரமா! கருணை வாரிதியே!

2103. பார்க்கவன்—சுக்கிரன்.

எண்ணிற குறிக்க அரியோனே!
எளியோராக இரங்காய என்றேத்திக
கண்ணிற ககனம் நோக்க வுள்ளங்
கருத அரிய தவம்புரிந்தார். (41)

2107. அந்த அமயம குடிலசடை
அணியும பிறைககோட் டெம்பெருமான
சந்து மரவங கமழுகுருமபைத
தடமா முலையம பிகையுடனசூழ
தொந்தி வயிற்றுப் பிறையெயிறறுச
சுழலகட் பூத கணங்களுடன
வந்து நெடுமால் ஆதியாமுன
மகிழவெள விடைமேல தோனறினனால. (42)

2108. வரிவண டுமிழதே றறபகுவாய
மடுத்துப் புரையே றிகுமட்டிப்
பிரியும பெடைகள் தழீஇமுரலும
பிணையல் துளவோன ஆதியாகள
சொரியும கரடக களிறறுரியோன
துணைமென மலாததாள் முனமவீழ்நது
விரியும புளகங கெழுமவெதிா
விரைந்து பணிநது புகழ்ந்தனரால. (43)

2109. நிலவு கொழிககும பிறைசசடையோன
நெடியோன முதலோா தமைநோககிக
குலவு கருணை யாலொருசொற
கூறும நீவிா அருந்தவங்கள்
பலவும இழைததீா இனியெமது
பாசு பதமா விரதமிப்போ(து)
உலவு விடயம அறநோறகில
ஒலலை குறிதத தனைத்துமுண்டாம. (44)

2110. என்று நுதற்கட் பரனுரைக்கும
எல்லை கயிலைக் கிரிமுதலாங
குனறு தொறுமே வெமதுகுலக
கோமான சரவ ணோறபவன்முன

2108. புரையேறிக் குமட்டி—புரைக்கேறுதல் (புரையேறுதல்)

தொனறு படர்கா ரணமறவே
சோதி விமலாங கததினயல
நினறு நடிததான உலகினருள
நினைததுச சிறுபுன மூரலசெயதே. (45)

2111. கரததில எடுதது விளையாடும
கமல மலரால அனந்தவிதி
சிரத்தில உறுமா லிகைபுரளும
திண்தோள புடைததீ சனைநோககி
வரததின மதலே உடையோரில
வரனே ! நடனம நோககெனததன
உரத்திற குமரன தனைநிறுததி
உமைகோன கரஙகொட் டுபுவுரைததான. (46)

2112. கண்ணே! மணியே! உயிககுயிரே!
கனியே! கனியின நறுஞசுவையே!
டிணணே! ஒலியே! எமதுருவும
பனிமால வரையாள் உருவுமொனறுய்
எணணே ஒருமித தாறுமுகம
எனஆள் குமரா! உனதுகொட்டி
விணணே பரவ நடிததியென
வேலன நடனம மிகபபுரிநதான. (47)

2113. சகல வுலகுக கதிபதியாம
சமபு நடனம் புரிதியெனறு
புகல மணிவண ணனபதுமப்
புததே ளாதி சராசரமும
விகலம அறவெங கணுமநடனம்
மேனமே லுஞ்செய தனவிரிநீர்
அகலம ஒடுஙகும சடையிறையோன
ஆணை யெவாதாம கடபபவரே (48)

2111. விதி—பிர—மாலிகை—பிரம கபால மாலை.

2112. கொட்டி—ஒருவகை ஆடல்.

2113. இச்செய்யுளின் கருத்தை "அதலசேடனாராட! என்னும் திருப்புகழுடனும(1056), "யாவையும ஆடிடும் எமஇறை ஆடவே"—என்னும் திருமந்திரத்துடனும் (2731) ஒப்பு நோக்குக.

2114. மழலை மொழிக்கிண் கிணிசசிறுதாள்
மதலை நடிக்கக் கணடுபசுங
குழவி தனைமார் பணைத்துமுக்கட்
குழகன் இமைய வல்லியுடன
அழகு பலகால நோககி உசசி
அனைத்து மோநதங கையிலெடுதது
பழகு வயிரத் தூணுறையுட்
படாந்து கொடுபோய இருந்துகந்தான. (49)

2115. விணடு பதுமக கோனமுதலாம
விணணோ ஒருவாக கொருவாறுயா
கொணடு புகலவார் மறமனததாற
குறிததற கரிய பரமபொருளைக
கண்டும ஒருகா ரியமஙமககுக
கடிது முடிந்த நிலையினிநாம
பண்டு பரனசொற றிடுமவிரத
பாசு பதநோற றிடுகுவமால. (50)

2116. ஒனறு விரகா ஓமஃரி
இடையிற் பிறநத திருநீறு
துனறும உடலம அனைததினுமுத
தூள னஞசெய் தைமபுலனும
வெனறு சிவபூ சைகளபுரிநது
விமலன பாசு பதவிரதம
ஒனறு படநோற றனரெமமான
உளத்தில அதனைக் குறிததுகந்தான. (51)

திரிபுராதிகள்மேல் போருக்கெழுந்தது.

2117. அணஙகட் கிறையாம நந்திதனைக
கடிது விளிததீ சனசொலுமநீ
குணஙகள குறிததே விணணவாகள்
குறுகும இடஞ்சேர்ந தெயினமூனறும

2116. விரகர்—திருமால் ஆதியோர்.

2117. அணங்கு—துன்பம்.

அணங்கு புரிவித் தழிக்கவிப்போ
தமருக் கேற்ற சாதனங்கட்(கு)
இணங்கும் இரதந் தனுமுதலாம்
எவையும் கொணர்தி என்றுரைத்தி. (52)

2118. என்று விமலன் உரைத்தசொற்கேட்
டெழுந்து நந்தி புறப்பட்டே
மன்றல் கமழ்தண் டுளவஇறை
மலரோன் ஆதி இமையவர்முன்
சென்று நுதற்கண் நாயகன்முன்
செப்பும் வரலா றனைத்தும்விண்ணோர்க்(கு)
ஒன்று படவே உரைத்தவண்விட்
டொல்லை அமல னுழையடைந்தான். (53)

2119. அரவம் அசைத்த பரன்மொழிகள்
அனைத்தும் நந்தி சொலக்கேட்டுப்
பரவும் அமரர் உளமகிழ்ந்து
பலரும் மீளச் சுத்தாந்தம்
விரவு கரண முடன்குழுமி
வினயத் துடனே நெடுங்காலம்
இரவு பகலாய்ப் பரன்சமருக்
கேற்ற வகையே தென்நினைந்தார் (54)

2120. தேருக் ககில தலவலயம்
திகழா தபன்மாய் விந்தகிரி
பாருக் கதிட்டா னமதாகிப்
பகர்கே சரவெற் புடுக்கிடுகா
ஆருக் கிதமாம் உருளிவெய்யோன்
அமுத கிரணன் னாகிமறை
தாருக் கயமாய் வனவேதன்
சார தியாய்ச் சுரர்தேராய். (55)

2120. அகிலதலம்—பூமி. வலயம்—வட்டம்; அதிட்டானம்—நிலைக்களம். இடுகு—சட்டப்பலகை; ஆர்—(சக்கரத்தின்) ஆரக்கால்; அமுத கிரணன்—சந்திரன். தார்—தார்—தார்க்குச்சு. அயம்—குதிரை. வனம்—அழகு.

2121. செம்பொன் வரையோர் பினுகமதாய்ச்
சேடன் நாணுய்க் கழுகிறகு
பம்பு மருத்தாய்ப் பாற்கடலிற்
பள்ளி கொளுமால நெடுங்கோலாய்
வெம்பு சுடர்ப்பா வகனலகு
மிகுகூர் முனையாய் வகுத்தயன்கை
உம்பர் புகழ்தா ரகங்கசையாய்
உவாவிண் ணவகா சமதாயே. (56)

2122. சாற்று மகத்திற் செயுங்கருமம்
தருமம காலம் கற்பமிவை
தேற்றும் இரத கீலகமாம
தினமூர் யோகங் கரணமதி
போற்றும அயனங கள்முழுத்தம்
புகலும் காலை இவையிரதம்
ஆற்று நிரைஅஞ் சுருவாணி
அனைத்தும் திருத்தேர் உறுப்பாமால. (57)

2123. சூடுமி வரைகள் எட்டுங்கா
கோத ரேசர் ஒரெட்டும்
முடுகு திரைப்பைங் கடலேழும்
முகில்கள் ஏழும இரதத்தின
நடுவண் உயாமேற் கட்டிமஞ்சம்
நாணு மணிப்பூண் ஆதிகளாம்
நெடுமங் திரங்கள் கலைதேனு
நிதிகள் இரத சம்பத்தே. (58)

2124. திக்கு மருவிங் திரனமுதலோர்
சேனைத் தலைவர் சுரர்படைஞர்
தக்க வசிட்டர் முதலாகச்
சாற்று முனிவர் யோகசைவம்

2121. பினுகம்—வில். கோல்—அம்பு. தாரகம்—பிரணவம். கசை—குதிரைச சம்மட்டி (சவுக்கு).

2122. கீலகம்—ஆணி; பொருத்து. முழுத்தம்—முகூர்த்தம். அஞ்சுருவாணி—அச்சாணி.

2124. சுவத்தி வாசகர்—ஆசிகூறுவோர். அனுசரன்—பின்பற்றுவோன்.

மிக்க நிலைசேர் தவசிகள்பல்
விதஞ்சேர் சுவஸ்தி வாசகராம்
செக்கர் மணிவை குந்தமுகில
தோப்பின தொடரும் அனுசரனே. (59)

2125. ஓங்கு புவிமீ தினின்முப்பத்
தொனபான கோடி உன்னதமாய்த்
தாஙகும மொளிாசத நியலோகத
தலைவன பரிசா ரகனுகும
தேஙகும இசைகின னரரியககர்
சிதத்தா வீணை கிமபுருடா
பாஙகா மருவித் தொண்டரடி
பரவு கீதத்தி வந்திகரே. (60)

2126. கனக மணியாழ கநதருவா
கருடா வியபபாம சாரணர்கள்
அனக இயலகூா கவிகமக
அடலசோ வாதி வாககியெனச
சனகன முதலோா பரவுமிறை
சாம கானந துதிப்பவராம
பனக அணைமால இவைகொணர்ந்து
படாநது கயிலை அடைநதனனுல. (61)

2127. பருதி நிகாபனா மணிகுயிறறும
பைமபொன முதறகோ புரவாயில
கருதி வினயத துடனடநது
கணஙகட் கிறையாம நநதிபதம
சுருதி பலவும எடுததேததிப
தொழுது வரலா றனைததுமுரைத்(து)
ஒருதிவ வியசகூ மலநெடுமால
ஓடுஙகி வதிநதான இவையுணாநதே. (62)

2128. நந்தி நுதறகட் பரனதிருமுன
நடநது கரஙகூப புபுவணஙகிப்
புந்தி மகிழ நறுந்துளவோன
புகனற வகையா வையுமுரைததான

2126. கவி, கமகன, வாதி, வாக்கி—செய்யுள் 1616—கீழ்க் குறிப்பைப் பார்க்க.

அந்தி நிறஅங் கணன்கேளா
அகிலம் முழுதீன் றவளுடனே
முந்தி மகிழ்வெள் விடையேறி
முடுகு இரதத் தருகடைந்தான. (63)

2129. மஞ்சு புரைமே னியன்முதலாய்
மரீஇய அமரர் துதித்திறைஞ்சப்
பிஞ்சு மதிசேர் குடிலசடைப்
பெம்மான கருணை கூர்ந்தயல்சேர்
கொஞ்சு மொழியம் பிகையுடனே
குலவும மழவெள் விடைதணந்து
விஞ்சு சிலையம பெடுத்திரத
மிசையோா மலர்த்தாள் சிறிதுவைத்தான. (64)

2130. பாழி நெடுந்தேர் பொறுக்கரிதாய்ப்
பாதா ளத்திற சடசடெனப்
பூழி கெழும நெரித்துவிழப்
புயலவண் ணத்தே வாதியர்கள்
வாழி யெனப்போற் றுபுநடுங்கி
மருண்டு வீழ்ந்து தெளிந்து கண்ணன
ஆழி நெடுந்தேர் தனைவிடையாய்
அடுத்து வெரிங்கொண் டெடுத்தனனுல. (65)

2131. கூற்று வெருண்டு விழவுதைத்துக்
கொலலுங கடவுள் அதிபாரம
தோறறும் அதனுல நெறுநெறெனச
சுமததற கரிதாய்ச் சுழலவிழிநீர்
வீற்று வீற்ருய் விழக்குருதி
வெள்ளம் பெருக்கா றெடுததுளையத்
தூற்று வுடலம பதைபதைததுத
துணுக்கென றடித்து வீழ்ந்தயர்ந்தான. (66)

2132. அண்டம் அனைத்தும் வயிற்றடக்கி
அருளும் மதுகைப் பூவைவண்ணன்
கொண்ட மயக்கந் தணந்திதழிக்
குடில சடிலக் குழகனைநோ்

கண்டு துதிக்க அயனமுதலோர்
கரங்கள் எடுததேத திடப்பெமமான்
விண்டு தனககு மருததினிலும
வியனமா மிடலகள் அளித்தனனால், (67)

2133. விந்தை செறிவெள விடையுருமால
வியந்து கரததாற கமழமருதது
மைநது நிகழக கொடுஞசியநதேர்
வரையிற பாரம வெரிநெடுததுத
தந்தி யுரிததோன கருணையினால
தாஙகி முனமபோல இருததினனபின
சிந்தை மகிழ உமையுடனமா
தேவன இரதத தினிலிருந்தான. (68)

2134. பினனா மணிவண ணககடவுள
பெட்பின மலரோன ஆதியரோ(டு)
உனன அரிய பரனதிருமுன
உவநது துதிககத திருநெடுமால
தனனை நுதறகட பரனுககித
தரணி புரப்போய்! உனதுளததில
என்ன வரமவேண டியதுரைத்தி
இப்போ தனைததும ஈகுதுமே. (69)

2135. என்று கடலநஞ சயின்றுகணடத
திருததும இறைசொற றதுகேளா
மனறல கமழதண டுளவஇறை
வழுததி நறுநதேன புடைபிலிறறும
கொன்றை அலஙகல வணபவளக
கோட ரததோய! சத்திகளில
நின்ற தமியேன மூலசததி
நினையெந நாளும பரிததிடவே (70)

மால் விடையானது

2136 பிறஙகு வலிமா மருததினிலும
பெரிய வலியீந் தெஞ்ஞான்றும
அறஙகள கெழும மழவிடையாய
அடிமை கொணடாய் அபபடியே

2133. மருததுமைந்து—வாயுவின் பலம், வெரிந்—முதுகு.

கறங்கு திரைபபா ரதிசயிக்கக
கனவெள விடையாக கொணாதிப் பின
மறஙகள் தவிாகுற றேவலசெய
மாருப் பததி அளிககுதியே (71)

2137. இநத வரமே அடியேறகிங
கெஞுஞான றுமவேண டுவதெனறு
சிநதை மகிழ வீழந்திறைஞ்சிச
செஙகை கூபபி நினறேதத
அந்தம அறுசிற றடியாாகட்
கருளுங கருணை வாரிதிதான
விநதை மகிழவெள் விடைவடிவும
மிகுபத தியுமா தவறகளிததான. (72)

2138. பொருவில அமரா அனைவருமிப
போதுயாந தனமென றுளங களிததாா
அருவம ஒருவி உருவாகும
அணணல இரத சாரதியா
மருவு விரிஞசன தனைநோககி
மறைவாம பரிநீ நடததுகெனச
செருவி லுறுமங கணனுணை
சிரததிற கொடுமா நடததினனுல. (73)

2139. புததே ளிாகளயா வருமபொருமுப
புரஞுசெல இடையூ றகலவொரு
மிததே ஒருகொம பைஙகரனதாள
விருமபி யுமிழபைந தேறலகமழ
கொததே ரலரால அருசசிததுக
குறைவில கனிமோ தகஙகள்நிவே
திததே வழிபட டனாபரனுஞ்
சிந்தை மகிழ அருசசிததான. (74)

2140. பொறிசிங் தியகட் பிறையெயிறறுப *
புவனம அடககும் பெருவயிறறு
நெறிசென றிடுசிற றடிககணஙகள
நிகரில கணநா தாகளபடகம

2140. பணவம்—தம்பட்டம்.

குறிசல் லரிமத் தளமுரசு
கோர முகததா ரியமுழவஞ
செறியும பணவம துடிபேரி
திமிலை பலவாத தியமதிாததாா. (75)

2141. சங்க மணிகள இழைததகொமபு
தாரை நவிரி யெககாளை
எஙகும அதிர்கைம மணிததாளம
எறிதெண டிரைசசக கரமனைததும
பொஙகி முழஙகிக் குமுறுமொலி
புரையத் திசைகள செவிடுபட
எஙகும அதிர அவைக்கிணஙகி
ஏறற நாதம எழுந்ததுவே. (76)

2142. மரவம பொறிதத முலையிமய
வலலி கோமுன கடைவிழியாற
பரவும முகுநதன ஆதியரைப்
பரிமேற கொளுமென றருளசெயஆ
தரவி லொருகொம பணணலபெருச
சாளி தனிலும எமது செவ்வேள்
குரவு கமழதோ கையிலவநது
குலவி யிருபா லினுமடைநதாா. (77)

2143. திருமால் கருடன அயனனமிங்
திரனவெள ளானை கனலிதகா
தருமா தரனபோா மயிடமஙிசி
சராகோக குணபம் வருணனலை
வருமா மகரம் மருத்திரலை
வடதிக கிறைமா னப்பரியீங்
துருவா மீசன் விடைகடவி
உள்த்திற் பரவித் தொடாநதனராவ. (78)

2141. நவிரி—ஊதுகொம்பு: சக்கரம்—கடல்.

2142. மரவம்—குங்குமம்—தொய்யில் (ஆகுபெயர்)

2143. திசொர் கோ—திருதி.

2144. விரிசெஞ் சுடர்ப்பன மணிகுயிற்றும்
மிளிர்பொற பிரமபு கரத்தெடுதது
வரியுங கலனை விடைகடவி
மழுமான ஏந்தும நந்தீசன
திரியும அமரர் குழூஉக்கணஙகள
செறியும சமுகம விட்டயலே
பரியுங கடவிசெலப்புடைததுப
பார வாரி பண்ணினனால. (79)

2145. சுருதி அனைததும திசைகள்தொறும
சூழந்து துதிக்க மணிததேரிற
பருதி யபரி மிதகோடிப்
பனிவெண் கதிாகள அனந்தமொனறுய்க
கருதி விரவி வருவதெனக
கருணை கரனம பிகையுடனே
விருது குறிககப் படர்நதனனபின
விறல்முப் புரம்வீட் டிடுமபொருட்டால. (80)

2146. உமபர் முனிவா இயக்காசிததா
உணரும மறைவித தியாதராகள்
செமபொன மணிததோ இருககுமணணல
சிறககும் உருவங கண்டுபிறப்(பு)
இமபா எடுததுப் பலமடைந்தேம்
யாமே அருததம அடைதககோா
அமபை அருகொத திருககமுனம
அரிய தவமே திழைத்தனமால. (81)

2147. என்று பரவும அவர்மொழிகள்
இனப மொடுகேட் டிறைவியுடன்
மன்று குனிததோன முப்புரமும
வதைக்க நடநதான அவ்விருபால
துன்றும் அமரர் யோகர்கணந்
தொலலை முனிவா துமபுருவா
என்றும உணர்நா ரதாமுதலோா
இல்லா ருடனமங கலமுரைத்தார். (82)

2144. கலனை—சேணம்.
2146. அம்பை—அம்பிகை.

அத்தியாயம் 72.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி

திரிபுரத்தவர் பூசித்தது—தொடர்ச்சி

திருமாலின் மாயையினுல் மயங்கிய அசுரர்கள் சிவபூசனையை விட்டுப் பெளத்தராகிக காட்சி யளவையே மெய்யென்றும் கருதலும் உரையும் பொய் யென்றும் இருந்தனர். அவர்தம் மனைவியா கற்பு நீததனர். தீய நிமித்தம் அவாகள் மனைகளில் உணடாயது, கற்பகம் முதலியன மறைந்தன. ஆணடு ஆயிரத்துக் கொருபகலாய் முடியும் வேளையும வந்தது. கணணன் முதலான சுரர்களின் உள்ளம மகிழ்ந்தது. திரிபுரததை அழிககுமாறு சிவபெருமானை வேண்டினர்; சிவபெருமான் உமையை நோககிப் புன்முறுவல் செய்து, மேருவை வளைதது நாணபூட்டி அம்பைக் கையிற் சுழற்றி யெடுத்துத் திரிபுரத் தைக் கடைக்கணணுல் நோககிச சிறிது புன்முறுவல் செய்தார். அப்போது முறுவலிடைத தோனறிய தீயானது மனமதனை எரிததது போலப் புரஙகள் மூன்றையும் நீறுககியது.

அதனைக கண்ட அம்பின் வடிவான அரியும் அங்கியும் காற்றும் எங களையும் பணியாறற அருளுக என வேணடினா. அரனும அம்பை விடுததார். அம்பிலிருககும் அககினி, முறுவல் அககினியை நோககி, 'நாஙகளும புரஙகளை எரிததனம எனப் புகழ்பெற வேண்டும்' எனறு இரக்க அஙஙனமே அதன் அனு மதியைப் பெற்று உடன சென்று புரததை யெரிததாகப் பெயர் பெற்றது.

அப்போது, புத்தர் சொற்கிணஙகி யிருந்த அசுரர்கள் இறந்து சிவார்சசனை செய்த பலததால் சிவகணஙகளாயினர். சிவ வழிபாட்டில வழுவா திருந்த மூவரும் புரத்தில் வேகாமல, நீரிடை யிருப்பவா போலத் துன்பமொன்றிலாது இன்புற இருந்தனர். 'புத்தர் மாயையில் அகப்படாமல் இறைவனை வழுத்தி யிருந்தோம். மாயையிற் சிககியிருந்தால் நாமும் நீறுகப்போயிருப்போம்' எனப் பேசி மகிழ்ந்தனா.

சிவபிரான், அம் மூவரும் வேணடிக கொணடவாறு, கயிலையிற் காவல ராகும் பேற்றை அவாகளுக்கு அருளினா. அனறு முதல் சிவ வழிபாட்டின சிறப்பை யாவரும் உணாந்து மேற்கொணடனர். சிவ பூசை செய்யாதோர் சண்டாளரே. சுருதி மிருதிகளின் உறவும் அவர்கட்குப் பயன தராது.

ஆகையால், எவ்வாறு வருந்தினும் சிவபிரானையே உவந்து வழிபடல் வேணடும்.

அத்தியாயம் 72.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி

(திரிபுரத்தவர் பூசித்தது—தொடர்ச்சி)

2148. தண்டுழாய் அலங்கல் அண்ணல்மா யையினாற்
சகலராம அசுரரும் மயங்கிக்
கண்டிநீ றமலன அருச்சனை சுருதி
கலைமிரு திகளெலாம தணந்துள்
கொண்டுபுத் தாகளா சாரமே யடைந்து
கூர்ததிடக் கணடதே மெய்யென(று)
எண்டிசா முகமும இருந்தனா மனையார்
எவரும்நா ரதர்மொழிக் கிசைந்தார். (1)

2149. கண்டபே ரளவை தனனைமெய யெனவே
கருதலோ டுரைகள்பொய யென்று
கொணடசத் திகளாய்ப் பிறர்புயந் தழுவிக்
குறிக்கருங கற்புநீத தனர்கள்
அணடமீ துயர்ந்த மனைகள்துன னிமித தம
ஆனது கறபகஞ் சுரபி
கொணடலநோ நிதிசிந் தாமணி யிறநது
குறறமேற கொணடதெங கணுமே. (2)

2150. வருடமா யிரத்துக் கொருபகல துலஙகி
வருபடி மககலத துழூநதுள
உருளள வையுமச சமயமீ தடுததிங
கொலலைவந் தடைநதது *பெமமான
திருவுள மகிழ்ந்தால உடனகிடை யாத
தேதெனக் கண்ணனு தியாகள்
பொருவினமுப் புரங்கள நைவதைக கண்டு
புந்தியுள் மகிழ்ந்துபோற றிசைப்பார். (3)

2149. கொண்டு அசததிகளாய்

2150. படிமக்கலம்—கண்ணுடி: கணணுடியில் உழுந்துருளும அளவை—செய்யுள் 524 கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க.

* முன்னவனே முன்னினருல் முடியாத பொருளுளதோ—" பெரியபுரா,

2151. மூக்கணு யகனே! வெஞ்சரம் விடுத்து
முப்புரம அழித்தரு ளென்று
திக்குநோக் குத்தாழ்ந் திறைஞ்சிவிண் ணப்பஞ்
செயதிடக் கணணு தியர்கள்
தொக்கமா மகிழ்ச்சி யுமபர பரப்புஞ்
சூலிநோக் குபுகருணை யினுற
பக்கமே வியபார்ப் பதிமுக நோக்கிப்
பரிந்துபுன மூரலசெய் தனனே. (4)

2152. சேமபொன்மா மேரு வரைச்சிலை கோட்டித்
திறலிடப் புயமலை யிருத்தி
அம்புரா சியினமான மருததெரி சரமோ
ரஙகையாற் சுழறறிமுப் புரத்தைப்
பம்புமுக் கடைக்கண் பாாததனன முறுவற்
பாவகன தனிலணுத துணைபட்(டு)
இமபர்முப் புரமுங் கணணழல மதனபோல்
எரிநதவை பதஙகமா யினவே. (5)

2153. அக்கணங கிரீசன கரததினிற சுழலும்
அஙகிகா லரிசசி முதலாய்த்
தொக்கவிண் ணவாகள சிரிப்பினுல் வெந்து
தொலைந்தமுப் புரங்களைக் கண்டு
நக்கனை யசுரா ரியைத் தொழு தெமையும்
நாடிவிட் டருடியென றிரக்க
மிக்கமே ருவிலிற பணிவிரல நுதியான
மெலலவேற் றிசசரம விடுத்தான. (6)

2154. சரத்தினி லெரிபுன மூரலின எரிபின்
தழீஇத்தொடர்ந் தடியனேன எரிந்த
புரத்தினை நானும் எரிததன னென்று
புகழ்பெற வேண்டுமென் றிரக்க
வரத்தினை மூர லெரிசர எரிக்கு
வழங்கவே கூடமாய்த் ததுமுன்
புரததினை மூர லெரிசுட இறநதோர்
புத்தர்சொற் கேட்கமுன பணிந்தோர். (7)

2152. பாவகன்—அக்கினி; பதங்கம்—விட்டில்.

2153. கிரீசன்—சிவன்.

2155. மழவிடைப் பரனதா ளருச்சனை புரிந்தார்
வந்தவப் பலத்தினுற் கணங்கள்
தொழவரு நானு திபததிய மானமா
தோறறுமெய்ஞ் ஞானமோ டடைந்து
பழவினை தணந்து கண்ணுத லருகு
பணிநதொரு வாதிருந் தனர்வண்(டு)
உழஅலர் துளவ இறைபுரி மாயை
உருதமூ வர்கள செயலுரைப்பாம். (8)

மூவர் பிழைத்தது

2156. அங்கமா மணிவெண் ணீறுதற பரனதாள்
அருசசனை விடாதுளந துதிகருந
தககமூ வசுரர் புலிங்கமவிட் டெழுந்து
தழறபிழம பாகமுப் புரமும
ஒக்கவே யெரியும பேரரண் நடுவண்
உறறுமவெண் டிரைகொழித தெறிநீர்
தொககவா ரிதிநாப் பண்ணிருந் தனர்போல
துனபமற் றினபமே யினரால். (9)

2157. ஒருவருக் கொருவர் உரைத்துளம் வியப்பார்
ஊழவினைப் பெருவலி யதனுல
வெருவரப் புகலும் புத்தர்மா மாயை
விளைக்குமோ கதநிலுட் படாமல்
இருவருந கரிய இறைநினைத் திருந்தோம
யாமுமோ கிதநிடி லவாபோற
பருவரற புரததுள் வெந்துநீ றுவோம்
பகாந்திடி லையமவே றிலையே, (10)

2158, என்றுரைத் திருக்கும அசுரர்முப் புரத்துள
எரிதழற பிழமபிடை யிருநது
மன்றலங கடுககை வள்ளலபொன மலர்ததாள
வழுத்திய பலத்திறை கொடுமை
துன்றுதுர்க் காலங கடந்தனா எனறே
தொல்லுல கெலாமதி சயிக்க
வெனறிபெற் றிடுவோர் படவர வசைத்த
வேந்தயல் சேர்ந்துபோற றினரால, (11)

2159. உள்ளமநெக் குருகக் கண்கள்நீ பிலிற்ற
உரைதழு தழுக்கமெய் புளகங
கொள்ளவீழ்ந் திறைஞ்சும அடியரை நோக்கிக்
குரைகடல நஞ்சயின றருளும
வள்ளலகட் டுரைககும நீவிர்நம பததா
மலிபுக ழாயவும உடையோா
எள்ளரும வரஙகள யாவைவேண் டுவவிங
கியமபுதி ரெனறுகூ றினனால. (12)

2160. அங்கண னுரைதத போதின, உத்தம மாம
அரியநல வரங்கள்கேட் கினறா
மங்கைபங் குறையும வள்ளலே ! கருணை
வரந்தரும இனபவா ரிதியே !
புஙகவ ரிறைஞ்சுங கயிலையிற சோநதப
புரததினிற காவலா யடியோம
மங்கலத துடனே வதிநதிட வேணடும
வரமரு ளென்றுபோற றிசைததார், (13)

2161. மழுவல னேந்துங கண்ணுதற சாமி
மகிழ்ந்தவா கேட்டநல வரஙகள்
முழுதருள புரிந்து வாயிலகாப பவராம
முதனமையுங கொடுததுமீ ளவுமே
தொழுதகு திருமான முதலிய சுராக்குந்
தொலலுயிாக குஙகிடைக கரிதாம
பழுதிலா வரஙகள அனைததையுங கொடுத்துப்
பரனதிரு வுருமறைந தனனால.

2162. கறையணற பகுவாயப் பஙறலை அரவிற
கணடுயில அணணலா தியாகள் (14)
முறைமுறை யொருவாக கொருவாபா ணிதது
முறறுமா ராயநதொரு சபதம
அறைகுவா உலகில இனறுதொட டெனறும
அமராகள் அசுராகள முனிவோா
குறைவிலசித தர்களகந திருவாமா னவர்கள்
கூறுமற றோாகளியா வருமே. (15)

2162. பாணிதது—கிதானித்து.

2163. நீத்திய சிவபூ சைகள்புரி யாதோர்
நீறுகண் டிகைதரி யாதோர்
முத்தியை விரும்பும் முனிவரா கிலுமே
மூழ்நரா தமாகள்பா சண்டா
பத்திகொள் தருமா எனினுமன் போடு
பகர்ந்திடப் படாதவ ரவரோ(டு)
ஓத்திசை சுருதி மிருதிகன் மங்கள்
உறவுளோர் கிலலைகார் திகளே. (16)

2164. இந்தநன் மொழிசத் தியஞ்சத்தி யமமென்
றென்றுமீ ளவுமுரைத் தங்கண்
விந்துநா தமதா மிலிங்கபூ சனைகள்
மிகுநெடு நாட்புரிந் திருந்தார்
அந்தமில் சபத மிப்படிப் பின்னும்
அறைந்துதத் தமபதம் அடைந்து
புந்தியுள் மகிழ்ந்தீ சனசிவ பூசை
புரிந்தனா நிரந்தரம் புகழ்ந்தே. (17)

2165. ஆற்றரு முனிவிர்! அசுராகள் அறிவற்
றமலனு ராதனை புரிந்து
போற்றுவ தமர ராலவிட்ப பட்டுப்
பொருவில்கண் ணுதலமுறு வலினுல்
ஈற்றினில் இறந்து கணங்களுக் கரசா
யிருந்தனா ஆகம விதிகள்
சாற்றிய படியீ சனையருச் சித்தோா
தற்பரன் கயிலையிற் சார்ந்தார். (18)

2166. சங்கர னிருந்த பப்பறு வாயில்
தகுமெனத் துவாரபா லகராய
மங்கல வரிசை யோடிருந் தனாகள்
மணிவண்ணன் விரிஞ்சனு தியராம
புங்கவா அசுரா தமைச்சயம் புரியும்
பொருட்டம லனையருச் சித்தார்
எங்கணும் அசுரா சுரரமாகக் குடைந்தே
யிறந்தனர், பூசுரோத் தமரே! (19)

2166. பப்பு—ஒப்பு "பப்பறவீட்டிருந்து"—திருவாசகம்.

2167. ஆகையால் உலகில் எப்படி வருந்தி
யாகிலுங் கருவிழித் துவாவாயத்
தோகைபா கனையே வழிபட வேண்டுஞ்
சுராமுநி சித்தர்கந் திருவா
வாகைமா னவர்வீ ரியஞ்சுகஞ் செல்வம்
வருசயம் போகவீ டனைத்தும்
ஓகையாற் பெறவேண் டிற்சிவ பூசை
உவந்துசெய் திறைஞ்சவேண் டிடுமே. (20)

அத்தியாயம் 73

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி.

அந்தகாசுரன் பூசித்தது

அந்தகன் என்னும் கொடிய அசுரன் தனது தவத்தின் வலிமையால் அரி முதலிய அமரரைப் போரில் வென்றனன். அவனுக்கு அஞ்சிய அமரர்கள் அரம்பையர் போல வடிவ மெடுத்துத் திசைகள் தோறும் ஒளிந்து திரிந்தார்கள். அங்கும் அவன் அவர்களைத் தேடிவர, அவர்கள் ஓடிப்போய் உமையம்மையாரின் சேடிகளுக்குத் தொண்டுபுரிந்து கொண்டிருந்தனர். அங்கும் அவன் அவர்களைத் துன்புறுத்தச் சென்றான்.

அரி, அயன் ஆதிய அமரர்கள் சிவபிரானிடம் முறையிட்டனர். அவர் வடுகக் கடவுளை அனுப்பினர். வடுகக் கடவுளின் படையும் அந்தகன் படையும் பொருதன. அப்போது அந்தகன் படைகள் மடிந்தன. அசுர குருவாகிய சுக்கிரன் மிருத்தியுஞ்சய மந்திரத்தால் இறந்த அசுரர்களை உயிர்ப்பித்தான். அதனைக் கண்ட வடுகர் சுக்கிரனைப் பற்றி யிழுத்துக் கடித்து விழுங்கி விட்டு, அசுரப் படைகளை வதைத்தார். பிறகு, தம் சூலப் படையில் அந்தகாசுரனைக் குத்தி யேந்திச் சிவபிரான் திருமுன் சென்றார். சிவபிரான் அந்தகனை நோக்கினார்; அக்காட்சியினால் அசுரன் துர்க்குணம் நீங்கித் தூயனானான். சிவபிரான் கருணையுடன் உனக்கு என்னவரம் வேண்டுமெனக் கேட்டனர். அசுரன் அவரைப் போற்றிச் சிவகணத்தலைமையை வேண்டி அங்ஙனமே பெற்றனன். பின்னர், வடுகக் கடவுள் சுக்கிரனைத் தம் வயிற்றிலிருந்து வெளியே விடுத்தனர். சுக்கிரன் அரனை வழிபட்டு முன்போலத் தன் பதத்தைப் பெற்றான். நெடுமால் முதலான அமரரும் சிவனை அருச்சித்துத் தம் பெண்ணுரு நீங்கித் தத்தம் இடங்களை அடைந்தனர்.

அத்தியாயம் 73.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடாசசி

எழுசீர் விருத்தம்

அநதகாசுரன் பூசித்தது

2168. தொழுதகு முனிவீர்! நிஙகளங கணணி
சோதிதா ளருசசனை புரிநது
பழுதிலகா மியஙகள தேவரா லடையப்
பட்டன நுஙகளுக கதனில
வழுவற எடுததோா கர்தைசொல கேனமுன
வலிகெழும அந்தகா சுரன்தான
முழுவலி கெழுபூ லோககண டகனய
மோகநீத தருநதவம புரிநதான. (1)

2169. மீடலகெழு வலிபெற றதிகவீ ரியமும
விசயமும படைததிகல புரிநதே
படவர வணைமால பதுமனு தியராம
பணணவ ரோடுமூ வுலகத(து)
அடலபுரிந திடபபோ ரபசயப பட்ட
அமரரியா வருமபயந தொளிதது
மடவர லாகி யவாகளபோல மொழிநது
வலியஆ ணுருவிகந தனரே. (2)

2170. தெருமர லொடுமபோயத திசைகளபத் தினுமே
திகைததுளம நடுஙகியே திரிநதாா
பருவர லுடனஆண உருவமாயத திரியும
பணணவா தமைபபுடைத துளளம
வெருவரச சிறைசசா லையிறறுடாப பிணிதது
வீழததினன பெணகளாயத தளிர்மெல
உருவுகொ ளமரர் தமமையும புடைகக
ஓடிமந தரகிரி யடைநதாா. (3)

2171. பஙகயன முகுநதன் ஆதிய இமையோா
பகீரதி மிலைசசுசெஞ் சடிலப
புஙகவன மலாததாள போறறிவீழந் திறைஞசிப
புண்ணியன ஆணையால இமய

மஙகைதோ ழியாக்கே வற்றெருழில புரிந்து
வணஙகினா அந்தகா சுரனகேட்
டஙகணுந் தொடாந்தான பெணணுரு வான
அரியயன அமராகண டொளிததா. (4)

2172. வரிகெழும உழுவை யதளிறைக கசுர
வஞசகன செயும்வர லாறு
தெரிதர வுரைததா கருணைவா ரிதியாரு
சிறபரன அமரரைப் புரப்பான
சொரிதழற கடைககண வடுகனை யனுபபச
சுழலவிழிக கணததுடன படாநது
பிரிவற அசுரப படையுடன வடுகன
பெருமபடை யெதிாததுமோ தியதே. (5)

2173. இருவகை யனிகம பொரவுடற குருதி
யெழுநதுசெந நீரபபர வையதாயப
பெருகிட வடுகன அனிகமவல லசுரப்
பிணமது துவைககவெம புழுதி
யொருவகைப படசசெல பருதியை மறைகக
வலலைவல லசுராசே னைகளவெரு
செருவினின மடியப பிருகுமா முனிவன்
தோநது மருந யருசெபரு செபிததான, (6)

2174. இறந்தவல லசுரச சேனைவன மீகத
தெழுந்திடும ஈசலபோன மனுவாற
பிறந்திடல தனைக்கண டதிசயித தொலலை
பிறையெயி றதுககியே வடுகன
பறநதலைப புறததிற பிருகுமா முனியைப
பறபறத திழுததுயிா பறகக
வுறநதுடற கறிதது விழுஙகினே ரசுரன
உறுபடை யனைததுமாயத தனனே. (7)

2175. செருவுபேந் திரனுமவாமனற றடிந்து
செஙகையால மெயயத னுரிததுப
பொருவிலசட் டையதாயப புனைநதருள வடுகன
புழுஙகியே திருகுவெரு சினததால

2173. பிருகு—சுக்கிரன.

2174. பறந்தலை—போர்க்களம். பறபறத்தல்—மிகவிரைதல்.

வெருவரப் பொருத அந்தகா சுரனை
வீறறிரு சூலவெம படையாற்
சொருகியே குத்திக் கண்ணுதல திருமுன்
தூககிநேர் சென்றவை அடைந்தான. (8)

2176. வள்ளிலைச் சூல வைந்நுதி பொருது
மடுத்துடல் கோததிட அமரர்
எள்ளமேல நான்று சுழலுமந் தகனை
யீாஞ்சடைச கடவுள்கண டடத்தீ(து)
உள்ளதாம் அசுரன தீர்க்குணம அனைத்தும்
ஒருவியே தறபரன கருணை
வெள்ளமீ தூர நோககிநீ யுளததில
வேணடுவ தெனகொலென றுரைத்தான. (9)

2177. அஙகண! அடியேன தனக்கு நீ கணஙகட்
கரசெனுந் தலைமையை யளிததி
இஙகுவேண டுவதும ஈதெனப பெமமான
இசைநதுகா ணுதிபத தியமே
புஙகவா வியப்ப நலகினன உதரம
புகுநதசுக கிரனதனை விடுகன
எஙகணும உவபப விட்டனன பிருகு
ஈசனை அருசசனை புரிநதே. (10)

2178. ஓஙகுதன பதமெய தினன, அயன நெடுமால
உமபாஈ சனையுமை யவளோா
பாஙகுற அருசசித திசைந்தபெண உருவம
பறறறத தணநதவண ஓலலை
நீஙகியே தததம பதமடைந தனாகள்
நிநதைகூா அந்தகா சுரனும
ஆங்கம ரருககும பெறறகருங கணஙக
ளாதிபத தியமுமே அடைநதான. (11)

2176. உரைததான—வினவினன்; அல்லது, எனகொல் எனக் கேட்டு உரைத்தான.

அத்தியாயம் 74.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி.

பண்டாசுரன் பூசித்தது.

ஒரு முறை சிவபெருமான் தேவியுடன் சிங்காரவனத்துக்குச் சென்றனர். அசசோலையில் கற்பகத் தருக்கள் தழைந்தன; அறுமுகவேளுக்கு உகந்த கடம்பு, குருந்து முதலிய பலவகை மரஙகள் பொலிந்தன; சுரும்புகள் பாடின; மல்லிகை முதலிய மலர்கள் மணம் வீசின; நீர்நிலைகள் தாமரை முதலிய பூக்களுடனும் நீர்ப்பறவைகளுடனும் இலகின; மரஙகளிற் பறவைகள் ஒலி எழுப்பின. இததகைய வனப்புககளைப் பார்த்து வந்த பரமன் உமையம்மையுடன் ஒரு பெரிய ஆலமரதது அருகே ஒரு சிங்காதனத்தில் அமர்ந்தார். அப்போது, அண்ணலை நோக்கிய அம்பிகை, 'இந்த ஆலமரத்தைப் போல நான் எங்கும் கணடிலேன். இதன் வரலாறு என்ன?' என வினவ, இறைவன "அம்பிகையே! இந்த ஆலமரம் பிரம கற்பமாகிய பிரளயகாலத்தில் பிரளய மட்டத்தினும் நூறு மடஙகுயர்ந்திருக்கும். திருமால் இதன் இலை ஒன்றிற் குழந்தையாக உலகினை வயிற்றில் அடக்கித் துயில்வான். பிரளய முடிவில் அவன் உந்தியிலிருந்து நான்முகனை தோற்றுவித்துத் திரும்பவும் உலகைப் படைப்போம்' என்றார்.

இவ்வாறு பரமன் பகர்ந்து தம் குமாரரை நோக்கி இரு பறவைகளைப் பிடித்துவர ஏவினர். அவாகள் கிளி யொன்றையும் அன்னம் ஒன்றையும் கொண்டு வந்தார்கள். அப்பறவைகள் அந்தி வண்ணர் அடியிணைகளில் வணஙகி ஒடுஙகி நின்றன. பெருமான் அவற்றை அருளுடன் நோககி 'நீங்கள் இஙகே என்ன செய்வீகள்?' என்று வினவினர். கிளி 'அண்ணலே! திருமால் முதலானோர்க்கு அளததற்கியலாத அடிகளின் புகழைப் பாராட்டுவேன். பொன்போல மலாந்து நாரிற் கட்டப்படாத மாலைகளுடனும் தஙகள் சடை போன்ற காய்களுடனும் இந்தச சரக கொன்றை அமரர்க்கு வரமளிதது நிற்பதையும் அடிகள் தேவியுடன் இக கொனறையைப் பிரியாமலிருப்பதையும் புகழ்ந்து பரவி இக் கொன்றையைப் பிரியாமல வாழ்வேன்' என்றது.

அன்னம் 'பரம்பொருளே! அடியேன் எலலா உலகங்களிலும் அலைந்து திரிந்தேன். இறுதியில முன் செய்த நலவினைப் பயத்தால் இஙகு வந்து அமுதனைய பொய்கையின் நீரைப்பருகி, அடிகளின் திருமுடியிற் பிரியாத அறத்தின் வடிவான கஙகையை அடிகளின் மனைவியெனப் பாராட்டி, அவள் பெருமையை வழுததி இந்த வனத்திடை வாழ்கின்றேன்! என்றது.

பெருமான் புன்முறுவல் செய்து அவைகளைப் போகுமாறு பணித்தார். உமையம்மையார் 'இறைவரே! கஙகையைத் தஙகள் மனைவியெனக் கூறிய போது புன்முறுவல் செய்ததேன்? என்று கூறி சிறிது ஊடிச் சிவபிரானது

இதயம் திடுக்கிடச் சென்றார். சென்றவர் ஓரிடத்திற் புழுதியைக் கூட்டி ஒருருவம் செய்து கொண்டு சிந்தனையின்றி யிருந்தார். சிவபிரான் பின்சென்று ஊடலைத்தணித்து அழைத்துச சென்றார். அம்பிகை புழுதியாச் செய்த வடிவம் ஓரரக்கனாக உருப்பெற்றுக் கயிலை யருகிற் செல்லச் சிவ கணத்தவர் அவ்வரக்க னுக்குப் பண்டன் என்று பெயரளித்து, 'நீ தேவர்க்குப் பகைவன்' என்று விரட்டிவிட்டனர். பண்டன் சினந்து, இறைவனைப் பரவி நீண்டகாலம் தவ மிழைத்து அவரிடம் திருமால் முதலான தேவாகளின் வீரியத்தைப் பருகும் வரம் பெற்றான். அவ்வசுரனால் அமரர்கள் வீரியம் இழந்து தம் காதலிகளின் முகத்தை நோக்கவும் ஆற்றலின்றி வெட்கமுற்றனர். இந்த இடர்நீரச் சிவனைப் பூசித்தனர். இறைவன் 'உங்கள் வீரியங்களைப் பண்டாசுரன் உண்டான். இனி உஙகள் உயிரை யெல்லாம் ஆகுதி செய்து சருவசங்கார யாகம் ஒனறு இயற்றுவோம். அந்த வேள்வியில் ஒரு சத்தி தோன்றுவாள். அவளைக் கொண்டு அந்த அசுரனை ஒழிதது உங்களைப் படைப்பிப்போம் என்று இயம்பினா.

பிறகு, இறைவா கூறியபடியே இயற்றப்பட்ட வேள்வியில் மலர்க்கணை யும் கருமபு விலலும குஙகும நிறமும கொணட திரிபுரசுந்தரி வெளிவந்தாள். இறைவன் அவளை அனுப்பிப் பணடாசுரனை மாயத்தனர். அவளையே திரு மால் முதலான தேவர்களையும் அவர்களின சததிகளையும் உலகையும் படைத் திடுக என்று பணிததனர். அவ்வாறே அரனருள் பெற்ற அந்த அம்மை யாவரையும் படைத்து, உமையம்மையாரிடம ஒன்று பட்டாள்.

அதன் பின்னர் முத்தேவரும் முக்கண்ணர் ஆணையால் முததொழிலையுஞ் செய்து, பல்வகைப் போகங்களையும் அனுபவிததனர். பண்டாசுரனே உருததிரகணத தலைமையைப் பெற்றான்.

—— ——

அத்தியாயம் 74.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்சசி

பண்டாசுரன் பூசித்தது.

அறுசீர் விருத்தம்

2179. கலைவெண் மதியம் உமிழுநிலவு
கடுககும வெண்ணீற் றொளிபரபப
மிலையு மணிக்கண் டிகைமார்பின
மினமுப் புரிநூ லிடைநுடஙகத

2179. 'துலையும் மலையும் நிலமும் மலாததுணரும் உறழ் சூதன்'—"நில மலை நிறைகோல் மலாநிகர் மாட்சி"—நன்னூல்—26,

துலையு மலையு நிலமுமலாத
துணரும் உறமுகூ தனசொலுமால
நிலையுந தவமும பெறுமுநிவீர
நீவிர கேணமின ஒருகாதை. (1)

2180. ஒன்று சொலுமுன னொருகாலத
துமிழசெந தேறற கலுழிவெள்ள
மனறல் கமழும இதழியந்தா
வணையும பவளச சடிலஇறை
குனறு திரண்டு வளருரிளங
கொஙகை வரைமா தொடுபினனாச்
செனறுள ளுறையுள் மரீஇயகணச
சேனை சூழப புறபபட்டான. (2)

2181. கரவாள கட்கங கொணடயலகங
காளி தூககை காததிருபால
வரவே பனுவ லாட்டிதுதி
வாழதத மணிப்பூண திருவெடுககத்
திராமா யடபபை சசிபிடிக்கத
தீர்ததங கவரித திரள்வீசப
பரமாங கயிலா யந்துதிமேற
பரிககக கொடுபாாப பதிநடநதாள. (3)

2182. விரைமெல விதழககோ மளஅனிசசம
மிதிககுந தொறுங்கொப புளமாகு
மரையுள அடிகன றிடசசிவபப
வருநதி முலையுஞ சுமநதுமெலலத
தரையின பதமவைத திடவுடைநது
தளளப படுமன னுமபிடியும
இரையும அறவெள கிடநடககும
இமய மயிலை நோக்கினனுல. (4)

2183. சாறறும புவனம பிரகிருதி
தனனில நூறறேு டெட்டெட்டாம்
தேறறு மசுததத மாயைதனிற
சேரும புவன மூவொனபான

2181. தீர்ததம்—கஙகையாதிய தீர்த்த கன்னியர்,

போறறுஞ் சுதத மாயைதிகழ
புவன முபபான மூனறிவையில
ஆறறும அறமெண ஞனகுமையாள்
அனநதம வளர்ககு மலாககரமே. (5)

2184. எனறு கருதிக கருணைவளளல
இமிழுதேன துளிககுந துழாய்மாாபன
மனறல கமழுஞ் சரோருகததே
வாணோ முதலாஞ சராசரததுக(கு)
ஒனறு படவேய வரமனைததும
உதவும மலாககை யாறபிடிததுச
சென்று மலர்சசிங காரவனஞ
செலவி யுடனே படாநதனனுல. (6)

சிங்கார வன வர்ணனை 2185—2198

2185. மடையுங குரமபுஞ செழுநதாதும
மருவல வியுமென றுடைதசொழுகிப
புடையும பெருககா றெடுததுவெளளம
புரளுந தரஙகச செநதேறல
பெடையுஞ சுருமபும வாயமடுததுப
பெரிதுண டுணடாட் டயாநதுமுரன(று)
அடையு மலாககற பகததாரு
அலஙகல அரிசந தனநதருவே. (7)

2186. சநதா னஙகொத தலாபாரி
சாத மலாப்பைந தழைகுழைககும
மநதா ரஞசுற றுமபுரிசை
மருதிப் பொதுமப ராரைவளா
ஐநதா ரெழுநதெண டிசைபபுறமும
அணட முகடுந் தழீஇககலநது
கொநதா நறுமமண மலரருவி
கொழிககுந தேறல பிலிறறுமமமா. (8)

2184. சரோருகத் தே—தாமரைததேவு—பிரமன.

2185. குரம்பு—வரப்பு அலஙகல்—தளிா.

2186. ஐந்தார்—ஐந்தாரு—தேவலோக விருக்ஷஙகள ஐந்து—சந்தானம, அரி சந்தனம், மந்தாரம், பாரிஜாதம், கற்பகம்.

2187. குருநது சரளஞ செணபகமபொற
கொனறை கமழுகுங குமஙகோஙகு
செருநதி குரவஞ் சுரபுனனை
திமிசு ஞாழல அறுமுகவேள
பொருநது கடமபு வெட்சிபனஸீா
புனனை காசை பாதிரிதான
திருந்து மலாககுஊ ருததிவனனி
தேறல கொழிககும அசோகமுமே. (9)

2188. நறைமல கியமா நோககமுலலை
நகைகக மிளிாசண பகமஉடலினை
உறையும நிழலபட டிடபபாலை
யுறவு செயய அசோகுபதம
அறையத திகழுபா திரிநிணைகக
அலஙகு புனனை நிருததமிட
இறையெண குரவு தழுவககோங
கிணைய மகிழமுத தஙகொளவே. (10)

2189. மனறல கமழுஞ சததளசசெவ்
வநதி குடமல லிகைமலாக்காத
தெனறல தவழுங குறுமுலவைச
சிறுசண் பகமபைங கொடிநெடுந்தாள
துனறு தவள இதழுபபிசசி
சுருமபாா வெணடோட் டிருவாட்சி
வெனறு முறுவல கடுககுமுலலை
வெணசங கனைய மலலிகையே. (11)

2187. சரளம்—தேவதாரு. திமிசம்—வேஙகை. 'அறுமுகவேள் பொருந்து, கடம்பு'—"தணடலைழ பொதுளு நீபத தணணிழற் .பள்ளி"—கந் புரா—திருஅவ. 118.

2188. "எடவிழ் மகிழ் சுவைக்க, எழிற்பாலை நணபு கூடப்,
பாடலம் நிக்திக்கத தேம் படிமுலலை நகைககப் புனனை,
ஆட, நீள் குரா அணைக்க, அசோகுதைத் திட, வா சந்நி
பாட, மாப் பார்க்க, வார்சண் பகம் நிழல் படத தளிாகும்."
—சூடாமணி நிகணடு.

எணமா தவிசண பகம்பாலை புன்னை எழிற் படலி
கொணமா மகிழ்(மர)மாவொ டசோகு குராமுல்லை மின
பணபாட னீழற் படனட்ட லாடற் பழித்தலுணணல்
தணஞேக குதையணைத தல்சிரித் தற்கலர்க் காடுறுமே.
—ரத்தினசுருக்கம்.

2190. அணங்கி நுணங்கு மிடைசுமததற
கரிதாய்ப் புடைததுப் பணைதஙெழுந்து
சுணங்கு விரிந்த களபமுலை
துணையெள் ளியசக்கரவாகம
நிணங்கொள் அயிலம புறழ்கருங்கண்
நெடுமை யிகழுஞ் சகோரமுகில
இணங்குமஅளகத தேனதுளிவேட்
டிருக்கும எழிற்சா தககுலமே. (12)

2191. தளிருண் குயில்பூ வைபுறவு
சரணு யுதங்கா டையசுண
மிளிரதண் கயங்கூா சிரலையனறில
வெடிவால வலியன கரிககுருவி
களிவண டினங்கொண்ட லாததிக்ககில
கலிங்கம் போதா கவுதாரி
உளியின றுருவு மரங்கொததி
ஓங்கும அண்ட பேரண்டம. (13)

2192. வரிவண் டுழுமெல விதழமுறுக்கு
மலருஞ் செந்தா மரைககுலமும
விரிவெண் டகட்டுத தேறலகமழ
வெண்டா மரையும முரனறுவலம
புரிநின் றுளிரா யிரநதகட்டுப
பொறறு மரையுங குவளையுநதேன
சொரியுந் தகட்டிங் நீவிரமுந
துலங்கு நெயதற குலங்களுமே. (14)

2193. மறையு மிருதி விதிகளுநூல
வழிவாய் முழங்கு சுரிசங்கம
அறையுஞ் சுருதி யுபநிடத
அந்தப் பொருள்தேர் வலம்புரியும

2190. அயில் அம்பு உறழ் கண்.

2191. சரணுயுதம்—காலாயுதம்—கோழி: சிரலை—சிச்சிலி; குக்கில்—செம்போத்து; கலிங்கம—வானம்பாடி; போதா—பெருநாரை.

2193. சிறைத் திமிங்கிலம்—திமிங்கிலத்தின் ஒருவகை; திமிங்கில கிலம்—திமிங்கிலத்தை உணணும்பெரியமீன்.

இறையும பசுவும பாசமுமாயந்
தேததிப புகலுந சலஞ்சலமுஞ்
சிறையம பருதித திமிஙகலமுந
திமிஙகி லகில மகரமுமே. (15)

2194. அலஙகு மலாபபொற் ருமரைததண
டடுததுக கறிக்கும பசுமபொனனம
துலஙகும மதிய நிலவுமிழவெண
தூவி அனமசெங காலநாரை
விலஙகி உகளும வரிகசெண்டை
விழுங்குந தாரா மடுகொடகு
மலஙகுண அலகு திறநதெடுத்து
வருபோ தாவண டானமுமே. (16)

2195. செயய மணிப்பொற் சுடிகைமுடிச
சேடன உறைபா தலமளவும
துயய புனலநின மலமாகித
துலஙகு மணியும நிததிலமும
ஐயம அறநோந தறிநதிடவே
அறவோ ரிதயம எனக காட்டும
மையில தரஙக மணிகொழிதது
வரன்றி எறியும வாவிகளே. (17)

2196. குயிலமைந் தளிரகோ திககறிததுக
குறிஞ்சி பாட அளிமிழறற
மயிலமுன பரத நடஞ்செயப்பூ
வையுமபைங கிளியுஞ சுருதி சொல
கயிலமந திகளொக கடிகக அனம
காணக கணிபொன கொடுககமுறை
பயிலுஞ் சுத்த விஞ்சையாக்கொப
பாஞ்சிங காரு வனமாமால. (18)

2194. மலங்கு—ஒருவகைமீன்; வண்டானம்—நாரைவகை.

2196. கயில்...ஒக்கடிகக—கையால் தாளம்போட; அனம்—அன்னம்; கணி—வேங்கைமரம்.

2197. வளங்கொள் நரந்தம் தமரத்தை
வாசங் கெழுபொற் செம்பீரம்
துளங்கும் இரத எலுமிச்சை
தும்பி முகனா விரவுசெம்பு
விளங்கு கனிமா துளைகொமட்டிப்
மிகுமா துளைசெங் குளஞ்சி நெலலி
உளங்கொள் கதலி இலஞ்சிபலா
உயாதெங் கமுகு தேமாவே. (19)

2198. சந்து கமழும மரகதப்பா
சடைமல் இயபசு சிலையுநறுங்
கொநதெங் கணுங்கான நிறை மருவுங்
கொழுந்துங் கதிரபபச சையு நெடுந்தாள்
கந்து குலவு சவரநிவா
கறறை வேருமெ பரிமளஞ்சேர்
இநத வகைய வனமனைததும
இமய வரைமா துடனபாாததான. (20)

2199. அஙகண அடவின நனந்தலையில
அளததற கரிய தழைகுழைக்கும
பொஙகர் உலவைப் பாசடைகள்
பொதுளி அணட முகடணவித
திஙகள் தவழ உமைமலர்க்கைச
செயய பவளம உறழகனிகள
எஙகும உலவை நெருங்கவளர
இறும்பூ துடைததாம வடதருவே. (21)

2200. அண்டம அனைததும ஈனறுமக
வருநதா மூலமென மேறபுளகங்
கொண்டு சுணங்கு கனிந்தழகு
கொழிக்குங கனனி உமையுடனே
வணடு முரலும இதழியநதார்
வள்ளல வடதா ருவினமூலத(து)
எணடிசையும்போற றிடமகிழநதங
கிருந்தான திப்பி யாசனமே. (22)

2197. தும்பி முகனா... மாதுளை—பந்தயத்தில் விநாயகர் பரிசுபெற்ற மாதுளை. குளஞ்சி—கிச்சிலி.

2198. கான்—வாசனை; சவரம் ..சாமரை; நிவர்தல்—ஓங்குதல்,

2201. விரைமென் மலர்த்தா ருகவனத்தின்
மினனுர் வளைக்கை கழலவுடை
அரையின நெகிழ மயல்பூட்டி
அழிததோ னெனறே அங்கணனை
வரைமெல லியலஞ் சனவிழியுண
மதர்த்துக் களிகூாந திடமகிழந்து
நிரைபுன முறுவல சிறிது செய்து
நெடிது நோககிப் புகலகினருள், (23)

2202. கண்ணன அயனு தியரளததற
கரிய விளையாட் டபரிமிதம
பண்ண நினைக்கும எஙகோவே !
பரவை உடைய முழுதுலகத்(து)
எணணம வியபப இததருபபோல
எஙக ணுஙகாண கிலனிதெனகொல
திணணம உரைதகி யெனக்கேட்குஞ்
செலவிக கமலன செப்புகினருன. (24)

வடதாரு வரலாறு

2203. கொஞ்சு கிளிமென மழலைமொழிக்
குயிலே ! இந்த வடதாரு
மஞ்சு திகழ வளர்ந்ததினி
மலரோன பிரள யததுததீ
விஞ்சு முகஙகோத திடிதினிலும
மிக்க நூறு மடஙகுயரம
எஞ்சல் அறவோா இலையிலமக
வெனமால உறஙகும இருவிழியே. (25)

2204. அந்த நெடுமால அறிதுயினற
அலலின விடியும வைகறையிற்
சிந்தை மகிழ அரவிந்தத
தேவைப் படைப்பான எமைநினைக்கும
நந்தல அறநாம அவனுடைய
நாபிக கமல மலர்முனபோற
சந்த மருவி ரணியகர்ப்பன
தனையுண டாககிச் சகஙகொடுப்போம். (26)

2204. படைப்பான்--படைக்க, இரணிய கர்ப்பன்—பிரமன்,

2205. அன்ன கமலக் கடவுள் தொல்லை
அகில புவனம அனைததினையும்
தன்னில விரையப் படைப்பனென்று
தரள வடவெற பிணைசுமக்கும்
மினனை முகநோக் குபுவுரைதது
விமலை பதியாம பிறைமவுலி
முன்னர் அவள்பா லகரான
மூவா தமமை விளிததுரைக்குமம்; (27)

2206. கோடும பிறழ மணிவரனறிக்
கொழிககுந தரஙக மலர்வாவி
யூடு வதிந்த பறவைகளின
உபயங கொடுவந துதவுமென
நாடு மவரப் படியெனறு
நணுகி நெடுவாற பசுங்கிளியும
நீடு தவள ஓதிமமும
நிமிடங கொடுவந் தெதிரவிடுத்தா. (28)

2207. பறவை யிரண்டும புழைமுகததாற
பரிந்து நோககிக களிகூாநது
சிறகர் உளாததி ஒருசிறகு
சேர விரிததுச சுறறிவலங
குறுக வளைததுப புன்றலைகள்
குப்புற றலகும பொறிதாளும
மறுகப் புரணடு நீட்டியுடல்
வளைத்தங கெழுந்து வணஙகினவே. (29)

2208. உள்ளம மகிழநது வினயததோ
டொடுஙகி ஒருபால தலைசாய்த்துக்
கிள்ளை யுடனவெண் தூவியனம
கீர்ததி உரைததங கிருந்தனவாற
பிளளை மதிச்செஞ் சடிலமுக்கட்
பெருமான இரண்டு பறவையும்பாாத(து)
எள்ளல அறவிங கெதுசெய்வீா
எனனக் கிளியேத் துபு பகரும். (30)

2206. உபயம்—இரணடு.

2207. புழைமுகத்தான்—விநாயகர். புழைக்கை—தும்பிக்கை; யானை.

2209, கண்ணன முதலோராக் களப்பரிதாம்
கணிப்பில உனது புகழ்சீர்த்தி
பண்ணில எழுதாக கேளவியிறுற்
பாராட் டிப்பாட் டிளமூரல
நண்ணு கனகத் தோடொருவா
நாரிற பிணியா மலாததாரும்
அண்ணல் சடிலம உறழ்காயும
அமரற குவரம அளிதது நிறகும். (31)

2210. அடிகள அதனிற பிரியாமல
அகிலம் அனைததும ஈன றவரைக்
கொடியோ டிருககும எனபதனைக்
குறிததிங கடியேன் முறசெய்தவம்
நெடிது குயிறறு பெருமபலததால
நினது மலாமொய் வனஞ்சிறக்கும
படிநின றருளிருங கடுககைமரம
பரவி யிருப்பேன எனறதுவே. (32)

2211. தவள மணிசசூட் டனமபரவிச
சாறறு மலர்ததேத திகிரி யண்ணல
கவள இணைககோட் டிபவெருத்தக
கடவுள முதலாம பரலோகம
எவள வுளதெங் கணுந்திரிநதேன
எணணில பெருமபுண ணியபலததால
பவள மணிபபொற குடிலசடைப
பரமா! உனது பதமடைநதேன; (33)

2212. இறந்து படரா வகையுயிர்கட்
கிரஙகி யருளதெள ளமுதமெனச
சிறந்து கமழும மலாவாவித
தெணணீா பருகி எணடிசையும
பறந்து வருநதா திருநதுனது
பவள மணிககோ டீரமென்றும
அறநதன வடிவாம நிலையமென
அணைந்த மநதா கினிதனையே, (34)

2209. நிற்கும்—(கொனறை) நிற்கும.

2212. கோடீரத்தை அணைந்த மந்தாகினி,

2213. பொருவில உனது மனைவியெனப்
போற்றி யவள்தன மானமியமே
கருதி வழுததி யெஞ்ஞானறுங
கமழுசிங கார வனததிடையே
மருவி யிருபபேன எனனலொடும
வள்ளல கிளியோ டனமநோககித
தருவில இனிசசெல லுதிரெனறே
சறறே நகைதது விடுததனனால. (35)

2214, அனன பகலூ டறபுலவி
அனறித துனிவெஞ்சினமபெருகக
கனனல மொழிசசெவ் விதழுககருஙகட
கவுரி யெழுநதங கணணவதனம
பினனம அறநோக குபபுகலும
பெமமான கஙகை நினதேவி
எனன எகினம சொலநகைதத
தெனவென றவணவிட் டெழுநதனளால. (36)

2215. செமபொற சிலமபு பரிபுரமேற
சிறுமென குதலைச சதஙகைதணடை
பைமபொற சரணக கடகமுறை
பதறி யிரட்டப் பிடிவெருள
நமபாக கிதயந திடுககெனபபொன
நளின மலாசசீ றடிசிவப்ப
உமபாக குலகந் திருநதுசெலவம
உதவம பிகைநீ ளிடைநடநதாள. (37)

2216. அஙகண மறைந்தோர் இடததிலவிளை
யாட்டாற புழுதி அதாவரனறிச
செஙகண வடிவப் புததளியாயச
செய்ய அதுசீ வனகொணரப்
பொஙகு மகிழசசி உமையெழுநத
போதம பிகைசிற றடியெடுததே
இஙகி தமதாய அமிவைதத
இறைபின தொடாந்தே யெதிாநடந்தான. (38)

2216. எழுந்தபோது அம்பிகை; அமி—அம்மி.

2217. விரைந்து படாந்து பினதொடர்ந்து
வெருளேல என்றம பிகையடைந்தே
இரந்து குறைபேசி சிசினமவிட்
டிணஙக முகமன சொலியழைத்துப்
பொருநதும மணிப்பொன் குயிறறுமந்தப
புரததிற கொடுபோய மகிழுந்தனன;முன
துரந்து மதனை யெரிததபொடித
துகளாற சமைத்த புததளியே. (39)

2218. புருட வடிவாயத துர்க்குணமாயப்
புனிதன கயிலை அணிததடையத
திருகு சினததாற கணேநதிரர்கள
செயிர்தது நோககிச சுராபகைததீ
அருகு மருவப் படாதுபண்டன்
ஆகும பெயர்கொள் அசுரன்உள்ளம
வெருவ அகலதி யெனரேட்டி
விட்டாா பண்டன மீணடனனல, (40)

2219. ீறறம அளததற கரிதாகித
திருமபி வருபண் டாசுரனமுன
கூறறம மடிய வுதைததபதக
குழகன ஆன பசுபதியைப்
போறறி வயிராக கியததினெடு
பொருவில அகோர அருநதவஙகள
ஆறறற புதாயு தப்பருவம
ஐந்திந் தியமுஞ் செயிததிழைததான. (41)

2220. பருதி அனந்த கோடிவெளிப
பட்ட தெனமுக் கட்குழகன
சுருதி வழுத்த அந்தரத்தில
தோறறு தலும்பண் டாசுரனேர்

2217. புத்தளி—(தருப்பையாற்செய்த) உரு.

2218. (ீ)சுரர் பகைததீ.

2219. ஆற்று அற்புத அயுதப் பருவம்; அயுதம்—பதினாயிரம்.

கருதி யிறைஞ்சி எந்தாய்!பங்
கயனமால மகவான சுராபகைஞர்
விருதின அவாவீ ரியஙகளெலாம
விரைந்துன அருளால அருந்துதறகே, (42)

2221. வரநதந் தருள வேணடுமென
வள்ளல இவனமுன அருந்தவஙகள
திருந்து நெடுநாள இழைததததனை த
தோந்து கேட்ட வரமனைத்தும
பொருந்த அளிததான அவைபெறறுப்
போதன ஆதி சுரரிதயத(து)
இருந்த விறலவீ ரியஙகளெலாம
இமிழ்செங் தேறல் எனநுகாந்தான. (43)

2222. பிரமன முதலாம சுரரிதயம
பெருதத வலியாம வீரியஙகள
உரம தறவே கெட்டதனுல
உடனசோ தமது மனைவியாபால
திரம தெனுமா லறறுநொநதிச்
செயலகள பணடா சுரனபுரிநத
வரம தெனவே யறியாமல
மயஙகி மெலிநது வருநதினரால. (44)

2223. இநத இடாதீர்ந் திடசசாந்தி
ஈசன வழிபா டெனறயனமால
ஐநது தருநீ மூறகடவுள்
ஆதி திசைப்பா லகாகுழுமிப
புந்தி மகிழ்ந்தீ சனகயிலைப்
புனித வரைசேர்ந் திலிஙகததில
உயந்து வரமபெற றிடப்பதினு
றுபசா ரததால அருச்சிததாா. (45)

2224. செஙகை மலாகூப் புபுநினறு
தேவா தேவே! அடியோஙகள்
சஙகை அறவீ ரியந்தணநதோந்
தபக்கா ரணமே தெனப்பெமமான

2221. இதயம்—இடம் எனனும் பொருளில் வந்துளது.
2224. தப—கெட.

பங்க யனேமா யனேசசுரரைப்
பரவு முநிவோர் தமைநோக்கி
அங்கை அமைதது வீரியங்கள்
அனேததும பணடா சுரனநுகாநதான. (46)

2225. பிழைககும பணடா சுரனிநித்தம்
பிரள யமபோல இப்போதும
இழைக்கும சருவ சஙகார
யாகம புரிகின றேமதனலை
தழைககும அதநீ யினிறகடிது
சகல ஆனம கோடியையும
குழைககும திரவி யாகுதியாயக
கொணடோ மஙகள் குயிற்றிடுவோம. (47)

2226. கணடத திடையோர் சததிவநது
கொடிய பணடா சுரனறனுயிா
உணடக கணமே உஙகளேயும
உணடாக குவளீ துணமையெனறே
அணடாக குரைகக மலாககடவுள
ஆதி யாகளப படியேயென(று)
எணடிக கினுஞசெல சததிகைகால
இடததில அறவோயாந திருநதனராால. (48)

2227. அஙகைத துணேயும மலாபபதமும
அசந்து சிறிதும சததியறறு
மஙகைப பருவத துணேவியர்பால
மனமற றெடுஙகி வறிதிருநதாா
கஙகைச சடையோன வேள்விபுரி
கடவுள ஆகிக கலசமணிக
கொஙகைக் கவுரி நஙகையுடன
கோர அனலை எழுபபினனலை. (49)

வேறு

2228. கோத்தலர் அயன்எறி சககர அரிசுரா
கொறறவா பருதியினே(டு)
இததுயா அமரர்கள புற்சமிதைகள் கணம
எட்பொரி திரவியநேர்

2228. அரி அழல்—எரிஅழல். வசிர முடியவன் = சிவன்.

ஒத்திடு கலைமதி சுத்தநெய் அவியுல
குற்றபல உயிர்பவமாய்
வைத்தரி அழலிடை இட்டனன அவிரொளி
வச்சிர முடியவனே. (50)

2229. சிந்தைசெல பொறிபுலன வெனறிடு முனிவரர்
தெனபுல மிசையுறைவோர்
கந்திரு வர்கள் துணை வெண்பிறை எயிறுரி
கஞ்சுக உரகர்கள் போர்
வெந்திறல அவுணர்கள் மைந்தர்கள் பறவைகள்
விஞ்சுபன மிருகமொடே
அந்தமில கதிபெறு சஙகம நிலையுயிர்
அஙகணர் அறவிடுமே. (51)

எழுசீர் விருத்தம்

திரிபுரசுந்தரியின் தோற்றம்

2230. புண்டரிகன நசசரவு கண்படைகொள பச்சைமுகில
புஙகவர்கள் அட்ட தழலகூர
குண்டவிடை புட்பவிசி கஙகழைவில வகரமுனை
கொணடவல கெறறிடுபொனுள்
முணடக மலாகைகொடு குஙகும நிறபபடிவம
முநதுகரு ணைப்ப ரவைமு
அண்டமொடு சததிரிமி டநதனில உதிததருளி
அஙகணனை யுறற றைகுவாள். (52)

அறுசீர் விருத்தம்

2231. பலவுயிரும் புரந்தருளும பகவானே !
யான செயதொழில பகாநி யெனன
விலலுமிழும மணிககுழைபாய விழியுமைமகேள்
வனஅவளை வியந்து நோககிச்

2229. அங்கணர்—சிவன்.

2230. புங்கவாகள் அட்ட—புங்கவர்களை அட்ட. புட்ப விசிகம்—புஷ்ப பாணம். கழை—கரும்பு. பொனுள்—பொன்னுள் "பீதவர்ணு"—லலிதா—507. பிங்கலை—திருப்புகழ். "பஞ்சபாணம் தனுக் கரும்பு ..செம்மை யம்மை. நாமக் திரிபுரை"—அபி. அர். 78.

சொல்லுமிகு விறல்படைத்த சத்தியே!
ஆனமாக்கள் சுக்கி லங்கள்
ஓல்லைநுகர்ந் ததிசோர மானபண்டா
சுரனதனைநீ உற்று நோக்கி, (53)

2232. அனைததுயிரும இக்கணங்காத் தருள்பொருட்டாய்
அவனதனைமாய்த்த தருள்தி என்ன
நினைத்தவளப் படியென்றே கண்ணுதலா
னையைசிரத்தில நெடிது கொண்டே
இனைதமெதனவென் றுரைக்கரிய விறலசேர்பண்
டாசுரனை யெதிரதநோர் பாணந்
தனைதிருகு வெஞ்சினத்தால விட்டுவிரைந்
தவனுயிாமாயத தாளவ் வேலை, (54)

2233. ஆதரங்கூ ரண்ணலசொலும சததியே!
நீயருள்மூன றணட மீது
வேதனெடு மாலரனமூ வரைப்படைத்து
வாணிதிரு விமலை யான
மாதரையும படைத்தவர்கள் மனைவியெனக
கொடுததவரால வையம நீயிப்
போதுபடைத் தளித்தழிதநி என்னஅவள்
சிவனுனை புனைந்து கொண்டே, (55)

2234. அன்னையெனுஞ் சத்தியுரு அண்டமுழு
தும்உதவ அளவி லாத
பன்னருநா காபரணம முதலான
பணிமூந்நூல் பாய்ந்தி லஙகக
கனனலமொழி உமையவள்பால கருணையுட
னேயுகந்த கடவு ளே! நீ
சொன்னமொழி அடியேறகுன சுருதிவழி
நெறிகாணத தோற்று விப்பாய். (56)

2235. வந்திடுமூ வரும்பூசா மான்மியத்தாற
படைத்தளித்து மாய்த்தெஞ் ஞான்றும்
இநதுமுடி யோனுனை யாலுண்டாம்
அவரவர்தாம் எண்ணில் போகம

2234—2235. இவை ஈழேவில் பாடல் விட்டுப்போயிருக்கலாம்.

அந்தமிலா துண்டுபர மானந்த
சிவபோகம் அனுப வித்தார்
சுந்தரியாற கண்ணுதலமுன் வதைத்தருள
இறந்தபண்டா சுரனப டார்ந்தே. (57)

2236. பண்ணவர்க்கும அணுகரிதாம உருத்திரனதன்
காணுதி பத்தி யததை
நண்ணியனே கஙகணஙகள் உடன்கூடி
உமைகோனமுன நாளுமமேவி
விண்ணவாகள சேவிக்க இருககினமுன
யாதொருததி விமலே பஙகில
உண்ணிறைந்து புறபபட்டே ஈசனழல்
ஓமகுண்டத துதிததாள் மாதோ. (58)

வேறு

2237. கலைமதி மணடல வதனம் இரஙகிய
கயல்விழி செஙகனிவாய
மலைநிகர் கொஙகைகள் சிறிய மருஙகுலபொன
மலரடி அஙகையின்மேல்
நிலைபெறும அஙகுசம வருகயி றைங்கணை
நிமிாபுல கணடமதாம
சிலைகொடு சங்கரன் எரியிடை வந்தருள்
திரிபுர சுந்தரியே. (59)

2238. என்றுல கஙதொழு கினறவ ளுஞ்சடை
யிந்து வணிநதபெமான
மனறல விரிநதரு ளுஞ்சர
ணஙகளில வமபலா கொண்டெதிா தூய
நினறு வணங்கி விரைந்து நடநதுதன
நெஞ்சம் மகிழ்ந்துமைபால
ஒனறு படுமபடிச சென்று பொருந்தி
உகந்து சிறந்தனளே. (60)

2237. பு(ல்)லகண்டம்—கரும்பு.

2238. பெமான்—பெம்மான்.

வேறு

2239. நாதன் தனது மகததமுலின்
நாவிற பண்டா சுரநிமித்தம்
ஓதும் அயனமால ஆதிசததி
ஓம சமித்தாய் வேள்விசெயும்
போது விரைந்து வந்ததிரி
புரையாற பண்டா சுரனைவதைத(து)
ஏதம தவிர அவளானமீண
டிமையோர் உதிகக எழுப்புவிததான. (61)

அத்தியாயம் 75

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி

எழுமுநிவர் வேள்வி—இரத்தாசுரன், இரத்த பீஜாக்கன், பஞ்சராவணர் வதை.

முன்னொரு காலத்தில் இந்திரன் சபைக்கு எழுமுநிவரும் வந்தனர். அவர்களை வரவேற்று இந்திரன் அசுரர்களால் நேரும் இடையூறுகளை எடுத்துக் கூறி அசுரர்களை அடக்க வேள்வி யொன்று புரியவேண்டினன். முநிவரர்கள் "வேள்வி புரிவதனால எங்கள் கடமைகள் சரியாக நடவாமற் போகுமே" என்றனர். அதற்கு இந்திரன், 'நீங்களோ மெய்ஞ்ஞானிகள், உங்களுக்கு நியதி வேண்டுமென்பது அதததனை அவசியமனறு' எனக கூறிப் பின்னும் பணிவுடன் வேண்டினன். எழு முநிவர்களும் ஒப்புக் கொணடு வேள்விச சாலைகள் எடுப்பித்துத தனித்தனியே 'இராககத வதம்' எனும் யாகததைச செய்தனர். அப்போது யாக குணடஙகளிலிருந்து இரத்தாசுரன், இரத்தபீசாக்கன், பஞ்சராணவர் என்னும் எழு அசுராகள் தோன்றி முநிவர்களைத் துரத்தி யடித்தனர். பின்பு அவர்களை விட்டு விட்டு இந்திரன் முதலிய தேவர்களைப் புடைததனர். முநிவர்கள் கயிலையை அடைந்து இறைவனைப் பூசித்தனர். சிவபிரான் வெளிப்பட்டு, இந்திரன் தனது போகத்துக்காகச் செய்வித்த வேள்வி விபரீத பலனைத் தந்தது' என்று விளக்கிக் குண்டோதரனையும் உமையிடமிருந்து கொற்றவையையும அந்த அசுரர்களை வதைக்கும் பொருட்டு விடுத்தார். கொற்றவை தன் நாவிலிருந்து காளியைத் தோற்றுவித்தனள். காளி இரத்தாசுரனையும் இரத்தபீசாககனையும் பற்றி அவர்கள் உதிரத்தைப் பருகி ஊனையுந் தின்றாள். அதனால் காளி செருக்கு மிகுந்து உலகை வருத்தத் தொடஙகினள். அதைக்கண்ட சிவபிரான் ஊர்ததுவ தாண்டவம் புரிந்து அவள்

செருக்கை அடக்கினர். பின்பு கொற்றவையும் காளியும் தேவியிடம் அமர்ந் தார்கள். குண்டோதரன் சிவபிரான் ஆணைப்படி பஞ்சராவணர்களை வதைத்துச் சிவசந்நிதியை அடைந்தான். பிறகு திருமால் முதலானவர்களும் முனிவர்களும் தத்தம் இருப்பிடம் அடைந்தனா. அயனும் அரியும் இறைவனைப் பூசிதது இன்பமுற்றனர்.

ஆகையால், சிவபூசனை யாவற்றையும் நல்கும். சிவபூசனையின் மான மியத்தைச சொல்வோரும, கேட்போரும், எழுதினோரும, பூசிப்போரும் தந்தை, தாய், மனைவி, மக்கள், முதலிய எலலாத தமாகளுடன் சகல போகங்களையும துய்த்து இறைவன் திருவடி நீழலைச சோவார்.

அத்தியாயம் 75.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடாசசி.

எழுமுனிவா வேள்வியும், ரத்தாசுரன், ரத்த பீஜாக்கன், பஞ்ச ராவணர் வதையும்.

எழுசீர் விருத்தம்

2240. பலகலை யனைதது மவிதிமுறை யுணாநது
பதிபசு பாசமே அளிததுள்
அலமரு கொடிய இந்தியரு செயிததே
அருளபுரி சூதமா முனிவன
மலாதலை யுலகிற சராசரம அனைததும
வாழ்கவே நைமிசா ரணியத
தலமிசை மருவு சவுனகா தியர்க்குத
தறபரன காதைகட் டுரைப்பான. (1)

2241. முனனொரு காலத தீரிரு மருப்பு
முளைததவெம பகட்டெருத் ததது
மினனவிா குலிசப படைவல னேநதும
விண்ணவ ரிறையரும போகம
இனனமு தெனததுய்த திருந்திடும எல்லை
எழுமுனி வரருமே துறகக
மனனனைக காண்பான வந்தனா மகவான்
மலர்க்கரங கூப்புபு மொழிவான். (2)

2242. அருந்தவ முநிவிர்! நீவிரெல லோருமு
அடைநததால அடியனும்ந் தனறோ
வரந்தர வேண்டும அமரர்கள் நராகள்
மறறுமே தெனபுலத தோாகளை
இருநதுநட் பாக வதிநதனர் அசுரா
இராககதா பிசாசாகள இணஙகப்
பொருந்திமே வினாகள அவாகளில அசுரா
பொருநதலர் ஆகையால விரைநதே. (3)

2243. எஙகளுக கிடுககண புரிந்தனா அந்த
இடரெலாம அகறறிட இருடி
புஙகவ ராக வநதருள புரிநதீா
டொருகவென நீவிரெல லோருமு
சங்கையில அமரா வதிநக ரடைநது
சமரிராக் கதவதை நிமிததம
எஙகணு மியாக மணடபம அமைததுள
எரிதழற குணடமும வகுததே. (4)

2244. அருமகம புரிநதா தரவுடன் சிவனை
அருசசனை யேழமுநி வரரும
ஒருமையிற புரிமின எனுமவன தனைபபாாத
தொலலையேழ முநிவரும பகாவாா
குரிசில்! எங கடனகள தணநதரு மகஙகள
குயிறறுவ தெபபடி யெனனத
தருநிழற கடவுள் மீளவும நோககித
தடககைகூப புபபணிந துரைககும். (5)

2245. ஆறறருந தவஙகூா இருடிபுங கவாகாள!
அடியனேற காயரு மகஙகள
ஏறறமா யிழைக்க வேண்டுமெய்ஞ் ஞானி
யெனனுநுங கட்குநன னியதி
போறறுவ தேதுக் காகவென் றமரர்
புரவலன ஏததிட அவனதான்
சாறறிய வசனம மறுததிடா திட்டிச்
சாலைகள் வகுத்தனர் மாதோ. (6)

2246. சிந்தையுள் அரந்தை பொருந்திடப் புறம்பிற
சிறப்பொடு மகிழ்ச்சிபொங் கிடவே
இந்திரன் களிக்க எழுமுனி வரரும்
இராக்கத வதமெனும் யாகம்
அந்தமற் றிழைக்க அவரவர் குண்டத்
தடலபுரி கோரமா அசுரர்
வந்தனர் இரத்தா சுரன்முன்னே பின்னர்
மருவினன் இரத்தபீ சாககன், (7)

2247. பிறையெயி றதுக்கி இதழ்புடை துடிக்கப்
பின்னரும் பஞ்சரா வணர்கள்
முறையினிற் குண்டத் தழலிடை உதித்தெழ
முனிவரைத் துரத்தினர் முனிவர்
இறைவனை நினைத்தோ டினரவர் தமைவிட்
டிந்திர லோகமே அடைந்தங்(கு)
உறையுமவச் சிரத்தோன் ஆதியர் முடியில்
உறப்புடைத் தங்கா இடித்தார். (8)

2248. மீளவும் மலர்த்தே வுலகுமால் உலகு
மேவியங் கிருந்தவிண் ணவர்கள்
தோளினுஞ் சிரங்கள் மீதினும் புடைத்துத்
தொடர்ந்தவர் புரங்களும் இடித்துக்
கோளிலா மாக்கள் அனைத்தையும் வதைப்பான்
குறுகுமேல் வையிலெழு முனிவர்
தாளதா மரையோன் மாலதிசைப் பாலர்
தரிப்பிலர் சாந்தியின் பொருட்டே, (9)

2249. கண்ணுதற் சாமி அருச்சனை புரியக்
கயிலையஞ் சிகரமீ தடைந்தே
அண்ணலை அருச்சித் திறைஞ்சினின் றேத்தி
அசுரர்தஞ் செயலெலாம் உரைத்தார்
புண்ணியன் புகலும் இந்திரன் தனது
போகமார் நிமித்தம் தாய
எண்ணிய முனிவர் இராக்கத யாகம்
இயற்றிட வலியினல் விடுத்தான். (10)

2248. கோள்—வலிமை.

2250. மற்ற அம் மகமே விபரீத மாகி
வானவர் அடங்கலும் வதைக்க
உற்றமா மகமா யினதது சகத்துக்
குற்றிடர் புரிவதென றுரைத்துப்
பெற்றரூா கடவுள் மலாக்கரங் கொட்டிப
பினபுன மூரலசெய துமைபாற
கொற்றவை யொடுகுண் டோதரன் தனையுங
கூடவே விடுத்துபின னுரைப்பான. (11)

2251. பொமமலவெம முலைசேர் குமரியே ! நீயிப
போதிரத தாசுர னோடும்
பைமமுகில புரையும இரததபீ சாக்கன
பஞ்சரா வணாகளோ டெழுவர்
தமமையும எமதா ணையினவதைதத திடெனறு
தககுண் டோதரன தனையும
அமமபின விடுததான இருவரும படாங்தே
அடலபுரி செமபுலம படாநதார. (12)

2252. குமரிதன னுவிற காளியைப படைததுக
கோரமாய விடுததனள காளி
சமாபுரி யிரததா சுரனவிறல மறலி
தனைநிகா இரததபீ சாககன
அமராகள பகைவா இவரென முடிகள
அறுததவா தசையுடன குருதி
கமரிடை விடுவ தெனபபில வாயாற
கறிததுடன குடிததனள் அமமா. (13)

2253. அடுபடை விறலகூா பயிரவி களிததுள
அடஙகிடா மதுகைமீக கொணடு
கடுவிட மறலி யெனவுருத தெழுநதே
களிபபிலெவ வுலகுமாயத திடுவான
முடுகிய பகலெவ் வுயிர்களும பரமன
முன்னடைந் திடர்கொடு விசிகம்
படுமுழை யெனப்போய் முறையிடப் பெமமான
பல்லுயிர் புரக்கவே நினைததான. (14)

2252. குமரி—(அப்படிசசென்ற) கொற்றவை.

2253. விசிகம்—அம்பு. உழை—மான்.

காளியுடன் நடனம்

2254. கலைபல தெளிந்து மிடலடங் காத
காளியை வெலகுவ தரிதென்(று)
அலைவிலுள் ளததிற் கருதுபு பரத
அடைவினிற் குனிப்பவ ளுடனே
தலைதெரி வரிய நடஞ்செய் தூர்த் துவதாண்
டவம்புரிந் தனனவள் நாணி
நிலைகுலைந் துள்ளம் ஒடுங்கியே காளி
நீலியோ டுமையரு கடைந்தாள். (15)

2255. கொற்றவெண் குடைச்செங் கரமலர் பிடித்துக்
குலலைமா யவனுருக கொணர்ந்த
பெறறமுன செலுங்குண் டோதரன தனையும்
பிழைபுரி பஞசராவணரைச்
செறறிடென றனுப்ப அவர்களியா வரையுஞ்
செம்புலத் தினிலதசை குருதி
துற்றமை வடிவுந் தொலைத்துயிர் நீத்துச்
சோதிசந் நிதியிலவந் தடைந்தான. (16)

2256. அந்தவே லையினின மரைமலர் பொகுட்டில
அண்ணலதண் துளவமால துறகக
இந்திரன தவஙகூா இருடியர் எழுவர்
இமையவர் சிவனதனு ணையினுற்
புந்தியுள் மகிழ்ந்தே அவரவர் பதஙகள்
பொருநதினர் இப்படிப பலகால
வந்தகா லஙகள் தொறுங்கொலை அசுரர்
வருத்தஅப் போதெலாம் நினைந்தே. (17)

2257. கலையுணர் மடந்தை கொழுநனமால ஒற்றைக்
கண்ணுதல மலர்ப்பதங கருதித்
தொலைவிலா வழிபா டியற்றியே மீளச
சுகோததி படிந்தனர் வெவ்வே(று)
அலைவறு வழிபாட் டாலவ ரவர்தம்
அரும்பதம் அடைந்தனா என்னும்
நிலைமைமுன னுரைத்தேன இபபகலி னுமயான
நிகழ்த்தினன உண்மையீ தம்மா, (18)

2258. ஆற்றருந் தவத்தீர்! உத்தமம் ஆரும்
அண்ணலமான் மியங்கள்கேட் கின்றோர்
சாற்றுகின றோரேட் டினிலவரைந் தாரா
தனைபுரி கின்றவர் அவாகள்
மாற்றரும பிணிகள் அனைத்துமநீத் துடனிம
மையினுமோ வறுபல வளஙகள்
ஏற்றமாய் நிறைசெல் வஙகளியா வையுமே
இடர்தணந் தருந்திவாழ்ந் தெனறும. (19)

2259. பைந்தொடி மனைவி மைநதாகள பெறற
பாலாதம மனைவியா பயந்தாள்
தந்தையர் தமது முனபினுற பவிதரோர்
தககநற றோழர்தந் தையாதம
மைநதாகள தமாகள் வருககமோ டெனறும
வாழநதுகண டவையெலாம அருநதிச
சிநதையுண மகிழ்ந்தே இருநதுமை பாகன
திருவடி நீழலசோ குவராால. (20)

அத்தியாயம் 76

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடாச்சி

வியாசர் பூசித்தது

முன்னொரு காலத்தில் நான்முகன் புதல்வரான சனகர், சனந்தனர் சனாதனா, சனற்குமரா என்னும் நாலவரும் ஈசனை வழிபட அவர் அவாகளுக்கு வேதமும,ஆகமமும, பதினெண புராணஙகளும, இதிகாசஙகளும் அறிவிததனர். அவர்கள் சிவ வழிபாட்டினாலே மேம்பட்டுச சிவனடி நீழலிலே களித்திருக் கின றனர்.

வியாசர் கை தம்பித்தது.

பின்னர் ஒருகாலத்தில், வியாசமுனிவா பரமனைப் பூசித்து, அருமறை களையும் புராணஙகளையும் அறுபதது நான்கு கலைகளையும உணாத்து தமது மாணுக்கருக் குரைத்துச சிவபெருமானே பரம்பொருள் என்றறிந்தார். அவர் கல்விச் செருககால் ஒருமுறை மாயையின் வயப்பட்டு அறிவிழந்து, நாராயணனே பரம்பொருள் எனறு கூறினா. அவர் மொழி கேட்ட மாணவ முனிவர்கள் 'சததியவதியின் புத்திரரே'! முன்னர் நீலகணடரே பரம்பொரு ளென உரைததீா; இப்போது சுருதி புராணஙகளுக்கு மாறாக என் கூறுகின்றீர்' எனக் கேட்டார்.வியாசர், 'நான முன் கூறியது தவறு; இப்போது கூறுவது தான் உண்மை' எனறார். முனிவாகள், 'மறைகளும் சிவபுராணங்களும் ஓதும

2259. பயந்தாள—தாய்.

சிவபெருமானே பரம்பொருளென்று கூறி வந்த நீர் இப்போது அடாத இம்மொழி கூறுகிறீர்! எந்த மொழிதான் உண்மை' என, வியாசர் அப்போதும் 'அந்தணரே! உங்கள் முன்னிலையில் இப்போது தேற்றமாய்க் கூறுகிறேன். திருமாலே பரம்பொருள்' என்றார். 'அங்ஙனமாயின் உம் உறுதிமொழியைக் காசியில் விசுவநாதர் சந்நிதியிலே கையெடுத்துக் கூறுக' என்று முனிவர்கள் சொல்ல, வியாசர் அங்ஙனமே காசியில் விசுவநாதர் திருமுன் சென்று நின்று அச்சமின்றி ஒரு கையை உயரத் தூக்கி "மால் ஒருவனே பிரமம், பரஞ்சோதி, பரமான்மா, பரப்பிரமம், பராற்பரம், பரம தத்துவம். நான் கைதூக்கிக் கூறும் இம்மொழி உண்மை, உண்மை" என்று இயம்பினார். அந்நிலையில் தூக்கின அவர் தடக்கை அப்படியே தம்பித்து நின்றது. மொழிந்த நாவும் அசைவற்று நின்றது. வியாசர் பட்ட மரம்போல் துயருடன் நின்றார்.

அவருடைய மாணாக்கர்கள் மனம் வருந்தி வியப்புடன், 'எல்லா மறைகளையும் புராணங்களையும் உணர்ந்தும் விபரீதப் பொருள் உரைத்ததனால் வியாசர் நாவும் கையும் தம்பிக்க நிற்கின்றார். இறைவர் அவருக்குக் கொடுத்த தண்டனை' என்று கூறி விசுவநாதரை வாழ்த்தி வணங்கினர். அப்பொழுது, திருமால் அங்கு வந்து வியாசரை நோக்கி, நடுங்கி, 'விபரீதம் உரைத்த வியாசனே! உன் அறிவு எங்கே ஒளித்தது? காசியில் விசுவநாதர் திருமுன் இவ்வாறு பொய் புகன்றாய்! சாந்தராய், பரராய், விசுவாதிகராய்ச், சச்சிதானந்த ரூபராய், யோகீசர் இருதய வாசராய், உமா காந்தராய், எவருக்கும், மேம்பட்டவராய், இறவாதவராய், வேதாந்தராய், எமக்கும் இறைவராய் இருக்கும் சம்புவைக்கூறாமல், மயக்க அறிவால் அவருக்குப் பரம்பரை அடிமையான என்னைப் பதியென மதித்தனை! அதனால் துரோகம் உனக்கே அன்றி எனக்கும் ஆயிற்று' என்று கூறினார். பிறகு, தம் மலர்க் கையை வானிலெடுத்து 'ஈசன் ஒருவனே, பரம், பரப்பிரமம் விசுவாதிகர்! நான் உலகினுக்குத் தலைவன், எனக்குத் தலைவர் பசுபதி. அவருக்கு மேம்பட்ட கடவுள் வேறில்லை. உயிர்களை யெல்லாம் அன்னையாக வளர்ப்பவர் அவரே. அவர் அருளே எவர்க்கும் பிறவியை அகற்றும். இது உண்மை' என்றனர்.

அத்தியாயம் 76.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி

வியாசர் பூசித்தது

எழுசீர் விருத்தம்.

2260. முனனொரு காலம் முறுகக்கவிழ தகட்டு
முளரியம் பொகுட்டிறை புதலவா
தந்நிகர் சனகர் சனநதன ரோடு
சனுதனா தஞ்சனற குமரா

என்னுநால் வரும் சன்பதம வழிபட்
டேத்தவே யமலனமுன் வெளிபட்(டு)
அனனவர்க் களித்தான சுருதியா கமமூ
வறுபுரா ணமமிதி யாசம். (1)

2261. அருங்கலை யுணர்ந்து சிவார்ச்சனு பரராய்
அரனியோ கினிற்பவித் திரராய்
வரஙகொடு சிவஞா னுக்கினி யதனுல்
மலகுபா தகவனம் எரிததிட்(டு)
உரஙகொள்பே ரறிவாற சீவன்முத் தர்களாய்
ஓவறு சச்சிதா னந்தத்
தரங்கவா ரிதியிற் படிந்துதற் பரனதாள்
சாரந்துளங களித்திருக் கினறுா. (2)

வியாசரது கை தம்பித்த கதை,

2262. பினனரும ஒருகா லததினில வியாதன்
பிரிவற விசசுவம புரக்கும
பொனனவிர் கடுககை அணணலபொற பாதம்
பூசைசெய தருமறை புராணம
உனன்று பதினுன கரியவித் தைகளும
உணாந்துமா னுக்காபால உரைததுத
தன்னுளங களிப்ப ஈசனே பரம
தததுவம எனறறிந் தனனுல. (3)

2263. தொழுதகு வியாதன செலவமா மதத்தாற்
சுருதிகள வருமெனும உரததால்
வழுவை வல் லுரிபோர்த் தருளிறை விடுத்த
மாயையால முதுக்குறை தணநது
பழுதிலமா னுக்க ரிருடிபுங கவர்க்குப்
பார்க்கிலநா ராயணன தானே
முழுதுமாம் பரதத துவம்பரப் பிரமம
மூலகா ரணமென வுரைததான. (4)

2262. விச்சுவம்—அகிலம்.

2263. வழுவை—யானை; முதுக்குறை—அறிவு.

2264. அன்னபோ தவனமா ணுக்கராம் முனிவா
அனைவரும அருநதவ வலியால
தனனிலே யொருவர்க் கொருவரோராந துரைபபாா
சத்திய வதியருள தவததோய்!
இனனநாள அளவும முக்கணு யகனை
யிறைவராய்ப பிரமமெனா றுரைததாய
முன்னர்சொற றிடுவே தாநதநூல புராணம
முறைபிழைத திடுசொலென மொழிந்தாய்? (5)

2265. என றுரைத திடுமந தணரையே நோக்கி
இநதியஞ செயிதத்ருள் வியாதன
நினறுமீ ளவுஞசொல கினறனன முனிவீா!
நீலநிற வடிவமாம விணடு
ஒனறெனப படுவீ டருள்பரப் பிரமம
ஒருவாவே றவனலா திலலை
அன றுநுங கட்கு வறிதுநாம தேரா
தறைநதனம அதுமறந திடுமின ; (6)

2266. உண்மையீ தெனறு வாதரா யணனசொல
உவந்துகேட் டவனமுகம நோக்கித
திணமைசோ பரமா னநதவா ரிதியில்
திளைததிடு முனிவரா புகலவார்
நுணமைவே தஙகள் சிவபுரா ணஙகள்
நுவனறிடு பரசிவன தனையே
அணமைசோ விசசு வேசசுரன எனறே
அறைநதநீ மறததியோ அதுதான. (7)

2267. கண்ணுதற சாமி மாயையால உள்ளம
கலஙகிமோ கிதததற கடாது
நண்ணுவா சகஞ்சொல கினறனை அதனுல
நவிறறிய வுனதுசொற களவை
எணணுவ தேதிங குண்மையாய உரைததி
எனறிடும முனிவர்சொற கேளாப
பணணவர் இறையாம சுகன்றனைப் பயநதோன
பாாததுமீ ளவுமுரைக் கினறுன. (8)

2268. அந்தணீர்! தெளிந்து நுஙகள்சன னிதியில
ஆணையாயக கட்டுரைக் கினறேன
பந்தநீத தருளும விணடுவே மேலாம்
பரமதத துவம்பரப் பிரமம

முந்தையா கியநித் தியமெனுங் கடவுள்
முதலவனென்ன றுரைத்திட வியாதன
புந்திநோ வருமா றுகைகாயா வருமே
பொருக்கெனக் குழீஇயுரைக் கினருரா. (9)

2269. கருதரு மறைதோ வாதரா யண ! நீ
காசிமா நகரியில் அடைந்து
தருமநா யகனும் விச்சுவேச் சுரன்தன
சன்னிதிப் புறத்துநோ சென்றே
ஒருகரம் விசும்பில் உயாந்திட எடுத்தே
உண்மையா கச்சொலில் அப்போ(து)
இருமையும் பயக்கும் உனதுசொல் அளவை
இதற்குவே றையமற் றிலையால். (10)

2270. என்றுசொற் றிடுமா முநிவர்சொற் கேளா
ஈாஞ்சடைத் தாபத வியாதன்
தொன்றுதொட் டிடுபா தகமெலாம் அகற்றுஞ்
சூழலாங் காசிமா நகரில்
சென்றுவிச் சுவேசன் சன்னிதி யடைந்து
சேணிடைப் பயமற மலாக்கை
ஒன்றெடுத் துயர நீட்டினன் றேமால்
ஒருவனே பிரமமென் றுரைத்தான். (11)

2271. பின்னருஞ் சொலுமநா ராயணன் தானே
பேறருள் புரிபரஞ் சோதி
பன்னரும் பரமான மாப்பரப் பிரமம்
பராற்பரம் பரமதத் துவமென(று)
உன்னரும் புயமேற் கொண்டுநான் சொலுஞ்சொல்
உண்மையீ துண்மையென் றமலன்
சன்னிதி முனமோ கத்தினுல் உரைக்கத்
தடக்கைவான் னின்றது தனித்தே. (12)

2272. அரிபரப் பிரமம் என்றிடும் நாவும்
அசைந்திடா திருந்தது முநிவன்
சொரிமதத் துளியாற் பட்டமா மரம்போல்
துயரமீக் கொளத்தனி நின்றுன

பிரிவறத் தொழுமா ணுக்காறெரா தவனைப்
பெரிதுபின ஞேக்கிமோ கததால்
பரிபவப படுதல ஒருவருக கொருவர்
பாரததி சயதெதாடே புகல்வார (13)

2273. அனந்தவே தங்கள் தமமையும புராணம
அனைததையுந தோந்துதோந துளததில
நினைநதுதான பிரிதெதப் போதுமே அறிந்தும
நினமலப் பொருளுரை யாமல
மனநதனுல விபரீ தபபொருள் எடுதது
மமமருற றடாதுரைத ததனுல
இனநதனு வுநதக கையுமே அசையா
திருநதனன வியாதனென றுரைததார, (14)

2274. புனிதனமா யையினுல வியாதனும அந்தோ
பொயயுரை சொறறனன அவறகும
பனிமதிச சடில நாயகன சிறிது
பாரததற கேறறதண டஙகள
துனியுறப புரிநதான எனறுளம நடுஙகித
தொழுதுநின ெறுருவருக கொருவா
தனிமுதற கடவுள புகழவிரித திறைஞசிச
சகலருங் குழீஇததுதித தனரால. (15)

2275. அஙகணமா யவனவந தெடுததகை தமபித
தரநதையுள வியாதனை நோக்கிச
சஙகையுற் றிடநோ நடுநடு நடுங்கித
தவறுசொல வியாதமா முநியே!
எஙகொளித தகனறு போநததுன அறிவும
ஈரஞசடைக கடவுள்கா சியிலவந(து)
எஙகள்சிற பரனசன னிதியிலநின ெறுருகை
எடுதததென வாசகம் புகனறுய், (16)

2273. இனம் தன் நா; உந்து—அக்—கை.

2274. துனி—துன்பம்.

2275. என வாசகம்—என்ன வாசகம்,

2276. சுந்தராய்ப் பரராய விசசுவா திகராயச
சசிதா னநதரு பருமாய்
ஆயந்தயோ கீசா இதயமே குடிகொண
டருளபவ ராயுமை அமமை
காநதராய எவாககும அதிகராய இறவாக
கடவுள ராயெழு தருமவே
தாநதரா யெமககும இறைவராய் இருககுஞ
சமபுவைத தணந்து மோகிததே, (17)

2277. பரமபரை அமலற கடிமையாய எனைநீ
பதியென மதிததனை அதனால
வரமபிலாத துரோகம உனறனக கலலால
மறறுமென றனககுமாம எனறே
உரமபெறு மலாககை ஒனறெடுத தீசன
ஒருவனு மேபரப் பிரமம
நிரமபிய விசால விசசுவா திகனும
நிமலனே பசுபதி யமமா, (18)

2278. சுகமனைத தினுககும கடவுளநான எனககுச
சமபுவே கடவுளஎனு ஞானறும
அகமகிழ அககம ஆகுமாஞ் சிவனுக
கதிகனுங கடவுளவே றிலலை
மகவென வுயிாகள, அனைததையும அவனே
வளாததருள பவனவ னருளே
புகலென எவாககும பவமகற றிடுமெப்
போதுமீ துணைமையென றனனால, (19)

அத்தியாயம் 77.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்சசி.

வியாசர் பூசித்தது—தொடர்ச்சி

வியாசர் உணர்வுற்றது

இவ்வாறு கூறிய திருமால், அமரர், முனிவர் குழுவுடன் சிவபிரான் திருமுன் வீழ்ந்திறைஞ்சி நின்று 'விச்சுவ நாயக! பராற்பர! நின்மல!

2278. அக்கம்—கண்.

சச்சிதானந்த! எவர்க்குந் தலைவ! மாதேவ! வேள்விநாயக! பல சமய கொன்றைச் சடையாய்! வணக்கம்! வணக்கம்!!' என்று போற்றினர்.

அந்நிலையில், வியாசருக்கு உணர்வு வந்தது; மயக்கம் நீங்கியது, "தோற்றமும் முடிவும் இல்லாத பரம்பொருளே விச்சுவாதிகர், பராற்பரர். அமலர், சோதி, மாதேவராகும் சச்சிதானந்தர், சுகபரதத்துவர், சுத்தர், சங்கற்ப மாத்திரத்திலே அண்டம் யாவையும் அழிகின்ற கடவுள், அவ ராணையின் வண்ணமே திருமால் படைத்தளித்தருள்வார். அவரருளாலே பிரமன் தன் பதவியைப் பெற்றான்; திருமால் வைணவ பதம் பெற்றார்; சிற்பர ராகிய அவர் மாயையைக் கடந்தவர், மாயேசன், மாசம்பு. நான் செய்யும் வந்தனை அவர் பொருட்டே" என்று கூறி இறைவனை மகிழ்வித்து வணக் கம் புரிந்தார். அப்பொழுது விசுவநாதர் பூதகணங்கள் சூழ எழுந்தருளினர். நந்திதேவர் வியாசரருகில் வந்து, "வாதராயண! நீக்கமற நிறைந்த பரப் பிரமமாய், நஞ்சணிந்த கண்டத்தவராய், சச்சிதானந்தராய், விசுவநாயகராய், நெற்றிக் கண்ணராய், அழிக்கும் மூர்த்தியாய, மாலும் அயனும் வணங்குந் தலைவ ராய், சங்கரராய் இருக்கும் மகேசரை மறந்து, மாயையால், இழிந்த புத்தி யுடன், ஒழுக்க மின்றி, 'நாராயணனே பரம்பொருள்' எனக் கருதி எடுத்த உன் கையை அறுத்திடல் வேண்டும். இப்பொழுது சிவபரம் பொருளை நோக்குக!' என்றார். அம்மொழி கேட்ட வியாசர் விழித்து நோக்கினார். திருமால், அயன் ஆகியோரின் வெண்டலை மாலை மெய்ப் பணியாக அழகு செய்வதாய், எவராலும் ஆராய்ந் தறியப்படாததாய், சுத்தமான உளத்தவர் போற்றும் பரம்பொருளாய உள்ள பெருமானைக் கண்டார்! 'விழிகள் பெற்ற தற்குப் பயனடைந்தோம்' என்று பரம்பொருளின் திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கினார். கைகளைக் கூப்பி, 'மாதேவ! மாதேவ!! மாதேவ!!! வழிபடு வோர்க்கருளும் நிதியே! வள்ளலே! அடியேன் அடைக்கலம்! ஆதரித் தருள்க!' என்று துதித்தார். சிவபெருமான் விரைவில மறைந்தருளினார்.

திருமால் வியாசரை நோக்கி, 'இனி இவ்வாறு என்னைப் பரம்பொரு ளென்று பகராதே. அருமறையனைத்தும் சிவமே பரமபொருளென்று சொல்லும் இதனை அறிதி' என்று கூறி மறைந்தார். முனிவர்கள் தங்கள் ஆசிரமம் அடைந்தனர்.

வாதராயணன் உள்ளம் வருந்தி மாணவருடன் காஞ்சியை அடைந்து, இலிங்கம் அமைத்து, விதிப்படிப் பூசனைபுரிந்து, இறைவரருளால் அறியாமை விலகிச, சிவஞானம் அடைந்து, நிருமலானந்த வீட்டை நினைந்திருந்தார்.

———

அத்தியாயம் 77.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி

வியாசர் கை தம்பித்த கதை—தொடர்ச்சி.

எழுசீர் விருத்தம்

2279. என்றுரைத்த திருடி புங்கவர் குழுவோ
டிணையிலி மகிழ்வீழ்ந் திறைஞ்சி
நின்றுவிச் சுவநா யகபராற பரமே
நின்மல சச்சிதா னந்த!
வென்றிகொள் எவர்க்கும் அதிப! மா தேவ!
வேளவிநா யக! பல சமயோய்!
கொன்றையஞ் சடில நமோ நமோ; என்றே
குலலையம் படலையோன் துதித்தான். (1)

2280. சூரிமுகம் எறிசக கரஞ்சிலை கதைவாள்
தொடுபடை யசசுதக கடவுள
இருடியா குழுவோ டிருமறைப் பொருள் தேர்ந்
தேத்திடும ஏலவையுள நடுங்கி,
பரிபவப் படுசத் தியவதி பயந்த
பண்ணவன் மோகமநீங் குபுவுள்
தெரிதர இருக்கா தியமறைப் பொருள்கள்
தோந்துளத் துனனினன மாதோ. (2)

2281. ஆதியீ றிலலா அண்ணலே விசசு
வாதிகன பராற்பரன அமலன
சோதிமா தேவ சச்சிதா னந்தன
சுகபர தததுவன் சுத்தன்
நீதியா கியசங கற்பமாத் திரத்தில
நிகிலம யாவையுமடு கடவுள்
பேதியா அவனு ணையினயன நெடுமால
பெட்பினிற படைததளித் தருள்வார், (3)

2282 பின்னரும முளரிப் பொகுட்டிறை பவளம்
பிணஙகுசெஞ் சடிலநா யகனதாள்
பனனரு மலர்தூய் வழிபடும பலததாற்
பண்ணவா குழீஇத்துதித திறைஞ்ச

2279. குல்லை - துளசி; படலை—மாலை; குல்லையம்படலையோன்—திருமால்.

உன்னரும் பிரமபதத்தை மேயினன்மால
உயர்பர னருச்சனை பலததாற்
கின்னரர் புகழ வியாபக மான
கிளரவை ணவபத மடைந்தான். (4)

2283, சிற்பர னுகும அப்பதி மாயா
தீதனமா யேசனமா சமபு
பொறபத சரோரு கததுணை மலரின
பொருட்டெளி யேனசெய்வந் தனையென(று)
அறபக லவணோர் வாதரா யணனதே
வேசனுரு சமபுவை மகிழுவித(து)
அறபுத வணககஞ் செயும்பகல உமையோ
டணணலபா ரிடநதொழ அடைந்தான. (5)

2284, அந்தவே லையினிற சங்கரற குரிமை
ஆகிய நந்தியம பகவான
வந்துகட் டுரைப்பான வாதரா யண! நீ
வருமபரப் பிரமமாய் விடனுசோ
கந்தர ராகிச சசசிதா னநதக்
கணனுத லாகிவிச சுவதது
முந்தைநா யகராய்த துடைததிடு பரராய
முராரிபூ அயனபணி பவராய, (6)

2285. சஙகர ராகி யிருககுமா கேசர்
தம்மைவிட் டுனதுமோ கத்தாற
பஙகமா கியதுாப புததிமீ தூரப்
பரவிநா விரதமாயக கொணாந்து
கஙகுலவண ணனையே பரப்பிர மமெனக்
கருதினை யாகையால எடுதத
செஙகையீத திடவேண டுமவெளிப் பட்ட
சிவனதனை நோககுகென றுரைததான. (7)

2286. அபபகல அனநத முளரியங கடவுள்
அசசுதக் கடவுள்வெண் டலைகள்
மெய்ப்பணி யெனநின றழகுசெய் தொளிரும்
மேனியை யுடையராய அனநத

ஒப்பில்மான மியங்கட் கிடமதாய் எவரும்
ஓர்ந்தறி யப்படா தவராய்த
துப்புர வுளதேதோர் உணாபரம பொருளைத்
துதிதநெதிர் வியாதனைக் கினனல். (8)

2287. விழிகள்பெற் றதறகுப் பலனடைந் தனமியாம்
மெயமமைமெயன றடியில்வீழ்ந் திறைஞ்சிப்
பொழிமது மலாக்கை கூப்பிமா தேவ!
பொருவிலமா தேவ! மா தேவ!
வழிபடு மவாகட் கருள தரு நிதியே!
வளளலே! அடியனேன் தனககிங்(கு)
ஓழிவிலமா கதிநீ பிழைபொறுத தருளென
றுபநிட தத்தினல துதிததான, (9)

2288. அங்கண்வெள் விடையோன பாரிடக குழுவோ
டைதென மறைந்தனன ; துளவத
தொாஙகலவேய்ந திடுதே விருடிபுங கவர்கள்
சூழ்ந்திடும் வியாதமா ணுக்கர்
எங்கணுங குலவ வாதரா யணனை
இருவிழி கூாததிட நோக்கிச்
சஙகைகூர் வியாத! இப்படி யினிமேற்
சாறறுதல தவிாதிநா டொறுமே, (10)

2289. அருமறை யனைத்தும சொலுமெனை அனறி
அமலனு கியசிவன தானே
பரமதத துவமென றுரைககுமெஞ் ஞான்றும
பணபினல வியாத! நீ அறிதி!
ஒருமையுற றுளததில எனறுசெஞ் சிறைய
உவணவான பரியுகைத திடுதே
விரைவினின மறைந்தான ததததமாச் சிரமம்
மேவினா இருடிபுங கவரே. (11)

2288—2289. துளவத்...தே—துளவத்தேவு—திருமால். வாதராயணனை நோக்கி...தவிாதி—அறிதி என்று கூறி மறைந்தான்,

2290. வாதரா யணன்மா ணுக்கரோ டுள்ளம
வருந்தியே காஞ்சிமா நகரின
மீதுசென றிலிங்க தாபனம புரிந்து
விதிமுறை பூசைசெய் தந்தச்
சோதியே ரருளால மோகம்நீங குபுமா
துரிதமும ஓரீஇசசிவ ஞானம
மேதகு பலததால நிருமலா னந்த
வீட்டினை உளகியே இருநதான. (12)

—

அத்தியாயம் 78.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி

வசிட்டா முதலியோர் பூசித்தது

1. வசிட்டர்

அறிவும், அருளும, பொறுமையும், உண்மையும், தவமும் உருவெடுத்து வந்தன போனற வசிட்டா ஈசனை வழிபட்டு அருந்ததியையும், காமதேனுவையும, கலைஞானததையும் எழுமுனிவரில் தலைமையையும் பெற்றுா.

2. பராசரர்

வசிட்டரின பேரரும், சததிமுனிவரின குமாரரும் ஆன பராசரர் அனனையை நோககி, "என் தந்தை எஙகே?" என வினவினர். அன்னை மனம் வருந்தி, முகம் வாடி, "உனதந்தை அரககரால் இறந்தாா. நான் விதவையானேன். அரககருக் கேற்ற தணடம புரிதி" எனறு கூறினள். அம்மொழி கேட்ட பராசரா மனம் வருந்திச சிவபூசைபுரிந்து இழந்த தந்தையை ஈசன் அருளால காணபபெறறுா. பிறகு, பராசரா இராககத யாகம் புரிந்தார். வேள்விக குணடததில இராககதா அளவினறி வீழ்ந்து மடிந்தனர். அதைக் கணட பலமுனிவரும் வசிட்டருடன செனறு முனிவரின கோபத்தைத் தணிவித்தாாகள்.

3. கவுசிகர்

கவுசிக முனிவர் ஈசனைவழிபட்ட பலததினுல் திரிசஙகு என்னும் அரசனுககு அபயம் தந்து, வானில் ஒருபதம அவனுககுத தந்து, அவனை அஙகே நிறுத்தினுர்; எழுமுனிவரினும் ஒருவராஞா.

4 வியாக்கிரபாதர்

புலிககால் முனிவராம இவர் இறைவனை வழிபட்டு உபமன்னியு எனும் புதல்வனைப் பெறறுா; உமையம்மைககே யன்றித திருமாலுக்கும காணற்கரிய செம்பொன்மணி மன்றிற் சிறுடனங் தரிசித்து நித்தியத்துவம் பெற்றுர்.

2290. துரிதம—பாவம்.

(2) பராசரர்.

2292. தொழுதகுமெய்த் தவம்புரியும் வசிட்டமுனி பேரன்
தொல்லையருட் சத்திமா முனி தனயன் மறைகள்
முழுதுமுணர் பராசரமா முனிவனொரு தலையாய்
முளைத்த பிறைக் கோடுகுஞ்ச முகையினமுறுக [குடைந்து
கொழுதியின வரியளிகள் முரலமணங் கமழுங்
கொன்றையந்தாரச் செழும்பவளக் கோடீர [இறைதாள்
பழுதகலும் நறுமலர்கொ டருச்சிப்பான் ஒருகாற்
பதிதணந்த அன்னைமுகம் பார்த்துளம் நொந் [துரைப்பான்.

2293. அன்னாய்! சிற் றடியனையீன் றளித்தருளுந் தந்தை
அகன்றிருக்கும் இடஞ்சிறிதும் அளந்தறிகி [லேனியான
என்றுமுன் அன்னையுளத் திடருழந்து மதலாய்!
எறுழ்கெழுமி ராக்கதரால் இறந்தனன், நின் தந்தை
பொன்னாமங் கலநாண்பொற் றோடுகலன் அதனாற்
பொருக்கென்நீத் திடாக்கடலுட் புகுந்துவைத்தவ் [வியமாய்
இந்நாள்நொந் தனனிதற்கிங் கேற்ற தண்டம் உளத்தில
ஈதெனக்கண் டவைவருந்தி இழைத்திடுக [விரைந்தே. (3)

2294. என்றுளம்நொந் தன்னையெடுத் தியம்பியசொற் கேளா
இடருழந்தா குலித்தமனம் எய்தியிராக் கதரைக்
கொன்றிடுவல் எனக்கருதிச் சிவபூசை புரிந்தான்
கூற்றுதைத்த மலர்ப்பதத்தோன் குழைந்துமன [மகிழ்ந்து
முன்றிகழ வெளிப்பட்டுப் பராசரன்வேண் டுவரம்
முற்றுமளித் துடனமறைந்தான் முக்கணிறை [யருளாற்
பொன்றினதந் தையைக்கண்டான் **இராக்கவதை யாகம்**
புரிந்தனனெங் கோனமலர்த்தாள் போற்றுபரா [சரனே. (4)

2292. பிறைக்கோடும்...கொன்றையந்தாரும் (உடைய)கோடீரம் (சடை).
2294. ஆகுலித்த—வருந்திய; இராக்க வதை—இராக்கத வதை.

2495. மழுவலனேந் தியகடவுள் திருவுளத்தால் இராக்கர்
வன்னிதிக முண்டநடு வந்துவந்து வீழ்ந்தப்
பொழுதனலேழ் மணிநாவால் வளைந்துயிர்கள் பருகப்
பொள்ளெனவந் தசலவுடல் பொடியெழமாய்ந்
[தனரால்
குழுவினிரை யாயரக்கர் மடிந்ததுகண் டுள்ளங்
குலைந்து நடு நடுங்கிவளர் குடிலசடை யறவோர்
முழுதுமுணர் வசிட்டமுனி யுடனபோகிச சத்தி
முனிவனிருங கோபமற வுளமகிழ்வித தனரால. (5)

2296. சததி முனி புழுங்கியெழும இருங்கோபம் அனைத்தும்
தணநதுமறை ஆகமஙகள் சகலபுரா ணஙகள்
பத்திமிக வுணாநதுதொகை வகைவிரியில தெளிந்து
பதிபசுமொய் இருள்கருமம பாவுமிரு மாயை
நிததியமென ெறுழுங்குறமுக் கட்குழகா குறிதத
நினமலசாத திரங்கள்பல நிருமிததே தண்டாச
சிததிகொடு சிறிதுசுகந துயததமலன அருளாற
சீவன முதத ஞகமெயநித்தியஞக இருந்தான். (6)

(3) கவுசிகர்

2297. முனனரொரு காலரசாம் **கவுசிகமா முனிவன்**
முருகுகமழ நறவிதழமுக கண்ணனதாள் மலரில்
பனனரிய நறுமலாகொ டருசசனைசெய் ததனுல
பலவுயிரும படைததருஞ்சா பஙகொள் **திரி சங்கு**
எனனுமநிரு பனுமஅபயம எனறுரைதது விழுமபோ
தெதிரநோக்கித தவவலியால இக்கணமவான
[நிலலென(று)
உன்னுதனற பதஙகொடுததுக் கணணுதல்மெய்
[வரம்பெற்
றேங்குமெழு முனிவரரில் ஒருமைபெற
[இருந்தான். (7)

(4) வியாக்கிர பாதர்

2298. அந்தணிர் ! வள் ளுகிருமுவைச் சரணமுனி புரமூன் (று)
அடுகடவுள் இணைமலர்த்தாள் அருச்சனைசெய்
[தமலன்
சிந்தைமகிழ்ந் தருள்பலததால் உபமன்யு எனும்பேர்ச்
சிறுவனையும பயந்துருகு செழுமபொனமணி
[மன்றில்
சந்துகமழ் திதலைகனிந் தழுகொழுகு பொம்மல
தரளவடம சுமந்தகொஙகைத் தையலுக்கே
[அல்லால்
பைந்துளவக் கடவுளுமநோக கரியபெமமான நடனம
பாராதருடனித தியதது வாாயப பரத்தொடிருந
[தனனுல. (8)

(5) உபமன்யு

2299. வரியுழுவை இணையடிமா முனியருளாற் பயந்த
மழலைமொழிக் கிணகிணிககால வளருபமன் னியு
[முன
எரியகடு கதுவுபசி யெழஇடர்ப்பட் டனனெனுந்
தீனருள்தன் முகநோககி இதழ்துடிப்பப்
[பொருமிக்
கரியவிழி பிசைந்தழுது பாலவேண்ட வுடனமாக
கரைததுநறும பாலெனததாய கருத்துதவ
[விரைந்தே
பரிவினெடு பருகியிர தஙகுறையத தேர்ந்து
பாலெனததண ணீரெனத்தாய் பருவரலொ
டுரைப்பாள் ; (9)

2300. சுடர்விசிறு பழுவயிர மணிகுயிற்று பசுமபொற்
சுட்டிநுதல அசையவளர் துணைப்புயத்தில தாக்கி
அடாகனக மணிககுழைக்குள் செவிபுரள அரையில்
அமபொனமணிக் கிணகிணியோ டரைஞாணின்
[ருளிரத

தொடரரிச்சில் லரிச்சதங்கை சிலம்படியிற் புலம்பத்
தொண்டுமணிப் புலியுகிர்க்கீழ்த் தொங்கிவயி றெக்கி
இடரகலத் தளர்நடைகொ டெதிர்குலவும் மதலாய்!
இரதநறும் பால்சிறிதும் எமதுமனைக்
கிலையால. (10)

2301. உனதுகிளை ஞரிற்றலைமை மாதுலனும் வசிட்டன்
உபநிடத மறைமுழுதும் உணர்ந்தவன்புண்
[ணியஞ்செய்(து)
அனவரதம் அறுகிதழி வனசமடில இறைதாள்
அருச்சனைசெய பவனசிவனை ஆராதித் ததனல்
மனமகிழ மலையருவி யெனசசெருத்தளு சொரிந்து
வழங்கியருள் புரிகாம தேனுவைப் பெற றனனநீ
தினமமிழ்தம உதவுசுவை யுறழ்சுரபி நறும்பால
திகழுதரம நிறையவுணடு தேக்கினது நினைந்தே. ()

2302. எங்கள்தழை குழைதத பனஞச சிரமமிசை வறிதே
இளமைமிகு பருவததால எனகொல்விழை கினறாய்
திங்கள்நறுங கணணிமிலை செஞ்சடிலத தண்ணல
சிறிதும வெளிப பட்டருளாத் திக்கிலுண்டோ
[நறும்பால்
பொஙகுணவ தனறியுமநல் குரவுடைய நினக்கிப்
போதுநறும பாலெஙகே பொருந்திவரு வதுசொல
இஙகதனுற புனிறறிளஞ்சே தாவினபால வேண்டில்
ஈசனமலர்த தாளவழிபட் டெய்துக பால
[விரைந்தே. (12)

2303. சந்ததமி யோகிலிருந் தறவோர்கள் கருதுந்
தற்பரன்முதத தலைவோலான சகலவுல கேசன்
அந்தமிடை யாதியிலான மலாததாளாச் சனையால்
ஆடவர்வேண் டுவவெலலாம் அங்கைநெலலிக
[கனிபோல்

2300. தொண்டு மணி—நவமணி; தொண்டு—ஒன்பது.

2301. செருத்தம்—பால்மடி (செருத்தல்)

2302. பன்னச்சிரமம்—பன்னம்—இலை.

வந்திடுவ துண்மையெனும் அன்னைமொழி கேளா
மழலைமொழி முனிக்குழவி மகிழ்ந்துவியப் பாகிச்
சிந்தையிலப் படியெனவே அவன்சிறிது தூரஞ்
சென்றுமிகு சோபனமாந் திசைவதிந்தங்
[கிழைப்பான். (13)

2304. வெண்ணிலவு குழைத்திழைத்த தெனப்பூதி தரித்து
மெய்யனைத்தும அக்கமணி மிலைந்துசம்பு மலர்த்
[தாள்
உண்ணெகிழ மனமொழிமெய் ஒருமைபெற மலரால்
உவந்துவழி படத்தொலலை ஓங்கொளியாம
[எங்கோன்
கண்ணகன்ஞா லத்திலவன தனக்கெதிரிந் திரன்போற்
கடிதுவெளிப் பட்டனனஆ கண்டலனைக் கண்டு
துண்ணெனவெங கோபமனம் புழுங்கியெழுந் தெனமுன்
தோற்றினதென சதமகன்நீ தூரப்போ குதியே ; ()

2305. நினனையொரு சதுமுகத்தெம அண்ணலையான் குறியேன்
நீகடிதே குதியுணாந்தார்க் குணர்வரியோன பூசை
தனனையொருப் பட்டுநான் இழைத்தருளும் ஏல்வை
தவறிழைத்தா யாகிலுனைச சபித்திடுவேன எனறு
முனனைவிறற கொடுசாபம புரிந்திடக்கோ பிக்கும
முனிக்குழவி தைரியததை முற்றுணர்ந்தா
[ருயிர்கட்(கு)
அன்னையுமத் தனுமாகும் அண்ணலுமை யுடனே
அடலவிடைதோன றினனமுனிசேய் ஆதரததில்
உணாநதே, (15)

2306. இருநிலத்தின முடியிருகை யிருசெவிமோ வாய்தோள்
இணைபடஅட் டாஙகமுந்தண் டெனவீழ்ந்து
[பணிந்து
பொருவருசீர் வெள்ளிவெறபிற செழும்பவளப்
[பொருப்பும்
புரந்தரமா மணிப்பொருப்பும போலவருமவெள்
[விடையில்

2304. சதமகன்—இந்திரன்.

2306. புரந்தர மாமணி—இந்திர நீலமணி; இந்த்ரநீலமணியின் நிறமுள்ள பார்வதி.

கருணையருட் கடலுமையோ டெதிர் வெளிப்பட்
[டருளக
கண்டுமுநிக குழவியுளங கனிகூர்ந்தங கெழுந்து
தெருளனந்த பததியொடா னந்தவருட் கடலுள்
திளைததுரைககும நறுஙகனியே! தேனே! தெள்
[ளமுதே! (16)

2307. அழுகுசநதத தழுதொழுகி அருளருவி கொழுததின (று)
ஆருயிரெ லாமபுரககும அனனையுடன விடைமேல
பழவடிமை யாமெளியேன முனமவெளிப்பட் டனைநின
பாததரி சனததானமுற பந்தமொரீஇ
[யுளமவேட்(டு)
எழுவருமபோ கஙகளெலாம எளிதிலடைந் தனனயான்
எனனமுநிக குழவிமொழி யினபமுடன கேளா
மழுவிடையங கணனதுறவோாக கினியனமு தெனும்
[பால
மாந்தவிழை மககககமுத வாரிதியை யளிததான. ()

2308. பூரிதிரைப்பைங கடலுலகிற சகலவே தாந்தம
முழுதுமுணா ஞானமுமபின மூவாறு புராணத(து)
அரியபொரு ளுஞ்சகல சாததிரததில உணர்வும
அனவரதம உனககுவநதிங கனேததுமற வாதிங(கு)
ஒருமைபெற வேணடுமெனக கொடுததறகன
[னியமாய்
உற்றவரங களுமநலகி ஓலலைமறைந தனனபின
பிரிவறஎங கோனருளும வரமுபமன னியுவும்
பெறறுநறும பாலருந்திப பேறெவர்க்குங
[கொடுத்தான (18)

2307. மகக்கு—மகவுக்கு; அமுத வாரிதி—பாற்கடல்.

கலிநிலைத்துறை.

(6) கௌதமர்

2309. ஆற்ற ருந்தவக் கவுதம முனிமறை யவற்காயக்
கூற்ற டும்பரன் பதமருச் சனைசெய்தெங் கோமான்
சாற்றி டும்பல விரதமாற் றியபலந் தன்னால்
ஏற்ற மேயபர ஞானமுற் றமலனு யிருந்தான். (19)

(7) சதானந்தர்

2310. தேரிக லைச்சதா னந்தயோ கீந்திரன் சிவன்தாள்
வரிவி ழிக்கனி மொழியுமை யுடன்முன்ம் வழிபட்(டு)
அரிய சச்சிதா னந்தனை நினைத்துல கனைத்துந்
திரித லுற்றவண் உறுவர லாறெலாந் தெளிந்தே. (20)

2311. வெள்ளி மால்வரை அண்ணலச் சன்னிதி முன்ம் வீழ்ந்து
தெள்ளி யோதிவந் தித்தவன் தாளிணை சிந்தை
உள்ளி யேபர மானந்தம் எற்றுகல் லோலம்
துள்ளு வித்தகக் கமலமாந் தடமூழ்கித் துய்த்தான் (21)

(8) மிருகண்டு

2312. தேசி வாமிரு கண்டுமா முனிவரன் சிவன்தாள்
பூசை செய்துபல் கலைகொள் மார்க்கண்டி யைப்பூத்(து)
ஆசை யெங்கணுஞ் சீர்த்திபெற் றயன்பதம் அடைந்து
வாச மாகியே அளப்பரு மகிழ்ச்சியாய் வதிந்தான். ()

(9) மார்க்கண்டி

2313. சாத மாமிரு கண்டருள் மார்க்கண்டி தனக்கு
மாத வத்தினால் எண்ணிரண் டிறையருள் வருடம்
பேதி யாதுநற் றந்தைபெற் றன்னவை பிரித்திங்(கு)
ஓதின முற்றுமே சென்றன தினமிரண் டொழிய. (23)

2314. என்று தம்மனை பரவசப் படும்பிதா இரங்கிக்
குன்ற மன்னவெம் பகட்டெருத் துலவுவெங் கூற்றன்
கன்று நெஞ்சினால் இருவிழி பொறியெழக் கனற்றி
நின்று கொண்டிடு மோவுயி ரெனும்பல நினைக்கும். ()

2312. பூத்து—பெற்று.

2313. சாதம்—தோற்றம்.

2315. வீழும ரறறுநெஞ் சழிவுறும நிலநதுழாய விமமும்
எழுநெ டுமபெரு மூசசுவிட் டுயிர்ததிடும ஏஙகும
அழும ணிசசிவ னேகதி யெனனுமவீ ழமலற
றெழுமு யிரபபடங கிலலுடன மிருகணடு துடிககும. (25)

2316. அனன போதுமார்க கணடனித தந்தையும அனையுந
தனனி மிததமாய நொந்தனர் எனறுளந் தளாநது
பொனனெ டுஙகிரி விலலியை வீரனைப் பூசை
நனன யததிறை செய்துமாற றுதுமென நாடி, (26)

2317. இநதி யஞசெயித தொருபபடு மனததிலை இறைதாள
சிநதை செய்தருச சிததனன அபபகல தெனகோ
வநது நினறுமார்க கணடியை நயததிறல் வருநதி
இநது சேகரன ஈத்தநாள அவதியி தெனறுன. (27)

2318. சறறும எண்ணலன அவனமொழி யுட்கொளான தருமப
பெறறம ஊர்திபொற றுளமலா அருசசனை பிரியா(து)
அறற போதறிந திழைததனன கூறறனும அதறை
கொறற வெஙகத வுருககொணாந திரலைநோ குறிததான.

2319. இருசெ விபபுறஞ் செவிடுபட் டிடததுளை யிடததுச
செருகி யுட்செலும ஒலியினுல மாாககணடி திகைததுப
பருவ ரறகொடு செஙகையால இலிஙகததைப பறறி
ஒருமை பெறறுறத தழீஇயினன அவனையே யொலலலை

2320. பிறையெ யிறறினை அதுககியே விழிபொறி பிலிறற
அறைகு ரறபில வாயினிற குமுறிநின றாததுக
கறைதெ வுட்டுமை கயிலைமேய கூறறுவன கடவ
இறையொ டசசுற மருட்செயபா சமபிணித திழுததான.

2321. முருகி தழககமழ இதழியந் தாழசடை முனனேன
கருகு மைககிரி கடுககுமந தகனையோா காலால
திருகு கட்சினம புழுஙகமாா புதைததனன சேணிற
பெருமி ரத்தவெள் ளத்துடல வீழநதது பிலததில (31)

2315. வீழ் அமலன—வீழ்— விரும்பும்; இல்—மனைவி.

2317. தென் கோ—யமன். ஈத்த நாள்—ஈந்தநாள். அவதி—முடிவு.

2318. இரலை—ஊதுகொம்பு.

2320. கறை தெவுட்டு மை—கருநிறம மிக்க எருமை. மை—எருமை. "காரிருட் பிழம்பு மெழுகிய அங்கமும் ...உள...மா"—திருப்புகழ். கயில்—பிடர். மேய்—மேவும். தெவுளுதல்—கொள்ளுதல், நிறைதல்.

2322. அறந்த ழைதகிடும அநதணீர்! தெனறிசை அரசன்
இறந்தி டததுயில ஒருவலபோல மார்க்கணடி யிருகண்
திறந்து தறபுடை அஞ்சனக கிரியெனச சீவன
துறந்த மெயசசமன நோககியீ சனபதந தொழுதான.()

2323. கால காலனே போறறி!நா யேறகருள் கருணை
பால லோசன அணணலே போறறி! உம பருககாய
ஆல முணடருள் நிததனே போறறி!சூ லாஙகம
போல முககுணம ஆதிவைத தருளுவோய போறறி! ()

2324. அண்டம அனனமாயச சராசரம மூறுகாய ஆக
உணட வீரனே போறறி!வீ மேசனு யுருத்துக்
கொணடபேருரு வததனே போறறி! சீா குறிததுப
புணட ரீகனமால வியபபுறு காரணு போறறி! (34)

2325. அருநத வததிறை காளிமா நடஞ்செயத ததனைத
திருநத நோககுபு மகிழநதவா போறறி! எண
[டிசையோ(டு)
இருந்த விசசுவம ஆகிவிச சுவாதிககன எனனப்
பொருநது தறபரா போறறி!செஞ சடிலனே போறறி!

கலி விருத்தம்

2326. எனறுமிரு கணடுமகன ஏததுதுதி கேளா
மனறலமுகை விணடிதழ மதுத்துளி பிலிறறுங
கொனறைகமழ செஞசடிலக் கோவிறை புனிறருக
கனறுதனை நோககுதல கடுபபவுரை செயவான.

2327. விழைந்துசொல மனஞ்செயல விரும்புமவழி பாட்டாற
குழைந்தமிரு கண்டருள குமார!உள மகிழநதேன
நுழைந்து மனம வேணடுவன நொய்தினவரும ஆணடு
தழைநதுபதி றுறுனக்குச சந்ததமும உண்டாம. (37)

2328. நித்தியன எனப்புவி நிரந்தரமும் வாழ்வை
சததியமி தெனறுவரந தனனையுடன நல்கி
அத்திசை மறைந்தனன அனைத்தையுமார்க் கண்டி
பத்தியொடு பெறறுவிழை பைம்பொனமனை உற்றுன.()

2329. நினக்குவமை யற்றமுனி தந்தையனை யோடு
மனக்கவலை அற்றுளம் மகிழ்ந்தவண் வதிந்தே
கனற்கணுதல் தந்திர கலைப்பொருள் உணர்ந்து
பொனற்குவ டெனத்தரையிற் போதுமிருக்கினான். ()

எழுசீர் விருத்தம்

2330. சகலதே வர்களுந் தருமனுக் காகச்
சங்கரன் தாளிணை வழுத்த
இகலற எழுப்பி யினறுதொட் டென்றும்
எமதடி யாரவழி போகத்
தகதென அமலன தயவினுற் கூறத்
தற்பரன தாளிணை பணிநது
மகவைப ராதம பொறுததருள எனறு
மறலியுந தெனதிசை புகுந்தான. (40)

அத்தியாயம் 79.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்சசி

வசிட்டர் முதலியோர் பூசித்தது—தொடர்ச்சி

(10.) அகத்தியர்

சேய்பபதியை (வயலூரை) மகிழும் செவ்வேளின் திருவடியைத் துணை கொணட அகததிய முனிவா சிவபூஜையின சிறப்பினுல் விந்தமலையை அடக்கினர்; எழுகடலையும் அமுதென உணடனா. வில்வலன், வாதாவியைத் தடிந்தனர். 'வடவேங்கடந் தென்குமரி' ஆயிடைத' தமிழ் பரப்பினர். மன்றிலே புனிதரின் ஆடல் கணடனர்; உமாமகேசுரரின் திருமணந் தெரிசித்தா; தம இச்சைப்படி உலகெஙகும நடந்தார்; முருகப் பெருமானுற் சிவலோகம் அடைந்து, பின்னர்ச சிவம் இவரே என்று உலகெலாம் போற்ற வீற்றிருந்தார.

(11.) ததீசி.

ததீசி முனிவரும் சுவன் என்னும அரசனும இளம்பருவம் முதலாக மிக நெருஙகிய நண்பர்களாக இருந்தனர் ஒருநாள், தீவினையின் பயனுகச சுவன் ததீசியை நோககி உலகில் யார் வலிமை கொண்டவர்?' என வினவினன். ததீசி, 'அந்தணரே வலியா' என்ருர். சுவன, 'மன்னரே வலியர்' என்ருன்.

2329. அனை—அன்னை.

2330. தகதென—தகாதென.

இதன் காரணமாக வாதம் முற்ற, ததீசி வெகுளி மேற்கொண்டு சுவனை அறைந்தார். சுவன் தன் கையிலிருந்த வசிரப் படையைத் ததீசிமேல் வீசினன். ததீசியின் உடல் இரு துண்டாயிற்று. உயிரும் போயிற்று. அருகிலிருந்தோர் 'ஆ, ஆ' என்று அரற்றினர். பிருகுவின பாட்டனும் சுக்கிரன் உடனே வந்து துணிபட்ட உடலைச சேர்த்து மந்திரததால் ததீசியை உயிர்ப்பித்தான். ததீசி தூஙகி யெழுந்தவர் போல எழுந்தார். சுக்கிரன் ததீசியை நோக்கி; "நீ சிவன் திருவடியை அருச்சிப்பாயாக. வாழ்நாளும் காரிய சித்தியும் கைகூடும். இறைவழிபாடே இம்மையில் நினைததவையைக் கூட்டுவிக்கும்; மறுமையில் வீடுபேறு நல்கும். சிவபூஜையால் திருமால், பிரமன், இந்திரன் முதலானோர் தஙகள் பதவிகளைப் பெற்றனர்; நோய், படை, நோள் வருத்தம் புரியா" என்று கூறிச சிவமந்திரஙகளும் கற்பித்துச் சென்றான்.

ததீசி முனிவர் சிவனை அருசசித்து வசிரதேகம், இறவாவரம் முதலிய எண்ணிலா வரஙகளைப் பெற்றார. பின்னா, சுவனது சபையை அடைந்து அவன் மார்பிலே உதைததார், சுவன தன வசிரப்படையை ஏவினன. அது அவர் மெய்யிலே பட்டுத துளாயிற்று. ததீசி, ''அரசே! உனக்கும் உன தலைவனுககும் அஞ்சேன்'' எனக கூறிச சென்றார. சுவன் கலக்கமுற்றுத் திருமாலை நினைந்து கடுந்தவம் இயற்றினன். திருமால் தோன்ற அவரிடம் நிகழ்ந்த நிகழ்சசியைக் கூறிச சுவன வருந்தினன. திருமால் சுவனுடன் ததீசியின் ஆசசிரமததை அடைந்து ததீசியை நோக்கி, 'முனியே! எம் பொருட்டு நீ அரசர் வலியே பெரிதெனக் கூறுக; அதனுல் வரும் பாவம் எமதே'' என்றார். ததீசி அதற்கு இசையவில்லை. திருமால் வெகுண்டு சக்கரத்தை எறிந்தார். அது ததீசியுடலிற் பட்டுத துளாகியது. மாயோன் தம மாய வெள்ளததை விடுததாா. அது ததீசியின் மாயையாற் சுவறியது. மாயவன் பின்னும் மாயையை விடத் ததீசி தருப்பையை விட்டாா. தருப்பை மாயவன் சேனையை வாரி விழுங்கியது.

ததீசியிடம் திருமால் சாபம் பெற்றது.

அவ்வேளையிலே பிரமன விரைந்து வந்து ததீசிககு இன்சொல் கூற, ததீசி முனிந்து, '' நெடுமாலே! நீ வீரபத்திரன் படையால் இறப்பாய். உன் அடியார் மதிமயஙகியவராய்ச, சிவபெருமானைப் பழிப்பவராய்ப், பாஞ்சராத்திரிகளாய், மறை வழி நீஙகி நற்கதி யடையாமல் ஐம்பது கோடி நரகிலும் பதைக்கக் கடவர்'' எனச சபித்தார்.

பிரமன் திருமாலை நோக்கி, 'நீ வெற்றி பெறல் இயலாது, சிவனடியாரிடம் பூசல் புரியாதே, வருக' என அழைத்துக்கொண்டு போய்விட்டான். இதைக்கண்ட சுவன் ஆய்ந்த அறிவினனாய்த் ததீசியை வணங்கி, 'முனிவரே அடியேன் இளமைப்பருவமுதல் உன தொழும்பன். இழைத்த பிழை பொறுத்தி' என ஏத்தினன். முனிவர் சினந் தணிந்தார். 'அரசனே! எங்கள்

சினத்தைத் தணிப்பதற்கு வழி எம்மைப் பணிவதுதான். பிராமணரே மிக வலியோர். எங்கள் குலத்துச் சிவபெருமானே மிக்க பிராமணர்; திருமால் அரசன், பிரமன் வைசியன், இம்மூவரையும் மூன்று குலத்தவரும் வழிபட வேண்டும். தமது குலத்தேவை விடுத்துத் தாழ்ந்த தெய்வத்தை வழிபடுவோர் பதிதர்; அதனால் பாதகம் வரும். அரசனே! நீ உலகைக் காத்து, அந்தணரை ஆதரித்துத் திருமாலை வழிபடுக! யாவராலும் பரவப்படுவோர் சிவபெருமான்; ஆதலால் அவரை வழிபடும் மறையோரே வலியர். மன்னரும் வணிகரும் வலியிலர். சிவனைப் போற்றும் மறையோர் போற்றுதற்கு உரியவர். இங்ஙனம் கூறித் ததீசி சிவனை வழிப்பட்டுக் காலங்கடந்த நித்தியராக இருந்தார்.

அத்தியாயம் 79.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி.

வசிட்டர் முதலியோர் பூசித்தது—தொடர்ச்சி

எழுசீர் விருத்தம்

(10) அகத்தியர்

2331. கரிமு கக்குட வயிறு னைதநெழு
    சூலமு திர்ந்த வலமபுரி
அரிகு ரற்பகு வாய்தி றந்துள்
    அரற்றி யினறவெண் ணிதநிலம
விரிக திர்ததிரள் உடுவெ னப்பொழில்
    மேய **செய்ப்பதி மகிழ்சேவ்வேள்**
பரிபு ரசசிறு மலர டிததுணை
    பரவு சற்குரு முனிவனே. (1)

2332. ஓங்கு கறறைய ஒளியெ ழுந்துமெய
    உருவ ருக்கொ ளிலிஙகமேற
பாங்கு றச்சிவ பூசை செயத
    பலத்தி னுற்கொள் பராரைமெய்
வீங்கு டறகக னதநெ ழுந்துயர்
    விந்த மால்வரை மிடலகன(று)
ஏங்கு ளத்தொடு பிலம டைந்திடர்
    எயத வைத்தன னறியும்; (2)

2332. உருவருக்கொள்—உருவும் அருவும் கொள்ளும்.

2333. கொண்ட லேழும் ஒருங்க டைந்திடி
குமிறி யாதது வெள் வாய்மடுத்(து)
உண்ட போதறி யாதெ ழுந்தகல
லோல முதத முருட்டியோங்(கு)
அண்ட மீதெறி சலதி யேழும
அகஙகை யாலெடுத த முதெனக்
கண்ட வேலையுட் கொண்ட டக்கினன்
கருணை கூாகுறு முனிவனே. (3)

2334. உருகு வெஙகனல அனைய விலவல
னோட டைநதவர் தமபியைத
திருகு வெஞ்சின மொடுத டிந்தயல
சென றனனகுணக் கடலகுடக
கருக றமபுரி குமரி வேங்கட
மாயிடைத தமிழ கூறியே
முருகன விஞசைகொள் வழுதி தனபதி
முறறு மேசெல வைததனன. (4)

2335. அருங்க லைப்பொருள் உண்மை ஞானம
அடைந்த னனமணி மனறினமேற
கருஙக டுககிளா கணடன ஆடலுங
கண்ட னன்பினும மினலுலாம
மருஙகுல முககணி யணணல மாமணம்
வந்து நோக்கினன இசசையால
ஒருஙகு முறசுர ருக்கு நாடரும
உலக முறறு நடநதனன. (5)

2336. சனக ராதிய ருககு மெயப்பொருள்
தந்து தககணம நோக்குமாற்
சினக ராதி யிறைஞ்ச நலலுப
தேசம வைததருள் கந்தனல
அனக மாஞ்சிவ லோக முறறபின
அகில லோகம் அனைத்துமே
கனக வார்சடை யிறையெ னபபுவி
கருதி யேத்த இருந்தனன். (6)

2335. முக்கணி—பார்வதி,

கலி நிலைத்துறை.

* ததீசி-சுவராஜன் மாறுபட்டது.

2337. வேளை முனிந்து புலாதி யுடனபொறி வென்றோர்கள்
தாளை வணங்கி ததீசியும் நினறு சயங்கூர்தன
தோளை யெனுஞ்சுவ ராசனும் நண்பு தொடர்ந்தேசேர்
காளையர் தங்களில் வாழ்பரு வங்கள் கலந்தாரால். (7)

2338. ஓவரு பண்பிரு வோருயி ருஞ்சொலில ஒனருக
மேவருமஎனறுல கோர்கள் மகிழ்ந்து வியந்தோதக்
காவல னுந்துற வோனும இருந்தனர் கன்றுமுன
தீவினை வநதொரு காலர சனவறி தினகூறும. (8)

2339. புண்ணிய ஞன ததீசி யருநதவ! புவிமீதில்
நண்ணிய பேர்தமி லாவலி கொண்டவர் நவிலென்று
எண்ணிய மாமுநி வனசொலும் அந்தணர் எனறோதத
திணணிய காவலன மனனவர் என்றுரை செய்தானல்.

2340. அங்கண் வெகுண்டு விரைந்தவர் தங்களின் அஞ்சாதே
பைங்கழை ஒனறுடன் ஒனறுள் இழைந்து
[படர்ந்தேறும்
பொஙகன லினகதம் நின்றெழல் கண்டு புகைந்தாறு(து)
அஙகைகொ டந்தணன மனதனை முந்த அறைந்தானல்.

அறுசீர் விருத்தம்.

2341. மூரிதெண் டிரைப்பைங் கடலுடைப்பார்
முழுதும் பரிதது நறுந்தேனமஞ்
சரிவண் டுமிழ்கான கமழ்வாகைத
தடந்தோட் சுவனும் பெயர்வேந்தன
சொரியுங கதிரவச சிரப்படைநேர்
தொட்டான் ததீசி யிருடியுடல்
பிரியும் படியோ ரிரண்டாகப
பிளந்த துயிர்தீரந திறந்ததுவே. (11)

---

* இச சரித்திரம் முன்னர் ஒருவாறு கூறப்பட்டது. செய்யுள் 1889—1898; பார்க்க.

2340. மன்—அவன்.

2341. மஞ்சரி—பூங்கொத்து.

2342. அங்கண் இருந்தோர் வெருவா வாய்
ஆஆ என று பேரொலியாய்
எங்குஞ் செவிடு பட எழுந்த
தென்கொல் எனவவ் வேலைசெயத்
துங்க இருடி மூதாதை
சுசிசுக் கிரன்வந் துடனபேரன்
அங்கம் இரண்டொன் ருக்கிவிஞ்சை
யதனுல உயிருடம அளித்தனனே. (12)

2343. மஞ்சந் தனிற்கண் படைதணந்து
மலர விழித்தோன் என எழுந்து
நெஞ்சங் களிதத பேரன்முகம
நெடிது நோக்கிப் புகலுமுதல
வஞ்சங கடிந்தா கமபபடிநீ
வானோர்க் கிரஙகி வாரியெழு
நஞ்சந் தனையுண் டிருண்ட கணடன்
நளின மலர்ததாள் அருச்சியெனருன. (13)

2344. பின்னும் உரைப்பான் அருசசனைமெய்ப்
பேற்ருல உனக்கு வானுளும
உன்னும மனத்தில விழைந்தனவும
ஒல்லை வருமா ராதனையே
மனனும உயிரகட் கிமமைதனில
மனம்வேண் டியபல பொருளபுரக்கும்
மினனும் மறுமை தனனிலுயிர்
மீளா முததி யளிததிடுமால (14)

2345 பிறைவா ளெயிறந் தகறகடிந்த
பெம்மான மலர்ததாள் அருச்சனையால்
மறையோன பிரம பதமுமணி
வண்ணன வயிண வத்துவமும்
குறையா தடைந்தார் பினனுமனம்
குலிசப் படையோன் ஆதியரும்
முறையால் தத்தம பதமடைந்தே
முக்கண் அமலற் போற்றினரால், (15)

2346. வருந்தா திருத்தி ததீசிமுநி
வரனே! அமரர்க் கிடரிழைக்கும்
பொருந்தா தவுணர் புரமெரித்த
புனிதன் பூசா பலந்தனால்
இருந்தா துரத்த எழுவகைக்கும்
இடர்செய் நோயும் மருவலாகைக்
கருந்தா திழைத்த வெம்படையுங்
கதித்த கோளும் வருத்தாவால். (16)

2347. என்று பகர்ந்தா றருந்த வங்கள்
இழைக்குந் ததீசி முநிவரற்கு
மன்றில் நடிக்கும் மலர்ச்சரண
வள்ளல் தனிமா மந்திரங்கள்
ஒன்று படவே உரைத்தருளி
ஒல்லை அவண்சுக் கிரன்தணந்தான்
வென்ற புலனந் தணிர்!உரைக்கேன்
மிக்க ததீசி வியன்செயலே. (17)

2348. அக்கா லையினில் ததீசிமுநி
அமலன் மலர்த்தாள் அருச்சனைசெய(து)
எக்கா லமுமவச் சிரவடிவும்
இறவா வரமும் அபயமுஞ்சீர்
மிக்காம் அவுதா ரியகுணமும்
வேண்டும் அபரி மிதவரமுந்
தக்கோர் பரவுங் கணன்அருளால்
தண்டா தடைந்து சமர்நினைந்தான். (18)

2349. பாந்தள் மணிசசூட் டுலகனைத்தும்
பரிக்கும் தடந்தோட் சுவனெனும்போர்
வேந்தன் இருக்கும் அவையடைந்து
விரைந்தே யிடத்தாள் எடுத்தரசன்
சாந்த மணிமார் பதிரவுதைத்
தனனவ் வேலை சுவவரசன்
காய்ந்து குலிசப் படைவிடுத்தான்
கடிது முநிமாய்ந் திடுகவென்றே. (19)

2346. இரும்—தாது—உரத்த—எழுவகை: இரதம், இரத்தம், சுக்கிலம், மூளை, தசை, எலும்பு, தோல். கருந்தாது—இரும்பு.

2350. பொருக்கென றெறிந்த பகற்குலிசம
பொடியாயப் பரந்து போனதுகண(டு)
இருக்கும பரவும் இறைமலர்ததாள
ஏததும ததீசி இருடிமனம
செருக்குங களிககும மனோநோககிச
சிறிது நகைககும புரவல!நீ
முருக்குங குலிசப் படைக்குமுனறன
முதலவன தனக்கும அஞ்சிலனுல. (20)

2351. என்ற ததீசி முனிமொழிகேட்
டிகலவெம் படைமன இடருழந்து
கன்று குணிலாயக் கனியுதிர்தத
காயா வண்ணன தனமலாததாள
ஒன்று படவுள் ளததிருததி
உலவை யிருநா சியுமடககி
நின்று கனலுள எழுப்பியுடல
நோங்கின றரிய தவமிழைததான. (21)

2352. அந்த அமயம உவணமுயர்த
தாழிப படையோந தியகடவுள
வந்து வெளிபபட் டிட அரசன
வணங்கித தனது செயலனைததும
நொந்து புகலப பைந்துளவோன
நோககி யவைகேட் டரசனுடன
சிந்தை மகிழத ததீசிபனருச
சிரமத தடைந்தே முனிககுரைபபான, (22)

ததீசியிடம் திருமால் தோல்வியுற்றது

2353 சாற்றற கரிய தவமிழைக்குந்
ததீசி முனிபுங கவ!எமக்காய
ஆற்றற குவவு மணிததிணடோள்
அரச வலியே அதிகமெனறே
ஏற்றப் படநீ உரைததியிமபா
இதனுல வருபா வமமெமக்கே
தேற்றப் படுமிவ் வுரையெனமால
செப்பும மொழிகேட் டிசைந்திலனுல். (23)

2350. மனை—மன்னை—மன்னனை.

2354. அங்கண் திருகு சினம்புழுங்கி
அரக்கர் குலமவே ரறுத்து விறல
எங்கும் பரப்புந் துழாயமாரபன
எறிசக் கரவெம் படையெடுத்துச
சங்கை யறமா இருடியுடல
தடிவான ஓச்சத் ததீசிமுனி
அங்கந் தனிற்பட் டுடனதூளாய்
அணுவுக கணுவாய அகனறதுவே. (24)

2355. மாயோன அனந்த மாயைவெள்ள
வாரி விடுப்ப அவைநோககாத
தூயோன தனது மாயையிறைற
சுவற ஒழிததான தொடர்ந்துநெடுங
காயோன பினுமா யைகள் விடுப்பக
கணடு முனியோா தருப்பைவிட
வேயோன ஒருவன ஒழியஅவன
விறறசே னையெலாம விழுங்கியதே. (25)

ததீசியிடம் திருமால் சாபம் பெற்றது

2356. கஞ்சப் போதுட்டோன் அவ்வேலை
கடிதங கடைந்து ததீசியைப்பார்த(து)
இனசொற புகனறு முகமனுரைத
திருடி யரசே! எனமுனிவன
நெஞ்சத தெழுவெங கோபமுடன
நெடியோற பாரதது நீகணததில,
துஞ்சக் கடவை விறலவீரன்
சுடர்வாட் படையால எனறுபினும, (26)

2357. மதுசூ தனனே! உனதடியார்
மயங்கி மதியற ருடகப்பொற
பொதுவார நடன இறையைநிந்தை
புகனறு பாஞ்ச ராத்திரராய்

2355. நெடுங் காயோன்-நெடுங் காயத்தவன்—திரிவிக்கிரமன். வேயோன—புல்லாங்குழல் ஊதும் திருமால்.

2356. வீரன்—வீரபத்திரன்.

முதுமா மறைசொல வழிதணந்து
மூர்க்க ராகிக கதியற ஐம
பதுவார் கோடி நரகிலுயிர
பதைககக் கடவர் எனசசபிததான. (27)

2358. மதுவிண டொழுகும மலாக்கடவுள
மணிவண் ணனேநோக குபுவுரைக்கும
கதுமென றபரா தமபுரிந்த
கண்ணு! விசயம உனககிலையால
பொதுவில நடிக்கும பரனடியார்
பூசல விடுதி யெனறிறைஞசிப
பதும மலாசசே வடியில வழி
பாடு புரிநது வருகவெனருன. (28)

2359. குழைககும படலை நறுநதுளபக
கோமான உளததிற குறிததயலினை(று)
அழைககும அயனமென மொழிக்கிசைநதவ்
வனன ஊாதி யோடுமரீஇத
தழைக்குந் தனது பதமடைநதான
ததீசி முநிபுங கவனசெயல கண(டு)
இழைககுங கருமம இனியெமககிங
கேதென றரசன எணணினனுல, (29)

2360. கூடாமா மணிப்பொன மகுடமுடிச
சுவனும பெயாமன நலவினையின
பிடாமேற பிடித்துத தளளமணிப்
பீடத திருககுந் ததீசியைப்பாாத(து)
இடரா ழியைததீர்த தருள்புரிதி
எநதாய! இருடி புஙகவ! நின
படராம எளியேன முனனிளமைப்
பருவந தொடுததுன தொடர்பனரே. (30)

2361. தந்தை யருநீ தாயருநீ
தமியேன தனது துணைவருநீ
முந்தை யருநீ குரவருநீ
முநிவர் களுநீ இரவிமுதல

2360. படர்—ஏவல் செய்வோன்.

ஐந்தை யருநீ யடிகளுக்கே
அடியேன தொழும்பன அடைக்கலமநீ
நொந்தை யருமபாற றிழைத்த குற்றம
நொய்திற் பொறுததி பொறுததியெனறுன. (31)

2362. வாக்கும மனமும் செயலுமொனறுய
வணஙகி மலர்தூய வழிபட்டுத
தேக்குங் கருணை வாரிதியே !
தேவே ! ததிசி புஙகவனே!
காக்குங கடவு ளே ! எனப்பின
கருணை கூர்ந்து முநிசொலுஞ்சீர
ஆககுஞ் சுவனும முடியரசே !
அபரா தஙகள் பொறுத்தனமால. (32)

2363. செழிககும பொறையெம மனேர்ககுளததில
திருகி யெழுவெஞ் சினமபிறநதால்
ஒழிககும பெருஞ்சாந் தியதேதென
றுரைககிற புவிவீழந திறைஞசலெனும
விழிக்குஞ் சுருதிப பிராமணரே
மிக்க வலியோர் எஙகுலததே
சுழிககுந் தரஙகப புனறசடிலச
சோதி மிகக பிராமணனே; (33)

2364, அரசர் குலததேந் துந்துளப
அண்ணல, வணிகா தஙகுலததே
பிரமன், இவர்மூ வரையுமவிப்
பிராதி யர்களா ராதிததுப
பரவக கடவர் தஙகுலததே
பரிக்குந் தேவை யொழிததிழிநத
சுரரை யருசசிப் போர்பதிதா
தொல்லை தொடர்பா தகராமால. (34)

2365, அரவ முடிச்சூட் டுலகுபுரந
தந்த ஞளாக் கருள்நிருப !
இரவு பகற்பைங கடலவணணன
இருதா ளாரா தனைபுரிதி

2361. நொந்து அயரும் பாலதாக இழைத்த குற்றம்.
2363. எனும்—என்று கூறும் சுருதிகள்.

பரவு சகல தேவருக்கும
பகவான அதிகன சிவனதனால
வரவு மறையோர் வலியதிகம
மனனா வணிகர் வலியிலரால. (35)

2366. ஏழுத அரிய கேளவியினா
எலலோா தமகரும எபபகலும
தொழுது பரவப் படுஙகடவுள
சோதி அரனே ஆகையினால
பழுதில தினஙகள் தொறுமறையோா
பரவி யேததப படுவோரெப
பொழுதும அவர்செய தவெருருவிப
போறறக கடவா பூவுலகோா. (36)

2367. சூரிசில! அதிகன ஆமசிவனே
கோடாச செஙகோல நடாததியுல(கு)
ஒருமை யுடனீ பொதுவறக்காத
துறைதி யெனமன னனையிருததிப
பொருவில சிவபூ சையைமீளப்
புரிநது பரனை யுளததிருததிக்
கருதி யொழியா தொனறுபட்டுக
காலங கடநதே யிருநதனனால. (37)

அத்தியாயம் 80.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்சசி

சுதரிசனன் பூசித்தது

மூன்னொரு காலததில் ஏழைகளுக்குப் பசிதீர உணவளிகக்கும சுதரிசனன் என்பான் சிவபூஜையாற் கூற்றுவனை வென்று, எட்டுத் திககினும் உலவிக் கயிலையினும் சென்று வணஙகி நித்தியனாக இருந்தான்.

பிருகுமுனிவர் முதலானோர் பூசித்தது

பிருகு, துருவாசர், கணுவர், ஆபத்தம்பர், திரணபிந்து, அத்திரி, சௌபரி, சுக்கிரன், புலததியா, இடபயோகி, சைமினி, வாமதேவா ஆதிய எண்ணிலா முனிவாகள் சிவபெருமானைப பூசித்து, மறலியை வென்று, நித்தியராக, விண்ணவர் பதம் முதலாக எஙகணும் அப் பததினா போற்றச சென்று உலவி எல்லாப் போகமும் எய்தினர் ; இறுதியில் வீடும் உற்றனர்.

எறும்புமுதல் யானையீறாகவுள்ள எண்ணிலா வுயிர்களும் தாம் விழைந்த வற்றைச சிவபூசையாற் பெற்றன. இததகைய சிவபூசை மான்மியததைக் கலி யுகத்தில் அந்தணர்களும் அரசர்களும் உரைததல் வேண்டும்,

இதுவரையிற் கூறப்பட்டவை சிவபூசையை விரும்பிச செய்தோர் பெற்ற பேறுகும். இனி, மனம் ஒன்றுல் தம்மை யறியாமலே சிவபூசை செய் வோர் பெற்ற பேற்றைக் கூறுகிறோம்.

சுதராட்டன் கதை

மாகததேசதத்தில் ஒரு ஊரில, சுதராட்டன எனனும் அந்தணன் கொடும பாவச்செயல் புரிந்துவந்தான். அவன் மதுமயக்க முடையவனுக மது விற்கும் ஒருத்தியோடு கூடிக் களிப்பது வழக்கம. அவன் அவளுடன் அரசனுடைய மலர்வனத்தே நுழைந்து மலர்பல பறித்து அவளது கூந்தலிற்சூடித திரி வான். ஒருநாள் காவலாகளைடு கன்னததில அறைந்து இவனை வெளியேற்றி னா. எனினும், அம்மலர் வனததில் அவளுடன இரவிலே சென்று அவளுக குப் பூப்பறித்துசசூடி மகிழ்ந்து அஙகே தஙகுவான். ஓரிரவில், மலர்களைக திருக்கலாம்; சிவவழிபாட்டிற்கு நம் மலாவனம பயனபட்டது புணணியம் அன்றே'' எனறனர். அரசன நன்றென மகிழ்ந்து, அதனைச சோதியாமல் விட்டுசசென்றான். காவலரும் 'தாய்வயிற்றில இன்று பிறந்தோம்' என மகிழ்ந்தனர்.

தூர்த்தர்கள் இருவரும், மறுபடியும் அம்மலர் வனத்திற் சென்று மலர் கொய்தார்கள். காவலா அவர்களைப் பிணிதது அரசன் முன் விட்டனா. அரசன் அந்தக் கள்வனது கைகால்களைக குறைததும, அவளது மூக்கையும் முலையையும கொய்வித்தும் வெருட்டினுன. அவர்கள் இருவரும் மெய்துடித்து மனம் நொந்து சிலநாட்கள் திரிந்து இறந்தனர்.

வாணசுரன்

சுதராட்டனுடைய மதுக்குடம் சிவலிஙகமென நம்புமபடி யிருந்ததனுற் சிவலிங்கவழிபாட்டின பயனை அவன்பெற்றுப் பாவம் நீஙகி மறுபிறப்பில், மறலி கொய்து மதுக்குடததின்மேல் இட்டு வைததுவிட்டு, அவளுடன் கூடிக் குலவி அயர்ந்து தூஙகிக் கிடந்தனன். மறுநாட்காலை அரசன் மலாவனஙக காணப் புக்கனன். காவலர் அரசன் வருவதை அறிந்து மலர்வனத்தை முன்ன தாகச் சோதித்தபோது இந்தத தூர்ததாகளைககணடு அவர்களது கைகால் களைப் பிணித்துச சோலையின் புறததே எறிந்துவிட்டு, அரசனுடன் சோலை யைச் சுற்றிவரும்போது மலர் மூடிய மதுக்குடத்தை அரசன் கண்டு ''யார் இப் படி மலர்களைக் கொய்து எறிந்தவர்'' எனக் காவலர்களைக் கேட்டான்; காவலர் கள் 'யாரோ இரவில் லிஙகபூஜை செய்திருக்கின்றூர்கள்' என்றூர்கள். அரசன் கோபிக்க, அரசனுடன் வந்தவர்கள் ''யாராவது முனிவர் சிவபூசைசெய்

யும் அஞ்சும் வலிமைமிக்க ஆயிரங்கைகளையுமுடைய வாணாசுரனாக ஆகப் பிறந்தான். அவனது காமக்கிழத்தி சுப்பிரதீகை எனப் பிறந்தாள். வாணாசுரன் முற்பிறப்பில் மருக்குடத்தின்மேல் மலரிட்ட பழவினை வாசனையால் நருமதைக் கரையில் அமுதவெற்பில் திரண்டுருண்ட கற்களையெல்லாம் சிவனது அருவுருவத் தோற்றமாம இலிங்கமெனப் பாவித்துப் பூசித்து நருமதை ஆற்றில் இட்டான். அவன் அன்புக்கு வசப்பட்டுச் சிவபிரான் வெளிப்பட்டு எல்லாச் செல்வங்களும் அசுரருக்குத் தலைமையும் ஆற்றலும் அளித்தார். அன்றுமுதல் வாணாசுரன் கயிலைக்குச் சென்று சிவபிரானை வழிபட்டு வந்தான். ஒருநாள் சமயம் அறியாமற் சென்றதனால், வாயில் காக்கும் பூதத்தலைவன் ஒருவன் வாணனைப் பிடித்துச் சக்கரவாள கிரிப்புறத்தெறிந்தான். அதனால் வாணாசுரன் மெய்யும் மனமும் நொந்து, ஒருவாறு தன் அரணமனையடைந்து, ஆலமுண்ட அண்ணலைப் பூசித்தான். அவனுடைய பூசைக்கு மகிழ்ந்து பெருமான் வெளிப்பட்டு வேண்டுவது யாதெனை வினவினார்.

அசுரன் வணங்கி, 'எந்தையே! எளியேன் தங்களையும் உமையம்மையாரையும் முருகப்பெருமானையும் எப்போதுந் தரிசித்துக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும். கயிலையில் திருவாயிலிற் காக்கும் பூதங்கள் என்னை அடித்து விரட்டி விட்டதனால், அங்கு வரமுடியாமல் வருந்துகிறேன். ஆகையால், நான் உவந்து போற்றத் தாங்கள் தேவியுடனும் மைந்தர்களுடனும் என் நகர வாயிலிலே திருக்கோயில் கொண்டருள வேண்டுகின்றேன்' என்று பணிந்தான். அரனார் புன்முறுவலுடன் இசைந்தார். வாணன் மகிழ்ந்து, தன் நகரவாயிலிலே சிறந்த திருக்கோயில் அவர்களுக்கு அமைத்து வழிபட்டு வந்தான். அவ்வாறு செய்த பூசையின் பலத்தினால் இந்திரன் திருமால் முதலான யாவரையும் வென்றி கொண்டு மகிழ்ந்து வாழ்ந்தான்.

ஒருநாள், வாணன் இறைவன் திருமுன் சென்று, "அண்ணலே! எளியேனுடன் அமர் செய்து திருமால் முதலானோர் தோற்றனர். இப்போது போர் செய்வோர் ஒருவரும் இல்லை. என் தோள்கள் தினவெடுக்கின்றன. முன்பு அருச்சுனனுடன் போர் செய்ததுபோல என்னுடனும் தேவரீர் போர் செய்து என் தினவைத் தீர்த்தருள வேண்டும்" என வேண்டி வணங்கினான். இறைவன் புன்சிரிப்புடன், 'யாதவ மரபிலே திருமால் கண்ணனெனும் பெயருடன் பிறந்திருக்கின்றார். அவன் எம்மை நாளும் வழிபடும் பக்தன். அவன் உன் தோள்வலியைத் தொலைப்பான்' என்றார். வாணன், 'ஐயனே! அவன் என்னிடம் பதினெட்டுமுறை தோற்றுத் தோள்வலி அடங்கிக் கிடக்கின்றனன். வெண்ணெய்க் கள்வனான அவனோ எனக்கெதிர்?' என்று கூறினான். சிவபிரான், 'உபமன்னியு முனிவனிடம் கிருஷ்ணன் தீக்கை பெற்று இரவும் பகலும் திருநீறணிந்து நம்மை வழிபடுவதால் முன்போல் வலியில்லாதவன் அல்லன், அவன் உன் வலியையும் தினவையும் போக்குவான்' எனக் கூறியருளினார். வாணன் பலகாலம் வறிதே இருந்தான்.

உஷா பரிணயம்

வாணனுக்கு உஷையென ஒரு மகளிருந்தாள். அவள் கிருஷ்ணன் பேரனான அநிருத்தனைக் கனவிற் கண்டு, அவனைத் தனது மனையிற் கொணர்ந்து கூடி யிருந்தாள். கண்ணன் இதையறிந்து வாணனுடன் போருக்குப் படையுடன் வந்தான்.

அப்போது நகரவாயிலிற் கோயில் கொண்டிருந்த விநாயக மூர்த்தி கண்ணன்மீது உருத்தெழுந்தார். மாயோன் அவருக்கும் பழம், பாகு, பொரி, மோதகம் முதலிய நிவேதிக்க அவர் அதை உண்டு களித்திருந்தார். பின்னர் முருகவேள் கண்ணனை எதிர்த்து வந்தார். கண்ணன் அவரைத் தனக்கு மருகன் என்னும் கேண்மையால 'நீ குருபரன், சாமி, எனைக்காக்க' எனத்துதித்தான். அவர் போர் செய்யாது விலகினர். பின்பு, கவுரி எதிர்க்க வந்தாள். மாயோன், " தாயே! உன்னுடன் பொர எளியேன வல்லனோ?" எனப் பணிந்தார். தேவியும போர் செயாது விலகினள். பின்பு பெருமானே எதிர்த்து வந்தார். திருமால் அஞ்சி மனதாலே அவரை அருச்சித்தார். அப்போது பெருமான் என்னை நித்தம் பரவும் வாணாசுரனைக் காக்க இங்கு வாயிலில் அமர்ந்துள், ளேன்; நீ என்னுடன் போர்செய்க' என்றார். அப்போது திருமால் 'ஐயனே! நான் சகம், நீ சகபதி; நான மாயை, நீ மாயைக்கு அதிபதி, உன்னுடன் நான் எங்ஙனம் போர் செய்வேன்' என்றார். இறைவன் 'அருச்சுனன என்னுடன் பொரவில்லையா? அதுபோல நீயும் பொர வருக' என்றார். அண்ணலின் ஆணையை மீற அஞ்சி கிருஷ்ணன் அம்புகளைப் பெருமான் மீது எவினன். அவை பெருமான் திருவடியில் மலர்களாய் விழுந்தன. அப்போது வாணன் நேரே வந்து கிருஷ்ணனுடன பொருதான; போர கோரமாய் நிகழ்ந்தது. சிவ பிரான் வானில் எழுந்தருளி "கிருஷ்ணா! வாணன் என்னைப் பூசிப்பவன். ஆதலால் அவன கைகளில நான்கை மட்டும் (அறுக்காது) விடுக" என்றார். அவர் அங்ஙனமே செய்தார. இறைவன வாணனை நோக்கி 'வாணனே! உன் தோளின் தினவு நீங்கி யிருக்கும். ஆயிரந் தோள்களில் நான்குமட்டும் நம்மை வழிபடுமாறு விடப்பட்டன. நீங்கள் இருவரும் இனி நட்பினராக வாழ்க. உன்மகளைக் கிருஷ்ணன் பேரனுக்குத் திருமணம் புரிவித்திடுக' என்று திருவாய் மலர்ந்தார். இருவரும் அவ்வாறே போரை நிறுத்திக் கேண்மை பூண்டனர். அநிருத்தனுக்கும் உஷைக்கும் திருமணம் நடந்தது. கண்ணன் மணமக்களுடன் துவரை சேர்ந்தான்.

வாணன் பூசை

பிறகு வாணாசுரன் தான அறியாமற்செய்த பிழைக்கு வருந்தித் திரும்பவும் நருமதை யாற்றங் கரையிற், சிவபூஜை செய்தான: இறைவன் வெளிப்பட்டு வாணன் விரும்பிய வாறே அவன் சிவ கணங்களுள் ஒருவனாகவும், தமது திருக்கூத்தின்போது அக்கூத்தைத் தரிசித்துக் கூத்துக்கு ஒத்த குடமுழவு அவன் வாசிக்கவும், நருமதை யாற்றங்கரையில் அவன வழிபட்டு விடுத்த

பெரிதும் சிறிதுமான இலிங்கமெல்லாம் வாண லிங்கம் எனப்புகழ் பெறவும், அந்த லிங்கத்தைப் பூசிப்போர் இம்மை மறுமைப் பயன்களை எளிதிற் பெற்றுத் தமது திருவடி நிழலைப் பெறுமாறும் வரங்கள் தந்தருளினர். வாணனும் அவ் வரங்களைப் பெற்று நீடிகா இன்பஞ் சிறந்தான்.

அத்தியாயம் 80.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி

அறுசீர் விருத்தம்

2368. *உலகினினமும மலஞானத் தொடுகிரியை*
தனைமறைக்க ஓங்கி யாழ்ந்த
நிலையெவாகருங கடப்பரிய பவசசலதி
நடுவீழந்து நீநதிப் பாரஞ்
செலவறியா வுயிாக்கருளச் சிவனமிழற்றும்
ஆகமங்கள தெரிந்த சூதன
அலகில முநி வரர்க்கமலன பூசையினமான
மியமபின்னுமம அறைய லுற்றான். (1)

சுதரிசனன் பூசித்தது.

2369. *அந்தணிர்காள் ! முனனொருகால அருமறையோன*
சுதரிசனன் *ஆது லர்க்குப்*
புநதிமகிழந் தறுசுவையன னுதியனு
தினஙகொடுப்போன் புளகக் கொங்கைச்
செந்துவாவாய உமைகொழுநன் பூசையினுற
கூறறைறவெனறெண டிசையுமம போகி
வந்தனைசெய கயிலையினுமம இச்சையிறபோய்
நிதநியனுய வணங்கிச் செலவான. (2)

பிருகு முனிவர் முதலானோர் பூசித்தது.

2370. **பிருகுமுநி துருவாசன் கண்ணுவனு**
பத்தமபன பெருஙகா னததுச்
சருகுநுகர் திரணவிந்து அத்திரிசௌ
பரிசுக்ரன தகுபு லதயன

2368. பாரம்—கரை.

2369. அன்னுதி—அன்னம் ஆதிய.

திருகுசினம் ஒருவிடப யோகிசை
　மினிவாம தேவ ஞுதி
உருகியபொன் உறழ்சடிலத் தாபதரெண்
　ணிலர்சிவனை உளத்திற் கொண்டே. (3)

2371. அருளமலன் பரவிந்து பரநாதம்
　அபரவிந்து அபர நாதம்
உருவருவங் கொணர்ந்தசிவ லிஙகத்தில
　அருசசனைசெய் துடனீாப் பாரில்
வருமறலி தனைசசபிதது நிததியராய
　விழைந்தபடி மறையோர் விண்ணோர்
நிருதாமுத லியாபதஙகள அனைததினுஞ்சென
　றவரவாகள் நெடிது போறற, (4)

2372. உள்ளமிசை அபரிமித வுவகைநகை
　மீதூர உலவா அஙகம
அளளலறப் படர்ந்தவணமல கியபோகம
　அனைத்துமளைஇ யிமையா நாடடம
கொளளமரீஇ யினர்; மாநதா சிவபூசை
　புரிந்துசெல்வங் கொணாநது சித்தி
விளளருபோ கமநுகாநது மூவுலகும
　போகியந்தம் வீடும உறறார். (5)

2373. பிறையெயிறறுப பஃறலைசசூட் டுலகிலமெயநா
　மூககறிவாம பிபீலி காதி
கறையடியங் தநதொகுதத வுயிாகளிலெண்
　ணில விருமபிக கெளரி யோடு
நறைகமழ் செஞ சடிலஅண்ணல நளினமலாத
　தாள்தொழுது நயந்து போறறி
இறையருளால அருசசனைசெய் தருஙகதியை
　அடைந்தனபே ரினபம உறறே. (6)

2372. அள்ளல்—நெருக்கம்; அள்ளலற—தாராளமாக,

2373. பிபீலிகம்—எறும்பு ; கறையடி—யானை. எறும்பு பூசித்த தலம்—திருஎறும்பியூர் (திரிசிராப்பள்ளிக்கு அருகில் உள்ள ஸ்தலம்). யானை பூசித்த தலம்—திருவானைக்கா,

2374. என்றுலகெங் கணுமளத்தற் கரியபெருஞ்
சீர்த்திதண்டா திருக்க மலக
நின்றன ; அந் தணிர்! ஆகை யாலமலன
மானமியம்நீள் நிலத்தில் நீதி
வென்றகலி யுகததிலரு மறையோர்க்கும்
இருங்கலைநூல் விரித்து ணர்ந்தே
மனறல்மலர் வாகைபுனை நிருபருக்குஞ்
சொலவேண்டும மகிழ்ந்து மாதோ. (7)

2375. அந்தணிர்காள்! இப்படிமுன் சிவபூசை
விதிப்படிதோாங் தறிந்தி ழைத்தே
புந்திமகிழ்ந் தரியசித்தி முத்தியடைந்
திடுகாதை புகனறேம இன்னும்
இந்துநற விதழிமிலைச சியகடவுள்
அருச்சனையென றெவள வேனும்
சிந்தைமிசை சிறிதறியா திழைததோர்கள்
பெறறபலன செப்பக் கேண்மின. (8)

சுதராட்டன் கதை

2376. இருதிருமூன் றினுமலர்ப்பைந் தழைகுழைக்கும்
இளமரகா இசைந்து வானிற்
பருதிவிழி நோக்கிடை பிஙகலைசெல
மருததடக்கிப் பனனுட் சோதி
கருதியனி லஞ்சுழனை செலவரிய
தவஞ்செயுநதக் காமுன எண்ணில்
சுருதிமிழற றியகிளனை துதித்திடுமா
கததேயச் சூழலமமா. (9)

2377. செழுஙகமல முறுககவிழும பசுந்தேறற்
செந்துவர் வாய்த் திருவை அனனுர்
கொழுந்துவிடு நெடுமாடக் கோகனக
மாளிகையிற் குலவி யாடும்
தொழும்புடைய கணவர்தங்தோள் தொன்மைபெற
அணைகினற துய்ய மாதர்
எழுந்தமதி நுதலமடவார் இணையிலர்விண்
ணுட்டவர்கள் இவரா ரெனபார். (10)

2378 அந்நகரில் மருவுசக்கி ராங்கனென்னும்
அப்பெயரோன் அரிய தீயன்
கன்னல்மொழி முகிழ்முலைச்செங் கனிவாயார்க்
கோர்மைந்தன் கசட னுன
பன்னு சுத ராட்டனென்போன் பைங்கொடியைப்
புணர்ந்துவெகு பதக னுன
அன்னவன்தன செய்வினைகள் அளவிலாக்
கொடும்பாவம் அனைய செய்வான. (11)

2379. எழுதரிய கேள்வியரு மறையோர்கள்
அனைவருமே யிகழ நிந்தை
முழுதுமொரு வடிவெடுத்தோன தருமவழி
தணந்தறிவை மோகஞ் செய்தெப்
பொழுதுமவடி தேறலகடைத தெருவிலவிறகுங
கலகவிழிப் புளகக் கொங்கை
வழிமதுக்கள் பருகுவெளவாய மதுவிசசி
யொடுநிததம் மரீஇக களிப்பான. (12)

2380. ஒருபகலில உளக்களிப்பு மீதூர
அவளுடனபோய் ஒளிறும வாட்கை
நிருபனமலர்ச சோலைக்கண் வதிந்துமுகை
முறுகுடைந்து நெகிழ்ந்து தண்டா
முருகுகமழ செணபகமல லிகைபிசசி
யிருவாட்சி முல்லை கொயது
செருகுகுழல முடிநீவி யணிந்தனனிப்
படிபலகால திரிநதான மாதோ. (13)

2381. கரவினிலிப் படிதிரியுங காலையிலோர்
நாட்சோலை காபபோா கணடு
வெருவ அவ ளொடுகொணர்ந்து கவுட்புறத்துப்
புடைத்தினிமேல வியந்தா ராமம்
வருவிதமரீ மறந்திடுதி யெனத்தெருட்டி
விட்டனரம் மறையோன மீள
இரவுதொறும் அவளுடனகா வடைந்துமலர்
கொய்துவனைந் திருந்தான் ஓர்நாள்; (14)

2382. கடிமலர்ச்சோலையிலாவி கமழ்நறுமென்
மலர்கள்கொய்து காதல கூர
வடிமதுப்பெய குழிசியிடை வைத்தவள்மா
மூலைசசுவடு மருமம பாயத
துடியிடைமெய துவளவிழி சுடாமணிக்கொப்
பிடைபொரததார சொருகு கூந்தல
முடிசரிய அவளையஙகண் அணைந்தவச
மாயத்துயினறு மூசசு விட்டான; (15)

2383. இருவருமன மதகலையின விதிமுயஙகிப்
பரவசமா யினைததுச சோர்ந்தே
அருணனுத யமுமிரவி யுதயமுஞ்சா
வறியாமல ஆரா மததிற
கருவிழிகண படைகொளுமவே ளையிலரசன
மலாசசோலை காணபான அஙகண்
மருவவரு முனனரவன பாலர்வனஞ்
சோதிதது வநதார மாதோ. (16)

2384. பெரியமதுக குடததினமலா பெய்தது வுங
கலைசோர்நது பெருநாண அறறுக
கரியவிழிப பரததையொடு தூர்த்தனு
கியமறையோன காவ கததே
திரிய அடைந துறஙகினதுங கணடுவிரைந
தவாகரஙகால செஙகை பறறி
யிரியவயற புறததெறிநது மனனனரு
கடைநதிறைஞசி யேததி னுரால. (17)

2385. கனைகழறகால நிருபன்முகில கணபடுககும்
மலர்சசோலை கமழபூங கொததுச
சினைபொதுளுந தழைகுழைககுஞ சிஙகார
வனமநோககிச் செலலும ஏலவை
நனைபிலிறறும நறுமலரால மறைகடமி
லிஙகமென நாடி நோக்கிப்
புனைமலர்கொய் தெறிந்தவரார பொழிலவறிதா
யினவெனகொல புகலதிர் எனறுன. (18)

2382. ஆவி—வாவி. விழி கொப்பிடை(காதொடு)பொர.
2383. பாலர்—பாலகர—காவலாளர.
2384. திரிய—திரும்பவும், மறுமுறையும.
2385, மறைகடம்—(நறுமலரால்) மறைந்துள்ள (கள்)குடம்,

2386. செய்யவன பாலர்மலர்ச செங்கைகூப்
புபுநின்று, செயிர்த்துக் கூறும
வெய்யகுரி சிலேநோக்கிக கட்டுரைப்பார்
எமையனறி வேந்தே யாக்கும்
ஐயமற இமமலர்ச்சோ லேயினுப்பண்
புக அரிதிங் கல்லிற் காலம
மையலுள மானவரோ வானவரோ
கொய்திலிங்கம வழிபட் டாரால், (19)

2387. என்றுபுகன றிறைஞசுமவன பாலகரை
இறைநோக்கி இயமபும இப்போ(து)
ஒன்றுபட மலரனேதது்ங் கொய்தனரோ
இப்படியே உவந்து பலகால
மனறல்மலா கொய்தனரோ வுண்மைபெற வுரைத்திர்
இனறேல மறிதது வாளாற
கன்றுசிரத தொடுகரஙகால கடிங்தெறிகு
வோமெனவே கழறி ஞலை. (20)

2388. அன்னபகல வனபாலர் யாஙகளொருக்
காலுஙகண் டறிகி லோமால
என்னகலி காலவிதி வசமோ இப்
போதுகணடோம எஙகோ வே!நின
பொனனடிகள் ஆணேதப்பா தெனறுரைககப்
புகழுவேநதன புடையிற சோந்த
முன்னவர்சொல் வாரெந்த முநிவரோ
சிவபூசை முடித்துச் செனருா. (21)

2389. கருவிமுகி லுறழ்தடக்கை நிருபரே
றே! எவரென காதல் கூரப்
பொருவில்சிவ லிஙகமாநறு மலர்தூவி
வழிபாடு புரிதல் நாமசெய்
தருமமனறே என, அரசன அனுமதித்தப்
புறம்படர்ந்தான தாய்வ யிறறில்
இருமைபெற இனறுபிறங் தனமெனறு
வனபாலர் எண்ணிச செனருர். (22)

2386. அல்லிற் காலம்—இரவு.

2390. அக்காலே மதுநுகரும பரத்தையுந்தூர்த்
தனுமவெருவி அவசந் தீரந்து
திக்காரும இலலையெனறே நொந்தொருவர்க்
கொருவாகட்டுச் சேர நீததே
எக்காலும இருந்தமனை யடைந்துபினனும
மதுநிறைய எடுத்துண் டாற்றல
மிக்கார்மொய் மலாவனததில மீளவுஞ்சென
றணிமலர்கள் விருமபிக கொய்தார். (23)

2391. பரிமளமென மலாகொய்யுங கரவடரைக்
கண்டுவன பாலா சீறித
திருகுசினத தோடுவரிக் கயிற்றிறுற
பினகட்டாயச சோத்துக கொணடே
குரிசிலமுனம விடுப்ப, இறை கோபிததே
யவனகரஙகால குறைததுத தேறல
பருகுமவள் முகிழமூககும பயோதரமுங
கொயதுடலம் பதைகக விட்டான. (24)

2392. மதுநுகரும் பரததையுநதூாத் தனுமபாவக்
கயவ:ாவடி வஙகு றைந்த
விதுவெனவுள் ளஙகரைநது நொந்துசில
நாட்கழித்த வேலை அனறோ
கதுமெனவுள் ளாவிதணந் திறநதனாகள்
அவாகள்மதுக கடததில முனனுட்
புதுமலர்கொய் தறியாமற போட்டதுவும
பினனாசிவ பூசை யாமால. (25)

வாணசுரன் தோற்றம்.

2393. மறையவரிற கரவடனு கிய சுதராட்
டனமுனமனம் வாககுக காயம
முறைமுறைவிட் டிழைததபெரும புறசசலதி
நிகாபாவம முறறுங தீாநது
குறைவரவா யிரஙகைவலி பெற்றுவா
ணுசுரனய்க் கூறறும உட்க
இறையருளால உதிததனனபின மனைவியுஞசுப்
பிரதீகை யெனவு திததாள், (26)

2394. இகழுமதுக் குடததினமுனம மலர்போட்ட
வாதனையால இயந்து வைக்க
அகழுமுரி திரைதரளங கொழிககுநரு
மதைக்கரைகூ ரமுத வெறபிற
புகழுமலக் கடவுள்திரு வுளததுருகித
திரணடுருணடு புடைதத தெலலாங
திகழுமரு வுருவிலிஙகம என அருசசித
துடனதியிற சோததி ஞுல. (27)

2395. திஙகளநதி யிதழிவனை செஞசடையோன
வெளிப்பட்டுச செலவம யாவும
பொஙகசுரற குரியமலா தலையுலகு
மதுகையுமே பொருகவென றீநதான
அஙகணவை யசுரனடைந தனறுமுதற
கயிலாய அசலம போகிச
சஙகரனதாள நிததம வழிபாடுசெயது
தனமனையிற சாரநதோா நாளில, (28)

2396. பொருவருமெய வரமபெறுவா ஞுசுரனசீா
கயிலாயப பொருபபி லீசன
திருவுளமவாயந தருளுமவ சரமேதென
றெணணுமற செலலுமஏலவை
குருமணிகள பலகுயிறறு டகவாசற
பெருமபூதக குரிசில ஓலலை
வருமவனை விளையாட்டாற சககரவா
ளககிரியின மருஙகெ றிருநதான. (29)

2397. மிடலகெழுதிண புயவாணு சுரனேமி
வரைபபுறதது வீழநது மேரு
உடலதகாநது வெருவியெனபு குளுகுளுததுப
பெருமூசசும ஓரீஇத தெளிநதுள
அடல்கெழுதோள வலிகொடெழுந தைதெனததன
மனைமேவி அறிவு கூாநது
கடலகெழுநஞ சுணடகறைக் கணடனமலர்ப்
பதமபூசை கடிதி ழைததான. (30)

2394. வாதனை—வாசனை.

2395. மதுகை—வலிமை.

2398. ஊழிபெருசெல வமுமிடலுங கணிப்பிலபுக
மூநதிருவுங கருணை கூருமெ
விழியிலருள பெருகுபுர ஞானமுமிச
சையிலவெறுப்புமெ விரைஇய மலகி
ஒழிவறமே வியகுணஙகள் ஓராறும
உளபகவான உவநதி லிஙக
வழிவிரைவில வெளிப்பட்டு வாரூகு
ரனகணெதிா வந்து ரைபபான. (31)

2399 பொறிபுலனவென றைமைவிதியிற பூசைசெயவா
ரூசுர! இப் போது னக்கே(து)
அறிவிலவிருமெ பியவரமே தென அசுரன
உரைக்குமெ எந்தாய! அடிய னேறகுப்
பிறிதுவரமெ எனகொலுமை முருகனுடன
நினசேவை பிரியா தெனறுமெ
அறிவினிறைத திடவேண்டுமெ அதுவேவேண
டுமவரமென றடியில வீழுந்தான. (32)

2400. ஈதுமெனவே யெழுநதுபினனுங கட்டுரைப்பான
எஙகோவே! கயிலை வெறபிற
மதுமலர்ததா கமழுமணி மகரதோ
ரணவாயில வருமபோ தஙகண்
பதுமன எறி திகிரியா தியாபொனமுடி
நோபுடைககுமெ பாரி டஙகள
விதுமுடுகுமெ அரவெனவே வேததிரததால
எனையோட்டி விட்டாா மாதோ. (33)

2401. அனறுமுதல அடியேனுக குளமபதைதது
நடுக்கமுறற தாகை யாலநீ
எனறுமகிழ்ந் துலகனைததுமெ ஈனறருள்மைந்
தர்களுடனே யெளியேன வாயில
ஒனறுபட மகிழச்சியுடன உறைந்திடிலெப
போதுமநான உவந்து போறறி
நினறுவழி படுகுவனீ தடியேற்கு
வேண்டுவரம் நிகழ்த்தி லெனரூன். (34)

2402. அடியர்கருத் தறிந்துள்ளம அனைத்துமருள
கருணைவளளல அதறகி சைநது
கொடியசெயல எனசசிறிதும எண்ணுமற
புனமூரல கொணடே நாமப்
படியிருக்கின றேமெனறு வரஙகொடுகக
அசுரனமுனம பணிநதெ மூநது
கடிநகர்வா யிறபுறததுக கவுரிககுங
குமரறகுங கணணு தறகும, (35)

2403. விரிசுடாவிட் டிமைககுமணிப் பழுவயிரக
காலநிறுததி வீதி தோறும
பிரிவினமுததுப போதிகையும மரகதவுத
திரமுநெடும பிரவா ளஞசோ
வரிநெடுஙகாற கொடுஙகையுமிந திரநீலப
பீடிகையும மாணிக கமபூண
தெரியலுமாங கொடிமாட மணடபநதிப
பியமாகச சிறககச செயதான. (36)

2404. சுடர்விசிறு புருடரா கக்குறடும
பலசமைததுத தொலலு லோகத(து)
இடரகல வருள்பரவத திணமைபெறும
அரியணையிற சிறநத தாக
விடமதனை யருநதுகண்டா விரைமலாததாள
தொழுதிறைஞச விணணோ யாரும
படரெனவுள ளொடுஙகவழி படடுவலம
வநதிறைஞ்சிப பரவி னுலை. (37)

2405. எறும்கெழுபுத தேளிாகுலம வதைததிடுமோங
கறசிறகா ஈாததைந தாரு
குறுகுமர சையுமபூமிக் கொழுநனையுஞ்
சயிததடஙகாக் கொறற மேறகொண(டு)
உறுபுவியங் தரநதுறக்கங் தனது வச
மெனககருதி யொனன லாரைக
கறுவியட விறசயிததுள் உறையுளவதிந
தனனபினனோ காலந தனனில, (38)

2403. ப்ரவாளம்—பவளம்.

2405. பூமிக் கொழுநன்—திருமால்.

2406. வடவரைவெள் கிடப்பணைத்துப் புடைத்திறுகித்
திரண்டெழுந்து வளர்நது பூரித(து)
அடல்கருது விறறபுயஙகள் அளப்பருஙகண்
டடுத்தேயுள் அகந்தை யாகிப்
படவரவம அரைககசைதத பணணவனமுன
செனறுமலாப பதஙகள் போறறி
விடநுகரங கணனுடனென னுடனசமர்செய
வோரிலேசூழ விரிநீரப் பாரில; (39)

2407. பருதியயு தஙகுழுமிப படாந்தனைய
எறிதிகிரிப படையோன போரிற
குருதிபுய வரையருவி கொழிததிடமுப்
பலதுபகற குலைந்து போனை
கருதியுறுத தறைகூறிக கதுமெனவச
சிரபபடைசெங கரஙதொட் டெனனை
வருதிசமாக கெனனுமக வானுமறப்
பலதுபகல மறைந்து தோறறுன. (40)

2408. மருததுமுடன எழுமனனும புறஙகொடுபபச
செனறிடுமும மதிலும மாய
உருததுநகைத தெரிததருளபெம மானசிறியேன
புயஙகள்தின வொழியா துறறுச
செருததலைவெய யனவிபபோ தாகையினுல
இனியென்னைச சிறிய னெனறே
கருததினிலுட் கொளாதமர்செய அருச்சுனனே
டிகலிழைததல கடுபப முனபோல. (41)

2409. கூதிதெழுமென மணிபபுயததுக கணடுயம
போரதனுற கடித டஙகும
விதத்தடுமன னியமிதனுல மீளவதிலலை
அரியயறகு மேலாங தேவே!
மதிதெதெனுடன அடலபுரிய வலலைவரு
குதியெனன வளளல கேளாத
துதிததிவைசொற றிடும அசுரற பார்ததெழும புன
முரலொடு சொலல லுறறுன. (42)

2406. கணடு—கண்டூயம்—தினவு.
2408. மருதது...மன்—அட்டதிக்குப்பாலகர். செருத்தலை—போரில்; வெய்யன—விருப்பம் உள்ளன.

2410. இசைபெருகும் வரிசையார் தவாகுலத்தில்
அரிபிறந்தங் கிருக்கின் றானெண்
திசையுமதி சயிக்கவெமைத் தினமுமவி திப
படிபூசை செய்யும் பத்தன்
தசையுமிட லுந்தினமுந் தணவாமல்
அலைத்தெழுங்ன தடந்தோள் நோக்கி
யசைவில்விறல் கெடத்தொலைப்பன் அசுரரே
றே! யுண்மை ஐயம் இன்றால். (43)

2411. என்றுமழ விடைக்கடவுள் இசைத்தசொற்கே
ளாஅசுரன் இயம்பு வான்பின்
மன்றுள்நடித் தருள்பெம்மான் யாதவர்தங்
குலத்துதித்த மாயோன் தானும்
வென்றிடுமென் புயஅடலால் மிடலுடைந்து
மூவாறு விசைதோற் றெய்த்தான்
துன்றுபெரு வலிகொள்சண்ட வாயுவுமென்
தனக்குடைந்து தொலைவான் போரில். (44)

2412. அங்கண! என னுரைகேட்டி சிற்றில்விடங்
கத்தினசைந் தாடு சிக்கம்
பொங்குவெண்ணெய் திருடியுண்ட கள்வனே
எனக்கெதிர்நீ பொருசெய் கென்னத்
திங்களணிமிலைச் சியகடவுள் செப்புமுப
மன்னியுவின் றீக்கை பெற்றுக்
கங்குலபகற் பொடியணியுங் கண்ணன்முன்போ
லலமதுகை கதித்த போது, (45)

2413. செருவில்வெற்ற கரியபெருந் திறல்படைத்தங்
கிருக்கின்றான் சென்று நீங்ன
பொருவருதிண் புயவலியுங் கண்டுமடங்
குதறகிப்போ போது போர்செய(்து)
அருவரைநோ புயத்தினவும் ஆற்றலுமே
அடக்குவன்™ தைய மின்றால
நிருதரர் சே! அவணே குதியெனவா
ளாஅசுரன் நெடிதி ருந்தான். (46)

2412. விடங்கம்—உத்தரக்கட்டை; சிக்கம்—உறி.
2413. கண்டு—தினவு இப்போ—இப்போது.

உஷா பரிணயம்.

2414. அனனபகல மிடலகெழுவா ணுசூரன
தனயையுழை யவாமீ தூரப
பொனனவிருந திதலைவிரி பொமமலமுலைத
திருமாாபன புதலவன ஆன
அனனமுயாத் தோனமதலை **அனிருத்தன்**
தனைககனவில அறிந்து மோகித(து)
இனனலுழந் தவாவிலவன தனைககொணாநது
தனனுறையுள் இருநதாள் மாதோ. (47)

2415. கூனறுகுணி லாகவிளங கனியுதிர்தத
மாயனது கணணு ருபபின
சென றுதழற பிழமபுவிசும பணவியவா
ணுபுரியிற சீறற மோடு
துனறுகடற படையுடனபோய்த தொடாநது செருச
செயுமேலவை துரநது செமபொற
குனறுங்கா வடிவவொரு கொமபனுருத
துடனெதிாததுக கோபித தானுல. (48)

2416. பருமணிதெங கினபழமும நறுங்கதலிக்
கனியுமெளளும பாகு சோதத
பொரியுமிகு மோதகமும பொரிமாவும
அவறகுவையும புல்ல கணடத
தருவமுது பலகுவித்துப போறறிசெய
ஒருகொமபன தணடாச சீறறம
ஒருவி யைந்து கரததாலும உண்டுமலை
யகடுநிறைத துளம கிழுந்தான. (49)

2417. முருகுநற வுமிழுகடப்பந் தொடை வடிவேல
வலனேந்தும முருக வேளவெஞ்
செருவிலமயில எதிர்கடவிச செமபுலததில
எதிர்க்கவெறி திகிரி மாயோன

2414. தனயை—மகள். அன்னம் உயர்த்தோன்—பிரமன். அனிருத்தன் தந்தை—பிரதயும்னன்; பிரமனை அநிருததன தந்தையாகக் கூறினது உபசாரம்.

2415. ஒரு கொம்பன்—விநாயகர்.

2416. புல்லகண்டம்—கரும்பு.

மருகனெனும் கேண்மையினல் மலர்முகநோக்
குபுகடவுள் வருததங் தீர்க்கும
குருபரனு கியசாமி நீயனரே
காத்தி! யெனக் குமரன மீண்டான. (50)

2418. கருதரிய பரனிடஙகொள கவுரியெதிர்த
திடமாயோன கழறும அனனுய!
மருமலாசசிற றடியினமுனம மறைவிதியின
வழிபட்டு வரமேற கொணடிங(கு)
இருநிலஙகள் புரக்கினற எளியேனதன
னுடுமலைதல எனகொல நாயேன
செருவிலடல புரியவுமவல் லவனேஎன
றடிபணிநதான தேவி மீணடாள. (51)

2419. பிறையெயிறறங தகனமருமம் பிளநதிடககாயங
துருத துகைககும பெமமான சீறி
அறைகழறகால எறிதிகிரிப் படையோனை
எதிர்க்கவிறல அரிகண் டேஙகி
மறைபரவும மனததினுக்கும எட்டாத
வள்ளலமரு மலாததாள் மீதில
நறைகமழ்பன மலர்தூவி யருசசனைசெய
தனன ; அவனை நமபன நோககி, (52)

2420. கருங்கடலவண் ணு! நிததம பரவியவா
னுசுரனைக் காபபான செம்பொன
நெருஙகுநவ மணிகுயிறறும மகரதோ
ரணவாயில நீஙகா தெனறும்
அரங்கெனவே யிருககினரேம் அடற்படைவா
ராதுதொலைத தருள வேண்டும
பொருங்கதமுண டேலெம்மோ டடல்புரிதி
யெனநெடுமால போற்றிச் சொலவான், (53)

2421. நீகரில்கரு ணைக்கடலாம் ஆதியந்தம
அறறிருக்கும நிமல! கேட்டி
சகலவிச்சு வாதிகனநீ விசசுவன நான்,
சகபதிநீ சகமநான, போறறும்

மகபதிநீ மகவுரு நான மாமாயைக்
கதிபதிநீ மாயை நான, போா
மிகுவிலளடுப் போனநீயவ விறகணை நான,
உயிரதொலைக்கும வேந்து நீயே. (54)

2422. கணணுதலப படியிருககும பரஞ்சோதி
நினனுடன நான கருதிப பூசல
பணணுதலெப படிமுனனுட் பஞசசரந
தொட்டிலககுப பாாதது நினனை
எணணுதலில லாதுமதன எய்துபொடி
ஆயினனமற றெளியேன பூசல
நணணுதலுன னுடனெஙகே கருணைசிறி
தெளியேறகு நலகு வாயே. (55)

2423. எனறுமுரு கவிழகககுநற விதழிபிலிற
றுநதுளவோன இயமபல கேளா
மனறுகுனித தருளககுழகன மாயோனைப
பாாததொருசொல வழஙகும முனனுள
குனறு நிகா புயவிசயன் கூறுமெம
தனுகனைஞயினுற கொடுமபோர் செயதே
அனறெமதிச சையிறபாசு பதமபெறறுன
அவனபோலநீ அடலசெய கெனறே, (56)

2424. வரையகட்டுப பொறிவிழிபபேழ வாயபூதப
படைககடவுள மணிபபி ஞகந
தரைவெடிக்கத திசைசெவிடு படசிறுநாண்
ஒலிகொண்டு சரஙகள பூட்டி
விரைவுறவோர் சிறிதுகோ விநதனமேல
விநோதமுடன விட்டான மாலும
உரையுணாவுக் கெட்டாத பெமமானதன
ஆணைமறு துடறற நோநதான. (57)

2425. அதததனெனைத தனனுடனபோா செய்கவெனருல
ஏதுசெய்கேன அந்தோ! அந்தோ!
மததனெனப் பொருவதுவே கருமமெனக்
கொடுஞ்சார்ஙகம வாங்கிக் கோட்டிக்

கைத்தலத்தில் நாணேற்றிக் கண்ணுதலபொற
றாள்நினைந்தோர் காலமு டக்கி
ஒத்தசிறு நாணெலிதா னுஙகொண்டு
சரமாரி யுகுத்துப் பெய்தான. (58)

2426. செங்குமுத வாயகக்கருஙகட் சிறறிடைதநதே
வகிதனயன சிலீமு கங்கள்
அஙகணனபொற் றாளிணையில் அணைத்துமல
ராய்வீழ்க அதிச யித்தே
எஙகுமடல விச்சுவறகும் விசசுவே
சறகுமிகுத் திருக்கும ஏலவை
பொஙகுகடற புடவியண்டம பொனனுலகம
நடுககுறறுப் புலமபும வேலை, (59)

2427. சிகரவட மேருவெனத திரணடுபுயம
பூரிதத தீர ரோடே
நிகரிலமிடல செறிவாணு சுரனனந்த,
சேனையுடன நேர டைந்து
மகரசல தியைநிகர்க்கும மணிவண்ணன
சேனையெலாம மலைந்து மாயததான
தகரமலர்ச செருக்குழற கோவியாதங
கோமுனுமவெஞ் சமரி ழைததான. (60)

2428. அந்தவம யததினமது கைடவரைச
செயிதத [கணணன] அணணல தாளில
வந்தனைசெய் திகலவாணு சுரனமேல்வெஞ்
சரஞசொரிநது மலைதத போது.........
சிந்துவுஞசிந நூவுமெனறின...றிருவாசை...
வினைவிட்டு வாவிச் செலலும. (61)

2429. அனனபகல அனைததுயிரும அதிசயப்பட்
டிரஙகவெளி அநத ரததிற
பொனனவிரபைங கடுக்கைசெரு கியகுடிலச
சடிலஇறை பொம்மல் மேரு

2426. சிலீமுகம்—அம்பு.

2428. இந்தச் செய்யுளிற் சிலபாகங்கள் விடுபட்டிருக்கின்றன.

2429 நீக்கி—தவிர்த்து (வினையவற்றைத் தடிந்து).

மின்னவிருந் திதலைமுலை விமலையுடன்
வெள்விடையில விரைந்து தோன்றித்
தனனிகர்மா லே!உனைப்போல் எமையருசசித்
தோன்நாலு தடக்கை நீக்கி, (62)

2430. முல்லைநறுங் குழல்பவள வாயிதழில்
அணைத்திசைபன் முறையெ முப்பாண்
எலலையில்கா னமபழுக்க இசைதது நிரை
குவிககும அண்ணல! இவன்தன் னோடே
தொலலைமர பெனவுனக்குத தோழமையுண்
டாகுகென்று சொலலிப் போர்க்கு
வல்லைசெருக் களத்திலென வாணனைநோக்
குபுமூரல் வழங்கிச சொன்னான். (63)

2431. கூற்றமிகு கனைகழறகாற குரிசில்வா
ணசுரனதன குவவுத் திண்டோள்
உற்றதின வனைததுமின்றி யொருங்குபுய
ஆயிரமும ஒரீஇய தேநாம்
சொறறபகல் எமக்காகத் துளவுகமழ்
மால்நானகு தோள்விட் டானநீ
சுற்றமென மாயவனபே ரறகுனது
தனயைமணஞ் சூட்டு விததே ; (64)

2432. இருவருங்கேண் மையில்வாழ்திர் என்றமலன
வடிவுகரந் திருந்த பினனா
கருணைகளித் தமுதொழுகுங கண்ணுதலின
மொழிபபடியே கதுமெ னததன
பருவரலவிட் டுடைதிரைப்பார் பரவவா
ணசுரனமெயப் பாசத் தோர்சூழ்ந்(து)
இருமைபெற வருதனயை கலியாணம்
நீருதகம ஈந்தான மாதோ. (65)

2432. உடை திரைப் பார—உடையாகக் கடலைக்கொண்ட பூமி. நீருதகம் ஈந்தான்—தாரை வார்த்தான்,

2433. கஞ்சனுயிர் பருகுவிறற் கண்ணனுமவா
ணசுரன்மங கலமா யின்ற
வஞ்சியினைக் கலியாணம மகிழ்பேரன்
அனிருத்த மணவா ளறகு
விஞ்சுபுகழ பெறப்புரிந்து வானவரப்
படையுடனே வியந்தெல லோர்க்குந்
தஞ்சமென மரீஇயபவுத் திரனோடு
துவரைநகர் சார்ந்தி ருந்தான. (66)

வாணன் பூசித்தது

2434. பினனர்முதுக் குறைவுகெழு மியவாணு
சுரனலவினைப் பெறறி கூரத்
தனனிதயம பரிபவபபட் டெஙகோமாற்
கடராதந தகாது செயதோம
எனனதவத தாலொருவும எனறுவெள்கி
விழிதிகைக்க ஏஙகிப் பாரிற
சென்னிதழீஇக் கடிவணஙகித திருமபவும்நன்
மதைக்கரையிற சென று தோந்தே. (67)

2435. முததலைவேற கடவுள்பத முண்டகஙகள
விதிப்படியே முருக விழ்ககும
கொததலாதுாய் வழிபட்டுக குறையிரந்து
போற்றிசெயக கோடீ ரததிற
புத்தமுதங கொழிததிடுகூன முகப்பிறைவேய்ந்
தருளண்ணல போந்து மீள
விததகவா ணசுர! நீ வேண்டுவரம
எனகொலஉணமை விளமபு கென்ன, (68)

2436. அஞ்சலெனப் பாதகனும அடியேனமுன
வெளிப்பட்ட அண்ண லே! நின
தஞ்சமென மருவுகா ணதிபாககெல
லாமொருவன் ஆய தக்கில
எஞசலிலா ஒருகணமாய் இருந்துகுட
முழவெடுத்துன இலயம பார்த்துக்
குஞ்சிதததா ளுக்கொககக கொட்டிநடங
கணடெனுளங குளிர வேண்டும். (69)

2434. நன்மதை—நருமதை,

2437. உத்தமமாம் இந்தவரம் உவந்தளித்தி
னைமறையாம் உந்தி மீதென
கைத்தலத்தில வழிபாடு புரிந்துசிறி
துமபெரிதுங் காதல் கூர
வைத்திடுகல லிலிங்கமெலாம வாண லிங்கம்
எனறெனபேர் வழங்க வேண்டும்
இததகைய வாணலிஙகம அருச்சிப்போர்
வேணடுவன எய்திப பினனும், (70)

2438. கறஙகெனவே சுழன்றிடுமேழ் வகைபபிறவி
ஓரீ இயிருக்குங காலை நினறல
பிறஙகுசெலவம் வேண்டுசித்தி பெற்றுமலர்ப்
பதமடையும் பேறும வேண்டும
அறஙகெழும நலகுதியென றக்கணமே
குடமுழவம ஆடற கொககத்
திறஙகொடுசே விததுடனகா ணுபதம்பெற்
றொருவிலின்பஞ் சிறக்கின றுறல. (71)

அத்தியாயம் 81.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடாசசி

மன்மதன் பூசித்தது

பப்பரதேயத்திற், பகவதிபுரத்தில், மறையவர் மரபில், சுபனன் மகன் அசித்தன் என்பவன் மிகவும் காமமுடையவன. அவன் எந்த ஜாதிப் பெண்களையும் பொருள் கொடுத்தும், தீயவழியிற் பொருள்பறித்து நல்கியும் அணைவான். அவன் ஒருநாள் தார்ககிக புரததிற் சஙகருடணன என்னும் வேதியன இல்லத்தில் நுழைந்து திருடுமபொழுது, சங்கருடணன அவனைக் கையும் களவுமாகப்பிடிதது உன் வரலாற்றைக் கூறுக என வினவினன். அசித்தன் தன்வரலாற்றைக் கூறிக் காமவெறி காரணமாகவே வழிபறித்தல், திருடுதல் முதலிய செய்கின்றேன என்றான். இதைக்கேட்ட சஙகருடணன் மனம்

2437. உக்தி—ஆறு.

2438. கறங்கெனவே பிறவி—"கறஙகுஞ் சகடம்போற் சென்மித்துழல" கந்தர் கலிவெண்பா. ஓருவுதல்—நீங்குதல்.

சொர்து "ஐயோ! உயர்குலத்திற் பிறந்தாய்! திருட்டுத் தொழிலை மேற்கொண்டாய்! காமவெறியுடன் திரிகின்றாய்! நீ ஐமபதுகோடி நரகினும் இடர்ப்படுவாயே! இனியேனும் நீ சிவபூஜை செய்வாயாக; அதனால், காமம், வெகுளி, மயக்கம்—மூன்றும அறும!' என்றார். அசித்தன் 'ஐயா! சிவபூஜைக் கும் எனக்கும் வெகுதூரம; அரிவையர் இதழ் அருந்துதலே எனக்குச சிவ பூஜை. அந்தப் பேற்றையே பிறவிகள்தோறும பெறவிரும்புகின்றேன். அதற்கு உரிய உபதேசத்தை உதவுக' என்றான். சநகருடணர் "தீயவனே! இன்று முதல் நீ அணைந்து மகிழும் அரிவையரின கொஙகைகளைச் சிவலிங்க மாகப் பாவித்துத திரிகரண சுத்தியுடன் மலரிட்டு வழிபடுவாயாக!' என்று கூறி அவனை விடுவித்தார். 'அப்படியே செய்கிறேன்' எனக்கூறி அசித்தன் சென் றான.

அவனுக்கு அப்போது காமவல்லியாக இருந்தவள் ஒரு மறையவர் குல மஙகை; அவள் மிக்க அழகு வாய்ந்தவள்; தனகணவனை விட்டுக கள்ளக் கலவி யிற் களிப்பவள். அசித்தன் அனறிரவிலே அவள் கொஙகைகளை இலிஙக மாகப் பாவிததுச், சந்தனம் முதலிய கலவைகளை அப்பி, மலலிகை முதலிய நறுமலர் மாலைகளை அணிவிதது, கனி முதலியவற்றை நிவேதித்து, "தனேச!" என்று போற்றிப் புணர்ந்து, "இவ்வாறே எனறும் களிக்கும் வரத்தைத் தந் தருள்" எனவேணடிப் புகழ்ந்தான. இசசெயலைக கணட காமவல்லி நகைத்து, 'எனன செய்கையிது? என கொஙகைகளை இலிஙகமாக வழிபடுகின்றாயே!' என்றாள். அசித்தன 'அழகியே! உன கொஙகைகளைப்போலவே அழகிய கொஙகைகளை எப்போதும அணையவிரும்பி அரனைப் பூசிககிறேன். அவர் இருமையும் உதவுவார்' எனறான்.

பின்பு ஒருநாள் அவன தானமுன் கொள்ளையடித்திருந்த காட்டுவழியே செலலும்போது காடு தீப்பற்றிக கொள்ள அந்தத தீயில அகப்பட்டு அவன் இறந்தான்.

அசித்தன் மன்மதனாகப் பிறந்தது

இறந்த அசித்தன் மறுபிறப்பில் சிவபூஜையின் பயனால் திருமால் சித்தத்திலே' 'சித்தசன்" எனனும பெயருடன் பிறந்தான். சித்தசன் காசியில இலிஙகம் தாபித்துப் பூசித்துச் சிவபிரான் அருளால் மதனராஜன் என்னும் பெயாபெற்றான். அவனுக்குக் கங்குல் களிறு, தென்றல் தேர், கிளி குதிரை, மீன கொடி, திங்கள் குடை, கரும்பு வில, மலா அம்பு, இரதி தேவி, மகிழம்பூ மாலை, கடல் முரசு, பெணகள் படைஞா, குயில சின்னம், அன்றில எக்காளம், பாதிரிப்பூ நாதசுரம், தாழை உடைவாள், கமுகம்பாளைகள் கவரி, மலர்மல்லிகை கலணை, வசந்தன் தோழன், வண்டு தேர்ப்பாகன், பொதியமலை படைவீடு—எனக் கிடைத்தன. அவன் தனது மலர்வாளியால் திருமால் முத லிய தேவர்களுககும் மற்று எல்லா உயிர்களுக்கும் காமத்தை விளைவிப்பான்,

ஒருமுறை அமரர் ஏவ, அறிவுஇழந்து, அரனார்மீது அலர் வாளியை ஏவி, அவரது நுதற்கண் தீயால் எரிபட்டு இறந்தான். அவன் தேவி இரதி அழுது இறைவனைப் பூசித்து அவர் திருவருளால் அவனை மீண்டும்பெற்று இன்ப முற்றாள். சிவபூஜையின் பேறு இது. சிவனை எதிர்ப்போர் மதனனைப் போலக் கெடுவர் என்பதையும் இவ்வரலாறு அறிவிக்கின்றது.

அத்தியாயம் 81.

சிவபூஜை மான்மியம்—தொடர்ச்சி

மன்மதன் பூசித்தது.

அசித்தன் கதை.

அறுசீர் விருத்தம்.

2439. நெடுங்கட் குறுங்காற சிறுவியர்தோள்
நிகர்க்குங் கழைவிண டுக்கதமுத்துங்
கொடுங்கட் கரிமா மருப்பினமுதத்துங
கோடு புளினத துயிாததமுததுங
கடுங்கற கொழித்து முசசிகொடடங
காடிக கிடவம முததுவிலே।
படுங்கட் டளையெக் காலமுமோம
படுசீர் திகழுபப் பரதேயம். (1)

2440. கழைவிற குனிதத மதனபடைமுன
கயறகட் டுவர்வாய்ப் பொமமலமுலே
இழையிற் சிறிய நுண்ணிடையா
எதிரூட் டியதோ படாஅரசங்

2439. கோடு—சங்கு; புளினம—மணற் குன்று. முசசி—சிறுசளகு (முறம்). அங்காடி—கடை.

2440. தேர், அரசஇலை, மான்குளம்பு, ஆலவட்டம்—பகத்துக்கு(அல்குலுக்கு) உவமை "ஆலவட்டம் தேரரவு தாயஅல்குல்" —ரத்தினசசுருக்கம். "ஆலவட்டம் படரும் அரசினிலே—சொல்லத் தகும் மான்குளம் பென்றே—, 'உசித சூடாமணி நிகண்டு.'

தழைசிற் றடிமான் குளம்புவெயர்
தவிர்க்கும் ஆல வட்டமென
விழைபொற் பகஞ்சோ பரந்தழையர்சூழ்
வியப்பாம பகவ தீபுரமே. (2)

2441. நஞ்சு பிலிறறுந் துளையெயிற்று
நறுமா மணிசசூட் டரவுலகில
அஞ்சு பெருமபூ தவ்வுருவாம
அனநத வுயிர்கள் பிறப்பிறப்பு
விஞ்ச வரலபோக் குடனுணர்ந்தும
விதனை அவித்தை இருமூனறும
எஞ்சல் அறவே அறிதலபகம
எனனும் பகவ தீபுரமே. (3)

2442. அந்த நகாவே தியனசுபனன்
அளிதத அசித்தாம் பெயர்ததனயன்
நிந்தை வழிசேர் பவனகுரிசில
நெருஙகு மிருட்பைங கூந்தலமினனார்
தந்தங கலவி இரவுபகல
தழீஇமெய் முயஙகு பவனதரளம
உந்து திரைபபாா அணைததினுஞ்சென
றுலகலை அலமவந் துளமகிணைந்தே. (4)

2443. எங்கெங கொருநால் வருணர்மகிழ்ந்
திருக்கும இடததும் அனுலோமர்
தங்கும் இடததும புனதொழிலே
தணடாப் பிரதி லோமர் குழீஇப்
பொங்கும இடத்தும் எவரெவர்பொற
பொருப்பு நிகாமா முலைசுமந்தா
அங்கங் கிருந்தார் அவரவரை
அரும்பொற் குவையீந் தணைந்தனனால். (5)

2441. அரவின் மணிசசூட்டில் (உள்ள)உலகு. பகம்—ஐசுவரியம், வீரியம், புகழ், திரு, ஞானம், வைராக்கியம் என்று அறுகுணஙகள். பிறப்பு—இறப்பு, வரல்—போக்கு, வித்தை—அவித்தை—இவையறிதல் பகம என்கிறார்.

2442 அலம் வந்து—சுற்றிவந்து.

2444. குரும்பைக் குலத்தில் இறுகியடிக்
கொண்டு கனத்துப் புடைபரந்து
பொருமபொற கிரியைப் பழித்திணைகொள்
பூரித் தெழுந்த குவிமுலையார்
கரும்பிற பழுதத கனிமொழியார்
கலவிக் கொக்க வருந்தனங்கள்
விரும்பிக் களவிற பறித்துநலகி
விழைந்தங் கணைந்தான ஓர்பகலில, (6)

2445. பழிககும உலகா யதனிரண்டாம
பௌத்தன நானகா ருதனிரண்டாம்
ஒழிக்கும மீமாங கிசனொருநான
குரைதேர் பாட்டன ஈரிரண்டு
செழிக்கும பாஞ்ச ராததிரியாம்
சிலுகு மதமெட் டறுநானகும்
அழிக்கும அதனபின சைவாதி
அறுநான கெனுந்தார்க் கிகபுரமே. (7)

2446. தணடா வளங்கூர் நன்னகர்முத
தழலவே தியனசங் கருடணனில
கண்டா தரவின நளளிருள்வாயக
களவிற் படாந்தெப் பொருளையுங்கைக்
கொண்டான அவைசங கருடணனபின
குறிதது நோககி அசிததனுளம
திண்டா டிடககை பிணிததேதுன
செயலுண் மையதாயச செப்புகென்றன. (8)

2447. மறையோன மகிழ்சங கருடணன்சொல்
மறுது கேளா அசிதத னெடுத்(து)
அறைவான் தினமுங் களவின்வழி
அடித்துப் பறித்த தனமனைததும்

2445. ஆருதன்—ஆருகதன். பாட்டன்—குமாரில பட்டராற் பிரசாரஞ் செய்யப்பட்ட மதத்தைச் சார்ந்தவன்,

குறையா தெடுத்தே எங்கெங்கும
கொவ்வைக் கனிவாய பரதைையர்கு
மறையா தளிததுப பஞ்சணையில
மருவிக களிதது முயஙகிடுவேன. (9)

2448. என்று மொழிந்த அசிததனுரை
இயலபி னுறசங் கருடணன கேட்(டு)
ஒன்று படவே உரைபபனந்தோ
உயாநத குலததிற பிறந்து முனம
கனறு சினததால தனிவழிபோயக
களவிற பறிதத பொருள்மேருக
குனறு நிகாகொங கையர்ககளிததுக
கொவ்வை இதழுதுயத தடாதுசெய்தாய். (10)

2449. கரக மொடுதண டெடுததிருககாங
கலையா தியவோ தாதுமினனு
விரக வலையில துயருழநதாய
விணணில இடிவீழ்ந் திடப்புறறில
உரகம முறிநது பருவரலுய்த
துணஙகல எனஜம பதுகோடி
நரகம அனைததும படிநதொழியா
நடலை உறுவை நாடொறுமே. (11)

2450. சுருதி அனைததும உணாநது பரஞ
சுடாநோக் குபுமுத தழலவேட்கும
மிருதி வழிகள் தணந்தந்தோ
வியனு டையா வகைகெட்டாய
பருதி அனந்த கோடிவெளிப்
பட்ட தனைய சிவபூசை
கருதி அருசசித் திடுதிகொடுங
காமம வெகுளி மயககமறும. (12)

2451. கருத்தின் மிசையிப் படிதினம நீ
கலவி முயஙகி ஒழியாமல
வருததுங் துயரம அனைதது மொலலை
மாயும் எனப்பின சொலுந்தக்கோய்!

திருந்து சிவபூ சைகளெங்கே
தீயோன எங்கே அரிவையர்வாய்
அருத்தும அமுதம சிவபூசை
அதுவே சனனந தொறுமவேணடும. (13)

2452. ஆதி வருணம தனைவளாககும
அந்த ணுள ! அடியேன நீ
ஓதி யதுகேட் டுணாகவெனறுல
உணமை பெறளப் போதுமஇன்றுப
பாதி மருஙகுல அரிவையாதம
பவள இதழா ரமுதருநல
நீதி பெறநல லுபதேசம
நிகழ்ததி எனவே தியனுரைககும. (14)

கோங்கையை லிங்கமாகப் பாவித்து அசித்தன் பூசித்தல்

2453. அநத மொழிகேட் டருமறைநூல
அஙக மிகுசை வாகமங கை
வநத முநிசங கருடணனபினா
மறுகும அசிததன முகநோககிச
சிநதை மகிழ வுரைககினறுன
தீயோய! கேட்டி இனறுமுதல
கநத மலாபபைங குழலாாபொற
கலச முலேகள் இலிஙகமெனறே. (15)

2454. ஐயந் திரிவு விகறபமற
அகததிற சிவமாயப் பாவிததுக
கொய்யுந் தளிரால அருசசியெனறு
கூறிப பிணிதத கரந்தணந்தான
நையுந் துயரம நீததப்படி
நானசெய குவனென றவனிணஙகி
வையந் துயர்மீக் கொளப்பட்டான
மருஙகு வதிந்தவ் விரவிலமமா. (16)

2452. இழை—பாதி...றலிற் பாதி.

2454. நீத்து அப்படி.

2455. **எ**ழுத அரிய ஓவியமா
தென்னக் காம வல்லியென
முழுதும் அழகு கனிந்தொழுகும்
முகிழ்மென் முலையாங் கன்னிபுவி
தொழுநல் குலத்தாள் கணவனேரீஇச்
சோர வழியில் திரிபவள்பால்
பழுதில் கதியீ தென்றவள்செம்
பவள இதழ்துய்த் தணைகின்றான். (17)

2456. **மு**யங்கு பகற்பொற் றொடிமாரில்
முளைத்துப் பணைத்துப் பூரித்துத்
தயங்கு வடவெற் பனையகொங்கை
தனைநோக்கக் குப்புசங் கருடணன்சொல்
நயங்கொள் உளத்தில் நினைந்திரண்டு
நகிலங் களுமுன் செயும்பலத்தால்
இயங்கு கருணை பொழிந்தருளும்
இலிங்க வடிவாம் எனநினைந்தே, (18)

2457. **பெ**ருகு விருப்பால் இதயமிசைப்
பெம்மான் இலிங்க வுருவாகக்
முருகு கமழ்சந் தகில்வாம்
முறையில் அணிந்து வகைவகையாய்ச்
செருகு தொடைமல் விகைமுல்லை
சிறுசெண் பகமவோ கொழுந்துமரு
உருகு பசும்பொன் னரிமாலை
உடன்வேய்ந் தினிய கனிகளுமே, (19)

2458. **பி**றையும் அறுகும் செருகுசடைப்
பெம்மான் இலிங்க உருவாக
உறையுங் களபக் கொங்கையிணைக்
குவந்து பலவும் நிவேதனஞ் செய(து)
அறையுந் துதிகள் புகன்றெளியேற்
கருளும் பரமா! **முலையீச!**
பறையும் வனச மலர்மாதைப்
பழித்துப் பரம பொருளெனவே, (20)

2459. இடங்கொண் டெழுநது பணைத்திறுகி
இறுமாந திளகிப புளகிதது
வடஙகொண டிருநத முலையீசா!
வனச மலாமா தினைப்பழிததுப
படஙகொண் டகனற நிதமப மினனா
பைமபொன திதலைக குவிமுலையில
திடஙகொண டொழுகிப பலமடைககாய
தினமும மகிழநது நிவேதிததே, (21)

2460. மதன கலையின விதிப்படியே
மனததுக கேறத தழீஇ முயஙகி
இதனன குறுமேல வயிறபலனகள
எளியேன அருந்தி அடைககாயபல
விதமைந துறுவா சஙகமழ
மெனறு மகிழ வேணடிடுமற
புதமேல வரஙகள் இபபடியெப
போதும அளிததி யெனபபுகழநதாள. (22)

2461. அந்த அமயந தனனிலநகைத
தணஙகு நிகாககும விபசாரி
தொநத வினையில தழீஇயபர
துணைவன முகநோக குபபுகலவாள
பநத மிகழப படிறறெழுககம
பணணுந தீயோய! நினசெயலகள
இநத வகையே தெனமுலையே
இலிஙகம எனவே வழிபட்டாய, (23)

2462. எககா லமுமோ அனறியுமே
இறறைப் பகலோ அருசிததுத
தககா ரெனமெய் வரஙகேட்டாய்
சாறறு கெனன உடனபுகலும
பொககா கரமாம இவடபாததுப
பொனனந் துணராஞ் சுநதரியே!
மிக்கா டகவெற பெனபபணணதது
வீஙகித திரணடுன முலைபோனறே, (24)

2462. பொக்காகரம்—பொக்கம்—பொய்; ஆகரம்—இடம்.

2463. பூரித் திறுகி வட்டமிட்டுப்
புடைதத்துக் கனதது வளாங்தெழுந்து
பாரித திருக்குங் குவிமுலையெப்
பகலும் அணைவ தெப்படியென(று)
ஓரித் திடஞ்சோ உமையீசன
உதவும இருமை யெனன அலங
காரித தருசசித தனனமகிழ்ந்த
கங்குல இருவர் கலந்தனரால. (25)

2464. விலங்கி னெடுங்கண் முழைகுமுற
மிளிரு மடஙக லேறனையான
அலங்கு கலனகள் துயாவருமாா
பகலம பொருத பணைமுலைகள
நலஙக இருவர் தாஙகளுமெய
நழுவா திறுகக் குறிததமரா
குலங்கள் மகிழ முயஙகினாகங
குறபோ தகனற தக்கணமே. (26)

2465. கனஙகொள் கொடுமா ஒதுஙகநறுங
கமல முகைவிண டிடககளிவண
டினஙகள சுழனறு பயிரவிபண
இசைக்க மறையோா நதிமூழகி
மனஙகள மகிழ அருககியஙகள
வழஙக இளைஞா துயிலநீங்க
அனஙக சரங்க ளொடுவெறபில
அருக்கன உதயம செயததனல். (27)

2466. விடிந்த பொழுது துயிலெழுந்து
வீற்று வீற்றுய்ப் படர்ந்துணாமுன
தடிந்த அதர்நோக குபுவிபினம
சார்ந்தான உயிர்நீத திடுகாலம

2463. ஓர்—ஓர்வாயாக; அறிவாயாக.

2464. நெடுங்கண் முழை—அகன்ற இடமுள்ள குகை.

2465. அனங்க சரம்—காமன் அம்பு.

முடிநத தருஙகான முழஙகியஙகி
மூணடு மூணடெண டிசைவளர்ந்து
பொடிநத மயிரமெய படாநது[பறறிப]
புலிஙகம விசிறி அருநதியதால. (28)

சித்தசன் (மன்மதன்) பிறப்பு.

2467 **கோ**ஙகை யிலிஙகந தமீ இயிருகண
குளிர வழிபட் டதனுலசோ
மஙகை யாகளாற கணிபபறமுன
வருபா வஙகள அனைததும ஒரீ இக
கஙகை மிலைசசி கருணையினுற
கணணன மகிழசித தததழகே
சஙகை யறநல வடிவொரு **சித்**
தசனென ஞெருபோ தரிததுதிததான. (29)

2468. **ப**ரிநது முனனுசெய வாதனையாற
பஞசா யுதனறன அனுககைபெறறுப
பிரிநது மதனன காசியிறபோயப
பெரிதாம இலிஙகந தாபிதநுத
தெரிநது மலாதூய முததலைவேல
தேவை மகிழநதா ராதனைகள
புரிந்து புகழநதான பகவானப
போது வெளிபபட் டருளசுரநதே. (3C)

2469. **அ**ஙகண் **மதன ராச**னென
அவனுக கபிடே கமபுரிநது
கஙகுல கயந,தோ தெனறல,கிளி
கலின மா,மீன கொடி,கவிகை

2469. கலினமா—குதிரை. மகிழ்—மகிழமபூ; இலஞ்சி. கலினம்—கடிவாளம்.

2469—70. " தொடையிலஞ்சி மஞ்சலிளஞ் சோலைபடை வீடு
படை மனையா, கமுகம் பாளை—யிடு கவரி,
காளாஞ்சி மல்லிகையாம், காரிகையீர் மாரனுக்கு
வாளாம் ஓ லைப்பூவு மால்."

திங்கள், கழைவில, மலர்வாளி,
தேவி யிரதி. மகிழுமாலே,
பொஙகு சலதி முரசு,படை
பூவையர்களா, சின னஙகுயிலே, (31)

2470. அனறில விருதெக் காளமடல
அவிழ்பா திரிப்பூ நாகசுரம
மனறல கமழவெண தாழையுடை
வாள், பூ கபபா லேகள்கவரி,
துனறு மலர்மல லிகைகலனே,
தோழன வசந்தன தோபபாகன,
நனறு மதுகன படைவீடெங்
நாளும பொதிய மாமலேயே. (32)

2471. விரும்பிப் படைகள் இவைகளநலகி
விமலன மறைந்தான உரோமஙகள
அருமபித தவஙகூர் அநதணிாகாள்!
அமலன செயுமற் புதஙகாண்மின
கருமபிற சிறந்த சிலேகோட்டுங
காம ராசன இவைபெறறுக
குருமபைத தனமெல லியலிரதி
கூடப் புவிவான துறககமுறறுன. (33)

2472. வணடு செறியும மலாவாளி
வாஙகிக் கழைவிற குனிததயனமால
அண்டர் முதலோா செந்திருமா
தரமபை யாகளா தியாமோகங

" ஆலேக் கரும்புசிலே, ஐங்கணைபூ, நாண் சுரும்பு
மாலேக் கிளி புரவி மாருதத்தோ—வேலே
கடிமுரசம், கஙகுல் களிறு, குயில் காளம,
கொடிமகரம், திங்கள் குடை."

— ரத்தினச் சுருக்கம்,

2470. மதுகம்—வண்டு.

கொணடு மயஙகி முயஙகியினபங
குறிகக வுலகெங கணுந்திரிந்து
கணட வுயிர்யா வையுஞ்சயிததான
காண்மின பூசா பலமுநிவீர ! (34)

2473. இடஙகொள உளததில விருப்பமொரு
சிறிது மிலலா தருசசிததுத
தடஙகொள காம ராசமதன
சாரந்தான அவனமீ ளவுமவிருப்பங
தொடஙகு விதியால அருசசிததுத
துகளதீர வரஙகள பலபடைததான
அடஙகு பொறியற றமலமதவேள
அமரர் ஏவ அறிவழிநதே, (35)

2474. மறற இமையோ ருடனமுக்கண
மரீஇய சூல பாணிதனை
உறற சமனு குவனெனபபாரத
தொலலை மலரவா ளிகள்பூட்டிக்
கொற்ற முற ச சனதனையே
குறிதவெய் தனனக கணமஅரனதீ
உறற நுதறகண் விழிககவிலவேள
உருவெங துடலநீ றுயினதே. (36)

2475. காந்தன வீயக கண்டிரஙகிக
கலஙகித தனைததேற் றுபுகலுழநது
கூந்தல தாழ நிலஙகள்துழாயக
கோவே கோவே யெனறரற்றிச
சாந்த மாய்ப்பின சஙகரனபொன
தாளி லருசசித தவனைமுனபோல
தோயநத பதியாம எனஅடைநது
சுகிககின றுள,அநதணிர்கேணமின. (37)

2476. துரங்க மணியெற் றுபுகொழிககுஞ்
சலதி யுடைப்பார மிசையெவரெண
வரஙகள் கொடுககும முககணஇறை
வள்ளல எனுந்தே வேசனையம்

பரங்கள் உலவு சூருடனுப்
பாக மனத்தாற் சிறிதேனும்
உரங்கள் காண்போர் அப்போதே
ஒலலை கெடுவர் மதனெனவே. (38)

அத்தியாயம் 82.

சரியையாதி மான்மியம்

சூதமுனிவர் கூறுகின்றார் :

முனிவர்களே! சரியை முதலியவற்றால் செயப்படும் சிவ வழிபாட்டினை விளக்குவேன்.

சரியையாவது காலையிற் சம்புவை நினைத்து எழுந்து, காலைக் கடன்களை முடித்து, நீராடி, திருநீறு, உருத்திராக்கம் தரித்துத், திருக்கோயிலுக்குப் புகைக்குக் குங்கிலியம, முதலியவும், தீபத்துக்குத் திரி, நெய் முதலியவும், மாலைக்கு நறுமலர்களையும் உதவிச் சிவனைத் தினந்தோறும் முறைப்படி பணிந்து போற்றிச் சிவனடியவரைப் பரவுதலாம்.

கிரியை யாவது அதிகாலையில நந்தவனத்தில் வண்டுகள் பருகாத மலர் களைப் பறித்து உதவியும், பதினறு உபசாரங்களுக்கு வேண்டியவைகளைத் தந்து உதவியும், சிவ பூஜைசெய்து நித்திய அக்கினி காரியங்களை முடித்து இறைவனைச் சாமீபமுத்தி விரும்பிப் பூசித்துப் பணிவதாம்.

யோக மாவது மனத்தை ஒருவழி நிறுத்தலாம். யோகசாதனை யானது "இயமம், நியமம், ஆசனம். பிராணயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி" என எட்டுவகையது. இயமம்—சத்தியம் முதலிய பத்து இலக்கணங்களைக் கொண்டது. நியமம்—தவம் முதலிய பத்து இலக்கணங் களைக் கொண்டது; ஆசனம்—பத்திராசனம் முதலிய ஒன்பது வகையது; பிராணயாமம்—பூரகம், கும்பம, இரேசகம் என்று மூவகையிற் சுவாசத்தை அடக்கி ஆளுவது; பிரத்தியாகாரம்—ஐம்புலன்களை அடக்குவது; தாரணை—சிவன் திருவடியை மனத்தினில இருத்தல; தியானம்—சிவஞானத்துடன

2476. அம்பரம—விண். சூர்—தெய்வம்.

"மூவரென்றே எம்பிரானெடும் எண்ணி தேவரென்றே இறுமாந் தென்ன பாவர் திரிதவரே"—திருவாசகம்,

புணர்ந்து நிற்றல்; சமாதி—சிவத்யான ஆனந்த நிலையிற் சிவனே தானாய், தானே சிவனாய்ப் பிரிவின்றி ஒன்றுபட்டு நிற்பது.

இந்த அட்டயோகங்களைப் புரிவோர் அட்ட சித்திகளையும் பெற்று இன்பம் உறுவார். அவர் 25 சிவமூர்த்தங்களையும் கண்டு களிப்பார். எந்த வேலையில் ஈடுபட்டிருப்பினும் இறைவனைத தியானிப்பவர்களைத் தீமைகள் அணுகா; அவர்கள் சிவனுருவம் பெறுவர்.

இங்ஙனம் யோக நிலையைக் கேட்ட முனிவர்கள் ஞானநிலையை யருளுக எனச் சூதமுனிவர் கூறுகின்றார்.

அத்தியாயம் 82

சரியையாதி மான்மியம்

எழுசீர் விருத்தம்

2477. பிறையணி சடிலப் பகீரதி மிலைந்த
பிஞ்ஞகன் மலரப்பதங் கருதி
முறைமுறை பரவுஞ் சூதமா முனிவன்
மொழிகுவன் முனிவரை நோக்கி
மறைமுடி வுணர்ந்த துறவிர்காள்! சரியை
வளங்கெழு கிரியைநோற் றோர்க்குக்
கறைமிடற் றமலன் மகிழ்சிவ போகங்
கட்டுரைக் கேனது கேண்மின், (1)

சரியை.

2478. சரியையா வதுவை கறைதுயில் நீத்துச
சமபுவை உள்ளினைந் தெழுந்து
விரிநிலம் படர்ந்து சவுசமா சமனம்
விதிமுறை புரிந்துமா நதியிற்
பரிவுடன் படிந்து தவளநீ றணிந்து
பராபரன் அக்கமா லிகையும்
பிரிவற மிலைந்து சூரிரு டிகள்நேர்
பெற்றிக்குத் தருப்பணங் கொடுத்தே, (2)

2479. மறிகொடு வரிய வுழுவையே போர்த்த
வள்ளலதாழ சடையர்தங் கோயில
வெறிகமழ் தருமம மலகுகுற குலுநெய்
வீசுபூம புகைநிறைத தொளிரநூல
செறிதிரி கொழுந்து விட்டெழ நறுநெய
தீபமேற றுபுமருமாலை
நொறிலற மருஙகு தூஙகிட நாற்றி
நூலவழி புறதொழில புரிந்தே, (3)

2480. பொருவரு சிவபத தாகளமொழிப் படியே
புனிறறிளம பிறைசடை முடியிற
செருகிய கடவுள் அனுதினம மகிழச
சேவையா தரவுடன நிகழததிக
கருணையங குரவா அடியரைப் பரவிக்
கணிப்பிலபா வஙகள்தீரத தருளும
பெருமைசோ சரியை புரிகமற றீது
பிஞஞகன சரியையென றோதும, (4)

கிரியை

2481. தண்டமை குழைகரும பொஙகரா ராமங்
தனிலுமநாண முகைமுறுங கவிழதேன
வணடினம் பருகா மருமலா கொணாநது
வந்துமா நதியினிற புனிதம
கொண்டிடும உதகம மஞசனக குடததிற
குறைவறக கமழதிர வியங்கள
உணடெனப் பெயதீ ரெடடுப சாரம
உதவவேண டோதனம அமைததே, (5)

2482. புததிரன உளமீ தநதரி யாகம
போறறியே பஞசசுத திகளும
பததியிற புரிநது சகளநிட் களமாம
பரனசிவ பூசையும இழைததது

2479. குற் குலு—குங்கிலியம்.

2482. அந்தரியாகம்— மானச பூஜை.

நித்தியாக் கினிகா ரியமுடித் திறைஞ்சி
நினமலன மேவுசா மீப
முத்தியை விருமபிக கிரியையிப் படியே
முடிததிடல கிரியையென றோதும, (6)

யோகம்.

2483. அனந்தமாய்த் தொடர்பா தகந்தொலைத் தருளும்
அருஞ்சிவ யோகசா தனைமன
மனஞ்செலா திருததல் அஃதுமோ ரெட்டு
வகையிய மத்தொடு நியமம்
இனந்தகு விதியா சனமபடர் பிராணு
யாமம்நேர் பிரத்தியா கரம
பினுமபகர் சித்த தாரணை தியானம்
பேசருஞ் சமாதியென றுரைபபர். (7)

[இயமம்]

2484. சத்தியம பிரம சரிய நூற சேவை
சவுசமா ருயிர்வதை யாமை
நிததிய தயைசிற றுணவுநா னுனமா
நினறஅன னியமல வெனறே
பததிசெய திருததல நலவரம பீடை
படுததவும பொறுததிடும பெருமை
மெததிய களவெண் ணுமையீ ரைந்தும
விளம்புவா இயமமென றறிநதோா (8)

[நியமம்—ஆசனம்.]

2485. அருந்தவம மகிழசசி யுணடெனல தானம்
அருசசனை அதிசெபம மானம்
பொருந்துசித தாநதங கேட்டிடல விரதம
புகலுமீ ரைந்துமே நியமம்;
திருந்துபத திரங்கோ முகஞ்சுக மயூரஞ்
சிங்கமுத தஞ்சுவ கதிமேய்
வருந்திடா வீரம பதுமவிவ் வொன்பான்
வகையும் ஆசனமென வழஙகும, (9)

2486. கருங்கலை யதள்நீள் வரியுடற் பெருவேங்
கைப்புலி யதளதை விரித்துப்
பரங்கரு தொனபான பத்திர மாதி
பதுமமீ ருனஆ சனத்திற்
சிரங்கள மாமெய் செவ்வைநேர் நிறுத்தித்
திசைகிழக காகுதல அலதுத்
தரஙகெழு திசையா குதலமுக மாகிச்
சாதனை யோகமுற றிருபபான. (10)

[பிராணயாமம்.]

2487. அருந்தவ முனிவிர்! முனனுத ரஞ்சோ
அசுகியாம் வாயுவ துதரத
திருநதுபூ ரககும பகவிரே சகத்தால
திரவிட் டுடறபு றஞ் சுசியாய
இருந்திடும அநிலம இடையக ராககீ
ரெட்டுமாத திரைகளபூ ரிதது
வருந்திடா துதரத துகரமீ ரெடடு
மாத்திரை அளவுகும பிபபான. (11)

2488. பிங்கலை யதனுற பயப்பய மகாரம
பேணிநா லெட்டுமாத திரையில
இஙகற அநில முறறுமே விடுதல
இரேசகம ஆகுமிப படியே
பொஙகிய அநிலந் தனைவலம் இடமாய்ப்
பூரக கும்பக இரேச
கஙகளிற பிராண யாமமே யிழைததற
கருகினமற றதுவிரண் டாமால. (12)

2489. மனனிய பிராண யாமமோ ரிரணடு
வகையெவை யெனிலவை புகலவாம்
பனனருஞ் சகறபங கறபமென றறைவா
பகாந்திடிற் சகறபமநற செபமோ(டு)
உனனருந தியான முடனபுரி குவதாம்
ஓரிரு வகையுமநீத தியறறல்
நன்னய கற்பம இனனமும் பிராண
யாமததின நலமபுக லுவமால், (13)

28

2490. இலகிய மூன்று வருணரும பிராண
யாமத்தை யியற்றிடும் போழ்தின
நலமிகு மேலாம பிரணவத் துடனே
நவிலுமைந் தெழுத்தையுச் சரிப்பார்
உலகினில நாலாம வருணாதா ரகததை
ஒழித்திறந் திடுவரோ தரிய
பலமருள் பிராண யாமமே புரிவோர்
பரிவுறு உணவறை குதுமால; (14)

[பிரத்தியாகாரம்.]

2491. இனியதித திப்புக கசபபுடன புளிப்போ
டெழிறசுரைக காயவை யகறறி
நனியுண வருந்தா தொருசிறி தருந்தி
நாடொறும இப்படிப் புரிதல்
புனிதமாம பிராண யாமமென றிசைப்பா,
புலனகளோ ரைந்தையுஞ் செறுதல
தனைநிகா மேலாம பிரத்தியா காரம்;
தாரணை தனைப்பக ருவமால, (15)

[தாரணை—த்யானம்.]

2492. புனிறறிளம பிறைசசெஞ சடிலமெய்க கடவுள
பொறபுறும பூங்கம லததாள
தனைதினம மனததில இருததல் தாரணையாம்;
தனனித யததினின மலர்மேல்
உனிசசிவ ஞானம உறப்புணர்ந தொனறுய்
உறுதலநற் றியானமென றுரைப்பார்
கனைக்கருங கடலா டைப்புவி யிடத்திற்
கலந்துறும புலனவழிப் பகர்மால், (16)

2490. இறந்திடுவர்—கடப்பர்,

[சமாதி.]

2493. இதழ்முறுக் குடைந்தே நறவுகொப் பளிக்கும்
இதழியந் தாரசடைக் கடவுள்
பதமனத துறவா னந்தவா ரிதியாம
பரனியான என்றுபா வித்தற
புதமுற ஒன்றாய் இருநதிடல சமாதி ;
புகலிரு நானகெனும யோகம
மதியினிற் புரிவோா அட்டசித் திகளும
மருவியே இனபமுற றிடுவாா. (17)

2494. ஏருறும அருவி யாயொரு கோடி
இனனகதிர் எனவொளி மருவிப்
பாரதனிற சகல சிறப்புடன் விளஙகும
பராபரன தனையுமங கவன்றன
சீருறும இருபா னஞசுவிக் கிரகச
சிறப்பையுங கணடுளங களிபபார்
ஆரவா பெருமை புகனறிட வல்லாா
அவனியில அரிதரி தாமால். (18)

2495. காமர்பூ மிசையே சரிக்கினும அங்஦ன
கணபடை கொள்ளுமப பொழுதும
ஏமுறு பலகா ரியமபுரி பொழுதும
இணையடி நினைந்துணாந துருகி
மாமறை புகலும யோகமெட் டினையும
வரமுறப புரிபவா சகல
தீமையும நீஙகிச சரீர அந் தத்திற
சிவனுருப பெறறினபந திளைபபார். (19)

2496. என்றுநற சூத முனிவரன புகல
இருடியா அதிசயம உறறே
நின்றவன் கமல பதததுணை வழுததி
நிகரிலா அரியயோ கததை
இன்றெமக கருளிச செயததனை கைமமா
றெனனெனத தொழுதனா பினனும்
ஒன்றிய உளத்தால ஞானநன னிலைநீ
ஓதெனச சூதனஓ தினனல் (20)

2494. இனன்—சூரியன். 25 திருவுருவம்—அத்தியாயம் 85 பார்க்க.

அத்தியாயம் 83.

வேதாந்த ஞான மான்மியம்

முனிவர்கள் "எந்தாய்! மெய்ஞ்ஞானம் எது ? சிவஞானத்தால் அறியப் படும் அன்பு எது? அன்பால் வரும பயன் என்ன?" என வினவச், சூதமுனிவர் கூறுகின்ஞர். ஞானம், பசு ஞானம், பாச ஞானம், பதிஞானம் என மூவகைத்து. அஞ்ஞானததால் வரும் துக்கமெல்லாம் ஞானத்தால் ஒழியும். ஞானம் அன்பை அளிக்கும். சடம், அசடம், நியந்தா—என மூன்று: இவை தமைப் பெரியோர் பாசம், பசு, பதி எனபர். பாசமானது சடம்—அழிவது; பசு சடம்—அழியாதது. இவை இரண்டுகரும் மேலாய் நீங்காதிருப்பது சம்பு (பதி). இம்மூன்றையும் அநாதி என்பர். பசுவைப் புருடன் என்பர். அழியும் பாசம் பிர கிருதி எனப்படும். பசுவையும் பாசததையும் நடத்துபவனபதி. அந்தப் பசுவை மறைப்பது மலம். ஆன்மா மலததிஞல மறைக்கப்பட்டு, தான முன் செய்த கன்மபலம் முழுமையும் அருந்தும்,

கருமம் புணணிய கருமம, பாவகருமம் என இருவகைத்து. புண்ணிய கருமம் சுகத்தையுடையது. பாவகருமம் துன்பததை உடையது. இவையிரண டையும் அனுபவிப்பதுதான போகம; போகத்துககு இடம் சரீரம். போகத்தை நுகாவதற்கு புறக்கரணம் அந்தககரணம வழியாகும். ஆனமாவுக்கு உறவுயாரும இல்லை; மனைவி, மைந்தா, சுற்றததார் இமமூவரும் உறவினர்போல் இருந்து பிரிவா.

மேகத்தில் மறைந்து வெளிப்படும் மதிபோல ஆன்மாவுக்கு அனந்த உருவம் வரும், போகும் பழந துணியை விடுத்துப் புதுததுணி அணிவது போல ஆன்மா இனப முத்தியை யடையும் வரையில ஒரு உடல் விட்டு வெவ்வேறு உடலை அடையும; கன்ம பாசஙகளால பிணிபட்டு சுகதுககஙகளை என்றும் அருந்திச சுழலும். பிரமன முதல எறும்பீருக உயிாகள் எலலாம் பசுககள்.

இன்ப துன்பஙகளால் மூன்று குணஙகள் மருவுகின்றன. அவை சாத்து விகம், இராசதம், தாமதம எனபன; இமமூன்றுடன மாத்திரை 5, பூதம் 5, இந்தியம் 10, அந்தக்கரணம் 4. இவை அவ்வியத்தம் எனப்படும். சரீரங் களுககு ஆதாரம் மாயை. மாயையில கட்டுணடால `பிரமனுதியோா பசுக்க ளாவார். சுத்தான்மாவாய் இவ்வுடல் யானல்ல என்றுணர்ந்து இலகுவது பரமான்மா. புண்ணிய பாவங்களைத துறந்து, தெளிந்து, பரத்துடன் ஒன்ருகி இன்பநிலை கொணடு அமலமாய் அருளால் விளஙகும் ஆன்மா.

இங்ஙனம் கூறக்கேட்ட முனிவர்கள் சித்தாந்த ஞானத்தை அருளுக எனச் சூதமுனிவரை வேணடினர்.

அத்தியாயம் 83

வேதாந்த ஞான மான்மியம்

2497. பழவினை தொடாசசி மிடலற எறிநது
பறறறு சூதமா முனிவன
நிழலெனத தணவா தறிகுறி யுளத்து
நிமலனை யிருததுமா முனிவா
கழகமுன தெளிய அவாமுகம நோககிக
கட்டுரைத தருளுமஅந தணிர்காள் !
மழகதிாக கடவுள் மலகிருள் சீததல
மானுமெயஞ ஞானமே கழறில. (1)

2498. உடைதிரைப புவியில நாலவகைப பிறப்பில
ஒவறச சுழலகையால உதிததே
அடையுமா பாவம ஈதுகேட் டதனுல
அகனறிடும அபபடித தருமம
இடையரு தெனறும உததமம ஆகி
ஈறிலாப பரமபொருள இதழித
தொடைகமழ சடில இறைசிவ ஞானம
துகளற விதநதுகூ றுதுமால. (2)

2499. எனறருள கருணைச சூதமா முனிவன
இசைததருள மொழிமுனி வராகேட்(டு)
ஒனறிடும உளததால மொழிகுவா எநதாய !
உரைததமெயஞ ஞானமே துரைததி
அனறியுஞ சிவஞா னததிலுள் ளததில
அறிநதிடும நேயமே தநதப
பொனறலில நேயம் அறிநததாற பயனென
புகலென முனிவாபாற புகலவான. (3)

2500. பகுததிடு ஞான மோபசு ஞானம
பாசஞா னமபதி ஞானம
தொகுததிடும அஞ்ஞா னத்தினுல மரீஇய
துக்கமத தனையுமஞா னத்தாற

2500. நியக்தா—கட்டளை யிடுவோன்—கடவுள்.

செகுத்திட அகலும ஞானமே நேயம்
தெரியவே அருளுமங் நேயம்
வகுத்திடும சடம சடமிவை ஏவி
வருநியங் தாவென மூனறும. (4)

2501. ஓஙகொளி யாகி நிறைபரப பிரமம
உணாமுநி வோரதை உரைப்பாா
பாஙகுறு பசுபா சமபதி யனைததும
பசு அச டங,கெடா தெனறும,
தாங்கிய பாசஞ சடமஅழி வாகும,
தகுமிரண் டினுககுமே லாகி
நீஙகிடா திருககும சமபு இம மூனறும
நிகழததிடில அநாதியென றுரைக்கும. (5)

பதி

2502. புனிதமாய் ஞானம உஞறறிடும பசுவைப்
புருடனென றுரைககும, நாசமதாம
இனியதோா பாசந் தனைபபிர கிருதி
யெனறிடும, நாசமா னதறகும
துனிகொளநா சமிலா ததறகுமே லாகிச
சோதியாய அவையிரண டினையும
நனிமிக ஏவி நடததுவோன ஆகும
நாதனு கியபதி யமமா. (6)

2503. எனறருள் சூத மாமுநி மொழிகேட்
டிருடியா மொழிகுவா எநதாய !
மனறினில நடிககும வள்ளலபொற் பாதம
மனததிடை யிருததியெஞ் ஞானறும
பொனறலில அருளகூா சூதமா முநிவ !
புததிமிக் கோய்!அடி யோஙகள
உனறனல லருளால இவையெலாம உளததில
உணமைய தாயறி குதுமால. (7)

2504. அறிவினைத தணநத அறிவினல அறியும
அறிவறி யாவடி யோஙகள
குறியுற இவைகள உருவமுங கிரியை
குணங்களுந தனிததனி யாகப
பிறிவுறத் தெளிய அருளெனக கேளாப்
பினனுமச சூதமா முனிவன
வெறிகமழ சடில முனிவரை நோககி
வியந்துளம மகிழநதுநோ புகலவான. (8)

எண்சீர் விருத்தம்

2505. சததியெனறும பிரகிருதி தானெனறும மாயேச
சரியெனறும மாயையெனறுஞ் சடமெனறியா
[தொனறுள
எததிசையும பரவுசததி யுணடனநத சததி
இலகியசத திறசிவனை யெனறுமது சாநது
நிததியமாம பரமாகா சததிலவிளங கிடுமபின
நீடுசட அருபியாய நிறகுமா யையினல
மெததியமெய சூழபபட் டிருககிறசீ வனையே
மிகுபுருடன எனறுமறை விளமபிடுமா கமமே. (9)

2506. மறறுமநதப புருடவுரு வநதனையா தொனறு
மறைககினற ததுபுலவா மலமெனபா ஆனமா
முறறுமநத மலததினல தானமறைககப படடு
முனசெயுநதன கனமபலம முழுதினையும அருநதும
பறறறுமக கனமமவினை வதறகுககா ரணமாயப
பகாபோகத தைபபலமாய உடைததாயும எனறும
உறறதுவா தனையாதொன றுணடதுவு மலமபோய
ஒருவ அகன றிடுஙகனமம உபாயமுமபன
[முறையே. (10)

2507. ஓஙகுமந்தக கருமநதான ஆகுவதே தெனருல
உய்ததருள் புண ணியவுருவும பாவவுரு வமுமாம
பாஙகிலந்தப் புண்ணியமோ ஆனந்த சுகததைப
பலமாக வுடைததாம। பாவமுமோ தீராத

தீங்குதரு துன்பத்தை யுடைத்தாமிவ் விரண்டும்
தீரவனு பவிப்பதுவே போகம்போ கத்துக்
கீங்கிடமாஞ் சரீரமந்தப் போகமெலாம் நுகர்தற்
கெய்துபுறக் கரணமந்தக் கரணமவழி யாமால(11)

2508. அந்தஆன் மாத்தனக்கு வேண்டினபோ லொருத்த
ராகிலுமில் லைத்தானும் அன்னியரா னவர்கட்(கு)
எந்தவகை யினும்வேண் டான் மனைவிமைந்தா கேளிர்
எல்லாரும் தூரவழி யெவ்விடத்தும் படர்ந்து
வந்துமரு வினாபோலப் பிரிவரவ ரெமையால்
மறைத்திடவும் நீங்கிடவும் வருந்தியிடும் ஆன்மா
அந்தரத்திற் செலுமேகந் தன்னின்மதி யம்போல்
ஆன்மாவுக் கனந்தவுரு அடைவதும்போ
[வதுமே. (12)

2509. உலகாபழந் துகிலதணந்து புதுத்துகிலை வாங்கி
உடுத்திடல்போல் ஆன்மாவும் முற்றுமுடல
[தணந்தே
இலகுடலம் வேறுகொணாந் தினம்முத்தி அளவும்
இருக்குமடு வுறுமச்சம் இருகரையும் நாடி
அலகில்பகல் அலமவரல்போல் வியனுலகம் அன்ன
அவனிகளில் தனகரும வசபாசங் களினல்
விலகலறப் பிணிபட்டுப் பாசியெனும் பெயராய
விழைசுகதுக் கங்களென்றும் விரைந்தருந்திச
[சுழல்வன். (13)

2510. எண்ணரிய சீவனையிப் படிபுரிதல் ஈசன்
இல்லையென்று சாத்திரங்கள் எலலாஞ்சொற்
[றிடுமால்
தண்ணறுமென் மலாக்கடவுள் முதலெறும்பி யீருய்ச்
சாற்றுயிரெல் லாம்பசுக்கள் சகலபசுக் களுக்கும்

2510. எறும்பி—எறும்பு.

கண்ணுறுதிட் டாந்தமிது வெனுஞ்சூதாக் கறவோர்
கட்டுரைப்பார் பிரகிருதி மாயையொனறுய்
[அதன்பால்
நண்ணுதலுங் காரியமும உரைததியெனப் பரமா
னநதவெளளத துறுசூதன நவிலவனதைத
[தெளிந்தே. (14)

2511. தூறவிர்யா தொனறிந்தப் பிரகிருதி யெனறு
சொலலபபட் டதுமீளச சோதியம லறசோந(து)
உறுமாதி பசுக்களுககெல லாமாயா சததத
துறறிருக்கும அதுவேயவ வியததமெனறு
[பினனும
பிறதான மெனறுமிகு மாயையெனறும நீஙகாப
பிரகிருதி யெனறுமபல் பெயாபெறறுன மாககள
தொறுமாகந் தழுவுமுபா தானகா ரணமாயத
தோனறியுநதோன ருமலுமாயக காலததா
[விருககும. (15)

2512. மாயையிலே யினபதுனபத தால்மூனறு குணமாய
மாீஇயசாத துவிகமிரா சதந்தா மதமென(று)
ஆயகுணந் தோறறுமத ஞேடுமாத திரையோா
ஐநதுபூ தஙகளைந்தும இநதியமீ ரைநதும
ஏயுமநதக் கரணமொரு நானகுமுடன கூடி
யெதிாகாண வருமாயை விகாரமுடன் கூடித
தோயுமவை கூடாமல வறிதேகா ரணமாய்த
தோறறுபக லவ்வியததம் எனறுசொலப
[படுமால். (16)

2513. தோற்றுவதா மதுகாரி யத்துடனே கூடித்
தோனறுசாீ ராதிகளுங கடாதிகளு மாக
வீற்றுவீற ருய்வருத லாமுருவா திகளோ
மேவிவரு மாயைவடி வாமபேத மல்ல

2511. உபாதான காரணம்—முதற்காரணம்.

2512. அவ்வியத்தம்—விளங்கக் காணப் படாதது. மூலப் பிரகிருதி.

ஆறறலசெயும மாயையொனறுங காரணகா ரியமாம்
அவ்வுருவும அதனுடைய அவதாரம ஆகும
ஏறறஅத னுலுண்டாம பொருள்களேயே யருநதும
இதுவேமுன ரூலமாயை யெனபரறி
ஞோரே. (17)

2514. சோறறிடுமப பிரகிருதி காரியததால வியததந
தோறறியிடு சரீரஙகள கடபடஙகள போல
மறறதுவச சரீரஙகட கபினனமாய வயஙகி
மன னுமத னுலமாயை முககியகா ரணமாம
இறறிடுமச சரீரஙகள போககியஙகட கெலலாம
இமமாயை யாதார மாயவயஙகும இநதக
கொறறமுறு மாயையிறகட டுண்டதனுல உரவோன
கூறுவனுன முகனுதி பசுககளெனறு குறிததே, ()

2515. மனனுமயன யானெனனும விப்பிரனயா னெனறும
வசிபபனவன வனமைபெறு கருபபனியா
[னெனறும
பனனுசரீ ரமுமிவ்வு மிழைததவனயா னெனறும
பகருமையா னெனறுமபு கலவரற வோாகள
சொனன இநத இலககணஙகட கனனியமா யானமா
சுததனுய விளஙகவுநதன விளேயாட்டி னுலே
யினனலுறுஞ சரீரமென திவவுடலயா னலல
எனறுணாநதே யிலகுவது பரமான்மா
[வாகும. (19)

2516. பேசுமிநத வுடலறியா தானமாவை யானமாப
பேணியமெய யையுமுயிரை யுமமறிவான
[பெமமான
நாசமிலா துறுஞ்சீவன சரீராதி களேயும
நலமறிமெயப பூரணமாய்ப பொனமயமா யெலலாந
தேசுபெற இயககுமர னேயுமறிநதே தானமுன
செயதிடுபுண ணியபாவங களேததுரநது தெளிநதே
யாசகல பரத்துடனுன ருயினபந் தனேயேய்
அமலமாய விளஙகிடுவ னுன்மாவெனறருளால். ()

எழுசீர் விருத்தம்

2517. சூதமா முனிவன எழிலகொள்வே தாந்தத
தொலலுரை யிசைததிடக கேட்டே
மாதவர் மிகவும மகிழசசியுற றிறைஞ்சி
மனனிய தவாகலெலாம் ஆசை
ஆதர வுடனே யாவாகேட் டிடினும்
அலகிலமா பவமெனும மாறுத்
தீதினை யகறறும இனியசித தாந்தத
திறமெமக் கருளெனப் புகனறா. (21)

அத்தியாயம் 84

சித்தாந்த ஞான மான்மியம்

பதி, பசு, பாசம் என்னும் முப்பொருள்களுள் பதியின் இலககணததைச சூத முனிவர் கூறுகினறார்:

பதி இலக்கணம்

உயிர்கள் ஞானக் கண்ணைப் பெற்று ஆனந்தம உற, அண்ணல் ஐந் தொழிலை நடத்துகின்றார். ஈசானம், தற்புருடம, அகோரம, வாமம், சதயோ சாதம் என்னும் பிரமமந்திரம் ஐந்தும, இதயம, சிரசு, சிகை, கவசம், நேத திரம், அத்திரம் என்னும் அஙகமந்திரம் ஆறும் ஆகப பதினொரு மந்திரங களுமே தமது திருமேனியாகச சதாசிவ மூர்த்தி உயிர்களுக்கு அனுக்கிரகம் செய்கின்றார். அவர் கஙகை தஙகு சடாபாரமும, திருமுகஙகள் ஐந்தும், திருத் தோள்கள் பததும், நூபுரமும், ஒளிமிகக மேனியும, பேரினபத்தைத தரும இருபதமும் உடையவா. தமமிடததே மகேசுர மூர்த்தியையும், மகேசுர ரிடத்தில் உருததிர மூர்த்தியையும, உருத்திரரிடத்தில் முகுந்தரையும், முகுந்தரது உந்திக் கமலததில் அயனையும் உதிக்கச செயது, அயன் படைகக வும், மால் புரககவும், உருததிரன் அழிககவும், மகேசுரா மறைக்கவும், சதா சிவராம் தாம் அருள்புரிந்து தொழில்களை நடத்துவார்.

உயிர்கள் வினைக்கேற்ற வடிவஙகொணடு, பற்பல யோனிகளில் உருவம் தாங்கி, இருவினைகளைப் புரிந்தும, அனுபவிததும், பிறந்தும், இறந்தும, மூவுலகங்களிலும் காற்றாடி போலச சுழலும. சுவாக்க நரகங்களில் இனப துன்பங்களை அடைந்து அடைந்து திரிதரும. இங்ஙனம் உயிர்களை ஆட்டு

வித்துத் திருவிளையாடல் புரிவார் இறைவர். மால், அயன் முதலான கடவுளரெல்லாம் அவரது ஆட்சிககு உட்பட்டவர்கள். சுதந்திர சக்தி உடையவர் பதியே. அவரே முதல்வர். சதாசிவத்தில் தோன்றிய மகேசுரர் உருவத் திருமேனி கொண்டு உமாமகேசுரராய்த் தம்மை அடைந்தோர்க்கு அருள்புரிவர்.

இங்ஙனம் இறைவர் ஐந்தொழிலை நடத்தும்போது சிற்சில உயிர்கள் மலபரிபாகம்பெற்று, இருவினையொப்பு அடைந்து, அருட்சத்தி தோய்ந்து, மலம் நீங்கி விளங்கும். அத்தகைய உயிர்களை இறைவர் தாமே ஆமாறு அருள் புரிவார். தம்மை அவர்க்கு அளிப்பார். அவரைத் தாம் கொள்வார்.

பசு, பாச, இலக்கணம்

பசுக்கள் எல்லாம் பரனைப்போல நித்தியமானவை; மலத்தால் (ஆணவ மலத்தால்) தம்மையும் அறியாது அரனையும் அறியாது திகைக்கும்; ஆணவ மலத்துடனே மாயை, கன்மம் என்னும் இரண்டும் உள. இவை மூன்றும் அனாதியாகும். இந்த மும்மலங்களாற் கட்டுண்டு உயிர்கள் போகங்களை அனுபவித்து வினைக்கு ஏற்ற உரு எடுக்கும். ஒருமலத்தவர் (ஆணவமலத்தவர்) விஞ்ஞானகலர். ஆணவம் கன்மம் இரண்டும் கூடினவர் பிரளயாகலர். மும்மலங்களும் கொண்டவர் சகலர். சகலநிலையோர்—சாக்கிரம், சொப்பனம் சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம்—இவைகளுள் மேல் கீழாகப் பத்து அவத்தைகளையும் தினமும் எய்தி, மனம் வாக்கு உருவம் (காயம்) மூன்றாலும் வினைகளை அருந்துவார். உயிர்களுக்குச் சத்திநிபாதம் வரும்போது அரன் குருவாய் வடிவங் கொண்டு மலங்கள் நீங்கும்படி ஞானதீக்ஷை செய்வார். அப்போது உயிர் பேரறிவைச் சார்ந்து, ஈசனது பொன்னடியைச் சேர்ந்து, அவனோடு ஒன்றிப் பேரின்பம் அடையும். இதுவே சுத்தநிட்டை. இந்நிலை கிட்டாதவர் சரியை நிலையில் நின்று, திருநீறும், கண்டிகையும் புனைந்து, அரனிடத்தே அன்பாய், ஐந்தெழுத்தை ஓதி, நாள்தோறும் திருக்கோயிலில் வழிபாடுசெய்து, சிவனடியவர்களைப் பணிந்து மகிழ்தல் வேண்டும்; திருப்பணிகள் செய்ய வேண்டும். சிவலிங்க அருச்சனை செய்து மகிழ வேண்டும்; அதனால், சிவயோகம், சிவஞானம் கிட்டும்; பிறப்பு அறும்; வீடு கூடும். இதுவே பசு பாச வகை—சித்தாந்த—மெய்ஞ்ஞானம் என்றார் சூதமுனிவர்.

இதை உணர்ந்த முனிவர்கள் 'இறைவன் இருபத்தைந்து திருவுருவங் கொண்டு தம்மை அடைந்தார்க்கு அருள்வார் என்று கூறினீர்களே அவைகளை விரித்தருள வேண்டும்' எனக் கேட்கச் சூதமுனிவர் கூறுகின்றார்.

---

*

அத்தியாயம் 84.

சித்தாந்த ஞான மான்மியம்.

2518. இலகுமா தவர்கள் கூறும இனியசொல வினவி யிந்த
உலகனிற காம மாதி ஒழிந்துயா சூதன் சொல்வான்
அலகிலமெய்த தவாகளா முனனே யவரறி யாதாய்
[மிக்காய்
நலமரு ஞுதவச் சொலகேன் நயந்துநீர் கேண்மின என்று.

2519. நிகரிலா ஞான பாத நிலைமையித் தனமைத் தென்றே
பகரினெப் பொருளு மேலாம பதிபசு பாச மென்றே
தகவுறும அருள்நூல கூறுஞ் சாறறுமுப் பொருள்கட்
[குள்ளும்
இகலிலாப் பதியின சீர்கள் யாவையும இசைப்பாம
[கேண்மின. (2)

பதியிலக்கணம்

2520. அருவுரு அனறி யெங்கும அகணடபூ ரணமாய் மிக்காய்
ஒருகுறி குணஙகளா மூனறும நினமலன் மாயை
[ஒனறுய்ப்
பொருவில்நித தியமாய இனபப் புணரியாய உயிாகட்
[கெலலாம
மருவுரு வாகும மாயை மறறதன செயல சொல
[கிற்பாம. (3)

2521. எண்ணிலா வுயிர்க ளெல்லாம இருள்மலம் நீங்கி ஞானக
கண்ணினைப் பெறறு னந்தக கடலபடிந் திடுவான
[முனனி
அணணலபே ரருளி ஞலே ஐந்தொழில நடாததத
[தனபால்
நண்ணிய சததி தனனை நாடினன் முனனும் அம்மா. (4)

2522. உன்னிய பொழுதின ஓரைந் துருக்களாய் முகிழத்துச் [சத்தி
பன்னருஞ் சுத்த மாயை பாறபடர்ந் துற்ற போதில்
தனனிக ரிலவைந் தொன்றே சாறறுசா தாக்கி யங்கள்
முன்னுமச சத்தி ஐந்தாய் முளைத்த தெம பரன்மெய் [யாயே. (5)

2523, முன்னிய சிவமே மூர்த்தி மூர்த்தியு முடனே மெய்நூல்
பன்னுகத திருமிக் கோர்கள் பகர்சனம எனறும் போமே
தன்னிக ரைந்தே தெனற சாதாக்கிய வடிவ மாக
எனனையா ளுடையா னுககாய்ச சத்திகள ளனற தனறே.

2524. ஏருறு நாதம விந்தோ டிலகுசா தாக்கி யஙகள்
சீருறு மீசு ரமபின சிறந்திடுஞ் சுத்த வித்தை
ஆருயிர் உயய இந்த ஐந்துதத துவங்கள் தம்மைப்
பேருறு சுதத மாயை பெறறதச சததி தனனுல. (7)

2525. சோறறிடும விந்து சத்தி சூக்குமை முதனுல வர்க்குக்
கறறவர் பரவும வேதா கமமனு பேத வர்க்கம
விறறருங் தருமங் தததம விஞ்ஞான கலைகட கெலலாம
நறறனு முதனமற றெலலாம நலகிய தருளால [அனறே, (8)

2526, இப்படமாங கரணம மாயை இயைந்திடுங் கரணங கட்குள்
ஒபபில சாதாககி யததின உறறைந்து தொழிலங [டாததும்
தப்பிலபே ரருள்மீக கூரும சதாசிவ மூர்த்தி யெனபர்
அபபரல செயகை யாவும அறைகுவன முனிவீர [கேண்மின. (9)

எண்சீர் விருத்தம்

2527. இலகுசதா சிவமூாததி உருவமியா தெனனில
ஈசானந் தறபுருடம அகோரமுடன வாமம
நிலவுசத்தி யோசாதம் எனுமபிரமம் ஐந்தும
நீடுமித யஞ்சிரசு சிகைககவசம இனபம

2522. சாதாக்கியங்கள்—சததியுடன சேர்ந்த பரசிவம்—"நிட்கள மதனிற் சகல நிறைந்திடு மப்பெயர் சதாக்கிய மெனலாகும் (சதாசிவ—5,)

2524, ஈசுரம்—ஈச்சுரம்—சுத்த தத்துவங்களுள் ஒன்று,

நலமருளும் நேத்திரமந் திரமங்க மாறும்
நவிற்றுபதி னொருமனுவும் திருமேனி யாகக்
குலவியசா தாக்கியத்தெக் காலமுமவீற் றிருப்பர்
கூறுமுயிர் கட்கெல்லாம் அனுக்கிரகம் புரிந்தே. ()

2528. மருவுயிர்க்கும் இதழ்மலர்ப் பொன்கொழித்தே ஒருபால்
மதுகரங்கள் எனும்நீல மணிவாரி இறைக்கும்
பொருவிலதிரை உவட்டெடுத்தே புரளகங்கை கிடக்கும்
புட்பவனச சடைக்காடும் ஐந்து முகமும்
ஒருபஃது தோளுமெழில நூபுரமும் படிக
ஒளிதெவிட்டும் மேனியுமபே ரினபவெள்ளத
[தழுத்தும்
இருபதமும் உடையசதா சிவமூர்த்தி யெனனும்
ஈசனைந்து தொழிலநடத்த எணணியிவை புரியும்.

2529. தனதிடத்தில மகேசுரமூர்த் தியைததோற்று விததச
சஙகரனறன இடததிலுருத் திரமூர்த்தி வரவே
புனிதனிழைத தவனிடத்தில முகுந்தனுதித திடவே
புரிந்தந்த முகுந்தனுந்திப் பூஙகமலத தவிசின
இனியஅயன் உதித்திடச்செய்ய தவனசிருட்டி புரிய
இயற்றிடுநற றிதிமாலசங காரம் உருத் திரனதான
முனமிழைக்கத திரோபவமீ சுரனபுரியப புரிந்தே
மோகமுறும உயிர்க்கருளைப் புரிவனந்த முதலவன.

வேறு

2530. அந்தமகே சுரனும உருத்திரனு
லுங்கொடிய அசுத்த மாயை
தந்திடுந்தத துவங்கள முப்பான ஒன்றேயத்
தத்துவங்கள தமமை முனனுள

2527. பதினொரு மனு I (பஞ்ச) பிரம மந்திரம் 5:
(1) ஈசான மூர்த்தாய நம: (2) தத்புருஷ வக்த்ராய நம: (3) அகோர ஹிருதாய நம: (4) வாமதேவ குஹ்யாய நம: (5) ஸத்யோஜாத மூர்த்தயே நம: II அங்கமந்திரம் 6: (1) ஹ்ருதயாய நம: (2) சிரஸே நம: (3) சிகாயை நம: (4) கவசாய நம: (5) நேத்ரேப்யோ நம: (6) அஸ்த்ராய நம: இவை ஸம்ஹிதா மந்திரம் எனப்படும்.

2530. தத்துவங்கள் 31:— சிவதத்துவம் 5 நீங்கலாகத் தத்துவங்கள் 31,

வந்தமலை கோடியண்ட பாதாள
பிலங்களெலாம வரமுன ஆற்றி
எந்தையைந்து தொழிலுமுயிர் கட்குமல
பாசமவர இயற்றும அனறே. (13)

2531. மருவுயிாகள் பிரிந்தவுரு வினையறிநதவ்
வினைக்கேற்ற வடிவம் யாவும
ஒருவனினி தருள்புரியப் பறபலயோ
னிகடோறும உருவந் தாஙகி
இருவினைகள் புரிந்தருந்தி உதிததிறந்து
பின்னுமுதித் திறநதெந் நாளும்
திரிதருமூ வுலகெங்குந கறஙகெனவவ்
வுயிாகளிடா செப்பற பாற்றே. (14)

2532. பரமசிவன மாலயனமுன ஆருயிர்க்கு
மாக்களெலாம பாசத் தாறபூண்(டு)
இருவினைகள புரிநதிரிய சுவாககநர
கஙகளதமில இனப துனபம
மருவியருந் திபபுவியில வநதுதிதது
பினனருமபோய் மாநதி மாநதித்
திரிதரததன விளையாட்டால இழைத்திழைத்து
விகாரமினறித திகழுவன அமமா. (15)

2533. அந்தவிசு வத்துககு முகமாய் அ
காரமாய அனைததும ஆகிச்
சநததமும விளையாடல புரிநதுறுவன
அவனதகைமை சாறறற பாறறே
கநதமல ரோனமாலமுற கடவுளரங
கவனசேயா கங்கள் ஆவர்
முந்துசுதந் தரசத்தி யுடையவனற்
பதியவனே முதலவன அம்மா. (16)

2534. மேலாய சதாசிவததிற ரேற்றியமா
யேசுரனும விமலன எஙகோன்
ஆலாலம் உண்டபிரான இருபானே
ரைந்துருவம அருளாற் கொணடே

2534. இருபத்தைந்து திருவுருவம்—அத்தியாயம் 85 பார்க்க,

நாலாய மறைபரவத தனையடைந்தோர்க்
கருள்புரிந்தெந் நாளும வைகும
பாலாய சொல்லியொரு பாகிலுற
அவனபுகழார் பகரற் பாலார் ? (17)

2535. இனனணமைந் தொழிலருளால் இறைவனடத
திடுமபொழுதில எண்ணி லாத
மனனுயிர்க்கு மக்கட்குட் சிறுசிலர்கள்
மலபாகம வந்தே முனனுள்
துனனுமிரு வினையொபபுப பிறந்தடைய
அருட்சததி தோயச செயதே
தனனருளால உருக்கொண்டு போதிதது
மலநீக்கித தானயச் செயதே, (18)

2536. தனனையவாக் களிததவரைத தானகொணடு
பேரினபச சலதி தோய்ந்தே
அனனவரொன ருகியுற அருள்புரிவன
எந்நாளும அநதத தேவே
பனனுபதி யானமல முததனு
னந்தனருட் பரனென ருய்ந்தே
நனனயமார் சூதனமொழிந் திடககேட்டு
முநிவரரும நனறி வாயந்தே. (19)

2537. வார்நதொளிருஞ் சடைநதியும திருநுதலிற்
புண்டரமாய் வயஙகு நீறுங
கூர்ந்தஅருள் விழிமக்க மாலிகைசேர்
திருமாாபும கோலத தானும்
தோர்ந்தஅறி வுடைத்தாய பரமசிவன
இவனெனவே திகழசூ தனதாள
சேர்நதமுநிக குழாம்பரவிப் பசுபாச
வகைநீதி தெரிதததி யெனருர். (20)

2536. ''தந்ததுன் தன்னைக் கொண்டதென் தன்னை'', 'சித்தமலம் அறுவித்துச் சிவமாக்கி எனையாண்ட''—திருவாசகம். ''தானவனுகிய தன்மை பெற்று'' பண்டார மும்மணி; ''நீயான ஞானவிநோதம்—கந்தரலங்.

பசு பாச இலக்கணம்

2538. மேயபசு பாசவகை விரித்திசைத்தி
எனமுனிவர் வினவச் சூதன
தூயமுனி வரர்!கேண்மின்! எனப்புகல்வான்
ஆதிபசுத் தொகுதி யெல்லாம்
நேயமுறு பரனைப்போல் நித்தியமாய்
வியாபகமாய் நிகழா நிற்பர்
தீயமலத் தால்மறப்புண் டரனையுந்தம்
மையுமுளத்தில் தெருளார் அம்மா. (21)

2539. மனனிய ஆன் மாக்களுக்குப் பசுவெனும்பேர்
அம்மலத்தான் வந்த தெனபர்
அன்னமலம் உளபொழுதே மாயைகன்மம்
உள. அவையும் அனாதி ஆகும்
பன்னருமம மலத்தாறகட் டுண்டுயிர்கள்
பரனுணர்ததப் பரபோ கங்கள்
முன்னமுணர்ந் தருந்தியவர் வினைக்கேறற
உருவெடுததே முடிவர் அம்மா. (22)

2540. இந்தஆன மாக்கள்மலம ஒனறுறுவிஞ்
ஞானகலர் எனறுஞ் சொறற
அந்தமலங் கனமமுள **பிரளயா**
கலரெனறு மறையின் மூன்று
முந்தவே உள **சகலர்** எனறுமூ
வகையாக மொழியா நிறபர்
சந்ததங்கே வலசகல பிரமாண்ட
மடைந்துறுவா சாறறு நூல்கள். (23)

2541. சொற்றிடுசாக் கிரமுடனசொற் பனஞ்சுழுத்தி
மாதுரியங் துரியா தீதம
இற்றெனவே மேலகீழென் றிசைந்திடும்பத்
தவத்தைதினம் எய்தி எய்தி
உற்றமனம் வாக்குருவம் எனுமூன்றுல
உழந்துவினை உணர்ந்தே யீசன்
சற்றுமக லாதருத்த அருந்தியிரு
மைத்துநிறகுஞ் **சகலத்** தம்மா. (24)

2538—39, "பதியினைப்போற் பசு பாசம் அனாதி"—திருமந்திரம்.

2542. மலமொன்றும் அல்லாமற் குணங்குறிகள்
வடிவுசெயல் மாயை கன்மம்
பிலமன்றி யுறுவதுகே வலமாகும்
வினைக்கீடாய்ப் பெம்மான் கூட்டும்
நலமிலுடல் எடுத்தெடுத்தே அளவில்பல
போகங்கள் நண்ணி மாந்தி
உலகமொரு மூன்றினுஞ்சென் றுழல்வதுவே
சகலமென உரைக்கும் நூல்கள். (25)

2543. இப்படிக்கே வலசகலத் துறுவதுவே
பெத்தம்என இசைப்பர் மேலோர்
ஒப்பருசுத் தத்தைமொழிந் திடக்கேண்மின்
இருவினைகள் ஒப்பு வந்தே
செப்பருமா மலபரிபா கம்வருமுன்
குரோதத்தைத் திரோதம் நீங்கில்
தப்பில்பெருங் கருணைசெயச் சத்திநிபா
தம்முயிர்கள் சாரவர் அம்மா. (26)

2544. மன்னியசத் தினிபாதம் உயிர்க்குறும்போ
தரன்குருவாய் வடிவங் கொண்டே
பன்னவரு மலங்களெலாம் மெய்ஞ்ஞான
தீக்கையினைப் பண்ணி நீக்கித்
தன்னுடைய சிற்றறிவு போயினிய
பேரறிவு சார்ந்தே யீசன்
பொன்னடிசேர்ந் தவனொடொன்றி உற்றேபே
ரின்பநலம் புசிப்ப ரம்மா. (27)

2545. சொற்றவிது வேசுத்த மேலான
நிட்டையது தோயா தோர்கள்
பற்றியுயர் சரியைதனைக் கண்டியுநீ
றும்மணிந்தே பரன்கண் அன்பாய்
நற்றவமுற் றஞ்செழுத்தின் உண்மையுணர்ந்
துச்சரிப்பர் நாள்கள் தோறும்
உற்றரன்கோ யிற்பணிவார் அவனடியர்
பதம்பணிந்தே உவப்பார்! அம்மா. (28)

2546. பரமசிவன் கருணைசெயத் திருப்பணிகள
புரிந்திடுவர் பரன்பா லன்பர்
உருகியுள்ளஞ் சிவலிங்கத் தருச்சனைசெய்
தானந்தம் உறுவர் நாளும்
அரியசிவ யோகவகை புரிந்தினபக்
கடலபடிவர் வரங்கள ஞானம
மருவுவாபின ஞானமுற்றோ அவர்சீவன்
முததரென மறைகள் கூறும். (29)

2547. அவரையருச சிப்பதுவே சிவனையருச
சிபபதா அருணு வுறறே
நவநவமாய வருபோகம் எலாமபரமன
அருததிடுவா நாளகள் தோறும
புவனிதனில அவாககரிய தொனறிலலை
விரததவா முததி மானகள்
சிவயோகா அவாககிணையாய ஒருவரையிப்
புவனததிற செபபற பாறறோ. (30)

2548. இலகுமறை ஆகமஙகள சகலபுரா
ணஙகலைகள் எவையும ஓர்ந்தே
நலமருளமெயஞ் ஞானமடைந் துயர்நாதா
வாயுறுவன ஞானத் தோர்கள்
பலமடைய அவனபதமபூ சிப்பரவன
அருள்விழியாற் பார்க்கப் பெறறோர்
அலகிலபவம நீஙகியருள் வீடடைவா
சததியமீ தையம் இனறுல. (31)

2549. பதுபசு பாசவகை சிததாநத
மெயஞ்ஞானம இதுவாம என்றே
சூதனமொழிந் திடக்கேட்டு முநிவரெலாம்
அவனகமலத் துணைத்தாள் போறறி
நாதனிரு பானநது வடிவுகொண்டே
அடைநதோரை நலகி னுனென(று)
ஓதிணையவ் வகைவிரிததே சொறறியென
முநிவனவாக கோது கினறுன. (32)

அத்தியாயம் 85.

மூர்த்தி மான்மியம்

இருபத்தைந்து மூர்த்திகள்.

மகேசுர மூர்த்தி உயிர்களுக்கு இரங்கி இருபத்தைந்து வடிவு கொண்டுள்ளார். அவைதாம் :—

(1) வரோதய மூர்த்தி : தம்மைப் பணிபவர்க்குச் சாரூபத்தை அருள்வார்.
(2) சுகாசன மூர்த்தி : உள்ளத்து விகாரத்தை நீக்குவர்.
(3) கலியாண சுந்தரர் : மங்கலம் நிறைந்த மடந்தையை அருள்வர்.
(4) உமா மகேசுரர் : திருமணம் முதலிய நல்ல இசைகளை அளிப்பார்.
(5) கிரீசர் : மனையாளுடன் விருப்புற்று வாழ வரமளிப்பர்.
(6) சோமாஸ்கந்தர் : நன் மக்களை ஈந்தருள்வார்.
(7) சக்ரதான மூர்த்தி : சகல போகங்களையும் தருவார்.
(8) திரிமூர்த்தி : சாரூபம் அருள்வார்.
(9) அரிகர மூர்த்தி : இருவினை யொப்பு, சத்திநிபாதம் கூடிட அருள்வார்.
(10) தக்ஷிணா மூர்த்தி : சூரியமண்டலத்திற் சேரச்செய்து பேரின்பம் ஊட்டுவர்.
(11) பிக்ஷாடன மூர்த்தி . பற்றுகளை ஒழிப்பார்.
(12) கங்காள மூர்த்தி : ஆசைகளை விலக்குவார்.
(13) காம சங்காரர் : காம பீடையைத் தொலைப்பார்.
(14) கால சங்காரர் : யம பயத்தை நீக்குவர்.
(15) சலந்தரா சுரசங்காரர் : குரோதத்தை நீக்கி யோகநிலையை அருள்வார்.
(16) முப்புராரி : முக்குணங்களையும் வெல்லும் ஆற்றலை அளிப்பார்.
(17) சரப மூர்த்தி : மாயா கன்மத்தைப் போக்குவார்.
(18) நீலகண்ட மூர்த்தி : பிரபஞ்ச வாழ்க்கைத் துன்பத்தை நீக்கி இன்பம் [தருவார்.
(19) திரிபாத மூர்த்தி : இவர் மூன்றுபாதம், இரண்டு சிரம், எழுகரம், நான்கு மருப்பு கொண்டவர். சரியை, கிரியை, யோகம் மூன்று [நிலைகளையும் அடைய அருளுவார்.
(20) ஏகபாதர்—ஞானநிலையைக் கூட்டுவிப்பார்.
(21) வயிரவ மூர்த்தி: தேகப் பற்று, பிரபஞ்சப் பற்று ஆதிய எல்லாப் பற்றுக் [களை நீக்கி இன்புறுத்துவர்.
(22) இடபாரூடர் : திருவருள் பாலித்து இன்பூட்டுவார்.
(23) சந்திரசேகரர் : பிறப்பு இறப்பு இலாவகைச் செய்வர்.
(24) நடன மூர்த்தி : ஆனந்த நிலையைப் பாலிப்பர்.
(25) கங்காதரர் : விரும்பிய எல்லாம் பெற அருளுவார்.

சூதமுனிவர் முனிவர்களை நோக்கி "முனிவர்களே! உபதேச காண்டத்தைக் கேட்கும பேறு பெற்றீர்கள்; உங்களைப் போலப் பேறு பெற்றவா யாரே உளர்" என, முனிவர்கள் "அண்ணலே! நீரே எங்களுக்குக் குருவும் பிதாவும்; ஞானம் நல்கிய பிதா நீரே! உடல், பொருள், ஆவி மூன்றையும் உமக்கு அளித்தோம்" எனக்கூறிப் பணிந்தனா. சூதமுனிவர் நீங்கள் எல்லீரும் சிவபிரானைத் துதிசெய்யுங்கள் என்ன, முனிவாகள் உடனே "சங்கரா! தேவதேவ! அரனே! பரனே!" என நிரம்பத் துதித்தனர்.

முனிவர்களுக்கு இறைவன் காட்சி அளித்தல்

துதிமொழிகளைக் கேட்ட இறைவன், வாத்தியங்கள் முழங்கப், பூமாரி பெய்ய, பூதகணங்களும் சகல தேவாகளும் புடைசூழ, உமையுடன் முனிவாகளுக்கு காட்சி அளித்தார். இறைவரைக் கண்ட முனிவாகள் கைகளும் தலைமீதேறக் கண்ணில் ஆனந்த வெள்ளம் பெருக ஆடினா, பாடினா, புரண்டனா, கொக்கரித்தனர், துதித்தனா, தண்டு, குண்டிகைகளை எறிந்தெறிந்து பிடித்துத் திரிந்தனா. அங்கு விசும்பிலிருந்து வந்த சிங்காதனத்தில் இறைவர் தேவியுடனும் குமரர்களுடனும் வீற்றிருந்தாா. தேவர்கள் இறைவரைப் பூசித்தனா. வசிட்டராதி எண்ணிலாத முனிவாகளும் அப்போது அங்கு வந்து கூடி அளவளாவி மகிழ்ந்து யாவரும் இறைவருக்குச சோடசோபசாரத்துடன் அருச்சனை புரிந்து "ஈச! சர்வக்ஞ! சிற்பரானந்த! சங்கரா! பராபரா! மலைமகள் நாயக! விடையூர்தி! அடியார்க் கெளியாய்! போற்றி, போற்றி" என வாயாரத் துதித்தனர். இறைவர் 'மாதவாகளே! நீங்கள் உபதேச காண்டத்தைக் கேட்ட பயனுக யாம் வெளிப்பட்டோம். உங்களுக்கு வேண்டுவது யாது?' எனறுா. முனிவர்கள் 'நாதனே! உன் தாளிணையில் அன்பு நாடோறும வளர வேண்டும். இவ்வுபதேச காண்டத்தைக் கேட்பவர்கு மக்கள், தனம, வெற்றி, வித்தை, எண்ணிய எண்ணியபடியே கைகூடுதல, பூமியில் நல்வாழ்க்கை ஆகிய நன்மைகள் பெருகி உன் திருவடிப்பேறும கூடுதல் வேண்டும்' என வேண்டினர். இறைவர் அப்படியே வரம் தந்து மறைந்தாா. முனிவர்கள் பெரு மகிழ்ச்சி கொண்டனர்.

சூதர், "அன்பர்களே! இந்த மான்மியத்தைச சொல்லும் இடத்தில் இறைவர் தேவியுடன் வந்திருந்து மகிழ்வார். இப்புராணத்தைக் கேட்க விரும்பினோர் மண்டபத்தை அலங்கரித்து, பீடம்அமைத்து, திருமுறையை வைத்து, நறுமலரால் அருச்சித்துத் தூபதீபங்காட்டி, நிவேதனம் வைத்து, வீழ்ந்து பணிந்து, நீறு கண்டிகை அணிந்து, இந்திரியங்களை அடக்கி, நல்ல முகூர்த்தத்தில் வடமொழியிலேனும் தமிழ்மொழியிலேனும் பெரியோர் கூறக்கேட்க வேண்டும்; புராணம் சொல்பவர்க்கு ஆடை, பொன், ஆபரணம், மனை முதலிய உதவவேண்டும். அரசராயினோர் கேட்டால் கரி, பரி, கிராமம், பசு, குண்டலம், கடகம்முதலிய சிறப்புக்களைச் செய்யவேண்டும்; ஒவ்வொரு காண்ட முடிவிலும்; தேவசேனை, வள்ளியம்மை திருமண முடிவிலும், கர்த்தா பட்டாபிடேகத்தின்

போதும், 1008, 108, கணக்குள்ள அந்தணர்களுக்கு அன்னமிடல் வேண்டும். உபதேசகாண்ட முடிவில் சிவனடியார்களுக்கு அன்னம் அளித்து மகிழ்தல் வேண்டும். இந்நூலைப் படிப்போர், கேட்போர், மனை மக்கள் நீண்ட ஆயுள் ஆதிய சிறப்பெலாம் உற்றுக் குகனது பாதமலர் கூடுவர்"—எனக் கூறினர். முனிவர்கள் அவரை வணங்கி விடைபெற்றுத் தத்தம் பன்னசாலைக்கு, இறைவனைத் தியானித்த மனத்துடன் சென்று, தவநிலையில் இருந்து, நற்கதி கூடினர்.

வேற்குமரன் மலர்த்தாள் வாழ்க!
வையகம் வாழ்க! மறையோர் வாழ்க!
மன்னவன் செங்கோல் வாழ்க! மெய்த் தொண்டர்கள் வாழ்க!
வெண்ணீறும் ஐந்தெழுத்தும் என்றும் வாழ்க!
கண்டிகை மாலை வாழ்க! இவ் வுபதேச காண்டம் வாழ்க!

அத்தியாயம் 85.

மூர்த்தி மான்மியம்

இருபத்தைந்து மூர்த்திகள்.

எழுசீர் விருத்தம்.

[வரோதய மூர்த்தி.]

2550. அரியமா தவர்காள்! மகேச்சுர மூர்த்தி
அனுதியை அடைந்தவர்க் கருள்வான
இருபதோ டைந்து வடிவுகொண் டிடுஞ்சீர்
இசைப்பன்யான கேண்மினிப் புவியில
மருவிலங் கொப்ப வரோதய மூர்த்தி
மனனுமப் பரனடி பணிந்தோர
திருவுறு மவர்சா ரூபமே அடைந்து
செப்பரும் பேரினபந் திளைத்தார். (1)

[2. சுகாசனமூர்த்தி. 3. கலியாணசுந்தரர். 4. உமாமகேசுரர்.]

2551. உயர்மறை பரவும் சுகாசன மூர்த்தி
ஒருவரப் பரனடி பணிந்தோர்
அயர்வுறும் உளத்தில் விகாரநீங் கிடுவர்
அருட்கலி யாணசுந் தரரென்(று)

2550. இருபத்தைந்து திருவுருவம்—திருப்பெருந்துறைப் புராணம்—மகேசுர மூர்த்த முரைத்த படலம் பார்க்க. "உருவெண்ணரிதா யிடினுமவற் றினிதாய் மேலாய்க் கொண்டுவிளையாடுமொரு குறியிருபத்தைந்தாம்."

இயலபுறும் மூர்த்தி ஒருவரப் பரனதாள்
ஏத்தினோர் மங்கல மடந்தை
நயமுடன வாழ்வர் அருளுமை யுடனே
நண்ணிய மூர்த்தியங் கொருவர். (2)

[5. கிரீசர். 6. சோமாஸ்கந்தர்.]

2552. சோற்றவப் பரனதாள் பணிந்தவா விவாகந்
தோற்றிநல இச்சையே அடைவர்
எற்றரு மணமெய் தத்தகக் கிரீசர்
எனுமொரு மூர்த்தியங் கவர்தாள்
பற்றுடன பணிந்தோர தங்குல மனையாள்
பால்விருப் புற்றுவாழ்ந் திடுவார்
வெற்றிசேர் சோமாஸ் கந்தரென றுயாந்தோர
விளங்குமோர் மூர்த்தியங் கவர்தாள். (3)

[7. சக்கரதானமூர்த்தி. 8. திரிமூர்த்தி.]

2553. ஆதர வுடனே பணிந்தவர் புவியில்
அறையுநற சேயையே பெறுவார
மாதவன தனககோர் ஆழியன் றீந்த
வரதனோர் மூர்த்தியன புடனங்
நாதனைப பணிந்தோர் சகலபோ கமுமபின
நண்ணிவாழ்ந் திடுவர்மா தவாகள்
ஏதமில எழிலமும் மூர்த்திகள் வடிவாய
இலங்குமோர் மூர்த்தியங் கவர்தாள (4)

[9. ஹரிஹரமூர்த்தி. 10. தக்ஷிணாமூர்த்தி.]

2554. அனபுடன் பணிந்தோர் அவருருப் பெறுவார
அரியர மூர்த்தியங் கொருவர்
இனபவாரிதியப் பரன்கழல் பணிந்தோர்
இருவினை யொப்புறுத் திலகில
துனனுசத் தினிபா பாதமே அடைவர்
துறவரெக் காலமும் பணியும்
நன்பர குருவாந் தேக்கண மூர்த்தி
நவிறறுறு மூர்த்திதாள் பணிவோர், (5)

11. பிக்ஷாடனன் மூர்த்தி. 12. கங்காள மூர்த்தி.

2555. பருதியை அடைந்தே பேரின்பந் திளைப்பார்
பாரெலாம பரவியே உய்ய
வருமரு ளெழிற்பிட் சாடன மூர்த்தி
மறறவர் இருசரண் பணிவோர்
விரதிய ராய்ப்பற் றறுத்துளந் திகழுவார்
விணணவா பண்ணர்சூழந திறைஞ்சும்
அரியகங் காள மூர்த்தியென றொருவா
அவர்பதம அனபுடன பணிவோர். (6)

[13. காமசங்காரர். 14. கால சங்காரர்.]

2556. காசினி யிடத்தில் இச்சைநீங் கிடுவா
காமசங் காரரென் றொருவர்
பேசரு மூர்தறி பணிபவா காமப்
பீடையெந் நாளும் நீங கிடுவர்
ஏசிலமாக் கருணைக காலசங் காரா
எனறொரு மூாத்தியங் கவர்தாள்
ஆசறப் பணிவோா எமனபயம நீஙகி
அடைவர்பே ரினபமமா முநிகாள! (7)

[15. சலந்தராசுர சங்காரர் 16. முப்புராரி.]

2557 சலந்தரா சுரசங் காரரென றொருவா
தாவிலா மூாததியப் பரனதாள
நலநதரப் பணிவோா குரோதநீத தெவாககும
நாடரும்*யோகமுற றிடுவாா
நிலந்தனில் உயாமுப் புராரியென றொருவர்
நேயமாம மூர்த்தியப் பரனதாள
பலன்பெறப பணிவோா முக்குணங் களையும
பாறறிடும ஆறறலமே வுவரால. (8)

[17. சரப மூர்த்தி 18. நீலகண்ட மூர்த்தி]

2558. உலகினிற் சரப மூர்த்தியென றொருவர்
ஓதுமப் பரனடி பணிவோர்
நிலவிய மாயா கனமநீங கிடுவா
நீடிய வுலகெலாம அடைவே

2555. பண்ணர்—பண்ணவர்.

உலவுமா விடங்கொள் மூர்த்தியென ஞெருவர்
உரைத்தவப பரனபதம பணிவோர்
நலமிலாப பிரபஞ் சத்தைநீத தெவாகளும
நவிலரும இனபமே திளைப்பார். (9)

[19. திரிபாத மூர்த்தி 20. ஏகபாத மூர்த்தி]

2559. ஏருறும மூன்று பாதநான மருபபோ
டிருசிரம எழுகர முடனே
சீருற விளங்கும மூர்த்தியென ஞெருவா
திகழுவரம மூர்த்தியைப பணிவோர
பேருறு சரியை யாதிமுன றினையும
பெற்றுளங் களிபபாமா தவாகள
நேருறு ஏக பாதரென ஞெருவா
நிகழுவரம மூர்த்தியைப பணிவோர. (10)

[21. வயிரவ மூர்த்தி 22. இடபாரூட மூர்த்தி]

2560. நிகரிலா ஞான பாதமே அடைவா
நேடிமுன அயனசிரம அரிந்த
தகவுறும அந்த வயிரவ மூர்த்தி
சாற்றுமம மூர்த்தியைப பணிவோர
இகலுறுந தேக முதறபிர பஞ்சம
யாவையும நீங்கியின புறுவார
பகரரும இடபா ரூடரேன் ஞெருவா
பராபரா அவாகழல பணிவோர, (11)

[23, சந்திரசேகரா 24. நடனமூர்த்தி]

2561. செபபரும இனிய அனுக்கிர கத்தைச
சோந்தினப வாரிதி அடைவார
தப்பிலசந் திரசே கரரென ஒருவா
தறபரா அவரடி பணிவோர
இபபுவி யிடத்தில உதித்திறப் பதுநீத
தினபமே அடைவாவிண் ஞேர்கள்
முப்புவ னமுஞ்சென றிறைஞ்சிடும் நடன
மூர்த்தியென ஞெருவரங் கவர்தாள் (12)

[25. கங்காதர மூர்த்தி]

2562. பரவிடு மவரா னந்தவெள் ளத்திற
படிவரிவ் வுலகெலாம் ஏத்தும்
திரமுறு கங்கா தரரென ஒருவர்
செப்புமம் மூர்த்தியைத் தொழுவோர்
வரமுடன் மனத்தில் விரும்பிய தெல்லாம்
மருவுவர் இங்ஙனம் புகலும்
இருபதோ டைந்து வடிவமா னமாக்கட்
கிரங்கியே எடுத்தனர் மகேசர். (13)

2563. சொற்றவவ் வடிவம் யாவையும் தன்பாற்
சுதந்தர சத்தியால் எடுத்தே
அற்றவக் கருணை புரிந்தடைந் தவரை
அளிக்குமம் மகேசுர வடிவை
நற்றவம் இயற்றுச சஞ்சல வுளத்தால்
நாடியே தெருள்கிலா இந்த
எற்றரு வடிவம் யாவுநித் தியமாம்
இவைகளெம் இறையிடத் திலவே. (14)

2564. இலங்கிடு வேத வாதமியா காதி
எழிற்கரு மங்களும் இன்றும்
நலங்கொளிவ் வுருவ மலர்வடி வநேகம்
நம்பனமுன் கொண்டருள் புரிந்தான்
பொலன்கொள்மே னியனை ஐயமாய் நினைத்தோர்
பொள்ளென நாசமுற் றிடுவார்
கலங்குதல் இன்றிப் பணிபவர் இன்பக்
கடலபடிந் தென்றுமவாழ்ந் திடுவார். (15)

2565. அருந்தவக் குழுக்காள்! சிவரக சியகாண்
டத்துப தேசகாண் டத்தைத்
திருந்தவே கேட்க நீவிர்பெற் றிடுஞ்சீர்
செகத்திலார் பெற்றவர் என்றே
இருந்தநற் சூதன் மொழிந்திடக் கேட்டே

2563. அற்றவக் கருணை—அல்—தவ—அஞ்ஞான இருள்கெட; எல்—ஒளி.

இருடிகள் இறைஞ்சியெங் கட்கு
மருந்துறம் குருவும் பிதாவுமநீ யென்று
வணங்கியே பின்னரும் இசைப்பார். (16)

2566. உலகினிற் சரீரம் அளிபிதா ஆனோர்
உதவியே அளிப்பரெரு ஞானறும்
இலகிய ஞானம் ஞேயம்நீ அளிக்க
யாமெலாம் பரகதி அடைந்தேம்
நலமுறு மாறு விதம்பிதா என்பர்
ஞானநல் கியபிதா அதிகன்
புலருவிஞ் ஞானக் குருபர நிருப!
புவியிலநோ இன்றுமக் கின்றே. (17)

2567. சூதமா முனிவன! சீர்த்திகள் எல்லாஞ்
சொற்றுடல் பொருளுயிர் மூன்றும்
ஏதமில் குருவுக் களிப்பமா ணாக்கர்
என்றுவே தாதிகள் புகலும்
ஆதலால் மூன்றும் உமக்களித் தனமென்
றவனடிக் கமலங்கள் பணிந்தே
தீதகல் முனிவா குழாமெலாம் அவன்தோத்
திரம்பல புகன்றனர் அம்மா! (18)

2568. அப்படித் துதிக்கும் முனிவரை நோக்கி
அகமகிழ்ந் தருளினுற சூதன்
ஒப்பரு முனிகாள்! எவர்களும் இன்பம்
உதவியாட் கொளும்பரன் எங்கோன்
செப்பரும் உமையோர் பாகனைத் துதிமின!
சீர்த்திகள் எடுத்தெனப் புகலத்
தப்பிலமா தவர்கள் யாவருந் துதிகள்
சாற்றிடத் தொடங்கல்மே யினரால். (19)

2569. மெய்யெலாம் புளகம் போதத்திடக் கமல
விழிகளா னந்தநீர் சொரியச்
செய்யவாய் குழறிச சங்கரா! பரனே!
தேவர்கள் தேவனே! அரனே!

2566. "பெற்றெடுத்தவன் முதற் பிதா—சாந்த சற்குரு ஒரு பிதா—அவ மறுத் தாள்கின்ற அவர் ஒரு பிதா"—குமரேச சதகம். 'ஞான நல்கிய பிதா அதிகன்' — "ஈன்றவா தொல்கதி யளிப்பரோநற்சான்றெனப் படுஞானமுற்றளித்தனை"—கோனேரி. உபதேச—சிவகாட்சி—3.

2568. எவர்களும்—நீங்கள் எல்லீரும்.

மையுலாம் மிடற்ருய் ! எமக்கருள் என்றே
மாதவர் துதிகள்சொற றருக
ஐயனம் பிகை,ஐங கரனகுக னுடனே
அவர்கள்முன உறறது புகல்வாம் (20)

இறைவர் முனிவர்களுக்குக்காட்சி தருதல்

2570. சுரர்கள்பூ மாரி பொழிந்திட ஐந்தென்
துந்துமி எங்கணும் முழுங்கப்
பொருவிலா நீல விலஙகல்போல உருவும்
பொறிகளகான றிடுசுழல விழியும
ஒருவரும நிகரொவ் வாக்கரு மகடும
ஒளிர்குறுந தாள்களும உடைய
வெருவகல பூத வெளளங்கள் திரண்டே
மேதினி செவிடுற ஆரப்ப, (21)

2571. முனனிய வசுககள் சாமரை இரட்ட
வானவா கணிகையர் ஆடப்
பனனுகின னரர்கிம புருடாகந் திருவர்
பகருநா ரதரிசை பாடத
தனனிகா முகுநதன கரஞ்சிரங கொணடே
தனதுமாத திகளுடன இறைஞ்சி
அனனனல வேதத துடனினறு துதிகக
அனபாகள குழாம்பணிந் துருக, (22)

2572. இலகுபா ரதியிந் திரைசசி இரதி
இமையவர் மாதா சூழந திசைக்க
அலகிலமத தளமபே ரிகைசஙகு முருடோ
டணிகொள்தா ளங்குழல மொநதை
நலமுறு கோடு குடமுழா ஆதி
நவிலருமு இயஙகள்பா ரிடஙகள்
நிலமிசை ஆட லுடனினறு முழுக்க
நிகரிலா நநதிமுன போத, (23)

2570. ஐந்தென் துந்துமி—"ஐந்து துந்துமியு மாசி லருமறை ஒலியும்" பஞ்ச துந்துமிகள்—தோற்கருவி, துளைக்கருவி, நரப்புக் கருவி, கஞ்சக் கருவி, கண்டக் கருவி—(கோயிற்புராணம்— நடராச—8—உரை)

2571. அன்னன்—பிரமன் (அன்னவாகனன்).

2573. நன்னிகர் வெள்ளி விலங்கலமேற் செம்பொற்
சயிலமொன் றுற்றது கடுப்பப்
பன்னரும் வெள்ளை இடபமூர்ந் திடத்திற்
பச்சைமின் உற்றுளங் களிக்க
முன்னவ னுமஞ்சங் கரன்அருட் குமரன்
மூடிகம் மயில்மிசை இலங்க
என்னையா ளுடையான் நைமிசா ரணிய
இருடிகள் முன்னர்வந் துற்றுன். (24)

2574. கண்டனர் முனிவர் எவருமே உள்ளம்
களித்தனர் கைகள்சென் னியின்மேற்
கொண்டனர் குப்புற் றுடினர் சிலர்முன்
கொக்கரித் தோடினர் சிலர்கள்
மண்டல மாழ்ந்து புரண்டனர் சிலர்வாய்
வந்தன வந்தன துதித்தே
தெண்டுகுண் டிகைகள் எறிந்தெறிந் தேற்றுத்
திரிந்தனர் சிலரவண் அம்மா! (25)

2575. இப்படி முனிவர் ஒன்றையும் உணரா
தின்பவெள் ளத்தினில் அமிழ்ந்த
ஒப்பிலா முதல்வன் அவர்களுக் கருள்
ஓய்யெனத் தனதுளத் துன்னன்
எப்புவ னமுந்தன் ஒளியினல் விளங்கும்
எழிலமணி மடங்கலா சனமுன்
தப்பில வனத்தின் நாப்பணுற் றதுஎண்
தவிரினர் கதிர்விரித் துறல்போல. (26)

2576. சொற்றவவ் வரியா சனத்தினமேல் எங்கோன்
துங்கவெள் விடையினின் றிழிந்தே
கற்றையங் கூந்தல் மலைமக ளிடத்திற்
களித்துற முன்னிரு பாலும்
எற்றரும் புதல்வர் மேவவீற் றிருந்தான்
இருடிகள் கணமெலாங் குழீஇ
மற்றவச் செயலகண் டானந்தம் உற்றெம்
வரதனைப் பூசிக்கல் உற்ருர். (27)

2574. தெண்டு—தண்டு.

2575. எண் தவிர் இனர்—கணக்கற்ற சூரியர்கள்,

2577. இயம்புமப் பொழுதில் வசிட்டன்முன் பிரம
இருடியர் நாரதா முன்னுய்ப்
பயனபெறு தேவ இருடிக ளுடனே
பண்புறு காசிபா இன்ப
நயனங்கொள்கண் ணுவாகௌ சிகாபரா சரர்சீர்
நனறுமா ரீசசரத திரிமா
வயம்பெறு பிருகு நலலறம எனறும
வளர்குச்சர் திரசசுவ ருடனே. (28)

2578. மன்னிய பவுரு குறசாமெய் ஞானம்
வளமபுரி சிட்டமா தவரோ
பினனகுட் டவாங்த தியபரா னந்தர்
[பேசு]சீ ரெய்திய வரக்கா
நனனய நாகா முறகலா வரிசசிரவர்
நலலிவ னீசாயோ கியாகள
பனனரு மாசி நாதாசீ கேதா
பகரகட் சிவரன வுசாமுன. (29)

2579. நிலகவ ருடனே நாடருஞ் சீராய்
நனகுறு முங்வரர் குழுக்கள்
புலமுறு மஙகி ராசசங காலி
பொறபுறு கிருதுநற றககர்
இலங்கிமெயத தேவ லாசுகா கண்டர்
எழிலுறு மரீசிரோ மசரு
மலைகலு முயர்தாற பியரிவா மனஞு
மாதவா குழுககளெண ணிலாகள ; (30)

2580. ஆதர வுடனே நைமிசா ரணியத
தனைவருமமு உறறனா அப்போ(து)
ஏதமில சனலோ கததிலவீற றிருககும
இருடிகள் சிலரவண் உறறுர்
மேதகு சவுன காதியா முங்கள்
மேவிய செயலகணடு வியந்தே
ஓதினா இனசொல உருவமும உளமும
ஒனறுறத தழீஇயினா அமமா. (31)

2577. குசசா—குசசகா

2577—79. ஓலையில் உள்ளவாறே அச்சிடப்பட்டுள்ளது.

2581. **ம**ற்றஅந் தணர்கள் நைமிசா ரணிய
மாதவர் குழுக்களை நோக்கிச்
சொற்றிடும் வானப் பிரத்தராய் மலரோன்
சொற்படி யிவ்வனத் துற்றே
நற்றவம் மகங்கள் இழைத்துயர் சூத
நனமுநி வரனருள் புரிய
வெறறிவேற் குமரன மான்மிய அமுதம்
விரும்பியே செவிகளாற் பருகி, (32)

2582. **எழிலுப தேச காண்ட** மான் மியமாம்
இனபசா கரத்திடைத துளைந்தீர்
மொழியிலுங களுக்கு நிகர்புகன றிடிலிம்
மூவுல கத்தினில உணடோ
வழுவறு முநிவீர் ! இந்தநன மையினுல்
வந்தனன புராரியிவ் வனத்தில்
தொழுதுயாந் துயந்தீர் யாஙகளும் பணிந்தே
துயர்க்கடல கடநதனம எனறூா. (33)

2583. **எ**ன்றள வளவி யாவருங குழுமி
எமபிரான் திருமுனவந துற்றே
நினறலர் மழைகள் பொழிந்துளம உருகி
நித்தனுக் கருச்சனை யருநூல
அனறியம பியபோற சோடச உபசா
ரததுடன ஆறறியே களிதது
வனறிறல முநிவா யாவரும் அனந்த
வந்தனை யுடனதுதி புகலவார். (34)

2584. **தே**வர்கள் தேவ ! அருட்பரா னந்த !
செகவுயிா கட்கெலாங குருவே !
யாவரும் பரவும் சம்புவே ! அருள்கூா
அததநா ரீச!கல யாண !
தாவிலபே ரழக ! ஈச!சர் வக்ஞ !
சத்திஞ ரனல்வடி தவமே !
மேவரு மவறகு மனுதித ! போறறி
வித்தியா ரூபனே ! போற்றி (35)

2585 சொல்லரும் வித்தை எலாந்தரும் அமலா!
துயர்ப்பிர பஞ்சநீக கிறைவ!
வெல்லரும் பிலஞ்சோ கருத்துமே லான
வியனறி வுடையநற பரம!
வல்லமங கலையாங் தேவிநா யக!இவ்
வையக முழுவதும் பரிக்குஞ்
செலவ நின சரணம போறறி!நல் லருள்கூர்
சிறபரா னந்தனே போறறி!. (36)

2586. சங்கரா போறறி! பராபரா போறறி!
சயிலமின பாகனே போறறி!
எங்கணு யகனே போற்றி!மாக கருணை
யிறைவனே அமலனே போறறி!
துங்கவெள விடையூா திகம்பரா போறறி!
தொணடாகட் கெளியனே போறறி!
பங்கயன முராரிக் கரியனே போறறி!
பகீரதி சடிலனே போற்றி! (37)

2587. என றுமுன துதித்தே பின்னரும வணங்கும்
இருடிகள் கணங்களை நோக்கி
மனறலங குழலாள் பங்கனுள் மகிழ்ந்தே
மனனுமா தவர்களே! நீங்கள்
இனறெமைத் துதித்த துதியினுல இஙஙன
இருநதுப தேசகாண் டததை
நனறுறக கேட்ட படியினுல வெளியாய்
நாமிவண் உறறுளம் மகிழநதேம், (38)

2588. ஆதலால முனிகாள்! உம விருப பிசைமின
அருளுவம எனப்பரன மொழியக்
காதலோ டிறைஞ்சி யிருடிகள் எலலாங்
களிததுளங கருணைவா ரிதியே!
நாதனே! நினதாட் கனபெம துளததில
நாடொறும வளாந்துற வேண்டும
தீதகற றிடுமிவ் வுபதேச காண்டச
சிறப்பினைக் கேட்டபோர்க் கெல்லாம், (39)

2589. மனனுநற புதலவர் தனமபெறறி விததை
மனததிலெண் ணியவெலாம் அடைநதே
அன்னவர் புவிமேல வாழ்ந்தினபம அருந்தி
அமல!நின தாள்பெற வேண்டும

இன்னவை யெங்கட் கருளென அளித்தே
எந்தைஅங் ஙனஙகரந தேகித்
தன்னிகர் இலலா வெள்ளியங கிரியிற
சாந்துவீற றிருநதனன அமமா. (40)

2590. ஏமபிரான கரந்த பின்னர்மா தவர்கள்
இரசதக் கிரியினை நோக்கிச
செமபொருள உணாந்த சூதரோ டிறைஞ்சித்
திகழின்ப வாரிதி துளைந்தே
அம்புயன மொழியால இவ்வனத துறறே
அறமபல புரிந்தவப் பயனால
இம்பர்நீ ருதவும மொழியினால உய்ந்தோம்
எனுமுனி வராகளைச சூதன, (41)

2591. பேரருள நோக்கால நோக்கிமா தவாகாள் !
பெரியாநீா உமையடைந தினபச
சீருற நாமும உயந்தனம எனறு
செப்பியே உளமகிழ்ந தருளால
கூருறு வேறகைக குமரனமான மியததைக்
கூறரும அனபுடன கேட்டீா
பாரிலுங கட்கு பதேசகாண டுமபின
பகர்நதனம முழுதுமென றிசைததே. (42)

2592. பின்னுமொன் றுரைபபான மாதவ முனிகாள் !
பேசரும இந்தமான மியத்தைப்
பனனுமவ் விடததில அரனசுதா இமையப
பாவையோ டுறறுளம மகிழவன
எனனிலிப புராணம முழுவதுங கேட்க
இசசையுற றவாகளன புடனே
தனனிக ரிலாமண டபமலங கரிததுத
தாவிலம மண்டப நாபபண, (43)

2593. ஏருறு பீடம ஒனறமைத ததனமேல்
எழிலதிரு முறையினை இருததிச
சீருறும மருவோ கொழுநதல ராலத
திருமுறை தனையருச் சிததே
வாரமாயத தூப தீபமுங கொடுதது
மாநிவே தனங்களும் நலகிப்
பாரின்மேல் வீழ்ந்து பலமுறை பணிந்து
பரிவுடன நனமுகூர்த தததில், (44)

2594. இலகிய நீறு கண்டிகை தரித்தே
ஈசனே பரமெனத் தேர்ந்த
நலமுறுங் குடும்பி யாயுறும் வேத
நாயக னுனவிப் பிரனும்
புலனகளை வென்று படித்திட அவனதாள்
போற்றியிந் தியங்களும் அடக்கிச
சலமுதற குணங்கள் ஆறுநீத் திருந்தா
தரவுடன கேட்டுளம் மகிழ்வார். (45)

2595. இப்படி வடநூல் மானமியங் கேட்டே
இயலபுறு சைவநா யகர்பால்
தப்பறத தமிழ்நூல் மானமியம் முழுதும்
தவறறக் கேட்டுளம மகிழ்ந்து
செப்பிய போக்குத் தனங்கள்பட் டாடை
செமபொனு பரணஙகள் இலஙகள்
எப்பொருள களுமீந திறைஞ்சுவோர் புவியில
எண்வகைச செலவமும அடைநதே. (46)

2596. இரதிநோ மினனூ இனியபுத திரர்கள்
எணணிலாச சுறறமோ டிருந்தே
திரமுற நெடுநாள் இனபமே அருந்தித
தேசவே வந்தருள் அமலன
பொருவிலதாள நீழல அடைந்துபே ரினபம
புசித்தெனறுந் திகழ்வாமா தவர்காள் !
அரசாகள் கேட்கிற படிததவா கமல
அடிகளன புடனபணிந் தெழுநதே, (47)

2597. வேண்டிய கனந்தோ மதகரி பரிகள்
மிககநற் கிராமஙகள் பசுககள்
மாணடகு கிரகங குண டலங கடகம
மனனுதோள் வளைமுதற பணிகள்
நீண்டபட் டுடைபொன னுடைகள் அளிததே
நேயமாய் அவருடன வாழ்வார்
காண்டஅந் தததிற சிவநேசா் உள்ளம
களிததருந் திடஅனனம் அளிபபார். (48)

2598. மேதகு குமரன மானமியம உடனே
விளஙகுப தேசகாண டததை
ஆதர வுடனே நிரந்தரங கேட்போர்
அனறியோா பானுதி யாகம
ஓதுமோா சுலோகம ஆயினுங கேட்போர்
உரைப்பவர் பரிமகம அநேகம
வேதமா றங்கத் துடனமொழி பலத்தில்
மிகு கோடி பலமடைந் திடுவார். (49)

2596. தேசவே—தேசுடனே—ஒளியுடன்.

2599. எந்தைவேற குமரன் மானமியங் கேட்போர்
இசைந்திடுங் காண்டங்கள் முடிவில்
இநதிரன தனையை குறவர்தம மடமான
இருங்கலி யாணங்கள் முடிவில்
அநதநற கநதா பட்டாபி டேகத்
தாயிரதெதட்டுநூற றெட்டு
நந்தலி லனபா னிருபஞல எனறே
நவிலுமந் தணாககனம அளிப்பார். (50)

2600. செப்புமப் படியே உபதேச காண்டச
சிறப்பினைக் கேட்டிடும் முடிவில
அப்படி மறையோா அரனடி யாாகட்
கனமளித் துளமகிழந் திடுவார்
இபபடிப் படிபபோர் கேட்பவா எல்லாம்
எழிறகுகன பதமபெறு வார்கள
ஒப்பரு முனிகாள்! எனறருள் சூதன
உரைததிடக கேட்டுளங களிததே, (51)

2601. இனபமுற ரூைரம புலனகளை வெனற
இணையிலாச சூதமா முனியை
அனபுடன வணங்கி அனுமதி பெறறே
அவனதனை விடைகொணடு செனறே
பொனடுரை சடில மாதவ ரெலலாம
புகுநதுதம பனனசா லைகளில
நனபரன பொறருள் உளததிலவைத திருந்தெந
நாளுமவாழ்ந் துயாகதி அடைந்தா. (52)

வாழ்த்து.

2602. வாழகவேற குமரன நளினமென மலாததாள் !
வையகம முழுவதும வாழக !
வாழ்கமா மறையோா மனனவன செஙகோல !
வாழகமெயத தொண்டாகள் எலலாம !
வாழகவெண ணீறைந தெழுததுமஎஞ ஞானறும !
வாழக நற கணடிகைமாலை !
வாழக இங நனனுசொல லுபதேச காண்ட
மானமியம புவிவலம வநதே ! (53)

உபதேச காண்டம் முற்றும்.

திருசசிறறமபலம்.

அநுபந்தம்

உபதேச காண்ட சிற்றாராய்ச்சி

[எண்கள்—பாடலின் எண்களைக் குறிக்கின்றன]

1. நூலிற் சொல்லப் பட்ட கதைகள் . பிற வரலாறுகள்.

(அததியாயம 3—8)

I. சூரன வரலாறு, சிஙக முகன வரலாறு, தாரகன வரலாறு 65—130
அஜமுகி வரலாறு 131—191
மாயை வரலாறு 192—199

II. விபூதிமான்மியக் கதைகள்
(அததியாயம 9—12)
1 அரககன வீடுபெறறது 231
2 அந்தணன வீடுபெறறது 232
3 புயவலன கதை 234—331
4 வருணன அரக்கனுனது 284—330
5 சுதனமன, விசுததன கதை 288—318

III உருத்திராக்க மான்மியக் கதைகள்
(அததியாயம 13—19)
1 குரங்கு, கோழி—வீடு பெறறது 346
2 சவுமியன (அரசன) கண்டி பூண்டது 353
3 சகலகலை அறிநதாள கதை (கணவன மனைவியாய, மனைவி கணவனுனதும, சிததிரச சுவரில இருநத பெருமாள எழுந்து பேசியதும) 364
4 சுபபிரதீபா கதை:—(பூனைககுட்டி கறபக விருஷம கொணடு வந்தது) 396—475
5 சாமிததிரன கதை:—(பிணத்தினமேற கண்டி பட்டதாற பேறு) 428
6 சாந்திகன கதை:—(கண்டியைககணடு காளி அருளியது) 452
7 சிந்துசேனன கதை:—(விபூதி, கண்டி இரண அவசியமே) 483—523

IV சிவநாம (பஞ்சாச்சர) மான்மியக் கதைகள்
(அத்தியாயம 20—26)
1 கலாவதி கதை (கணவனை பஞ்சாக்ஷரம் ஜெபிக்கச் செய்தது) 538—560
2 தருமன கதை:—(பஞ்சாக்ஷததால துறவியினும மேமபட்டது) 561—585
3 சூரியசனமா கதை:-(கல இடபம புல உண்டது) 586—623
4 வீரியவான கதை:-(சிவம எனறதால பேறு) 627-653 671
5 வேடன கதை (ஹர சஙகர எனறதால் பேறு) 638—646
6 கவுசிகன கதை:-(திரியம்பக நாமததாற பேறு) 655
7 காமதை, துாப்புததி கதை:—(சஙகர நாமததாற்பேறு) 676—698
8 சாநதீபனி முனிவரின மகன கதை:—(முதலை உணட பாலனை உயிரபிததது) 706—710
9 புட்கரன கதை:-(அரி நாமம விட்டுச சிவநாமம ஜெபிததது) 711—714
10 வியாககிர பாதன கதை;-(அடியார நாமததாற பேறு) 719
11 சதாநநதா கதை:-(அரகர நாம ஒலியால நரகம காலியானது) 730

V சிவவிரதங்கள்
(அததியாயம் 27—38)
i சிவவிரதம் (8) 742
1 சோமவாரவிரதம 745
2 திருவாதிரைவிரதம 754
3 உமாமகேசுரவிரதம 766
4 சிவராததிரி விரதம 790
,, நானகுவகை 791
5 கேதாரவிரதம 815
6 கலியாணவிரதம 822
7 சூலவிரதம 836
8 இடபவிரதம 843
ii பார்வதி விரதம் (3) 742
1. (கௌரி) வெள்ளி விரதம: 859
2. கௌரி விரதம் 873

3. நவமி விரதம் 876
iii விநாயக விரதம் (3) 743
1. சித்திரை வெள்ளி: 880
2. விநாயக சதுர்த்தி 885
திருமால் (பார்வதி யிட்ட சாபம் தீர்ந்தது) 886
சந்திரன (சாபம உறறது) 887
கிருஷ்ணபிரான் (பழிதீர்ந்தது) 888
3. (மார்கழி) சஷ்டி விரதம் 890
iv. சுப்பிரமணிய விரதம் (3) 743
1 சுக்கிரவார விரதம,
2. கார்ததிகை விரதம 893–94
3. சஷ்டி விரதம்
v. வயிரவர் விரதம் (3) 744
1. தை ஆதிவாரவிரதம
2, சித்திரை குருவார விரதம் 744
3. சித்திரை பரணிவிரதம
vi. வீரபத்திரர் விரதம் (1) 744
செவ்வாயக்கிழமை 899

VI சிவதரும மான்மியக் கதைகள்.
(அத்தியாயம 39—47)
1 நானகு அரச குமாராகளின கதை:—(கோயிலிற தொண்டிஞறபேறு) 934. 999
2 சாதாரணன கதை:-(கோயிலிற் புல் செடி நீககப் பேறு) 961
3 முற்கலன் கதை:—(கோயிற சுவர்ப் புலலை உண்ண எருமை உருவம நீங்கியது) 980—985
4 சறபுத்தி மனனன மகள் கதை:—(சற்புததி மகளுக்கு எழுமுனிவா உரைத்த கதைகள்:—
i சுந்தரிகதை:—கொலைககல கோயிலுக்கு ஆனதாற பேறு 1018
ii கோரன கதை:-கொலைத தடி கோயிலுக்கு ஆனதாற பேறு 1041
iii விபுதன்கதை:-கோயிலுக்குச செஙகல எடுத்ததாற பேறு 1052
(யானை அவனை வணங்கியது)
iv போகாங்கன கதை:—மணலால் லிங்கம் அமைததாற் பேறு 1058
v துராசாரன், துர்க்குணன் கதை:—கோயிலுக்குச் சுண்ணும்பு கிடைத்த தாற பேறு 1064
vi சதாவிந்தன கதை:-மாடு கோயிலுககுக கலகொணர்ந்த தாற பேறு 1073
vii சிதரன கதை:—சிறுபருவததில (லிஙகம அமைத்துப் பூசித்ததாற பேறு) 1083
5 சோமதன கதை:—(வாழைககுலை கோயிலுக்கு உதவியதாற பேறு) 1095
6 கார்ககவன, வயிணவன கதை :—(நெயவிளக்கு ஏறறிய பேறு) 1113
7 கண்டகன கதை:—குளத்திற சேறு எடுதத பேறு 1130
8 சோபனன கதை :—(பூஜைககு மலர் அளித்த பேறு 1146
9 நூறறுவா கதிபெறற கதை: — (தலஙகளில இறநததாற பேறு) 1162
10 சிததிரபானு கதை :—(பசு உதவின பேறு) முதலை வணஙகினது 1171
11 கபிலன கதை :—பூஜைககுப் பால அளிதத பேறு 1190
12 விகாததனன—பாாததிபன கதை :—ஓலை சிவ புராணம எழுத உதவின பேறு 1213
13 அதிகணடன கதை:—ருதராக்ஷம அளிததுதாற பேறு 1232

VII சிவபுராண மான்மியக் கதை
(அத்தியாயம 48.)
எண்மா புராணங கேட்டுப் பேறு பெறறது 1250

VIII சிவத்துரோகநரகவேதனை கதை
(அத்தியாயம 49—60.)
1 சூரசிதது, வீரசித்து, கோரசித்து கதை;—(சிவன பொருளை அபகரித்த துரோகம) 1329
2 விதாதா, அசிதன கதை:-(வாழைக்குலை அந்தணர் உணவுக்காக கவர்ந்த துரோகம்) 1374

3 சவிதா கதை :—(சிவ நிலம கவர்ந்த துரோகம்) 1416
4 விப்ரமணி கதை :— (கோயிற் பசுவைக கவர்நத துரோகம) 1462
5 சுததன கதை:-(கோயிற பணிப் பெண்ணைக கவாநத துரோகம்) 1486
6 விசசுவ சேனன—தக்கன கதை :— (எணணெய் எலுமிசசமபழம் கவாநத துரோகம) 1526
7 கிராதன கதை:—(பொற பூணூால கவர்ந்த துரோகம) 1541
8 வசு கதை :—(காசு கவாந்த துரோகம) 1549
9 வசசிரபாலன கதை :— (செஙகல அபகரிதத துரோகம்) 1561
10 விசயன கதை :—(சிவனடியார ஆடை கவாநத துரோகம) 1589
11 பாசுபத பாரதியார கதை:—(சிவ குரவரைப பரிதத துரோகம) 1613
12 விராகன — சுதந்திரன— சுனநதன — சுகுநதன கதை :—(கோயில முதலிய இடஙகளில அசுததம செயத துரோகம) 1643
13 சோமசனமா, சிவசனமா கதை :—(விளக கவிநத துரோகம) 1663
14 புண்ணிய சனமா கதை:- (நகததில நெய ஓட்டிய துரோகம்) 1665
15 சுமதி கதை :—(இளநீர வழுககை தினற துரோகம) 1667
16 செட்டி கதை:-(கோயிற கீரை தினற துரோகம) 1669
17 வச்சிர தந்தன கதை :— (கோயில நிந்தை பேசின வரின் அருகிருந்த துரோகம்) 1670
18 பாரதன் கதை:—(கோயிலில் தூங்கினவனைப் பார்த்த துரோகம்) 1671

IX. சிவபூஜை மான்மியக் கதைகள்

(அத்தியாயம் 61—81.)

1 அரி, அயன அகந்தை தீர்ந்தது 1736
2 திருமால சிவனடி தேடியது 1742
3 திருமால பிருகு முனிவரிடம சாபம் பெற்றது 1745

தசாவதாரம்

4 மசசாவதாரம—சாத்தனா அடககியது 1759
5 கூாமாவதாரம — விநாயகா அடக்கியது 1770
6 வராகாவதாரம —முருகர் அடககியது 1776
7 நரசிமமாவதாரம — வீரபததிரா அடக்கியது 1798
8 வாமனாவதாரம — வயிரவா அடக்கியது 1844
9 பரசுராமர் வரலாறு 1849
10 ராமாயணக கதை 1858
11 பலராமா வரலாறு 1866
12 கிருஷணபிரான வரலாறு 1867
13 ஹயகரிவர் வரலாறு 1869
14 திருமால— உபேந்திரன— இலககுமி கணணுவரது சாபம பெறறது 1873
15 வளளியமமை அவதாரம, திருமணம 1883—1887
16 திருமால் :—
சுவனுடன மாறுபட்டது 1889, 2337
அமபும—விடையுமானது 1901
நரகாசுரனை வதைத்தது 1903
மோகினியாயச சாததனை யீனறது 1912
பிரமனை ஈனறது 1917
துருவாசரது சாபத்தைப் பெறறது 1918
சக்கரம பெறறது 1925
மகபபேறு அடைந்தது 1932
மாயவனானது 1936
மததள மாயன் ஆனது 1945
ததீசி முனிவரிடம சாபம் பெற்றது 2356
17 பிரமன் :—
படைப்புச் சத்தி பெற்றது 1953
திலோத்தமையைக் காமுற்றது 1957

அசுரர்களைப் பெற்றது 1970
முருகவேளிடம குட்டுப
பட்டது 1973
தாளம பெற்றது (பிரம
தாளம) 1982
சாரதியானது 1987
சததி பெறறது 1990
அனனவாகனம, தாமரை
பீடம பெறறது 1995
18 திரிபுரம எரிதத வரலாறு 2027
19 அநதகாசுரன கதை 2168
20 பணடாசுரன கதை 2179
21 ரததாகரன, ரதத பீசாக
கன, பஞசராவணா;கதை 2240
22 வியாசர் கை தமபிதத
கதை 2262
23 வசிட்டா — காமதேனு,
அருந்ததி பெறறது 2291
24 பராசரா—ராக்ஷத யாகம
செய்தது 2292
25 கவுசிகா —திரிசஙகுககு
உதவியது 2297
26 உபமனயு—பாறகடல
பெறறது 2299
27 மாாககணடா —(சிவ
பிரான காலனை உதைத
தது) 2313
28 ததீசி—சுவனுடன மாறு
பட்டுத திருமாலுடன
பொருதது 1889, 2337
29 வாணசுரன (சுதராட்
டன) கதை 2376
30 மனமதன (அசிததன
கதை) 2439

2. முக்கியமான விஷயங்கள்

அட்ட ஐசுவரியம 208, 847
அட்ட மஙகலம 1138—40
அட்டாஙக யோகம 2483
அட்டாஙக வணககம 2306
அடியார அகலக்ஷணம 3,
புறலக்ஷணம 10 919, 921
அரசமரததின விசேடம 1183
அலகுலுககு உவமைப்
பொருள்கள 2440
ஆடகப்பூமி 46
ஆணை அகடு மதியின நிறம
1098, 1770
ஆறு குணஙகள் 2441
இசை வகை (5040) 895,
927, 1974
இந்திரசபை—சுதனமை 1379
இநதிரன மலைசசிறகுகளை
அரிந்தது 325
இயமனது நகரம—சஙகிய
மணி 1380, 1506, 1710
இராகசத வதை யாகம 2243,
2246, 2349, 2294
இலிஙக லஷணம 1686
இறந்த வீரரகள சூரியன
வாயிலாக வீரசுவாககம
அடைதல 230
உபசாரஙகள 16 1083, 2223
உருததிர பேதம (18) 993
உருததிரா பதினொருவாபெயா 2022
உருததிராக்ஷ வரலாறு 524
ஊாததுவ தாணடவம் 2254
ஐநது தருககள 2186
கமுகமபாளை—சாமரைககு
உவமம 1018
கயிலைச் சிகரஙகள 19—45
கயிலைசசிஙகார வாணணை 2185—98
கயிலைவரைககீழ ஆடகபபூமி 46
கலவியிலாா முகம சுடுகாடு 288
கலைமகள—பூரவாகனம; 7
கவி கமகன வாககி வாதி 1616, 2126
கனனிபபேறு (முதலிற
கிடைதத பொருள) 1551
காநதளபூ கரததுககு உவமை 184
,, நெருபபு நிறம 184
காமதேனு 2291
காமனது பரிவாரஙகள் 2469, 2470
காளியுடன நடனம 2254
கிரியை விவரம 2481
கிருகர மருதது (தசவாயுகக
ளுள ஒனறு) 1889
கிளி வாணனை. பெயாகள 1176-79
குணஙகள ஆறு 2441
குரஙகும திஙகளும 1052
கேதாரததில ஒரு பாதாகள் 41
கொடை—முகிலோட்டிய
தடககை 405, 449
கௌட நெறி 1562
கௌதம பசு நியாயம 1651
சஙகியமணி 1380, 1506, 1710
சஙகீத வகை (5040); 895,
927, 1974
சரியையாதி விவரம 2478
சாததனூா அவதாரம 1913
சிஙகாரவன வாணணை 2185—98
சிவபேதம் (10) 993
சிவமறையோர்—புட்பகிரிக்
குலம 976

சிவன் பெருமை: 2276, 2281
சிவாகமம 993
சுக்கிரன—வடுகரால விழுங
கப்பட்டது 2174
சுதனமை—இந்திரன சபை 1379
சுவதது வாசகா 2124
சூரபதமா ஓஙகார (மயில)
வாகன வடிவு எடுததது 86
சௌராாசசனை (சூரிய
பூஜை) 1563
தலஙகளுமம தலவிசேடங
களும 1166
திமிஙகில கிலம 2193
திரிபுரததலைவா மூவரின
பெருமை 2089
திரிபுரத்தை எரிதத வேகம
கணனுடியில உழுநதுரு
ளும் நேரம 524, 2150
தீக்ஷை ஏழுவகை 1868
நணடினகால குறட்டுககு
உவமை 1021
நவநாத சிததா 1730
நீாவாழும ஜீவராசிகளின
பெயா 2193, 94
பஞ்ச சதது 3
பஞ்ச சுதது 2044
பஞச தருககள 2186
பறவை வகைகள 2190, 91
பனறியின பலபெயா 1782—1794
பாாவதி புரநதரமாமணிநிறம 2306
பிரமதாளம 1982
புட்பகிரிககுல சிவமறையோா 976
புராணஙகள 18—விவரம 14
புலமையாளா நாலவகை, கவி,
கமகன, வாககி, வாதி 1616, 2126
மகளிரால மலரும மரஙகள 2188
மததள மாயோன 1945
மரஙகள:—மகளிரால
மலாவன 2188, 89
மரவகைகள 2185—89
2197—98
மருநது நாலவகை 2021
மலாவகைகள 2189, 2192
மலைசசிறகு அறுபட்டது 325
மனமதன—'காமன' பாாகக
மிருததியுஞசய மநதிரம 1751, 2173
யானை—பிடிக்குப் பலாபபழம
ஊட்டுதல 323
யோகம—விவரம 2483
வடதாரு (கயிலையில) 2203
வடுகர் சுக்கிரனை விழுஙகியது 2174
வர்ணனை; மயிலாட, வண்டு
பாட, குரஙகு முழவு
வாசிகக, மநதி காண 1042
வளைககவி 1562
வாகனஙகள் (அவவத
தேவாகளது) 73—2143
வீரபததிரா அசுரரால இறநத
தேவர்களை எழுபபினது 229
வீராகள இறநது சூரியன
வாயிலாகச சுவாககம 230
வேஙகை—கனகம வழஙகுவது 198
"மதியகடடை உரிஞசுவது 198
வைதாபப நெறி 1562
ஸ்ரீசயிலம—தூரததே பாாத
தாலே முததி 1166
"மலையில நினறு விழுநதோா
எணணிய எணணம கை
கூடுதல* 193—194

3. அரும்பதங்களுட சில

அநதரி யாகம—மானசபூஜை 2482
அநதிரன—சிவன 717
அநதில—அசைசசொல 965
அபூபம—அபபம 768
அமை—அமாவாசை 792
ஆசசியம—நெய 1387
ஆமிலசாகம—புளிப்புககீரை 1669
இரலை—அசுவினி 2024
இரலை—ஊதுகொமபு 2318
இருளி—பனறி 1789
இறுமபு—மலை 195
இறை—விடை 2069
உடுஉறைகள—உடுபபனவும
உறையுளும 1407
உபாயனம—காணிககை 1490
எறுமபி—எறுமபு 2510
எறுழி—பனறி 1788
ஓஙகாரம—மயில 86
கணடு—(கணடூயம) தினவு
2406, 2413
கணம—தணடுலபிசசை 1083
கயில—பிடா 2320
கலிஙகம—வானமபாடி 2191
கலுழசசி—மகிழசசி 109
களிறு—பனறி 1790
கறையடி—யானை 2273
கனறு—கைவளை 953
கிடி—பனறி 1791

[*உமபா ஏறி வீழ்ந்தோா முனனம எண ணிய தெணணியாஙகே, மாறிய பிறப் பினல்கு மலையது காணமின" திருவிளை. அருசசனை.

கிரி—பன்றி 1783
கிரீசன—சிவன 2153
குக்கில—செமபோதது 2191
குருகு—வளையல 67
கோசஇல—பொககிஷசாலை 1349
கோடரம—சோலை 1344
கோரம—விரைவு 1070
சககரம—கடல 11:1
சரணயுதம—கோழி 2191
சரமம—முடிவு 2001
சரிதை—வழி 1069
சிககம—உறி 2412
சுஙகவன—சுககிரன 743
சூர—தெயவம 1476
சைவன—சிவன 1582
சோகம—தொடை 658
தணடை—வால 1174
தொண்டு மணி—நவமணி 2300
தொறில—விரைவு 1050
நவிரி—ஊதுகொமபு 2141
நொறில—விரைவு 1498
பகம—அலகுல, குணம 2441
பஙகு—முடம 1029
பபபு—ஒப்பு 2166
பம—நக்ஷததிரம 1721
பரிதானம—லஞசம 1383
பறளை—தடடு 1902
பாடடன—பாடடமததவன 2445
பாரம—கரை 2368
பிபீலிகம—எறுமபு 2373
பிருகு—சுககிரன 2173
புததளி—தருபபடையாற செயத உரு 2217
புரநதர மாமணி—இநதிர நீலமணி 2306
புல—புலி 990
புலலகணடம—கருமபு 1977
புலை—பொய 1894
பூரப்பரி பாமடநதை—கலைமகள 7
பொறறை—மலை 685
போதா—பெருநாரை 2191
மருததுவான—இநதிரன 2013
முறறை—முனபு 25
மை—எருமை 2320
மொய்—பகை 809
வரதது—வரவு 288, 1335
வாதனை—வாசனை 2394
விடஙகம—வீட்டின முகடு 597
விடங்கம்—உத்தரக கட்டை 2412
விடபன—விடை 31
விமபம்—கொவ்வை 347, 389

4. திருக்கோயிலும் இறைவனும்

இறைவர்

அமலேசா 1184
அமுதேசா 975
ஆடகேசா 1106
கவுடேசா 1566
கேதார நாதா 309, 604
சவுரேசா 1492
சோமேசா 1546, 1550
பினனிரககம செயும அணணல-திருஆனைககா (இறைவா) 1713
மசசேசசுரா 1134
மாகாளேசா (உசசயினி) 475
முருநதேசா 1149
மூலையீசா (தனேசுரா) 2458
ராஜகிரீசா 1335
வசநதேசா 1465
விசசுவேசசுரன-விசுவநாதா 1070, 2269

திருக்கோயில்

அரியீசசுரம 1418
சததீசசுரம 982
சவுரேசசுரம 1490
சிததீ(தே)சசுரம 1530, 1715
பிரமேசசுரம 968
வீமேசசுரம 1402

5. தேசங்கள், நாடுகள்

அஙகதேசம 1374
ஆடவதேயம 516
கசசமாநாடு 1478
கநதுகத தேயம 676
கரணகுஞசரம 1213
கலிஙகதேயம 433, 1643
கவுடம 1562
காசசுமீர தேசம 288, 351
காமபீலி 1146
காமபுதேசம் 941
காமபோசம 941
குஞ்சரம 1462
குடகுதேயம 1234
குணடல தேசம 1131
கேரளதேயம 365, 455, 721
கொஙகண தேசம 945
கோசலநாடு 934
கோமேதம (தீவு) 131
கௌசிக தேயம 586
கௌதம தேயம 627
சமபு தேசம 1010
சவிரு தேயம் 483
சாகம் (தீவு) 93
சாலுவ தேசம் 1250

சிந்து தேயம் 396, 1589
சோதிடத் தேயம் 1163
சோனகம் 1613
சௌராட்டிய தேயம 655, 1478
சௌராட்டிரம 1171
திருமுனைப்பாடி நாடு 10
நிடத தேசம 939
பப்பர தேயம 2439
பாஞ்சால தேசம 1018
பாண்டிய தேயம 539
புட்கர தேயம 353
மகத தேயம 719
மகர தேயம 452
மாகத தேசம 1330, 2376
மாளவ தேசம 1114
யவன தேசம 1000
வஙக தேசம 234, 1042, 1329
விதாபப தேசம 15.'6
விந்திய தேயம 484
வீரட்டம 1095
வைதாபப தேசம 236

6. ஊர்கள், தலங்கள், இடங்கள

அசுவப பிறஙகல 1961
ஆதிதய நகரம 1001
இராமேசுரம 1691
இராஜகிரிப்புரம 1330
இருடிமாபுரம 1275
உசசயினி 475
ஏமகூடம 1999
ஏமகூடாசலம 1073
கடகநகர் 1644
கதலீபுரநகா 677
கநதுக நகரம 628
கபிததநகா 1132
கரவீரட்டம 1214
கரிநகரம 1021
கலிஙக நகரம 1540
கலியாண நகரம 1115
கவுடிப் புரம 1562
கனக நகரம 1172
காகள நகர் 484
காசி 535, 1166, 1691, 1696, 1724, 2269,
காஞ்சி 1166, 1691, 1702, 1720, 1752, 1767, 1928, 1980 2008, 2010
காமகண்டம 1251
காம நகரம 1218
காம புரம 1549
காளததி 1166, 1691, 1714, 1921, 1972, 2006
குசமாநகரம 961
குசபுரம 1180
குஞசரபுரம 1052
குடநதை 1167
குண்டின நகா 252
குநதாபுரம 1147
குமபகோணம 1691, 1721, 1725
கூடல (மதுரை பாாகக) 559
கேதாரம 309, 1166, 1691, 1708, 2009
கேதார வெற்பு 1918
கோகாணம 1333, 1711
கோள புடபம 1149
சகரபுரம 1416
சநதிர நகரம 1064
சலனதநதபுரம 1590
சாமநத நகா 1076
சாருவரி 1194
சிதமபரம 1197, 1691, 1723
"புணடரீகபுரம 2012
"பொனனமபலம 11
சீகாழி 9, 1953
சீபருபபதம 88
சீமநதநகா 1096
சுவரம 1646
சூரியபுரம 483
செயபபதி—வயலூா பாாகக,
சேது 1691, 1722
சேயநலூா 12
சோபன நகரம 1019
சோலைமலை 616
சோனகம 1614
சௌபாகயம் 1235
சௌராட்டிர நகா 1486
தாாகக்கிபுரம 2445
திருககாளததி—காளததி பாாகக
திருசசோறறுததுறை 1651
திருத்தணி 1887
திருநாவலூா 10
திருபபெருநதுறை 11
திருவணணுமலை 1166, 1691, 1707, 1744, 1993, 2013
திருவாஞசியம 1932
திருவாமூா 8
திருவாரூா 1691, 1716, 2011 (பிறநதால முததி)
திருவாலஙகாடு 1691, 1702, 1722, 1912
திருவானைக்கா 1712
திருவிடை மருதூர் 1167, 1691, 1722, 1741

திருவெண்காடு 1946
தில்லை—சிதம்பரம் பார்க்க
துவரைப்பட்டினம் 1907, 1911
நந்திநகர் 346
நாவலூர் 10
நீலவெற்பு 1972
பகவதிபுரம் 2140, 2441
பாடலி புத்திரம் 8
புகலூர் 8
புட்கர நகர் 1098
புட்பகிரி 976
புண்டரீகபுரம்—சிதம்பரம் பார்க்க
புத்தூர் 10
புயங்கபுரம் 1183
பூச்சக்கர நகர் 133, 396
மகர நகர் 452
மதுரை (கூடல்பார்க்க) 1691, 1722
மாயா நகரம் 1011
மாயாபுரி 1936
மாலிய நகர் 561
ராமேசுரம் 1691
ராஜகிரிப்புரம் 1330
வசுதை 1463
வயலூர் 6, 2331
வாணுபுரி 2415
வாதவூர் 11
விக்ரம நகர் 586
வியாக்கிரபுரம் 433
விருத்தாசலம் 1167, 1691, 2007
வெதிரிகாச்சிரமம் 1418
வேதநகர் 1998
வேதாரணியம் 1059, 1722
ஸ்ரீசயிலம் 1166, 1691, 1704, 1995

பெயர்கள்

7. கடவுளர், தேவர்கள், கணங்கள் முதலோர்

அசுவினி தேவர்கள் 1579
ஆதிசேடன் 1725
உபேந்திரன் 1844, 1873
காமன் 2467, 2469
சங்குகன்னனர் (சிவகணத்தலைவர்) 1818
சயந்தன் 1208
சாத்தனார் 55, 100, 1761, 1916
சித்திரகுத்தன் 432, 1032, 1038, 1457, 1710
திரிசங்கு 2297
துருவன் 1724, 2024
தேவசித்தன் 419
நந்திகேசர் 440
நரசிம்ம மூர்த்தி 1789
பானுகம்பன் 842
பிரமன்—தலையறுந்தது 227
மன்மதன்—காமன் பார்க்க
மாகாளர் 54
வடுகர் 227, 2174 (சுக்கிரனை விழுங்கியது)
வயிரவர் 1844
வருணன் 505
வீரபத்திரர் 229, 1815, 1826
ஹயக்ரீவர் 1869

8. அரக்கர்—அசுரர்—அசுரர் குரு முதலானோர்.

அசுரேந்திரன்-மாயையின் தந்தை 89
அந்தகாசுரன் 2168
அனலாசுரன் 229
இந்திரன் (அசுரன்) 1592
இரணியன் (சூரன்மகன்) 89
இரணியன் (அசுரன்) 1801
இரணியாக்ஷன் 1776
இரத்தாசுரன் 2246
இரத்த பீஜாக்கன் 2246
இராவணன் 1860
கமலாக்கன் 2027, 2044
காலநேமி 840
சாபபாசுரன் 229
சலந்தராசுரன் 1499, 1552, 1925
சுக்கிரன் (அசுரகுரு) 866, 2173
சோமகன் 1759
தாரகன் 2027, 2037
தாரகாக்கன் 2027, 2044
திரிபுராதிகள் 2027, 2088—89, 2156
நரகாசுரன் 1903
பஞ்சமேட்டிரன் 229
பஞ்சராவணர் 2217
பண்டாசுரன் 2218
மயன் (அசுர தச்சன்) 2036
மாவலி 1844
வலாசுரன் 2006
வாணாசுரன் 2393
வித்தியுன்மாலி 2027, 2044

9. தேவதைகள், அரசகுமாரிகள், இருடிபத்தினியர், அரக்கியர் பிறமடந்தையர்.

அதிதி 196, 1844
அமுதவல்லி 832
அயிராணி 832
அருந்ததி 2291
அஜமுகி 87
இசைஞானியார் 10
இந்திராணி 2026

இரதி 2469
இரேணுகை 1849
இலக்குமி 1922, 1923
உமை 832, 875
ஊர்வசி 775
கமலாக்கி 388
கலாவதி 538
கலைமகள் 7
காமதை 678
சகலகலையறிந்தாள் 364
சத்தியவதி 1249, 2264, 2280
சர்வாங்கசுந்தரி 437
சற்புத்தி யரசன மகள 1012
சாம்பவதி 338
சானகி 833
சித்திரரேகை (அஜமுகி) 132
சித்திராங்கனை 364, 393
சீதை 774, 833, 1860
சுகுமாரி 93
சுகேசை 832
சுந்தரவல்லி 832
சுநதரி 1020
சுபோதை 131
திரிபுரசுநதரி 2230
திலகவதியார் 8
திலோததமை 891, 1968
தேவகி 1867
தேவசேனை 832
நந்தை 346
பததிரகாளி 455, 1497
பாக்கியவதி 820
புண்ணியவதி 810
புறகலிகை 833
பூரணை 833
மயிடாரி 100
மாயை 87
ரதனவலலி 1352
ரோகிணி 1866
லோபாமுததிரை 832
வசுமதி 354
வள்ளியமமை 832, 1883

10. முனிவர்கள்

அகததியர் 96, 286, 782, 955, 2331, 2336
அஙகிரா 1041
அததிரி 883, 1162, 2370
ஆபததமபா 2370
இடபயோகி 97, 1204, 2370
உபமனனியு 762, 1868, 2298-99, 2412
கண்ணுவர் 1112, 1874, 2370
கவுசிகர் 950, 1073, 2297
கவுதமர் 773, 1017, 1647 (கௌதம பசு நியாயம்), 1651, 2008, 2307
கறகர் 557, 1048
காசிபா 196, 980, 1058, 1844, 1857, 1874, 1923
சத்தி முனிவா 790, 2292
சத்திய பூரண முனி 833
சதானந்தா 730, 773, 1145, 1505, 1657, 2310,
சவுனகாதி முனிவா 2240
சனகர் 2336
சாநதீபனி முனிவர் 706
சுகர் 790, 2267
சௌபரி 833, 2370
ததீசி 311, 1890, 1927, 2337
திரணவிந்து 97, 770, 967, 2370
துருவாசா 144. 998, 1918, 2007, 2370
நாரதர் 287, 896, 1038, 1376, 2025, 2064 (ஸபடிக நிறம) 2076
பதஞ்சலி 761
பரததுவாசா 1082
பராசரா 790, 1249, 2292
பிருகு 569, 1740, 1867. 2370
புலததியா 2370
மாாககணடர் 2313
மிருகண்டு 2312
முஞ்சிகேசா 760
வசிட்டா 487, 790, 850, 962, 1051, 1859, 1863, 2025, 2291
வாமதேவா 231, 1130, 2370
வியாகர பாதர் 762, 2298
வியாசா 790, 842, 1249, 2262 (கை தமபித்தது)
ஜமதககினி 1063
ஜைமினி 2370
எழுமுனிவா 819, 1723, 2023 2241
பலமு நிவாகள 2370, 2577-79

11 நாயன்மார், பிறபெரியார்

அபபூதி யடிகள 8
எசச தததன 12
கசசியப்பர் 13
கண்ணபபர் 1972
சடஙகவியாா 10
சடையனாா 10
சணடேசுரா 12
சிவபாத இதயா 9
சுந்தரமூர்ததி 10

திருஞான சம்பந்தர் 9
திருநாவுக்கரசா 8
நரசிஙகமுனையா 10
பிரகலாதன 2025
புகழுனா 8
மாணிககவாசகா 11

12. அரசர்கள்

அதிரதன 364
அநதகன 678
அருசசுனன் 2408
அரேசன் 935
அனகன 364
இலககுவன 1863
கமலாககன 365
கரன 1591
கலாதரன 1615
காாததவீரியாாசசுனன 840, 1853
கிராதன 1541
கீலகன 1331
கோரசிதது 1331
சகரவாகு 437
சகலகலாவலலவன 388
சததுருககனன 1863
சநதிராஙகன 1541
சந்துடடன 854
சருவசிதது 1164
சறபுததி 1012
சனகன 1860
சாதாரணன 962
சாமநத அரசன 1427, 1553
சானநதன 942
சிஙகாதிபன 485
சிததிரசேனன் 1476
சிநதுசேனன 481, 782
சினமாஙகன 775
சுமாலி 944
சுமிததிரன 1439
சுவன 1889, 2337
சூரசிதது 1331
சௌமியன 354
தசரதா 1859
தருமன 1164
தருமபுததிரா 1454
தாசரதன 539
துரியோதனனா 1455
பரதன 1863
பாணடுமனனா 1454
பாவசிதது 1331
பிரபாகரன 93
பிரமநாதன் 365
புயவலன 234
மதிவிசாலன் 1471
மது 1592
மயேநதிரன் 940
மாசுததன 1043
முசுகுநதன 896
மேகாஙகன 841
வசு 1550
வஜ்ரதேகி 288
வஜ்ரவாகு 538
விகாததன 1209, 1215
விசுவசேனன 850, 1527
விசாலாககன 946
விசிதர ரதன 273
விசுததன 1065
விதாதா 1375
விபுதன 393
விராகன 1645
வீமன 1012
வீரசிதது 1331
ஜனகன 774, 1860

13. அந்தணர் முதலானோர்

அகாரணன 1258
அசிததன 2448
அசிதன 1381
அதிகணடன 1236
அரிசேனன 134
அனிருததன 2414
அனுசாநதன' 1258
உததானபாதன 2024
எசசேசசுரன 1542
ஏகாஙகன 398
கணடகன 1133
கபில(ா)ன 1195, 1730
கலிசிததன 1276
கவுசிகன 656
கனகன 1062
காாககவன 1116
காாககோடகன 761
காரணன 1281
காலனைககொனறுன 725
கோரன 1046
சககரன 1365
சககிராஙகன 2378
சஙகருடணன 2446
சதயமிருதுவு 562
சதாவிநதன 1074, 1077
சநதிரசேனன 562
சநதிராதிததன 1053
சாமன 1258
சவிதா 1417
சாந்தன 1258, 1417, 1441

சாந்தி(கன்) 452
சாமித்திரன் 434
சித்தன் 1258
சித்திரபானு 1181
சிதேந்திரியர் 1254
சிவசன்மன் 1663
சீதரன 1087
சீமுகன் 1257
சுகுத்தன 452
சுகுந்தன 1645
சுசீலன 236
சுத்தன 1487
சுதந்திரன 1645
சுதராட்டன 2378
சுதரிசனன 2369
சுதன்மன 288, 351, 777, 840
சுதீர்த்தன 1402
சுபபிரதீபன 397
சுபனன 2442
சுபுத்தன 562
சுமதி 1667
சுவீரன 1471
சுனந்தன 1645
சூரன (படைத்தலைவன்மகன) 1595
சூரியசன்மா 587
செட்டி ஒருவன 1669
சோபனன 1148
சோமசன்மன 1663
சோமதன 1097
சௌபரி 1567
தக்கன 1531, 1579
தத்புருடா 1564
தருமன 562, 1595, 1598
தனமகுத்தன 149
தாரகன 351, 1313
தீககணன 1367
தீவிதன 656
துாககுணன 1065
துாபாதி 694
துராசாரன 1065
நந்தகோபன 1087
நிருத்தன 1405
பத்திரன 1635
பரசுராமா 840, 1819
பரமசாந்தன் 1632
பரவாசுதேவபாரதி 1619
பலதேவன 707
பாசுபதபாரதி 1617
பார்த்திபன 1209, 1215
பாரதன 1671
பாரவி 719
பாரி 1363
பிரசித்தன 1258
பிரமகேசரி 1625
புட்கரன 711, 1022
புண்டரீகன 134
புண்ணிய சன்மன 1665
போகாங்கன 1060
மாதவன 1020
மார்த்தாண்டன 1345
மானதன 587
முறகலன 980
வச்சிரதந்தன 1670
வச்சிரபாலன 1563
வசிட்டன 131
வசியகாணன 1547
வசு 1478, 1637
வசுதேவன 707, 1866
வசுவேதி 679
வயிணவன 1116
விக்கிரமன 1346
விசயன (படைத்தலைவன) 1593
விசாமன 1258
விசாந்தன 1432
விசுத்தன 820
விட்கமபன 1181
வித்தியானந்தன 563
வித்யுன்மாலி 890
விதுரன 855
விபரமணி 1464
விபுதன 1053
விபுலன 562, 763
வியாகரபாதன 722
வியாழன 628
வீரபரதாபன 1345
வீரியவான 628
ஜமதக்கினி 1849

வேலு மயிலுந் துணை.

பொருளடக்கம்.

அ.எ. அத்தியாய எண்; செ.எ. செய்யுள் எண்; செ.தொ. செய்யுள் தொகை

அ. எ.	பொருள்	செ. எ.	செ.தொ.
	கடவுள் வாழ்த்து	. 1—14	... 14
1	மா கயிலாயம்	... 15—45	... 31
2	அண்ணல் மான்மியம்	... 46—64	... 19
3— 5	சூரபத்மாதியரின் வரலாறு	... 65— 130	... 66
6— 7	அஜமுகியின் வரலாறு	... 131— 191	... 61
8	மாயையின் வரலாறு	... 192— 199	... 8
9—12	விபூதி மான்மியம்	... 200— 336	... 137
13—19	உருத்திராக்க மான்மியம்	... 337— 527	... 191
20—26	சிவநாம (பஞ்சாக்கர) மான்மியம்	... 528— 740	... 213
27—38	சிவ விரத மான்மியம்	... 741— 905	... 165
39—47	சிவ தரும மான்மியம்	... 906—1241	... 336
48	சிவ புராண மான்மியம்	...1212—1319	... 78
49—60	சிவத்துரோக நரகவேதனை	...1320—1675	... 356
61—81	சிவபூசை மான்மியம்	...1676—2476	... 801
82	சரியையாதி மான்மியம்	...2177—2496	... 20
83	வேதாந்த ஞானம்	...2497—2517	... 21
84	சித்தாந்த ஞானம்	...2518—2549	... 32
85	ஏராத்தி மான்மியம்	...2550—2602	... 53
	அநுபந்தம்—ஆராய்ச்சி	பகுதி III பக்கம் 277—287	

ஆக அத்தியாயம் 85-க்குச் செய்யுள் ...2602

பிழை திருத்தம்.

பகுதி	பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
I.	79	கீழ்க்குறிப்பில் வரி 6-7 இக்குறிப்பைப் பக்கம் 80-ல் செ. 323க்குக் கீழ்க்குறிப்பாக மாற்றுக.		
	80	1	11	12
	88	1	11	14
	187	கீழ்க்குறிப்பு வரி 1	பிரிவற	பிரிவுற
	198	முதற்கீழ்க் குறிப்பைக் கோட்டின் மேலே நூலகத்தே சேர்க்கவும்.		
	199	1	சிவநாம பஞ்சாக்கர	சிவவிரத
	200	1	,,	,,
	238	கீழ்க்குறிப்பு வரி 7	உரையுள	உறையுள
II.	19	12	இவ்வரி சிறிய எழுத்தில் இருக்க வேண்டும்	
	24	12	மயேசதிரனை	மயேந்திரனை
	54	12	அப்ப	அப்பா
	175	29	தணடிக்க	தண்டிக்க
III.	10	கீழ்க்குறிப்பு	தணடம்	தண்டம்
	102	10	2403	2043